

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My ~~PHONY~~ VALENTINE

♥ A
HOLIDAYS
WITH HART
ROMANCE ♥

New York Times bestselling author

COURTNEY WALSH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca Courtney Walsh tarafından

NANTUCKET

[Eğer Herhangi Bir](#)
[Sebepten Dolayı](#)
[Noel'de Yapılan Bir Eşleşme](#)
[En Önemli Şey](#)

HARBOR POINTE

[Sadece Yukarı](#)
[Bak Sadece](#)
[Bırak Gitsin Bir](#)
[Öpücük Tıpkı](#)
[Evim Gibi](#)

LOVES PARK, COLORADO

[Kağıttan](#)
[Kalpler Kalp](#)
[Değişikliği](#)

SWEETHAVEN

[Bir Sweethaven Yazı](#)
[Bir Sweethaven Eve Dönüşü](#)
[Bir Sweethaven Noel'i](#)
[Bir Sweethaven Romantizmi](#) (bir novella)

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Söylenmemiş](#)
[Şeyler Memleket](#)
[Kızı](#)
[Ülkeler Arası Bir Noel](#)
[NoellerMutlu Eski](#)

Adam için. Sonsuz Sevgilim.

İçindekiler

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
The {Rumor}	
Değirmen Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
The {Rumor}	
Değirmen Bölüm	
10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
The {Rumor}	
Değirmen Bölüm	
20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
The {Rumor}	
Değirmen Bölüm	
30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
The {Rumor} Değirmen	

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Hart Sisters Grup Sohbeti](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Bir Aşk Mektubu](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Birinci](#)
[Bölüm](#)

Birinci Bölüm

Poppy

I yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum.
Yani, neden yaptığımı *biliyorum*, sadece *yaptığıma* inanamıyorum.
Ani bir tepkiydi. Acele verilmiş bir karar. İçgüdüsel bir refleks,
Yüzme havuzunun soğuk suyuna belinize kadar girdiğinizde ve gerilerek
kendinizi suyun altına atmanız gerektiğinde karşılaştığınız karardan farklı
değil.
Ya da on iki yaşındayken çemberin az önce döndürdüğünüz şişe bir aydır
defterinize karaladığınız çocuğun üzerine düştüğünde.
Ben sadece. ..bunun için gittim.
Ve şimdi tamamen yabancı biriyle kol kolayım.
Ama kendimi aşıyorum.

On İki Buçuk Dakika Önce

Bazı sesleri duyduğunuzda boynunuzdaki kaslara kramp girmesi gibi bir
hüneri vardır. Kara tahta üzerinde tırmık sürüklemek gibi.
Kahve dükkanındaki sırada arkamda kimin olduğunu bilmek için arkamı
dönmememe gerek yok. İhtimaller nedir?
"Poppy Hart, sen misin?"
Aslında Loveland'ın ne kadar küçük bir kasaba olduğunu düşünürsek,
evden çıktığımda tanıdığım birini görme ihtimalim oldukça yüksek.
Ama bu kişi neden Margot Richards olmak zorunda?

Yavaşça dönüyorum ve kendimi nazik olmaya zorluyorum. "Kesinlikle öyle, *Margot*." Ağzımda onun adı bile bir haftalık süt tadı veriyor.

"Kesinlikle öyle!" diye tekrarlıyor, sanki beni hiç duymamış gibi. "Poppy Hart. Sağlıklı görünüyorsun-" bana tanıdık bir bakış atıyor, sanki Kabalık Rolodex'inde mükemmel hakareti arıyormuş gibi- "sağlıklı."

Margot Richards, millet.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Uh. . Teşekkürler?"

Hiç utanmadan devam ediyor. "Şu erkek *arkadaşınla* olanlardan sonra küçük restoranının hâlâ çalışıyor olması şaşırtıcı," diyor ve erkek arkadaşını *National Enquirer*'ın manşetinde kalın harflerle yazılmış gibi vurguluyor. "Bir dakika. Erkek arkadaş mıydı? Erkek arkadaş mı? İş ortağı mı?" Elini havada sallıyor. "İlişkiden hiç emin olamadım." *Arkadaşça davranıyorum ama aslında seni aşağılıyorum* türünden bir gülümseme *takınıyor*. "Ama görünüşe göre o da emin değildi." Başını eğerek "değil mi?" diye ekliyor.

İnsanlar gerçek hayatta böyle konuşmuyorlar, değil mi? Sanki kışları boyunlarının tam tepesine dikilmiş ve oradaki delikten konuşuyorlarmış gibi?

"Gerçekten fark etmez," diyorum, umutsuzca nehre koşup suya atlamak ya da en azından Margot'yu suya itmek istiyorum.

Gülüşü mizahtan yoksun. "değil mi?"

"Ben sadece-"

"Oh, ne demek istediğini anladım, Poppy." Küçümseyici bir el daha salladı. "Yine de senin için üzuldüm. Böyle bir hayal kırıklığına dönüşen biriyle bu kadar zaman harcamak çok yazık."

Arkamı dönüyorum ama sonra iki kez bakıyorum. "Ondan mı bahsediyorsun, benden mi?" O da bana gülümsüyor.

Sıraya bakıyorum. Benadryl almış bir tembel hayvan kadar hızlı ilerliyor.

"Ve *The Mill*," diyor Margot. "Ah. O makale mi?" Elini normal bir insanın kalbinin olması gereken yere koyuyor, sanki orada sadece ruh emen siyah bir boşluk yokmuş gibi. "Senin için gerçekten üzülmüştüm."

"Evet. Bu. . . ." Sertleştim. "Ne postaydı ama." Onu tekmelemem için ağırlığımı değiştiriyorum. "Zaten kimsenin o siteyi ziyaret ettiğinden şüpheliyim."

Zaten şehirdeki herkesin o siteyi ziyaret ettiğini biliyorum.

Dedikoducu Kız özentisi site internette ortaya çıktığından beri Loveland sakinlerinin günlük kasaba *geyiği* dozunu aldıkları web sitesidir.

Benim gibi birinin dedikodulardan muaf olduğunu sanırdım. Öyleydim de, ta ki Avi hayatımı mahvedene kadar.

"Oh, Poppy." Margot alaycı bir kahkaha atıyor. "*The Mill*'i herkes okur. Bunu biliyorsun."

Ona öylece bakıyorum ve o da omzumun üzerinden üç milimetre ilerlemiş olan sıraya doğru başını sallıyor. Dönüyorum, öne doğru bir adım atıyorum ve ön tarafa bakıyorum ama Margot beni aşağılamayı bitirmemiş.

Bu onun en sevdiği eğlence.

"Seni burada görmek *çok komik*. Seni uzun zamandır kasabada görmemiştim."

"Sokağın aşağısında çalışıyorum," diyorum.

Beni görmezden geliyor. "Biliyor musun, geçen gün markette annene rastladım. Sen ve kız kardeşlerinin gidişatına bakılırsa asla torun sahibi olamayacağından endişelendiğini söyledi. Sanırım bazı insanlar geç çiçek açıyor." Tam zamanında ona döndüğümde ayaklarımdan yüzüme doğru bir bakış daha gördüm. "Ve bazı insanlar hiç çiçek açmaz."

Çoğu insan liseden mezun olduktan sonra zorbalıklarını unuttur, ancak Margot gibi kutu şarap sosyopatları için bunun doğru olmadığı ortaya çıkar.

Bazı insanlar kaç yaşında olurlarsa olsunlar kötüdürler.

Oh, bak. Hala konuşuyor.

"Yine de, tüm bu olanlardan sonra. . neden her ne pahasına olursa olsun erkek türünden uzak durmak istediğini anlayabiliyorum," diyor Margot. "Bekar olmakta kesinlikle yanlış bir şey yok, Poppy."

Midem bulanıyor. Margot'nun neden böyle olmayı seçtiğini ya da enerjisini neden beni aşağılamaya odakladığını bilmiyorum ama bundan bıktığımı biliyorum. *Değirmenden* bıktım. Kasabanın bana acıma ve yargılamanın garip bir karışımıyla bakmasından bıktım.

Yine de akıllı bir insan arkasını döner ve onu görmezden gelirdi. Akıllı, *olgun* Margot'nun tipik mutsuz kişiliğine izin verecek ve bunun için *ona* acıyacaktı.

Bugün akıllı bir insan değilim.

Bugün havuza belime kadar girdim ve kaslarımı gerdim.

Bugün. ..sadece yapacağım.

İçimde biriken öfkeyi kusmak için döndüğümde, tam o anda omzum önümdeki adama çarpıyor. Uzun boylu, sağlam bir adam.

Bir anda mükemmel bir görsel malzeme olacağına karar verdiğim bir adam.

Yüzümü ona dönüyorum. "Aslında anneme henüz söylemedim ama biriyle çıkıyorum."

Margot'nun yüzü gözleri kocaman açılmış emoji gibi görünüyor, ancak kısa sürede inançsızlığa dönüşüyor. "Oh, öyle mi?"

-*Su o kadar soğuk değil, sadece nefes al, derinlere dal, iyi olacak-*

"Evet."

Döndüm ve az önce çarptığım adamın koluna tutundum. "Çok üzgünüm, Şeker Ayı."

Şimdi Yakalandık

Telefonuyla konuşuyor ve onunla konuştuğumu fark ettiğinde bana şaşkın bir bakış atıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Telepati, şimdi beni yüzüstü bırakma.

Margot'ya baktım. "Çok üzgünüm, önemli bir telefon görüşmesi yapıyor." Dikkatimi tekrar Margot'ya veriyorum. "Yeni olduğu için henüz kız kardeşlerime bile söylemedim."

"Erkek arkadaşın o mu?"

Adamın kolunu sıkıyorum, deli de olsa mükemmel bir yabancıya acıyacağını umuyorum. Ayrıca Gomez Addams'a ya da daha kötüsü Fester Amca'ya benzememesini umuyorum. "Evet."

Ben zeki bir insan değilim.

Bunun üzerine adam arkasını döndü ve yüzüne ilk kez gerçek anlamda bakmamı sağladı. Güzel, yontulmuş yüzüne. Koyu renk saçları ve mavi gözleri var, trafiği durduran bir kombinasyon. Genelde yüz kıllarından hoşlanmasam da, düzgünce kesilmiş sakalı işime yarıyor.

Kesinlikle Addams ailesinin bir üyesi değil. Onursal bir Hemsworth olarak daha uygun olurdu. Siyah saçlı bir Hemsworth.

Bekle. O bir Hemsworth mu? Onlardan çok var, biliyorsun.

Margot'nun gözleri açılıyor ve bir yanımda daha da kötü bir aşağılanmaya doğru gittiğimin farkında olsa da onun şaşkınlığından zevk alıyorum.

"Dallas Burke." Margot bu ismi nefes verirken söylüyor.

Dallas Burke? Bu isim neden tanıdık geliyor? Adam-Dallas Burke-düzleştirir.

Kalpsiz inek-Margot Richards-akıl yürütüyor. Gözlerini benimkilere dikti. "Dallas Burke erkek arkadaşın mı? Elbette, Poppy."

Ona bakıyorum. *Yukarıdan* bahsediyorum çünkü benden bir karış daha uzun ve ben saklanmak istiyorum. Bir kayanın altına sürünmek ve orada kalmak, derinlere mühürlenmek

pislik. Geri kalan günlerimi karanlıkta geçirebilirdim, solucanlar ve ben.

"Poppy, bir dahaki sefere sahte bir erkek arkadaş seçtiğinde, biraz daha senin ligin."

Margot bir bukleyi parmağına doluyor ve Dallas'a sanki dev bir kekmiş ve on yıldır karbonhidrat yememiş gibi bakıyor. Bana doğru eğildi. "Rahatsız ettiğim için *çok* özür dilerim Bay Burke."

Tam atlamak için bir bina bulacakken kalın, kaslı bir kol omzuma konuyor ve beni yerime sabitliyor. "Hey, tatlım, bugün kahvenin yanında çörek ister misin, yoksa sadece içki mi içeceğiz?"

Ona dönüp bakıyorum, çenem tamamen gevşemiş.

Bu mu. ..bunu yapıyor muyuz? Oh, Yüce Tanrım, bunu yapıyoruz.

Bana gülümsüyor ve ben bunu dizlerimde hissediyorum. Bir an için gerçekten güçsüzleşiyorlar ve beni sabit tutuyor gibi görünen o güçlü kol için şükrediyorum. Omzumu yumuşak bir şekilde sıkıyor, muhtemelen bana bir soru sorulduğunu ve cevap vermem gerektiğini hatırlatmak için. Hayatım boyunca bu sorunun ne olduğunu hatırlayamadım.

"Pops?" Dallas

diyor. "Ha?"

"Aç mısın?"

"Sizin için ne yapabilirim?" Tezgâhın arkasındaki barista Dallas'a gülümser.

O da gülümsüyor. Üç şehir bloğunda elektrikler kesilir. "Ben şu yumurtalı şeylerden üç tane, iki tane yaban mersinli kek ve bir sade kahve alacağım, kız arkadaşım da. . .?" Gülümseyerek bana bakıyor ve tek düşünebildiğim, "*Vay canına, dişleri ne kadar da beyaz*" oluyor.

"Poppy?"

"Doğru! Bu benim!" Sonunda sesimi buluyorum ve bir denizci gibi tezgâha vurarak bir tane daha istiyorum. Baristayı işaret ediyorum, konuşmaya çalışıyorum ama nedense nasıl konuşacağımı unutuyorum. İkimize de şaşkınlıkla bakan Margot'ya bakıyorum. Belli ki onun da kafası en az benim kadar karışık.

Hâlâ işaret ettiğimi fark ediyorum, bu yüzden parmağımı tekrar zavallı baristaya doğru itiyorum, bu zihinsel çöküşe bir seyirci, hareketin beynimin konuşma merkezindeki yirmi araba yığınının yerinden oynatacağını umuyorum. "Ben naneli mocha alacağım."

"Yiyecek bir şey var mı, bebeğim?" Dallas sorar. Sonra Margot'ya bakar. "Her zaman bunu yemeye ikna etmeye çalışıyorum. Kıvrımlarını sevdiğimi biliyor."

Gözbebeklerimin kafamdan fırladığına ve şu anda yerde yuvarlandığına neredeyse eminim. O bembeyaz gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Ha. . .ha ha. .seni sevdiğimi biliyorsun. .kıvrımlarımı seviyorsun. .!" Ben bir aptalım. Zırvalayan, saçma sapan bir aptal.

"Sadece içkiyi alacağım, tatlım." Ağzım kurudu. "Teşekkürler."

Elimi tutup sıkıyor ve karnıma doğru bir elektrik dalgası gönderiyor.

"Emin misin?"

"Evet." Kelime, üzerine basılmış gıcırtılı bir oyuncaktan çıkan hava gibi çıkıyor.

Barista Dallas'a toplam tutarı verir ve o da bahşiş kavanozuna bir yirmilik atarak ödemeyi yapar.

Dallas Burke adında güzel bir adam bana kahve ısmarladı. Hala onu tanımaya çalışıyorum. *Onu nereden tanıyorum?*

Margot'nun arkadan gelen sümüklü sesi bana evet, sadece Twitter'da değil, gerçek dünyada da korkunç insanlar olduğunu hatırlatıyor. "Chicago Comets'in *yıldızıyla* çıkıyorsun." Sesinde aşağılayıcı bir güvensizlik var, ama alınamıyorum bile çünkü olayların bu şekilde ben de aynı derecede şaşırdım.

Tıklıyor. Chicago Comets.

Dallas Burke bir hokey oyuncusu.

Sanırım son zamanlarda haberlere çıkmıştı ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum. Şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyorum. Sporu takip etmem, özellikle de hokeyi. Oyunun kurallarını bile bilmiyorum.

Dallas kredi kartını cüzdanına yerleştirir ve arka cebine sokar. Keşke şu anda o cüzdan ben olsaydım.

"Bu *gerçek* mi?" diye cıvıldıyor.

"Oh, bu gerçek. . ." Kolu tekrar omzuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Orman gibi kokuyor ve ben ormanda kaybolmak istiyorum. Margot'yu inceliyor. "Çok özür dilerim, adın neydi?"

Dürüst bir soru ama Margot'nun yüzündeki ifadeden yanmış gibi hissettiğini anlıyorum.

Güzel. Bu gerçekten zevk almamalıyım, ama . Birazcık. Ya da çok. "Margot Richards."

"Tanıştığımıza sevindim Margot, ama gitmeliyiz. Yoğun bir gün."

Margot'un gözleri kısılır. Dallas gülümsüyor. Hareket edersem bu çam kokulu fanteziden uyanacağımdan korkan bir heykel gibiyim.

Margot dikkatini tekrar bana çeviriyor. "O zaman ikinizle de Kalp Festivali'nde görüşürüz?"

Dallas benim yerime cevap verir. "Orada olacağız."

İnanmaz görünüyor. "Senin gibi büyük bir hokey yıldızının Sevgililer Günü haftasını bizim küçük kasabamızdaki bir festivalde geçirmek istediğine inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Margot.

Dallas iki elini omuzlarıma koyuyor ve "Sevgililer Günü'nü kız arkadaşımı mutlu ederek geçirmek istiyorum" diyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve yemin ederim bir an oluyor. Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi neredeyse belli belirsiz başını eğiyor.

Bir dakika.

O an bir söylenti kadar hızlı geçti ve "Bunun gerçekleşmesi için ne isterse yapacağım" dedi. Elleri benimkilere kadar kayıyor, o kadar yavaş ki vücudumda zincirleme bir reaksiyon başlatıyor.

Sonra yanımda durdu ve elimi tuttu.

Sadece "titreme" olarak tanımlanabilecek üç hızlı, keskin, tiz ses çıkardım.

Margot yüzünde şüpheyile bana bakıyor sonunda topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Sanırım kahve istemedi.

Barista içeceklerimizi tezgâhın üzerinden kaydırduğında Dallas hâlâ elimi tutuyor. İkimiz de boştaki ellerimizle bardaklarımızı alıyoruz ve sonra bana doğru eğiliyor. "Gitti mi?"

Margot'nun sarışın kafasının kapıdan çıktığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. Ağır bir iç geçirdim. "Evet, Tanrı'ya şükür." Bir duraksama. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin."

"Önemli bir şey değil." Sanki beni aşağılanmaktan kurtarmamış gibi el sallıyor. "Ayrıca, biri bana 'Şeker Ayı' demeyeli uzun zaman oldu."

İnledim.

"Bunun yetişkin bir erkek için kabul edilebilir bir lakap olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Ama 'Babalık' yetişkin bir kadın için gayet iyi değil mi?" Ona gülümsedim, biraz

utancının azalmaya başladığını fark etti. "Özür dilerim. Panikledim. Donup kaldım. Sana çok şey borçluyum. İyiliğinin karşılığını nasıl verebilirim?" Aşağı bakıyorum ve hâlâ elimi tuttuğunu fark ediyorum. Ben tutunca yavaşça bıraktı.

Gözbebeklerime lanet olsun.

"Gerek yok," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duydum." Sipariş ettiği yiyecek torbasını aldı.

Ona bakıyorum, çünkü hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Ya da birinin bu kadar güzel göründüğüne.

Bir ünlüyle tanışırsam nasıl davranacağımı hep merak etmişimdir. Artık biliyorum.

Ağzı açık. Kelimeler için kekeliyorum. Kendimi aptal yerine koyuyorum. Ve ben gerçekten bir hayran bile değilim.

Garip şekilde ayağa kalkıyorum, beni dik tutan tek şeymiş gibi mochama tutunuyorum.

Dallas kafenin etrafına bakıyor. Bugün burada fazla insan olmadığına şükrediyorum ve şehirde ne aradığını merak ediyorum ama bu beni ilgilendirmez.

"Gitsem iyi olacak."

Ne dedin? Bunu neden söyledim ki? Gitmek istemiyorum!

Durup bakmak istiyorum. Ve bakıyorum, ta ki, "Oh, kahretsin." "Ne?" Meşru bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor.

"Kalpler Festivali. Gideceğini söylemiştin ama belli ki gitmeyeceksin, o yüzden merak etme, ben bir şeyler uydururum."

Bana bakıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum.

"Herkes beni kolayca hayal kırıklığına uğrattığını ya da yürümediğini ya da her neyse söyleyeceğim. Seni bir pislik gibi göstermeyeceğim." Gülümsemeye çalışıyorum. Acaba hissettiğim kadar zayıf mı?

"Neden onlara *beni* kolayca hayal kırıklığına uğrattığını söylemiyorsun?" Gülümsüyor. Bir meleğin kanatlandığını duyuyorum, yemin ederim.

"Ha. Bu komik." Yine bakıyorum. Durmak için aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.

"Poppy."

İfadesi şaşkınlığa dönüşür.

"Benim adım, bu benim adım, insanlar beni böyle çağırıyor, bu ... ." Konuşmayı kesmek için başımı sallıyorum ve tokalaşması için elimi uzatıyorum. "Poppy Hart."

Elimi elinin içine aldığı anda içimden geçen zinger için tamamen hazırlıksızım.

Bu şehvet mi? Tövbe etmem gerekecek mi? Kaç tane ölümcül günah ?

"Tanıştığımıza oldum, Poppy Hart," diyor.

"Tanıştığımıza oldum, *Dallas Burke*." Eminim benim gülümsemem onunkinin yanında sönük kalır. Margot bu fikir karşısında şaşkına dönmekte haklıydı.

Özellikle de son ilişkimdeki utanç verici durumdan sonra. Ama Dallas Burke? Gülünç.

Burada durup bizim neslimizin en başarılı profesyonel sporcularından biriyle konuştuğuma inanamıyorum.

Ve .

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Sırıttıyor.

"Elbette ." Ben de gülümsüyorum. "Sen Chicago Comets'in yıldızısın."

"Hangi spor olduğunu biliyor musun?"

"Um. . .buz dansı?"

Gülüyor. Kendimi ona bunu daha fazla yaptırmak isterken

buluyorum. "Kurtardığın için tekrar teşekkürler," diyorum.

Bana başını sallıyor. Ve her ne kadar *ikimiz de yaşadığımız sürece* kalıp onunla kahve içmemi istemesini dileysem de, bu gerçeküstü etkileşimin elde edeceğim tek şey olduğunu biliyorum.

Tekrar gülümsüyorum, el sallıyorum ve gitmek için dönüyorum, bunu yaparken bir granola bar rafına çarpıyorum.

Yavaşça dönüp bakıyorum ve evet, orada duruyor, hala beni izliyor.

Sağlam.

Tam olarak umduğum gibi bir izlenim bırakmamıştım ama en azından kendimi unutturmayı başarmıştım.

Bir kereliğine.

İkinci Bölüm

Poppy

I Hâlâ biraz sersemlemiş hissediyorum. Ayrıca Dallas Burke ile fotoğraf çektirmediğim için kendime kızıyorum çünkü kız kardeşlerimin buna inanmasına imkan yok oldu.

Ya da Margot'a onunla *çıkıldığını* söylediğimi.

Küçük beyaz yalanımın yanıma kâr kalacağını düşünecek kadar hayalperest değilim elbette. Margot'yu tanıyorsam, muhtemelen kasabanın yarısı bu saçma iddiayı ortaya attığımı zaten biliyordur ve gerçeğin ortaya çıkması an meselesi.

Benim için sorun değil.

Şaka malzemesi olmaya alışkınım. Margot'yu kandırmışım gibi gülüp geçeceğim ve biraz yüzümü kurtarmaya çalışacağım.

Ford Escape'ime biniyorum ve naneli mocha'mdan ilk yudumu alıyorum, ancak ılık sıvı dilime değdiği anda bu bardakta nane olmadığını fark ediyorum.

Ayrıca mocha da yok. Sade kahve.

Bardağı çevirdiğimde yanında *#DBhotguy* yazdığını gördüm. Sanırım Mindy bu içeceği hazırlarken aklımdan geçenleri okumuş. Ne yazık ki, geçireceğim gün için bu yeterli olmayacak. Hem de hiç.

Tam kapı açılırken ve kaya gibi sağlam profesyonel hokey oyuncusu sokağa çıkarken kafeye bakıyorum. Güzel eli benim güzel mocha'mı tutuyor, ben de arabanın kapısını açıp ona sesleniyorum.

"Dallas!"

Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana doğru dönüyor, sanki bir ödül avcısının onu yakalayıp büyük bir ödül almasını bekliyormuş gibi.

Beni gördüğünde yüz hatları yumuşuyor ve elini sallayarak kaldırıyor. Sokağı geçip onun durduğu yere geldim. "Bana senin içkini verdiler." Yere bakıyor ve elindeki bardağın üzerindeki etiketi okuyor. "Oh, güzel, beni şeker yüzünden diş ağrısı çekmekten kurtardın." "Ha, ha," diyorum. "Ne yazık ki, seçtiğin içkinin tadına baktım. ve yüzde yüz tavsiye etmiyorum."

Fincanlarımızı değiştiriyoruz ve o gülüyor. Gülümsemesi o kadar parlak ve ışıltılı ki bir araba kazasına neden olmamasını umuyorum.

"Teşekkürler," diyor.

"Elbette." Orada öylece durup ona bakıyorum, artık gerçekten çekip gitmem gerektiğinin farkındayım. Onu ne kadar merak ediyordum olayım, fotoğraf çekirmek isteyen insanlardan biri olmayacağım. Daha önce hiç gerçek hayatta bir ünlüyle tanışmamıştım. "Loveland'de ne yapıyorsun?"

Etrafına bakıyor. "Burası çok sessiz." Gülüyorum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Evet." Başka tarafa bakıyor. "Kamera yok."

Söylemediği şeyin ne olduğunu anlamak için başımı eğiyorum. Sonra telefonumu kaldırıp fotoğrafını çekiyorum. "Bu konuda yanılıyorsunuz bayım. Her yerde kamera var."

Birkaç saniye beni izliyor ve ne kadar garip olduğumun acı bir şekilde farkına varıyorum.

"Üzgünüm, ben sadece. ." Sözümü kesiyorum. "Sileceğim."

"Sorun değil," diyor. Sonra aniden elini kaldırıyor. "Kameranızın herhangi bir büyük haber kuruluşuyla doğrudan bağlantısı yok, değil mi?"

Bir an sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ensemden bir sıcaklık hissediyordum ama sonra gülümsüyor. "Sorun değil," diyor, "sadece şaka yapıyorum."

"Oh, güzel," diye nefes alıyorum, rahatlamış bir şekilde. Beynimin arkasındaki bir dürtü bana şaka yapmadığını söylüyor. Gerçekten yapmıyor.

Mochamdan bir yudum aldım. Yürüyen bir diş beyazlatıcı reklamına benzeyen bir adamla gerçek bir konuşma yapabilir miydim? *Sanırım bunu öğreneceğiz. . .*

"Yani, saklanıyor musun?"

"Evet." Bir vuruş. "Hayır." Omuz silkiyor. "Tam olarak değil."

Sokağın soğuk olduğunun farkındayım, ama aynı zamanda şehirdeki herhangi birinin oradan geçerken beni -ben, *Poppy Hart!*- hokey süperstarı Dallas Burke ile konuşurken görebileceğinin de farkındayım.

"Sen. ..oturmak ister misin?" Kahve dükkanına geri dönüyorum. "Bir hokey yıldızı olarak muhtemelen soğuşa alışkınsındır, ama geri kalanımız için. . ."

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Biliyor musun, aslında kulağa hoş geliyor."

Bu. . . .garip bir şekilde tanıdık geliyor. Evet, bir heykel gibi inşa edilmiş ve evet, delicesine çekici ve evet, saçma sapan kelimelerle hüngür hüngür ağlıyor olmalıyım ama değilim.

Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırdım.

"Demek hangi sporu yaptığımı biliyorsun." Sırıttıyor ama ilk kez gözlerinde bir miktar hüznü olduğunu görebiliyorum.

"Biliyorum, evet ama bana nasıl çalınacağını sorma. Aklıma geldikçe düşünüyorum." Onu içeri kadar takip ediyorum ve köşede bir masa buluyoruz. Sessiz ve biraz karanlık, güneşin kayrak bulutlu bir gökyüzünün arkasından görüldüğü o soğuk kış günlerinden biri.

Oturduktan sonra ona baktım. Tekrar.

Yumurta lokmalarını poşetten çıkarıp açıyor. "Benim hakkımda bir şey biliyor musun?"

Gülüyorum. "Hayır, aslında. Margot senin adını kim olduğunu bilemezdim."

Başını sallıyor. "Güzel. O zaman ben sadece bir erkekmişim gibi davranabilir miyiz?" "Ha." Kendi kendime yarı gülüyorum. "Sadece bir erkek. ."

Gülümsüyor, lokmasını yutuyor. "Profesyonel hokey oynamayan bir adam."

"Tamam, . Elbette, bir dakikalığına öyleymiş gibi davranalım."

Sanki bir işaretmiş gibi, masamızda küçük bir çocuk belirdi. Elinde bir defter ve kalem var. "Bay Burke? İmzanızı alabilir miyim?"

Dallas gülümsüyor ama biraz zoraki görünüyor. "Elbette evlat, adın ne?"

"Bu babam için," diyor çocuk. "Buraya gelemeyecek kadar korkak." İki masa ötede oturmuş, pis işlerini yapması için çocuğunu gönderen bir adamın izlediği yere doğru başını sallıyor.

"Ah, demek cesur olan sensin," diyor Dallas. Kağıda bir şeyler karalıyor ve çocuğa geri veriyor. "İyi günler dilerim."

Dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Yani. . . .sadece bir erkek." Ona sırıttıyorum, o da başka tarafa bakıyor.

"Evet, muhtemelen dilemem gereken bir şey değil. Kulağa ne kadar haklı geldiğini biliyorum." Yemeye devam ediyor.

"Bence seninki gibi bir hayattan bir süreliğine kaçmak istemen normal," diyorum. "Ya da seninki gibi bir hayat olduğunu hayal ettiğim şeyden. Gerçekten bilemiyorum."

Bana bakıyor, gözleri umut dolu. "Şanslı olan sensin."

İçkimden bir yudum alıp tadını çıkarıyorum. Kendimi hiç şanslı hissetmedim.

Ama burada? Şimdi, bu masada onunla? Belki de hayatımda ilk kez şansım dönmeye başlıyor. "Yani, ben hiç zengin, ünlü, playboy bir hokey oyuncusu olmadım ama bunun yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum." Bir içki daha alıyorum.

"Kim olduğumu bilmediğini söylediğini sanıyordum?" Bunu biraz savunmacı bir tavırla, tek kaşını kaldırarak söylüyor.

Onu kırdığım için dehşete kapılarak boğuluyorum. "Aman Tanrım, bunların hepsi doğru mu? Sadece tahmin ediyordum, bir şey demek istemedim, değilim. . ."

Bir yarım gülümseme daha atıyor ama arkasında ne tam olarak anlayamıyorum. "Neredeyse doğru anladın," diyor. "Ben playboy değilim."

Gözlerimi kısıyorum, onu ölçüp biçiyorum ve *bu* kelimelerin *o* ağızdan çıktığını duyan dünyadaki her kadının ne düşüneceğini düşünüyorum. "Tabii ki değilsin."

Sanki ona bunun bir soygun olduğunu söylemişim gibi ellerini kaldırdı. "Yemin ederim."

Bir çizgi olup olmadığını söyleyemem. Onu henüz tanımıyorum. Ama nedense kendimi cesur olacak kadar rahat hissediyorum. Ve biraz da savunmasız.

"Bakın, erkek grubunun içki ısmarladığı kişi olmadığımı biliyorum. Dansta kenarda durup rahat eden de benim. Açıkçası etkilemeniz gereken bir kadın değilim," diyorum, "bu yüzden replikleri onları satın alabilecek birine saklayabilirsiniz."

Bu iyi hissettirdi. Genelde aklımdan geçenleri söyleyen biri değilimdir. Belki de tüm kişiliğimi değiştirmeyi düşünmeliyim.

Sandalyesine geri oturur ve bir süre düşünür. "O, 'Pops'. ."

Bunu söylediğinde içim ürperiyor. Şimdiden içimden bir şaka gibi geliyor.

". .inanılmaz derecede ferahlatıcı." Başını sallıyor. "Parti ortamına pek meraklı değilim. En azından artık değil."

Ona inanıyorum.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve kafedeki insanların baktığını fark ediyorum. Ve bana değil. Kendimi biraz utangaç hissediyorum ama Dallas fark etmemiş gibi görünüyor. Belki de kendini bu tür bakışları görmezden gelmeye şartlandırmıştı.

"Peki, eğer saklanmıyorsan," diyorum, "Loveland'da ne yapıyorsun?"
Telefonu yeni bir mesajla çalar ve dikkatini çeker. Mesajı okudu,
Kaşlarını çattı, sonra bana baktı. "Üzgünüm, Poppy, gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Başımı salladım, boyun eğdim ve sandalyeme geri oturdum. "Elbette."
Bir an için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Belki seni şehirde görürüm."

Muhtemelen yapmayacağını biliyorum ama yine de başımı sallıyorum.
"Kahve için tekrar teşekkürler. Ve kurtardığın için."

Ayağa kalkıyor. Üzerinde Nike eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört var, sadece indirimdeyken aldığım pahalı tişörtlerden. Her nasılsa, bu kıyafeti *iyi gösteriyor*. Gitmek için döndü, sonra durdu. "Hey."

Ona bakıyorum.

"Teşekkürler. Gerçekten. Keşke kalabilseydim."

Ve aynen , o gider ve meraklı gözler dikkatlerini Ben.

Arka planda saklanmaya alışkınım. *Var olmaya alışkınım*.

Arka planda, çünkü başkaları beni genellikle oraya koyuyor ve bir değişikliğin iyi olabileceğini düşünsem de, neredeyse anında bundan hoşlanmadığımı fark ediyorum. Herkes beni izliyor. Muhtemelen hakkımda spekülasyon yapıyorlardı. Avi'den sonra buna doymuştum, bu da ancak şimdi yatışmaya başlamıştı.

Küçük bir kasabada yaşıyorsanız, herkesin işinizi bildiği bir seviye vardır. Muhtemelen tüzükte vardır. Ancak duygularınızı, zor olanları işlemeye çalışırken, başka herkesin onlar hakkındaki fikirlerini duymak ve okumak zordur.

Bazen *herkesin ne düşündüğünü* özümseyip onların duygularını kendi duygularım haline getirip getirmediğimi merak ediyorum.

Dallas gibi biri için on kat daha kötü olmalı.

Pencereden dışarı baktım ve onun şık bir spor arabaya bindiğini gördüm.
Biri bana bunun ne tür bir araba olduğunu sorsa, "siyah" derdim çünkü hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç böyle bir araba görmemiştim. Bahse girerim evimden daha pahalıdır.

İçeri girdiğinde telefonla konuşuyor ve karanlık pencerelerin arkasında kayboluyor.

Ve her şeye sahip olan adam için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum. Çünkü o her şey benim hayatımda asla ve asla istemeyeceğim bir sürü şeyi içeriyor.

Hart Sisters Grup Sohbetimizdeki en büyük kız kardeşim Raya'dan gelen bir mesajla telefonum masanın üzerinde vızıldıyor.

RAYA

Poppy. Sanırım açıklamam gereken bazı şeyler var.

Ekranda bir fotoğraf beliriyor. Aptalca bir meme ya da Eloise'in çok komik olduğunu düşündüğü son Sibiry'a kurdu videosu değil. Bu fotoğrafta ben ve Dallas Burke, tam bu masada oturmuş, birbirimize otuz üç dakika önce sırada tanışan yabancılardan biraz daha fazlasıymışız gibi bakıyoruz.

Sonra, Eloise'den bir vızıltı.

ELOISE

Poppy Hart! Bunun anlamı nedir?

Onunla ne zaman tanışabiliriz?

Art arda gelen beni telefonu masadan kaldırmaya zorluyor - şimdi birlikte mesajlaşıyorlar.

RAYA

Bu nasıl oldu?

ELOISE

Ve neden bize bundan bahsetmedin?

RAYA

Poppy, ?

Dallas Burke'le mi çıkıyorsun?

POPPY

! Her şeyi sonra açıklayacağım.

RAYA

Yeterince iyi değil, kardeşim.

Bunu şimdi duymamız gerekiyor!

POPPY

İşe geç kaldım. Söz veriyorum, burada bir hikaye yok.

Fotoğrafı Raya'ya kimin göndermiş olabileceğini merak ederek kafede etrafıma bakıyorum, herhangi biri olabileceğini biliyorum. Ve bu da demek oluyordu ki

Muhtemelen bugün *Mill*'e gideceğiz.

Muhteşem.

İnledim. Tam da adımı o değersiz dedikodu sitesinden çıkarmışken.

Ayağa kalktım ve kaldırıma doğru yürüdüm.

Eğer bu benim şöhret fırçamsa, umarım öngörülen on beş dakika içinde biter.

Üçüncü Bölüm

Dallas

I telefonu arabamdaki bluetooth'a bağladım. "Tamam, yavaşla Gram, oluyor?"

"Burada genç bir adam var, elinde benim adımın yazılı olduğu bir kart tutuyor.

"dedi büyükannem. "Beni alması için onu havaalanına senin gönderdiğini söylüyor." "Doğru büyükanne. Seni buraya getirecek."

"Ama Dallas, bu kartta adım yanlış yazılmış ve ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Ya beni kaçırmaya çalışıyorsa? Televizyon izliyorum. Beni kaçıırırlar ve sonra sana fıdye mektubu gönderirler. Oldukça zenginsiniz, biliyorsunuz."

Büyükannemin onu almak için O'Hare'e gitmemi isteyip istemeyeceğini merak ederek şehrin kenarında yeni satın aldığım eve doğru sürüyorum.

O'Hare günün bu saatinde bile tam bir kâbus. "Bu Gerard, büyükanne," diyorum ona. "O benim şoförüm." "Sen kendin kullanmıyor musun?"

"Bazen yapıyorum ama çoğu zaman Gerard'a bıraktırıyorum." "Çünkü sen Bay Süslü Pantolon'sun," diyor.

"Çünkü. . ." Duruyorum. Gerard'ın beni neden götürdüğünü gerçekten bilmiyorum. Kendi başıma araba kullanamayacak kadar değerliymişim gibi oradan oraya taşınmaya alıştığım için mi? "Bazen arabada yapmam gereken işler oluyor." Bu doğrudu. Görüşmeler. Menajerimle toplantılar. Antrenmanda üzerinden geçtikten sonra telefonumdan maç kasetlerini izliyorum. Hareket halindeyken çok şey oluyor. Gerard'a girin.

Duraklıyor, muhtemelen zavallı şoförüne şüphe dolu bir ölüm bakışı atıyor. "Bunun gerçek Gerard olduğunu nereden bileceğiz?"

Büyükannem hayal görmüyor. Değiştirilmesi gereken sakat bir kalçadan başka bir şeyden muzdarip değil. Aklı tamamen yerinde. Sadece melodramatik olmayı ve damarına basmayı seviyor. Hep sevmiştir.

Ayrıca şimdiye kadar yazılmış hemen hemen tüm komplo teorilerine inanıyor. Ve yazılmamış olanları da.

Bazılarını kendisinin başlatmadığına ikna olmadım.

"Telefonu ona ver," dedim. Neden onunla dalga geçtiğimi hiç .

Gram'ın telefonu karıştırdığını duyuyorum, sonra belli belirsiz, "Seninle konuşmak istiyor," diyor.

bazı sesler geliyor: "Efendim?" "Gerard, kimliğini teyit ediyorum."

"Benim, efendim," diyor.

"Tatlı bir yaşlı kadın ama biraz melodramatik," diyorum. "Aslında, muhtemelen sadece sıkılmıştır." Gerard'ın yerine onu fidye için kaçırmak isteyen tuhaf bir adamın geçtiğini düşündüğüne bir an bile inanmadım.

Yine de, eğer biri yaparsa, onu geri almak için ne gerekiyorsa öderdim. Her şeyimi Gram'e borçluydum.

"Şu anda sana ters ters bakıyor mu?" "Evet, efendim."

"En derin, en karanlık sırrını çözmüş gibi sana mı bakıyor?"

"Doğru, efendim."

"Çok kötü bir gözü var."

Gülüyor. "Katılıyorum, Bay Burke." Bir duraklama. "Kimlik kontrolünüzü tatmin ettim mi?"

"Evet, Gerard," diyorum. "Onu tekrar giyebilirsiniz."

Daha fazla karıştırma, sonra Gram'ın geri dönüşü. "Ona her şey mi dedin?" "Evet Gram, o söylediği kişi."

Onu bir kez daha gözden geçirdiğini hayal ediyorum. "Umalım da bir komplo planlamıyor olsun. Beni yabancı bir ülkeye satacak ve ben de bir tiran için yemek ve temizlik yapmak zorunda kalacağım!"

"Evet, ama en azından zorbanın karnı doycak," diyorum kuru bir sesle. "Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz, Dally."

Bu korkunç lakap karşısında irkildim. Çoğu insan bana "Burke" der ve eğer başka biri bana "Dally" derse muhtemelen onu terslerdim, ama Gram

Ben konuşmaya başladığımdan beri bana böyle sesleniyor, bu yüzden o bir geçiş hakkı kazanıyor.

Yeni eve gidiyorum. Çiftlik tarzı bir ev, bu yüzden ameliyattan sonra dolaşması kolay olacak ve çok mahremiyeti olan güzel, büyük bir bahçesi var.

Her şeyi Gram'ın hoşuna gideceğini düşündüğüm şekilde ayarladım ve şehre gidip gelmem dayanılmaz olmayacak.

Yaklaşık bir saat sonra Gerard arabayı garaj yoluna çekti ve ben de kaldırımda onları bekliyordum. Cipun arka kapısını açtım ve Gram bana baktı.

"Burada dikilip eve dönmemizi mi bekliyordun?" "Gerard yakın olduğunu haber vermek için aradı," diyorum. "Durur musun Bu kadar asabi davranma da arabadan inmene yardım edeyim."

"Bu bir araba değil Dallas, tekerlekli bir malikane. Neden bir araçta tüm bu zillere ve düdüklere ihtiyacımız var?"

"Beğenmene çok sevindim," diyorum onun alıngan ses tonunu duymazdan gelerek. "Eminim sen de odanı çok seveceksin."

"Orada bir bar var mı? Çünkü bu arabada bir tane var." "Arsız hissediyorsan oraya da bir tane koyabilirim," diyorum.

Burnunu kıvırıyor ve bana gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum ve arabadan inmesine yardım etmek için ellerimi uzatıyorum.

İlişkimizin özeti bu.

"Tüm bunlar çok gereksiz," diyor, sonunda arabadan inmesine ve sağlam bir zemine çıkmasına yardım etmeme izin vererek. "Bu bir kalça protezi, beyin ameliyatı değil."

Zekice bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve parmağını kaldırıp "Senden tek kelime çıkmaz" diyerek beni nefesimin ortasında durduruyor.

Gerard büyükannemin çantalarını alıyor ve ben de onu kaldırımdan yukarı çıkarıp eve götürüyorum. Rampa, minimum merdiven, yaşamın çoğunun tek katta yapılması- tüm gereklilikler. Neyse ki emlakçım mükemmel bir konumda olacağını düşündüğüm mükemmel bir ev buldu. Gram'ın tüm hayatı boyunca küçük bir kasabada yaşadktan sonra şehirde iyi olmayacağını biliyordum.

"Ama bu şekilde, ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olabilirim," diyorum.

Topallayarak çiftliğe giriyor ve etrafına bakınıyor. "Burası sana ne kadara mal oldu?"

"Bunun bir önemi yok," diyorum ona.

"Ve hala şehirde kendi evin mi var?" *Bunun saçma olduğunu* söylemek istercesine ellerini havada sallıyor. "Bu çok fazla."

"Buna değersin."

Gerard elinde çantalarla arkamızdan geliyor. "Bunları yatak odasına götüreceğim."

Büyükanne biraz bunalmış görünüyor ve bir an için hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ama onun iyi olduğundan başka nasıl emin olabilirdim ki? Ameliyat sonrası tüm PT rejimi, artı takip randevularına gidip gelmek, günlük işlerden bahsetmiyorum bile. Ve Gram'ın arkadaşları olsa da, yük olduğunu düşünürse yardım istemeyeceğini biliyorum. Bu gibi durumlarda en iyisinin sorumluluğu üstlenmek olduğunu fark ettim. Ben de öyle yapıyorum.

Ben de öyle yaptım.

Evi satın aldım. Eşyalarının gönderilmesini ayarladım. Şehirdeki cerrahları ve ev ziyareti yapabilecek fizyoterapistleri araştırdım. Bu kadının benim için yaptığı onca şeyden sonra, onun için en azından bunu yapabilirim.

Ve bu asla yeterli bir ödeme olmayacaktı.

"Yani buraya gelebilirsin, kendini toparlayabilirsin, biraz dinlenebilirsin ve sonra yarın cerrahla ve seni dövüş formuna geri döndürmeye yardımcı olacak fizyoterapistle buluşacağız."

"Ha! Dövüş şekli mi? Benim yaşımda mı?" Gözlerini deviriyor. "O doktorlara güveniyorsun."

"Sana çok güveniyorum," diyorum.

"Bunu söylemen çok hoş."

Hâlâ girişte duruyoruz ve ona yeni evimizi gezdirmem gerektiğini fark ediyorum. Ama arkamı döndüğümde, elinde kapağında benim fotoğrafım olan bir magazin dergisi tuttuğunu görüyorum. "Bunu açıklamak ister misin?"

Bu insanların bu dergilerin kapakları için her zaman en az gurur verici fotoğrafları bulmayı nasıl başardıklarını merak ederek alıyorum. Bir oyun sırasında hakeme bağırdığım bir fotoğrafın üzerinde bir başlık var: "Hokey'in Kötü Çocuğu Yine Ceza Kutusunda", sarı blok harflerle. Altında da alt başlık: *Dallas Burke'ün Yükselişi ve Düşüşü*.

"Açıklanacak ne var?"

Gram, sesindeki tiksintiyi gizlemek için hiçbir şey yapmadan, "Bana Mulligan'la bu kavganın o şarkıcı yüzünden olduğunu söyleme," diyor.

Mulligan ve gelecek vaat eden rock yıldızı Jessie DeSoto gitmeyi reddettiğim bir partide tanıştılar. Çıktığım kadınla yatarak benden intikam almak onun için çok kolaydı. Kadın ilişki istemiyordu.

ortaya çıktı. Şöhret istiyordu. Servet. Ve her dediğini yapacak bir adam.

O ben olmayacaktım.

"."

"Tanrıya şükür," diyor Gram. "O küçük tarttan hiç hoşlanmamıştım." Gülüyorum. Bu söylenebilecek en büyük şey. Dergiyi ikiye katlıyorum.

"Ne dediklerini okumayacak mısın?"

"Hayır," dedim. "Bu işi nasıl yanlış yaptıklarını keşfetmeme gerek yok."

"Her şeyi yanlış anlamadılar," diyor Gram, bakışlarını

Ben. "Öyle mi?"

Hayır. Eminim yapmamışlardır.

Aaron Mulligan'la olan kavgamın eski sevgilimle çok az ilgisi vardı. Evet, beni onunla aldatmıştı ama bu haftalar önceydi ve dürüst olmak gerekirse, hayatıma devam etmem kolay olmuştu. En azından ondan. Gerçek şu ki, kaybettiğim için pişman olduğum ilişki o değil. Takım arkadaşlarımla olanlar.

Bölümü Mulligan'a yükleyebilirdim ama bu bir kaçış olurdu. "Bu

çöp," diyorum.

"Ama bir kavgaya karıştınız," diyor Gram.

"Evet, ama Jessie'yle ilgili değildi," diyorum. "Pek sayılmaz."

Büyükannemin yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

"Dallas, zor birkaç yıl geçirdiğini biliyorum," diyor Gram. "Ama bu," dergiyi benden alıp havaya kaldırıyor, "yardımcı olmayacak. Bunu biliyorsun."

"Kusura bakma Gram ama sen orada değildin. Ne dediğini duymadın."

Mulligan'ın kavgayı nasıl kışkırttığını hatırlayınca aklım karışıyor. Elbette Jessie hakkında uygunsuz, hatta kaba şeyler söylemişti ama beni kızdıran bu değildi. Ona karşı koruyucu değildim.

"Bunu hak etmişti."

"Eminim öyledir," diyor Gram. "O çocuk her zaman birinci sınıf bir pislik olmuştur. Ama Dallas, konusu olan senin kariyerin. Geleceğin söz konusu. Pamuk ipliğine bağlısın ve bir makasla tutunmaya çalışıyorsun."

Uzun bir süre beni inceledi. "İhtiyacın olan şey iyi bir kadın."

Alay ediyorum. "İhtiyacım *olan son* şey bu," diyorum. Zamanım olsa bile, bir ilişki için gerekli duygusal kapasiteye sahip değilim.

Büyükanne parmağını havada sallayarak mutfağa doğru çarpık adımlarla yürüyor. "İyi bir kadın seni beladan uzak tutar. Tüm bu asabi kavgalar imajın için iyi değil."

"umurumda değil," diyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Yapmalısın. Dünyadaki tüm yeteneklere sahipsin ama böyle şeyler peşini bırakmazken ciro anlaşmalarını nasıl sürdüreceksin? Kazadan sonra ayakkabı şirketinin seni bıraktığını biliyorum."

Bunu nereden biliyor, hiçbir fikrim yok. Büyükannem çok zekidir ama bu tür şeyleri genelde iş müdürüm Alicia'ya bırakır. Kariyerimin nabzını tuttuğunu bilmem gerekirdi. Sonuçta oynamamın sebebi o.

"Vakıf konusunda ciddiyseniz, itibarınızı onarma konusunda da ciddi olmanız gerekir."

İnlemek istiyorum. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kurma fikrimi Gram'a asla söylememeliydim. Fikrimi sevmişt, bu da demek oluyordu ki, bunu başarabileceğimi düşünmek benim için mantıksız olsa bile, peşini bırakmayacaktı.

Bana bakıyor. "Önemli olan senin adın."

"Bence önemli olan şutum Gram," diyorum.

Buzdolabını açıyor ve içine koyduğum yiyecekleri hızlıca kontrol ediyor. Bana dönüyor, yüzü onaylayarak parlıyor. "Sana iyi öğretilmişim."

"Bana bir liste göndermiştiniz."

Sırıttıyor. "Ve miden bunun için bana teşekkür edecek. Bu gece manicotti yapacağım."

Gidelim. Gidelim. Gram'ın manicotti'si efsanedir.

Kollarımı iki yana açıp karnımı okşuyorum. "Çok yiyorum. Yeterince yediğimize emin misin?"

"Oh, endişelenme. Ben ."

"Öğleden sonra ve akşamın geri kalanında mutfakta köle gibi çalışmanı istemiyorum büyükanne. Dinlenmen gerek."

Bir ahududu patlatıyor, bana bir bulaşık havlusu fırlatıyor ve hemen buzdolabından bir şeyler çıkarıp tezgahın üzerine koymaya başlıyor. Sonra duraklıyor, bana bakıyor ve omuzlarını gevşetiyor. "Teşekkür ederim. Beni kabul ettiğin için. Çok fazla baş belası olmayacağıma söz veriyorum."

"Sanırım bunu sana bir zamanlar ben de söylemiştim."

Elimi çok daha küçük, çok daha kırılgan olan eliyle kapatıyor. "Bakalım bu sözü tutma konusunda senden daha iyi bir iş çıkarabilecek miyim?"

Gülüyorum. "Beni işe koy, yaşlı bayan."

Tıpkı eski günlerdeki gibi mutfaktan emirler yağdırmaya başlıyor ve ben de onun burada olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Eve boş bir şekilde gelmemek güzel olacak.

The {Rumor} Değirmen

Mo's Coffee Shop'ta görüldü: *Yerel şef ve yorgun aşık Poppy Hart'ın yeni bir ateşi var! Ve kim olduğuna inanamayacaksınız.*

Bu Miller, Hart'ın ortanca kız kardeşinin *adını vermeyeceğim* kişiyle yaşadıklarından sonra biriyle çıkmaya başlayabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden bu fotoğraf bu sabah gelen kutuma düştüğünde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edin.

<Poppy Hart ve Dallas Burke'ün Mo's Coffee Shop'ta rahat bir arka masada çekilmiş fotoğrafı>

Poppy'nin Chicago Comets'in ateşli sağ kanadıyla çıktığını iddia ettiğine dair iyi bir bilgiye sahibim ve şüpheci olsak da, bu güzel Ocak sabahında son derece samimi göründüklerini inkar edemezsiniz.

Bu da şu soruyu akla getiriyor. ...yerel şirin Poppy Hart, Dallas Burke'ün beğenisini nasıl kazandı? Bu beklenmedik eşleşmenin gerçek olup olmadığını ya da Poppy'nin hokey yıldızının yatak direğindeki bir başka çentik olup olmadığını sadece zaman gösterecek.

Dördüncü Bölüm

Poppy

"S Hapla, kardeşim."

Raya mutlu görünmüyor.

Öte yandan Eloise, kesinlikle görünüyor. Oturuyoruz.

Ailemizin mutfağında, birisinin kafede çektiği ve üç dakika önce The Loveland *Miller* tarafından yayınlanan fotoğrafa bakıyor. *The Mill*'in yazarı. Yani, dedikodu değirmeni.

En zekice başlık değil ama işini yapıyor.

Temelde, zamanlarını harcayacak daha iyi bir şeyleri olmayan bir dedikodu taciridirler.

Görünüşe göre benim küçük beyaz yalanım büyük bir haber olmuş. Eminim şimdiye kadar tüm şehirde duyulmuş, fotoğraflı kanıtlarla daha da inandırıcı hale gelmiştir.

"Gerçekten de fotoğraflardaki kadar yakışıklı mı?" Eloise soruyor.

"Evet," dedim. Dallas'la karşılaştıktan sonra Google'da biraz araştırma yaptım. Restoran iç karartıcı derecede yavaştı ve parmaklarım -ve gözlerim- onu aramak için kaşınıyordu.

"*Mill*, çıktığınızı iddia ettiğinizi söylüyor," Raya kesin bir ifadeyle.

Margot.

Belli ki meşgulmüş. Hikayeyi kafeden çıkar çıkmaz dedikodu sitesinin ihbar hattına (*Text the Tea* olarak adlandırılan, bir başka vasat altı başlık) mesaj atmış olmalı. Ya da sitenin yazarı o, ama bundan şüpheliyim.

Değirmen'i yazan kişi aslında İngilizce'yi nasıl kullanacağını biliyor. Margot'nun doğuştan anladığı tek bir şey var: kendisi.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum, dramayı küçümsemeye çalışarak.

"Ne değil?" Annem diğer odadan içeri girdi. "Sen ve şu yakışıklı hokey oyuncusu hakkındaki dedikodu mu?"

İnledim. "Sen de mi?"

Annem ocaktaki acı biber tenceresine doğru yürür ve karıştırır. "Fotoğraflar var. Ama her ne kadar heyecan verici olsa da, bundan hiç memnun değilim, Poppy. O karışılacak biri değil."

"Kasaba dedikodularına konu olmaktan bıkmadın mı?" Raya soruyor.

"Evet, bana da bir sıra verir misin?" Küçük kız kardeşim ağzına bir kraker atıyor ve ağzı açık bir şekilde iğrenç bir şekilde çiğniyor. "Ben bir avım."

Onlarla açık konuşmam gerektiğini biliyorum ama bir yanım kız kardeşlerimin bile benim, Poppy Hart'ın bir şekilde en büyük avı, Dallas Burke' yakalayıp yakalamadığımı merak etmesini seviyor.

Gülümsüyor ve dalıp gidiyor olmalıyım çünkü sohbete geri döndüğümde annem ve kız kardeşlerim bana bakıyor.

"Poppy. Jane. Hart." Raya sabırsız olan.

"nemli bir şey değildi," diye geiştiriyorum, aynı zamanda fiziksel olarak küçülmeye çalışıyorum. "O. . . . bir nevi. . . beni kurtarmaya geldi, hepsi bu. Margot ile birlikte."

Toplu bir inilti. Bu odadaki herkes Margot Richards hakkında her şeyi biliyor.

Onlara Dallas'la karşılaşmamın, anlık kararımın ve onu yeni erkek arkadaşım olarak ilan etmemin tüm hikyesini anlattım.

Bitirdiğimde, birbiriyle örtüşen sorularla karşılaşıyorum.

Raya: "Loveland'da ne işi var ki? şehirden bir saat uzaktayız." "Birini mi ziyaret ediyordu? Burada Dallas'ı tanıyan biri var mı? Burke?"

Raya: "O tam bir oyuncu. Ve kavga ediyor! Geçen hafta antrenmanda kendi takım arkadaşlarından birini yumrukladığını gördünüz mü?"

Eloise: "Peki ya geçen yılki kaza? Ricky West'in kariyerini bitiren?"

Raya: "Sarhoş olduğunu biliyorsun."

Anne: "Gerçekten seni Kalp Festivali'ne götürecek mi? O şeyden nefret ettiğini sanıyordum!"

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Başka bilgim yok! Tüm bildiğim bu!"

"Telefon numarasını aldın mı?" Eloise soruyor. Bir krakere daha uzanıyor ve annem kaseyi onun ulaşamayacağı bir yere koyuyor.

"Onlar acı biber için." "Ama şimdi acıktım."

Eloise biraz daha eğiliyor, ama annem kız kardeşime bakmadan komik bir şekilde elini yavaşça kaydırıyor.

"Hayır, telefon numarasını almadım." Sonra, biraz düşündükten sonra ekliyorum, "Açıkçası, bence sadece normal hissetmek istedi. Bu yüzden burada olabilir. Belki de hepimiz onun hakkında spekülasyon yapmayı bırakmalıyız çünkü gerçekten de hiçbirimiz gerçeği bilmiyoruz."

"Kadınları ve kavgayı sevdiğini biliyoruz." Raya, her zaman şefkatli olan. İnledim. "Kendi ailem, daha adamlarla tanışmadan hüküm veriyor."

Annem, biz kız kardeşler ne zaman bir araya gelsek o bildik İsviçre rolüne bürünüyor. "Haklısın, Poppy. Medyada haksız yere çarmıha gerilen ilk kişinin o olacağını sanmıyorum."

"Teşekkür ," diye odadakilere sesleniyorum, tanımadığım bir adamı neden savunduğumdan emin değilim.

Evet, biliyorum. Bir an yaşadık. Bir an vardı, değil mi?

"Ama" diye devam ediyor, "onun hakkında her şeyi öğrenmeyi kendine görev edinmezsen daha rahat olurum."

Keşke babam hala işte olmasaydı. O da benim tarafımda olurdu. Comets'i çok sever.

Ayağa kalkıyorum ve dolaptan akşam yemeği için kaseleri çıkarıyorum. "Yolumun bir daha onunkiyle kesişmeyeceğinden eminim, ama kesişirse bunu ilk siz öğreneceksiniz."

Bana inanmıyorlar. Ben de inanmıyorum.

Ertesi sabah erkenden kasabaya doğru yola çıkıyorum. Loveland'ın şirin sokaklarında kalplerin sıralanmaya başladığını fark ediyorum. Lamba direklerinin hepsi pembe, kırmızı ve beyazın çeşitli tonlarıyla süslenecek ve yerel sanatçılar Cupid Lane'deki işyerlerinin camlarını boyamak için dışarı çıkacak. Bölge sakinleri kaldırımlara kalpler çizecek ve yerel postanemiz, kalp şeklindeki özel Loveland pulumuzla damgalanması gereken aşk mektuplarının akınına hazırlanacak.

Sevgililer Günü burada büyük bir .

Bölge sakinleri romantizm delisi oluyor, bu her zaman böyleydi, *süper* eğlenceli, bekar bir kadın olarak.

Ocak ayının başında, Noel'den hemen sonra başlar ve bir hafta süren büyük bir festivale dönüşerek resmi bir Sevgililer Günü dansıyla sona erer. Loveland'da herkesin süslendiği yılın tek zamanıdır. Çocuklar, yetişkinler, emekliler. ..herkes katılır.

Genelde yaptığım gibi tüm etkinliği tamamen atlardım ama restoranımın Taste of Loveland'da bir standı var ve bu bir hafta normal bir aydan daha fazla gelir getirebilir.

Sevgililer Günü'nü markalaştırmaya karar verenin hakkını teslim etmek gerekir. Kabul etmek gerekir ki kasabanın adı, örneğin 4 Temmuz'dan ziyade Sevgililer Günü kutlamalarına daha çok yakışıyor, ancak çoğu insanın tüketim çılgınlığı olarak nitelendirdiği bir tatil gününü temel alarak koca bir turizm destinasyonu yaratan dahi belediye çalışanına tebrikler.

Ana Cadde için yeni bir isim açıkladıklarında gözlerimi devirmiş olsam da (şahsen basit ve işlevsel buldum), Cupid Lane'in şehir merkezindeki birçok işletme için faydalı olduğu ortaya çıktı.

Bu iyi bir pazarlama. Kişisel olarak ne hissettiğimi boş verin.

Kasabamız romantik eğilimleriyle tanınır hale geldi. Yıllar boyunca evlenme teklifleri, yemin tazelemeler, bebek tanıtımları (hamile bir çiftin patlayan balonları meydandaki tüm ağaçları ince pembe bir sisle kaplayana kadar. Ondan sonra şehir yönetmeliğiyle yasaklandı) ve payımıza düşenden çok daha fazla düğün gördük.

Bu bir anlaşma.

Ve bu yıl, restoranım tüm bunların tam ortasında yer alacak. Poppy's'in mevcut mali durumu göz önüne alındığında önemli olan Mutfak. Tüm hayatım boyunca burada yaşamış olmamın, yakın ailem dışında biraz yaya trafiğini garanti edeceği düşünülebilir, ancak ne yazık ki birçok insanın neden uzak durduğunu açıklayan kalıcı bir gerçek var.

Kasaba bana dışlanmış biri gibi davranmayı bırakacak mıydı?

Mutfağında son derece işlevsel bir espresso makinem olmasına rağmen aynı Dallas-Burke-Kazası kafesine gidip geliyorum. Bunu açıklayamıyorum - kahve başkası tarafından yapıldığında daha lezzetli oluyor. Ayrıca, küçük işletme sahibi dostlarımı desteklemeyi seviyorum.

Sabah vardiyasında çalışan barista Mindy, bilmiş bir bakışla naneli mochamı uzatıyor. "Bizden bir şeyler saklıymuşsun."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi? Asla!"
Tezgâhın üzerine eğildi. "Fotoğrafları *The Mill*'de gördüm."
"Evet, peki o fotoğrafları kimin çektiğini biliyor muyuz Mindy?" Niyetli bir şekilde soruyorum.
"Oh, ben değildim. Yemin ederim." "Uh huh."
"Her kim yaptıysa, umarım onları şu magazin dergilerinden birine satmazlar."
Ona el salladım. "Böyle bir şey olmayacak." Ama sonra hafif bir paniğe kapılıyorum. "Öyle değil mi?"
Omuz silkiyor. "O bir yıldız. Ve oldukça da ünlü." Bana sırtıyor. "Gömleğini çıkarınca nasıl görünüyor? O karın kasları fotoşop mu, yoksa gerçek mi?"
Gözlerim irileşiyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Ben artık gidiyorum."
"Oh, anladım. İyi şeyleri kendine sakla. Bu iyi bir şey. Hey! Belki onu festivaldeki öpüşme standı için gönüllü yapabilirsin. Kuyruk tüm bloğun etrafını sarar."
Yüzümü buruşturuyorum. Her zaman öpüşme kabinlerinin çok sağlıksız olduğunu düşünmüşümdür. Ve öpüşmenin en azından birbirlerinin isimlerini bilen iki kişi için ayrılması gerektiğini. Ve tercihen boylarını, kilolarını, gıda alerjilerini ve belki de sosyal güvenlik numaralarını.
En küçük kız kardeşimin aksine, ilişkiler söz konusu olduğunda biraz daha az *açık* olma eğilimindeyim. Eloise anaokulundan beri hevesle erkekleri öpüyor.
Mindy'den uzaklaşıyorum, o da bana sesleniyor: "Bir düşün, tamam mı? Bu kasabanın iyiliği için!"
Ona acınası bir el sallıyorum ve Mindy'nin bu fikri festivalin bir sonraki planlama toplantısında gündeme getirmemesini umarak kapıdan çıkıp sokağa doğru ilerliyorum.
Caddede iki tarafa da üstünkörü bir bakış atıyorum, ne için, emin değilim. Dün birinin benden habersiz fotoğrafımı çektiğini bilmek beni geriyor. Ayrıca kasabanın yarısının ünlü bir hokey oyuncusuyla *çıktığını* düşündüğünü bilmek de beni ... Ne? Biraz paranoyak mı yoksa biraz eğlenmiş mi?
Gizli fotoğrafçılarla ilgili düşüncelerim daha dehşet verici bir başka düşünceyle kesintiye uğradı: Başkanın ofisindeki masanın üzerinde duran fatura yığınları.

restoran. O resmin ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyorum, mochamdan bir yudum alıyorum ve sabahın serin havasını içime çekiyorum.

Şehrin çoğu bu kadar erken kalkmıyor ve bu nedenle günün en sevdiğim saati. Muhtemelen bu yüzden kahvaltı servisi yapan bir restoran açmayı seçtim.

Bunu düşünmek bana Avi'yi düşündürüyor ve bu da tenimi sıcak bir endişeyle dolduruyor. Yüzleşmem gereken çok şey, çözmem gereken çok şey, ödemem gereken çok borç var. . .

Hayır.

Kahve. Günaydın. Nefes al. Sadece. . .nefes al.

Onu gördüğümde Poppy's Kitchen'a doğru yürümek için döndüm. *Dallas'ta*. Koşuyor ve bunu kolaymış gibi gösteriyor.

Bir insanın koşmayı nasıl kolay gösterebileceği bana mantıklı gelmiyor ama Dallas Burke bunu kesinlikle yapıyor. Adımları uzun ve kolay, yüzü rahat ve bir anda kendimi bir erkek grubunun konserindeki genç bir hayran gibi hissediyorum.

Donup kaldım. Hareket edemiyorum. Onun güzel formu hayran olunmayı hak ediyor.

Mindy sağ olsun, karın kaslarının fotoşoplu olup olmadığını kontrol etsem mi diye düşünüyorum. Uygulamalı olarak.

Beni görünce hızını yavaşlatıyor ve AirPods'unu kulaklarından çıkarıyor. Beni dümdüz eden o gülümsemesiyle göz kırptı. "Poppy."

Ve adımı hatırlıyor.

"Merhaba," dedim.

Kahveme başını . "Sanırım müdavimlerden birisin."

Aptalca gülümsüyorum. *Kelimeler bitti. Kafam bomboş. Kalp çarpıntısı.*

"Bisiklet yolunu arıyordum," diyor, neyse ki benim şaşkınlığımı görmezden gelerek.

"Oh, iki blok öteye gitmek istiyorsun." İşaret ettim. "Bu taraftan." Başını salladı. "Harika." Gitmek için döndü, ben de "Hey!" diye bağırdım.

Zihinsel olarak yüzümü buruşturuyorum.

Durur ve güler. "Dallas. . .?"

Garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Doğru ya! Evet. '*Dallas*.'" Sanki unutabilmişim gibi. "Hey, etrafta dolaşan bir fotoğrafımız var, muhtemelen bilmen gerektiğini düşündüm," diyorum. "Dün kahve içerken biri çekmiş."

Nefes nefese bile kalmadı. Tek bir blok boyunca koşsam oksijen tüpüne ihtiyacım olurdu ama bu adam hiç etkilenmiyor. O yapışır

Ellerini kalçalarına koyup yanıma bakıyor. "Böyle ortaya çıkma eğilimleri var."

"Bu korkunç bir şey olmalı," diyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ama cevap vermiyor.

Boşluğu kelimelerle doldurma ihtiyacı hissediyorum. "Yani, sadece bir fotoğraftan sonra kendimi ihlal edilmiş hissediyorum. Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Başını sallıyor. "Buna alışırsın."

İşte yine orada. Orada başka bir şey var. Tam olarak üzüntü değil ama bir şey var.

"Öyle mi? Herhangi biri, gerçekten?"

Gülümsüyor, boyun eğmiş. "Bunun için imza attım, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Sanırım hokey oynamak için kaydoldun."

Tek bir kahkaha atıyor, gerçek bir kahkaha. "Bunu menajerime söyle."

Bir an için hayal ediyorum, yaşaması gereken hayatı. Kameralar. Performans beklentisi. Sıkı antrenman programı.

Bunun benim yaptığımdan çok da farklı olmadığını fark ettim.

Sıkı eğitim kısmı hariç - her ne kadar bir teslimat kamyonunun arkasından 25 kiloluk on patates çuvalını boşaltmak da sayılabilirse de.

Yine bakıyorum. Ve hissediyorum. ..onun için *üzülüyorum*. Onun Dallas Burke, benimse küçük bir kasabada yaşayan, zor bir şef olduğum düşünülürse bu hiç de mantıklı değil. İkimizin arasında, sanırım kimin daha çok acınmaya layık olduğunu biliyoruz.

Ve sonra kendimi yine belime kadar havuzun içinde buluyorum. Bir kararla karşı karşıyayım, bir nefes alıyorum ve sistemimdeki soğuk şoka hazırlanıyorum.

"Hey, bu biraz çılgınca ama senin için yemek yapabilir miyim?"

Hayatı mükemmel görünüyor ama üzerinde bir ağırlık olduğunu görebiliyorum. Alnına bir çizgi halinde kazınmış bir stres var ve sanırım güvenilebileceği çok fazla insan yok. Bu konuda bir şeyler biliyorum.

Yemek yapabildiğimi de biliyorum. Ve yemek insanları başka şeylerin yapamayacağı şekilde bir araya getirir. Yemekle kültürler aşılır, duvarlar yıkılır, içten hikayeler çeşnilenir ve tuzlanır.

Mutfağa "evin kalbi" denmesinin bir nedeni var. Orası sevginin harmanlandığı yerdir.

Onun sessizliği üzerine tekrar el yordamıyla hareket etmeye başladım. "Bu benim aptallığım. Yani, düşündüm ki. ...dün benim için gerçekten güzel bir şey yaptın ve ben de bu iyiliğine karşılık vermek istiyorum ve yemek benim sevgi dilimdir. Bekle. *Aşk*ı kastetmedim tabii ki, sadece-"

"Bana gizliden gizliye bir tür aç üzerinde çalışan bir muhabir olmadıĝına söz ver."

Gülüyorum, yanaklarımdaki kızarıklığın geçmesini istiyorum. "Ben bir şefim." Restoranıma doĝru başımı sallıyorum. "Sokaĝın ařaĝısındaki kahvaltı ve brunch mekanının sahibiyim. Poppy's Kitchen."

Sokaĝın ařaĝısına bakıyor. "Aradaki baĝlantıyı kuramadım." "Beni yaklaşık beş saniyedir tanıyorsun."

Gülümsüyor. "Doĝru."

Bu gerçek bir konuşma. Ve çok kolay. D ř nd ĝ mden çok daha kolay.

"İçeri gelebilirsin ve sana orada yemek yapabilirim, ama eĝer meraklı gözlerden uzak durmak istiyorsan, yani insanlardan uzak durmak istiyorsan, sana gelebilirim diye düşündüm." Duraksıyorum, şaşkın yüzünü anlamaya çalışıyorum, sonra şu cevheri ekliyorum: "Her neredeyse. ..yaşıyorsan. ..yaşıyorsan. şu anda."

Muzlu ve kremalı ricotta krep yapabiliyorum ama görünüşe göre tutarlı bir cümle kuramıyorum.  ekici bir erkekle sohbet etmenin kolay olduĝunu düşünerek ukalalaşmamak için iyi bir hatırlatma. Daha önce hiç olmamıştı, şimdi neden farklı olsun ki?

"Poppy, bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Ne?!

Gözlerim büyüdü ve nefes nefese, "Hayır! Oh, hayır. Asla olmaz."

Mahcubiyet   kt . Eldivenli elimle yüzümü kapatıyorum, Beni ıssız bir adaya ıřınlayacaĝını umuyorum.

Yine de k  k bir parçam, *ya olsaydım* diye düşünüyor. *Ya evet derse!?* O parçayı çok çabuk susturdum.

" ok özür dilerim. Düşünüyordum da, zor olmalı, anlıyor musun?"

"Ne zor olmalı?"

" nl  olmak."

Birkaç saniye beni izliyor ve yüzünde garip bir ifade var. Başka tarafa bakıyor. " oĝu insan benim sahip olduĝum hayatı ister."

." Bunu biraz fazla hızlı söyledim.

şaşırmış görünüyor, sanki duymayı beklediĝi şey deĝilmiř gibi.

"Performans göstermek için çok fazla stres var gibi görünüyor. Açık olmak için. Diĝer insanların ne d ř nd ĝ ne çok fazla önem veriliyor." Omuz silkiyorum ve vitrinime bakıyorum. "Bir yemek yaptığımda ve berbat olduĝunda, bir şeyi çıkarabilmeyi veya başka bir şey koyabilmeyi seviyorum. Ve tekrar denemek için bir lütuf var."

Söylediklerime yarı yarıya inanıyorum, kendime vaaz veriyorum. Bir şef olmak oldu a stresli, bir restoran sahibi olmak ise iki kat daha stresli.

Özellikle de şimdi.

Bunu düşünürken omuzlarındaki düşüş zorlukla fark ediliyor. "Pekala, *babalık*."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu lakabın kalıcı olması gerekmiyor. Tabii sana Şeker Ayı dememi istemiyorsan."

"Buna alışabilirim." Sırıttıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Bana gizli bir magazin ajanı olmadığına söz verirsen, bana yemek hazırlamanı çok isterim."

"Harika," diyorum ve sonra tekrar ediyorum. "Harika." Duraklıyorum.

Planımda bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmediğimi fark ettim. Çünkü tipik Poppy tarzında, başlangıçta bir plan yoktu. Benim yöntemim daha çok *ağzını açıp bir şeyler söylemek*.

"Bilmem gereken herhangi bir gıda hassasiyeti var mı?"

"Hayır," diyor. "Ben bir etoburum ve hemen hemen her şeyi yerim."

Olasılıkları düşününce gülümsüyorum. "Ooh, yemek yapmayı en sevdiğim insan tipi."

"Üç kişilik yemek yapabilecek misin?" diye soruyor. "Bir misafirim var."

Gülümsememi sabitliyorum. "Tabii ki!"

Ne sanıyordum ki, ünlü bir hokey oyuncusuyla gizli romantik bir yemek yiyeceğimi mi? Bu iş beni aşar, bunun farkındayım. Ama Dallas Burke'ün bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Belki de yanılıyorumdur.

Belki zaten bir arkadaşı vardır.

Artık geri dönüş yok. "Sen ve misafirin bu gece boş musunuz?"

Başını salladı. "Evet." Telefonunu uzatır. "Numaranı buraya yaz, sana adresi mesaj atarım."

Dallas Burke'e telefon numaramı veriyorum. Böylece o da bana adresini verebilir. Onun evine gideceğim.

Bana söyleneni yaptım ve telefonu ona geri verdim.

"Antrenmana gitmem gerekiyor ama bu akşam görüşmeyi planlıyorum." Gülümsedim ve başımı salladım.

Telefonu cebine sokuyor, AirPods'u kulaklarına geri takıyor, küçük bir el sallıyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Onun gidişini izlerken, içinde toplanmış, ön camlardan dışarı bakan birkaç kişiyi fark ediyorum. Hepsi beni izliyordu.

garip bir merakla.

Konuşmalarını hayal edebiliyorum.

Onunla *ne yapıyor?*

İçkimden bir yudum ve aynı şeyi merak ederek restorana doğru yola çıkıyorum.

Beşinci Bölüm

Poppy

"W neler oluyor?" Diğer şefim Miguel, alnındaki teri silerek üçüncü parti Fransız tostunu hazırlıyor. Geldiğimden beri aklımda aynı soru dönüp duruyor

Bu sabah mutfağın arka kapısından girdim.

En iyi garsonlarımdan biri olan Selena mutfağa açılan kapıyı itiyor. "Poppy, kimseye söylemeden ünlü bir hokey oyuncusuyla çıkmaya mı başladın?"

İnledim. "Hayır, bu.. ." Duruyorum. "Bekle."

Mutfaktan yemek odasına açılan kapıdan dışarı bakıyorum. Sadece bir masa boş ve check-in sırasında bekleyen dört kişi daha var.

"Neden burada bu kadar çok insan var?"

Bir cevap beklemiyorum çünkü ne olduğunu biliyorum ve sessiz bir şeyi yüksek sesle söylüyorum.

"İnsanlar Dallas'la çıktığımı düşündüğü için mi?"

Selena sinsi bir gülümseme verir. "İlk isim bazında mı? Huh."

Fırınların sıcaklıklarını kontrol ediyorum ve bekleme istasyonunu siliyorum. "Bu bir şey değil!"

"Öyle gibi görünüyor," diyor Selena. "Hepsi seni soruyor. Ve Bayan Warren sana dikkatli olmanı söylememi istiyor çünkü 'o çocuk kalbini kıracak bir çapkın'."

Başımı salladım. "Gerçek dışı."

"Onlara ne söylememi istiyorsun?" Selena, Miguel'e bir emir verir.

"Hiçbir şey," diyorum. "Kiminle çıktığım kimseyi ilgilendirmez."

Selena, "TMZ'ye düştüğünde tüm ulus hariç," diyor.

"Olmayacak," diyorum. "Önemli bir şey değil. Kasabadan ayrıldığında unutulur gider." Gerçi kasabadan ne zaman ayrılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da şehirden ayrılıp ayrılmayacağını. İşleri gerçekten berbat ettim.

Miguel, "Şimdi oynayın bakalım," diyor. "Aylardır böyle bir iş yapmamıştık."

Bu beni vurdu.

O haklı. Biz yapmadık. Restoranım Loveland'da zor durumda. Avi'nin başına gelenlerden sonra, gerçek şu ki, tamamen tepetaklak olmuş durumdayım. Restoran marjları en iyi ihtimalle çok düşük ve kar hanemin ne kadar kırmızı olduğunu düşünmeye bile dilim varmıyor.

Dallas Burke ile yaşadığım sahte aşk ve *The Mill*'de çıkan bir yazı sayesinde salonun dolu olması ve oturmak için sıra beklemek, öylece geçirilecek bir şey değil.

Ama ne güzel, bu bencillik, hilekârlık ve daha on beş kadar korkunç şey.

Borçla ilgili kötü olan şey, kaygının sizi ödün vermeye zorlamasıdır.

Şehrimizin bir ünlüyü normal hissettirme konusunda daha başarılı olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre, hepimize çok fazla kredi vermişim. Ben de dahil, çünkü Dallas'a ilk rastladığımdan beri kendimden geçiyordum. Ağzımdan salyalar akmadığına şaşırdım.

Mutfağın kapısı açılır ve Raya içeri girer. Yüksek belli, geniş paçalı, şık bir siyah elbise pantolonu giymiş ve şık siyah paltosunun altından kırmızı, inek yakalı bir kazak görünüyor. Bu havada hiç de pratik olmayan kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş ama bu konudaki fikirlerimi dinleyecek durumda olduğunu sanmıyorum.

Raya büyüleyici. Saçları benimkinden iki ton daha koyu ve iki kat daha parlak. Şampuan reklamlarındaki kadınlar gibi uzun ve ipeksi ve parlak kırmızı ruj sürebilen tanıdığım tek kişi olabilir.

Yemek pişirdiğim ocağın başına geçip bana yeni bir fotoğraf gösterdiği anda bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Bu fotoğraf bu sabah Mo'nun evinin hemen dışında çekilmiş. Alt yazıda şöyle yazıyor: "*Playboy Dallas Burke için yeni bir aşk mı?*"

"Açıklayın lütfen." Raya'nın sivri kaşları bana ciddi olduğunu söylüyor. "Bunun bir şey olmadığını söylemişin."

The Mill'in Instagram hesabında yayınlanan görüntüde Dallas'ın telefonunu ona geri veriyorum. O alametifarıkası olan gülümsemesini takınıyor. Saçlarım

Dağınık bir topuz ve iş için giyinmişim, çünkü eğer spot ışıkları altında bir an geçireceksem, elbette bunu yaparken iyi görünmeyeceğim.

"Bu sabah sokakta ona rastladım," diyorum.

"Ve telefonu yanlışlıkla senin eline düştü, parmakların rastgele senin telefon numaranın rakamlarına sırayla vurdu ve bu onun mı kaydedildi?" Raya bu sabah çok iyi gidiyor ve saat dokuz bile değil. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Şey, hayır. Rastgele değildi."

Uzaklaşmak için elimden geleni yapmama rağmen mutfakın ortasındaki tezgahın etrafında beni takip ediyor.

"Yani ona numaranı verdin." Bu bir

test miydi? Başarısız mı oldum?

Durdu. "Bekle. Bunu o mu istedi?"

Bir spatula kapıyorum ve ızgaranın üstünde çatırdayan bir dilim kızarmış ekmeğin altına kaydırıyorum. "Evet, ona numaramı verdim." Tostu çeviriyorum ve kızgın tereyağında cızırıyor. "Ve evet. O istedi."

Raya'nın yüzü sanki hükümet uzaylıların gerçek olduğunu ve bazılarının Olimpiyat yokuş aşağı kayak takımına katılmayı planladığını açıklamış gibi görünüyor.

"Bu akşam ona yemek pişireceğim."

"Sen *nesin*?!" Selena'nın nefesi kesildi. "Yani bu yasal mı? Dallas Burke'le mi çıkıyorsun?"

"Hayır," diyorum sakince, her ne kadar içimde ortaokul çocukları gibi ciyaklamak ve bir çemberin içinde zıplamak isteyen çok gerçek bir yan olsa da. Kızların bunu neden yaptığını hiç anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. "Sadece akşam yemeği." Üç kişilik bir yemek olduğundan bahsetmiyorum. Bahsetmeliyim ama bahsetmiyorum.

"Poppy." Raya bana doğru yürüyor ve elini omzuma koyarak beni kendisine doğru çeviriyor. Abla moduna geçti. Sesinde bunu duyuyorum. "Bu adam kafaya takılacak biri değil."

"Raya." Ses tonuyla alay ediyorum ve elini omzumdan çekiyorum. "Ona takılı değilim."

Ve gerçekten değilim. Evet, görünüşü çok güzel, ama gerçek şu ki, ona yemek hazırlama teklifimin benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışmak istiyorum. ..sadece bunu takdir edeceğini düşündüğümü. Art niyet, karanlık arzular ya da buna benzer bir şey olmadığını.

İyi yemek yapıyorum ve onun ihtiyacı olan şey de iyi yemek.

Ama söylemiyorum, çünkü yemeyeceğini biliyorum.

Dallas'ın dünyada iyi insanlar olduğunu bilmesini istiyorum. Ondan iyilik istemeyecek, onun sırtından geçinmeye çalışmayacak ya da fotoğrafını çekip en yüksek teklifi verene satmayacak insanlar.

Ayrıca, tek kelime etmeden beni tekrar dünyaya indireceğini düşündüğüm bir *misafiri* var.

"Bu gerçekten bir şey değil," diyorum, kendi sesimde biraz fazla itiraz duyarak.

Benden uzaklaşıyor. "Seninle aynı fikirde olmayan bir restoran dolusu insan var."

Başkasının şöhretinden ya da düpedüz bir yalandan kazanç sağladığım gerçeği -Beni kızdırıyor. Durumu açıklığa kavuşturmam gerekiyor ve bu da bir oda dolusu müşteriye bir duyuru yapmak anlamına geliyorsa, bunun anlamı budur. Bu bana onların işine mal olsa bile. Yakındaki kancadan bir bulaşık havlusu çekip ellerimi üzerine siliyorum. "Peki. Kayıtları düzeltmem gerekirse, yaparım."

Havluyu dalgın dalgın omzuma atıyorum. "Miguel, bunlara bakabilir misin?" Başımla ocağı işaret ediyorum ve Miguel bana hızlı bir selam veriyor.

Mutfak kapısından geçip yemek odasına giriyorum. Buradaki vızıltı elektrik gibi. Her masa dolu. Bekleyenler kapının dışında.

Çevremdeki masalarda oturan birkaç kişinin gizlice bana doğru bakmaya çalıştığını fark ediyorum -başarısız bir şekilde. Onlara dikkatle bakıyorum ve onlar da masum görünmeye çalışarak sohbetlerine geri dönüyorlar.

Selena ve Raya geldi. "Ne diyordun?"

Raya soruyor.

"Burayı hiç böyle görmemiştim," diyorum. "Hiç."

"Devam et," diyor kız kardeşim, alaycı bir eli omzuma koyup odayı işaret ederek. "Kayıtları düzelt."

Kalabalığı taradım. Poppy's Kitchen için hep hayal ettiğim şey buydu. İnsanların sabahlarını geçirecekleri, benim yemeklerimi yiyecekleri, arkadaşlarıyla sohbet edecekleri, sadece ..rahat edecekleri bir yer. Alçak sesle yapılan konuşmalar hoparlörlerden gelen müzik sesinden biraz daha yüksekti.

Bu benim için yanlış, ama herkese Dallas yüzünden buradalarsa, o zaman yanlış bahanelerle burada olduklarını söylemeye kendimi ikna edemiyorum.

Eğer itiraf edersem, bu sadece güvenilir olmadığımı kanıtlar.

Tekrar söylüyorum.

Eski erkek arkadaşımla yaşadığım fiyaskodan beri bu etiketten kurtulmaya çalışıyorum.

Dönüp mutfığa doğru ilerliyorum. "Bu çılgınlık."

Raya beni takip ediyor. Neyse ki Selena etmiyor. "Bu çılgınca. Özellikle de yeni erkek arkadaşınla ilgili haberlere bakılırsa."

"Ne gibi?" Yeni erkek arkadaşım olduğu için değil, gerçekten merak ettiğim için soruyorum.

Telefonunu çıkardı ve Dallas'ın adı olduğunu tahmin ettiğim bir şey yazdı.

"Her hafta yeni bir kız arkadaşı oluyor," diyor Raya. "Süper modeller, Poppy. Aktrisler. Rock yıldızları." Kaydırıyor. "Ciddi bir ilişkisi yok. Şüpheli bir araba kazasına karışmış. Buz üzerinde çok sinirli."

"Peki ya buz dışında?"

Raya'nın gözleri benimkilere kaydı. "O iyi bir adam değil, Poppy. Senin için değil."

Çenemi o kadar sıkı kapatıyorum ki dişimi kırabilirim diye düşünüyorum. Yanlış bir şey yapmadığım halde azarlanıyormuşum gibi hissediyorum.

"O zaman erkek arkadaşım olmaması iyi bir şey, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum bile. Sana bunu zaten söyledim."

Bana sert bir bakış attı. "Lütfen. Ben senin kardeşinim ve seni önemsiyorum. O yüzden lütfen." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu şekilde kalsın."

Raya bakışlarımı üç uzun saniye boyunca tutuyor, sonra gidiyor ve ben bir an hareketsiz kalıyorum. Sonra işletme sahibi-şef beynim devreye giriyor ve mutfığı ben devralıyorum. Bazıları için, bir restoranın mutfak kapısının ardında yaşanan koreografik kaos tamamen bunaltıcı olabilir, ama benim için burası canlandığım yer. Yemek yapmaya geri döndüğümde - bu sabah sona erdiğinde bayılacağımdan eminim - düşüncelerim çelişkili.

Raya'nın Dallas konusunda haklı olduğunu biliyorum. Onun hayatı ve benimki birbirini tamamlamaz. Ve insanların birlikte olduğumuza inanmasına izin vermemin sahtekârlık olduğunu biliyorum.

Ondan uzak durmam gerektiğini biliyorum. Sadece bir sorun var. Uzak durmak istemiyorum.

Altıncı Bölüm

Dallas

A Antrenmandan sonra Alicia'yı soyunma odasında beni beklerken buldum. "Buranın erkek soyunma odası olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Daha az umursayamayacağımı biliyorsun, değil mi?" Bana alaycı bir sırıtış attı.

Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü müdürüm bu adamlardan herhangi birini öğle yemeği niyetine yiyebilir. "Büyükanne için taşrada o evi aldığımda, bunun çok hoş olduğunu düşünmüştüm. Hikayeyi basına sızdırmaya çalıştım ama kimse ilgilenmedi. Herkesin konuşmak istediği tek şey Mulligan'la devam eden kavganız ve bunun takıma ne yaptığı."

Gömleğimi başımın üzerinden çekip çöpe atıyorum. "Güzel. Basının büyükanneyle ilgili hiçbir şeyi bilmesine ihtiyacım yok. Bunu yazsınlar diye yapmadım."

"Biliyorum Dallas, ama şu anda iyi bir halkla ilişkiler işine yarayabilir."

"Söz konusu ben olduğumda kimse iyi hissettiren bir hikayeye inanmaz," diyorum. "Bunu biliyorsun."

Bunu yıllardır biliyorum. Lige başladığımda asabiydim ve bazı kötü seçimler yaptım. Tamam, bir sürü kötü seçim. İnsanları incittim, birçok kalp kırdım ve bir o kadar da çene kırdım. Kim olduğu önemli değildi, onlara eşit derecede korkunç davrandım.

Bir muhabir beni "hokeyin kötü çocuğu" olarak adlandırdığında, bu isim yapışıp kaldı ve o zamandan beri benim kamusal kişiliğim oldu.

Bir de dokuz ay önce neredeyse kariyerimi bitirecek olan kaza vardı. Komik olan şu ki, muhtemelen hayatımı kurtardı. Hayatımı düzene sokmak için ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Kendi ölümlülüğümün keskin bir hatırlatıcısıydı.

Tabii ki medyanın anlatmak istediği hikâye bu değildi. Takım arkadaşlarımdan biri o kaza sonucunda kariyerini kaybettiğinde değil. İçki içtiğime, polisler bir şekilde para verip görmezden geldiklerine dair spekülasyonlar yapılırken değil, sanki bu mümkünmüş gibi. Bana karşı yürütülen karalama kampanyasının başını çeken kendi takım arkadaşımken değil.

Bu, başarısız ilişkilerime ve çabuk sinirlenmeme odaklanarak eskiden hak ettiğim imajı beslemek isteyen basın için mükemmel bir yemdi.

Kefaretin bir peri masalı olduğu ortaya çıktı.

Alicia insanların değiştiğimi görmelerine yardımcı olmak için herkesten çok çabalamıştı ama çoğu zaman kaydettiği ilerleme geri alınıyordu. Genellikle de benim yüzümden. Hâlâ sinirliydim, hâlâ ara sıra kötü seçimler yapıyordum ve hâlâ kendimi yanlış zamanda yanlış yerde buluyordum.

Örneğin, Mulligan'ın beni alt etmesine izin vermek gibi.

Alicia kavgayı "kariyer tehdidi" olarak nitelendirdi. Ama ben sadece kendimi savunuyordum. Yine de bunu kimseye açıklamanın bir anlamı yok. İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar.

"Bu kadının olayı ne?" Alicia telefonunu çevirip bana bakıyor ve Loveland'da çekilmiş bir dizi fotoğrafımı gösteriyor. Kahve dükkanında. Sokakta. Hepsi Poppy ile.

"Anlaşma falan yok," diyorum. "O sadece bir tanıştığım bir kız. Küçük bir durumdan kurtulmasına yardım ettim."

Alicia telefonu çevirir ve okur, "Yerel kaynaklar hokeyin kötü çocuğu Dallas Burke'ün küçük kasaba şefi Poppy Hart ile vakit geçirdiğini söylüyor. Gerçek aşk çiçek mi açıyor yoksa Hart'ın kaderinde başka bir kırık kalp mi var?"

"Bir kez daha yanlış anlıyorlar," diyorum. "Ve bu korkunç bir cümle."

Etrafımızdaki çocuklar duş almaya başladılar, kimse Alicia'nın soyunma odasındaki varlığından biraz bile etkilenmedi. Şimdiye kadar herkes ona alışmıştı. Jericho Stephens tamamen çıplak bir şekilde yürüyor. Havlusu var. Elinde.

Alicia gözünü bile kırpmıyor.

Onun genel yönünü işaret ediyorum. "Bu seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?" diye soruyorum. "Senin adına ben rahatsız oluyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Dünya senin ne kadar namuslu olduğunu bilseydi, şok olurlardı."

Ve bu doğru. Hayatımı değiştirmeye karar verdiğimde, tamamen değiştirdim. Alkolü bıraktım. Partileri bıraktım. İsimsizliği bıraktım,

yüzsüz kadınlar. Gelecek vaat eden bir rock yıldızı olan Jessie DeSoto ile tanıştığım da, aslında ondan etkilenmişim. Onda "acı çeken sanatçı" havası vardı ve bir geleceğimiz olabileceğini düşündüm. Beni kullandığına dair hiçbir fikrim yoktu, bu da beni birinci sınıf bir aptal yapıyordu çünkü tüm işaretler oradaydı. Gerçek bir ilişkimiz olduğunu sanmışım.

göre, ben bir reklam gösterisinden başka bir şey değilmişim.

Bunu karmanın bana geri ödemesi olarak düşündüm. Ama şu anda ihtiyacım olan şeyin bir ilişki olmadığını fark etmemi sağladı.

"Bak, dikkatli olmalısın," diyor Alicia. "Artık herkesin önünde saldırganlık gösterilerine, hayranlarla kavgaya ya da başka bir şeye ihtiyacımız yok. Özellikle de bu kızı kendi karmaşasına sürüklemene gerek yok. Gerçekten komşu kızına benziyor, tüm bunlardan etkilenecektir" -elini uzatıp bana yukarı ve aşağı doğru işaret ediyor- "tüm bunlar. Göze batmamalısın."

"Göze batmıyorum," diyorum. "Büyükannemi kalçasını değiştirmeye götürüyorum. Hiçliğin ortasında bir ev aldım, Tanrı aşkına. Bir erkek daha ne kadar alçalabilir ki?"

"Ve yine de. . ." Telefonu tekrar kaldırıyor.

İç çekiyorum. "Asla dışarı çıkamam. Bu seni mutlu eder miydi?"

"Sadece bu kızı incitmeyin ya da basının peşinize düşmesi için ona bir sebep vermeyin."

Çoraplarımı çıkarmak için otururken başımı sallıyorum. " bir şey değil."

"Olmasa iyi olur," diyor. "Geçen ayın pisliğini temizlemekte yeterince zorlanıyorum. HydroIce ile büyük bir anlaşmaya çok yakınız. Ve siz de gençleşmiyorsunuz, bu yüzden bu anlaşmaları güvence altına almak çok önemli."

"Oğlum, bugün burada taze bir nefes gibisin Alicia." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"HydroIce, Dallas," diyor, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi. "Kendilerini piyasadaki en iyi spor içeceği olarak konumlandırmak istiyorlar. Biz de bunu istiyoruz. Bu yüzden odaklanmanız gerekiyor."

"Bana böyle resimler göstermeyi bırakırsan çok daha odaklanmış olurum," diyorum.

Gitmek için dönerken bana el salladı. Çıkarken, "Hey Jericho, eğer bir şeyi örtbas etmeyeceksen, en azından 58 saniyede iki gol atmaması için savunmadaki adamını korumaya çalışabilir misin? Biraz acele etmeye ne dersin koca adam?"

Soyunma odası toplu yuhalamalar ve bağırışlarla patlar, ardından birkaç adam tişörtlerini ve havlularını ona fırlatır. Tam bir baş belası,

bu. Benim tarafımda olmasına sevindim.

Bir saat sonra şehirdeki hastanenin otoparkına giriyorum. Gerard, Gram'ı cerrahla buluşacağı randevuya götürecek ve daha sonra Loveland'a dönüp onunla çalışmak üzere eve gelecek olan bir fizyoterapistle buluşacak. Ayrıca ben seyahatleyken yanımda olacak bir gece hemşiresi de var. Sanırım tüm eksiklerimi tamamladım ama umarım unuttuğum bir şey yoktur.

Gram'in kraliçe gibi hissetmesini istiyorum. O bunu hak ediyor.

O benim kötü seçimlerimin en kötü kurbanıydı. Hayatımda hayal kırıklığına uğrattığım tüm kadınlar arasında, incittiğim için en çok pişmanlık duyduğum kişi oydu. Bana her zaman inandı. Her zaman.

Ona değiştiğimi kanıtlamam gerekiyordu. Beni yetiştirdiği gibi bir adam olmaya kararlı olduğumu. Babamın başına gelenlerden dolayı bir parçasının kendisini suçladığını biliyorum ve sık sık benim onun kurtuluş şansı olup olmadığını merak ediyorum.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam. Onu gururlandırmak istiyorum. Geçen ayki dövüş kesinlikle işe yaramadı.

Ben ve Poppy hakkında henüz kötü bir şey yazılmamış olsa da, ben sadece radarın altında kalmak istiyorum. Şehirdeki dairemi kiraya verip Loveland'a taşınmamın bir nedeni de bu. Diğer kısmı ise tabii ki Gram. Kabul etse de etmese de iyileşmek için yardıma ihtiyacı olacak.

Sezonun ortasında kariyerimi askıya alamam. Ama elimden geldiğince onun yanında olve bu hiç yoktan iyidir. Bunu tek başına yaşaması, Florida'daki evinin etrafında dolaşmaya çalışması, kimseden yardım kabul etmemesi düşüncesine katlanamıyorum.

Kapsamlı bir şekilde araştırdığım bir adam olan doktorla tanışıyoruz ve Gram elbette adama üçüncü dereceyi veriyor - *Bu ameliyatlardan kaç tane yaptın? Bana ne kadar gaz vereceksin? Kaç kişi öldü?* Adam cevaplarını kaba bir şekilde veriyor ve büyükanne de ona hasta başı davranışları konusunda ders veriyor. Kendi kendime gülüyorum, çünkü onu anlamak için tanımak gerekiyor. Arkadaş canlısı olmasına gerek olmadığını anlatmaya çalışıyorum. İşinde iyi olması gerekiyor. Ve öyle de. En iyisi.

Gram, sanki cerrah orada oturmuyormuş gibi, "Yine de iyi davranabilir," diye tıslıyor.

Gergin olduğunu söyleyebilirim. Bunu asla itiraf etmez ama korkusunun çoğu anlamsız sorular ve huysuzluk olarak ortaya çıkar. Bu onun cazibesinin bir parçası.

Hastaneden çıkarken, Gram'e bu akşam yemek yapmayacağını söyledim.

"Oh?" dedi. "Kızarmış tavuğumu istemiyor musun?"

Kızarmış tavuğunu seviyorum ama bana bakması gerekiyormuş gibi hissetmesini istemiyorum. Bir kez olsun, ona hizmet edilmesini, üzerine titrenmesini, bakılmasını istiyorum. Rahatlamasını istiyorum. Bunun onun doğasına aykırı olduğunu biliyorum ama bir erkek umut edebilir.

"Bize yemek yapmayı teklif eden bir arkadaşım var,"

diyorum. Büyükanne tek kaşını kaldırıyor. "Bir *arkadaş* mı?"

"Şehirde tanıştığım biri."

"Bir kadın."

"Evet, ama sadece bir arkadaş."

Büyükanne bana bakıyor. "Dün gece sana iyi bir kadına ihtiyacın olduğunu söyledim ve sen zaten bir tane olduğunu söylemedin."

"Öyle değil, büyükanne."

Siyah cipin arka koltuğuna tırmanırken *gözlerini* kırıştırıyor. "Hiç öyle olmadı, Dallas." Bana baktı. "Öyle olana kadar."

"Akşam görüşürüz." Kapıyı kapatmaya gidiyorum ama kısa kesip ona sert bir bakış atıyorum. "En iyi şekilde davranacağına söz ver."

"Bunu yapamam," diyor ve sonra hınzırca bir gülümsemeye başlıyor.

Poppy bu akşam yemekten çok daha fazlasıyla uğraşacak. Yine de içimden bir ses yaşlı kadını kazanabileceğini söylüyor.

Yedinci Bölüm

Poppy

"Dallas şehrin kenarındaki devasa, geniş çiftlik evinin kapısını açar açmaz, "Sana karşı dürüst olmam gerek," dedim.

Sırıttırıyor. "Neden önce sen girmiyorsun?"

Kollarım dolu. Ben tek seferlik bir insanım. İkinci bir yolculuk yapmadan önce ön kollarımdaki dolaşımı

Dallas bir çanta almak için uzandı ama ben geri çekildim. "Bu Jenga gibi. Eğer yanlış torbayı çekersen, hepsi aşağı düşer."

Geri adım attı. "Yardım etmem gerektiğini hissediyorum." "Sadece mutfağa giden yolu göster."

"Beni takip edin." Girişten koridora doğru ilerlemeye başladı.

"Ne, uşak yok mu?" Alay ediyorum.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim," diyorum. "Bu malikane hayatı benim için çok yeni." Kıkırdıyor. "Burası bir malikane değil."

"Uh-huh."

"Tek katlı bir çiftlik."

"Geniş bir çiftlik. Büyüdüğüm evin üç katı büyüklüğünde" diyorum.

"Bu sadece bir ev." Hayatımda gördüğüm en güzel şef mutfağına götürüyor.

"Doğru," diyorum nefesimin altında. "Sadece bir ev." Neden aldığını, burada ne aradığını ve buraya taşınıp bu mutfağı kendi sığınağı haline getirebilir miyim diye sormak istiyorum ama bunun yerine ellerimi bez çantaların ilmeklerinden geçirip tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Yemek yapar mısın?"

"Maalesef hayır," diyor. "Mutfak evle birlikte geldi." "Ne. Yazık." Ona gülümsüyorum ve mekânın etrafında yavaşça dönüyorum.

"Bu inanılmaz." En çok hangisini beğendiğimden emin değilim; çift fırını, büyük gazlı ocağı, yan yana duran büyük boy buzdolabını mı yoksa odanın ortasındaki dev adayı mı? Dolaplar siyah ve beyaz karışımı, gri-beyaz mermer tezgahlar ve beyaz fayanslı backsplash. Duvardaki boş ahşap raflar, fırının üzerindeki büyük, paslanmaz davlumbazı çevreliyor ve hareket etmek için o kadar çok alan var ki, bir karyola alıp çadır kurmaktan ve günlerimin geri kalanını bu odada yaşamaktan mutluluk duyarım.

"Beğendin mi?" Dallas soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bayıldım. İnanılmaz bir yer." Gözlerim Dallas'a ulaştığında ve neden burada olduğumu hatırladığımda hala parmaklarımın ucunda böyle bir alana erişmenin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Benimle açık konuşmak istediğin konu neydi?" diye soruyor. "Ah, doğru" diyorum. "Bütün kasaba çıktığımızı düşünüyor. Kendini Dedikoducu Kız, Lady Whistledown, TMZ ya da her neyse zanneden birinin insanların hayatları hakkında *eğlenceli küçük bilgiler* paylaştığı 'The Mill' adında yerel dedikodu sitesi var." Telefonumu açtım ve ona gösterdim.

. O kadar da şaşırmış görünmüyor.

Devam ediyorum. "Ve. . . hepsi bugün restorana geldi, muhtemelen sizi görmeyi umuyorlardı. Bugün son üç aydan daha fazla müşterim oldu."

Bana bakıyor, itirafımın ağırlığına dayanamadığı belli.

"Sadece seninle olan sahte ilişkimden kazanç sağladığımı bilmeni istedim. Çünkü bu konuda şaibeli hissediyorum. Yani, Margot konusunda bana yardım ederek büyük bir hizmette bulundun ve şimdi herkes bizim gerçekten bir çift olduğumuzu düşünüyor."

"Ve sen onlara gerçeği söylemek istemedin?" Bunu hafifçe soruyor ama ben yine de biraz utanıyorum.

Gözlerim kocaman oldu. "Hayır! Açıldığımızdan beri restoranda aynı anda bu kadar çok insan olmamıştı."

Gülüyor. "Yani vicdan azabını hafifletmek için bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Evet," diyorum, sonra bir inilti. "Gördün mü? Şaibeli! Hepsini yola *getireceğim*. Ben sadece. . . biraz. . ." "İşe ihtiyacım var."

Bir elini kaldırdı. "Sorun değil. Aslında artık birilerinin benim adımı kullanarak fayda sağlayabilmesine şaşıyorum."

"Kirli geçmişin yüzünden mi?" Yiyecekleri paketinden çıkarmaya başlıyorum, kelimeleri ağzımdan aynı gelişigüzel şekilde çıkardığımı farkında değilim. "Partiler. Kavg. *Kadınlar*." Duraklıyorum. "Kaza."

Hala kahverengi kasap kağıdına sarılı olan eti yerleştiriyorum ve on saniyedir sessiz olduğunu fark ediyorum. Bu fark ediş üzerine başımı kaldırıp bakmadım. Sadece patateslere bakıyorum.

Bir göz attım, sadece beni izliyordu. Ayağımı ağzımdan nasıl çıkaracağımı merak ediyorum.

"Evet, yüzden." Başını hafifçe eğiyor. "Daha önce hiç kimse çıkıp da, bilirsiniz, sessiz bir şeyi yüksek sesle söylememişti."

"Özür dilerim," diyorum. "Gergin olduğumda ağzımdan kaçırıyorum." Konuşacak yerim yokmuş gibi. Benim geçmişim de en az onunki kadar kirli.

Tamam, pek sayılmaz ama benim de iskeletlerim var. Ya da daha doğrusu, çok belirgin bir iskelet. Adı Avi.

"Beni Google'da araştırdın?" diye soruyor. Yaltaklanıyorum.

"Suçluyum."

"Yani, kim olduğumu bilmemekten her şeyi bilmeye geçtin.

Basın benim tek bir gün içinde olduğumu söylüyor."

Sesinde medyayı küçümsediğini duyuyorum. "Sanırım bazı şeyleri yanlış anlamışlar?"

"Her şeyi yanlış anladılar." Ses arkamdan geliyor ve arkamı döndüğümde kısa boylu, yaşlı bir kadının kapı aralığında durduğunu görüyorum. Kısa saçları gri lekelerle koyu renk ve gözlük takıyor.

Bu onun misafiri mi?

Gözlerim birden utangaç ve çocuksu görünen Dallas'a kayıyor. İnternette gördüğüm halinden tamamen farklı bir hali olduğu kesin. Ona yakışıyor. "Poppy, bu benim büyükannem. Büyükanne, bu arkadaşım Poppy." *Arkadaşın mı?* Dallas Burke'ün *arkadaşı* mıyım? *Kız arkadaşım* kadar harika değil ama Ben alırım. Daha önce hiç ünlü biriyle arkadaş olmamıştım.

"Fotoğraflardaki kadın" dedi büyükannesi.

"İnternetteki fotoğraflar mı?" Dallas soruyor. "Onları ne zaman gördün?"

"Ben yaşıyım, aptal değilim. TikTok'um var."

Gülüyorum. TikTok'um bile yok.

Büyük mutfak masasının etrafındaki bir sandalyeye doğru topallayarak yürürken Dallas ona yardım etmek için hamle yapar. Elini kaldırarak onu durduruyor. "Henüz sakat değilim."

Dallas bana baktı. "Büyükanne kalçasını değiştiriyor."

"Ah," diyorum.

"Bu yüzden buradayız," diyor. "Loveland'da."

Gözlerim Dallas'tan büyükannesine kayıyor ve burada neler olduğunu anlamaya başlıyorum. Serseri hokey oyuncusu Dallas Burke, ameliyattan çıkan büyükannesine yakın olabilmek için küçük bir kasabada bir ev satın aldı.

Google bundan bahsetmedi.

Büyükannesi her şeyin anlam kazandığı anı görmüş olmalı, çünkü başını sallayıp parmağıyla beni işaret ediyor. "Dediğim gibi, her şeyi yanlış anladılar."

"Ne yazık ki hepsi değil," diye ekliyor Dallas, biraz da utanarak.

Ona bakıyorum, o da başka tarafa bakıyor.

"Ama önemli değil," diyor. Sonra büyükannesine, "Rahat mısın? Bence oturma odasında oturmalısın."

Adam ona yardım etmek için elini uzatıyor ama kadın elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bence gidip trafikte oturmalısın."

Aman Tanrım, bu gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri olabilir ve onu sadece dört dakikadır tanıyorum.

Bana bakıyor. "Nelere zorunda olduğumu görüyor musun? Çok fazla yaygara."

Gülüyorum ve malzemeleri ayırırken yeniden kullanılabilir bez çantaları bir kenara koyuyorum.

"Şefe yardım edeceğim," diyor.

Dallas bana bakıyor ve başını öyle hafifçe sallıyor ki neredeyse fark etmiyorum. "Aslında ikiniz için de yemek yapmayı çok isterim," diyorum.

"Benim gibi davranabilirsin burada bile değil."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapalım ki? Siz bizim misafirimizsiniz."

"Bana büyük bir iyilik yaptığı için Dallas'a borcumu ödüyorum." Ona bakıyorum. "Bugün restoranımdaki işler bir gösterge ise, bu birden fazla iyiliğe dönüştü."

"değil," diyor. "Size memnuniyetle onayımı veririm." "Bir ücret karşılığında," diyor Gram göz kırparak.

Yemeği hazırlamakla meşguldüm ve yaşlı kadının beni ölçüp biçtiği izlenimine kapıldım.

"Restoranınızın başı dertte mi?" diye soruyor.

"Bu kişisel bir soru değil mi?" Dallas soruyor.

Hafifçe el sallıyorum. "Sorun değil. Benim için sorun değil." Sonra büyükannesine, "Evet. ..biraz zorlanıyor." Bu hafif bir ifade ama işlerin ne kadar kötü olduğunu söylemenin de bir anlamı yok.

Dallas'ın benim tam bir başarısız ve sosyal bir dışlanmış olduğumu bilmesine gerek yok.

"Restoranlar zor bir iş," diyor. "Yıllardır restoranı olan ve hiç kâr edemeyen bir arkadaşım vardı."

Endişemi gizlemeye çalışıyorum. "Kulağa ne yazık ki tanıdık geliyor." Midem bulanıyor, çünkü benimkinin bozulmayacağından *o kadar emindim* ki. Dallas fark etmiş olmalı -çünkü bir şeyleri saklamakta berbatım- ve elini Gram'ın omzuna koyuyor.

"Büyükanne, başucu terbiyesi, ha?"

Evimin tamamen başarısız olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor ama büyükannesinin açık sözlülüğü hoşuma gidiyor. Doğruluyorum ve "Dallas sayesinde bu sabah biraz destek aldım" diyorum. Oturmak için bekleyen müşteri kuyruğunu düşünüyorum. Bu tür bir işle birkaç hafta daha geçireceğimi hayal ediyorum. Ayak uydurmak için daha fazla eleman tutmam gerekecekti ama bu ay kiramı ödemekte hiç sorun yaşamayacaktım, ki geçen aydan hâlâ bir parça borcum olduğu için bu da bir şey ifade ediyordu.

"I. . ." "Dün birine çıktığımızı söyledim sayılır." Dallas'a zayıfça gülümsüyorum, sonra ocağın düğmesini çeviriyorum ve alev yanmadan önce *tık tık tık* sesini duyuyorum. "En iyi anım değildi."

"Ah," diyor Gram. "Yani bu bir suçluluk yemeği mi?"

Gülüyorum. "Evet! Ve temize çıkacağım. Söz veriyorum."

Ama nasıl?

Bu kasabanın bana inanmak, beni desteklemek için nedenlere ihtiyacı vardı. Büyük bir hokey yıldızıyla sahte bir ilişki uydurduğumu ortaya çıkarmak bunun tam tersini başaracaktı.

"O fotoğraflarda ikinizin birlikte sevimli görüldüğünüzü düşünmüştüm," diyor Gram.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve bunun nedeni

ocak değil. "Bir fikrim var," diyor.

"Poppy, dikkat et. Bu asla iyi değildir." Dallas'ın bunu söylerken şaka yaptığını sanıyorum ama sonra ona bakıyorum ve yarı ciddi olduğunu görüyorum.

"Gördüğüm siz ikiniz birbirinize yardımcı olabilirsiniz," diyor

Gram. Kaşlarımı çattım. "Dallas bana yardım edebilir ama benim

ona sunacak hiçbir şeyim yok."

"O kadar emin olma," diyor Gram. "Dallas'ın hayatında senin gibi birine ihtiyacı olabilir."

"Büyükanne, sana söyledim-"

"Çıkmıyorsun, biliyorum, biliyorum. . ." Sonra gözlerini devirerek bana, "Görünüşe göre kadınlardan uzak durmaya yemin etmiş." Öfkelendi. "Romantizmle ilgilenmiyor."

O zaman neyle ilgileniyor?

Zihnim kötü şeyler düşünmemek için fazla mesai yapıyor. En çok da hep böyle güzel mi görünüyor diye merak ediyorum. Ve bu kadar güzel kokuyor mu? Evet, ben bu kadar sığım.

"Belli ki insanlar zaten ikinizle ilgileniyor," diyor Gram. "Burada bir fırsat görüyorum."

Gözlerim Dallas'ın yüzündeki şüphesizliği görecektense kadar uzun süre Dallas'a kayıyor. "Büyükanne, ne demek istiyorsun?" Büyük, güzel kollarını kavuşturdu

ve bir an için elimde bir bıçak olduğunu unutuyorum.

"Alicia'nın aylardır senin itibarını onarmaya çalıştığını biliyorum," diyor Gram. "Ama bu işte berbat."

değil. Gülüyorum.

Büyükannem bana baktı. "Şey, üzgünüm. O biliyor. Google ve dedikodu sitelerinde dolaşan ikinizin fotoğraflarıyla geçirdiğim birkaç saatten sonra ne olması gerektiğini gayet iyi anladım."

"Ne öneriyorsun?" Dallas soruyor.

Büyükannem elini Dallas ve benim aramda salladı. "Siz ikiniz çıkın. Gerçekten." İstemedi bir marul başını niyetimden *çok* daha sert *bir şekilde* ikiye böldüm,

Bıçağı yüksek bir *sesle* kesme tahtasına indiriyor.

"Özür dilerim, ne?" Ben mi? Dallas Burke ile çıkmak mı? Gerçekten mi? Bunu yapacağını düşündüyse büyükannesi kafayı yemiştir.

"Fahişe filmindeki Richard Gere ve Julia Roberts gibi olacak" diyor.

"Oha!" Dallas başını salladı, sonra bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne? Senin" -beni işaret ediyor- "bir fahişe olduğunu söylemiyorum."

"*Büyükanne.*" Mahcup görünüyor. "Onlara öyle dendiğini sanmıyorum. artık."

Hiç utanmadan devam ediyor. "Diyorum ki Dallas'la restoranına yardım etmek için çıkıyorsun, Poppy'yle de imajına yardım etmek için çıkıyorsun."

"Onunla daha yeni tanıştın," diyor. "Kahretsin, onunla daha yeni tanıştım. Bunun iyi bir fikir olduğunu sana düşündüren ne?"

Uyuşukça uzanıp ocakları kapatıyorum. Eğer şimdi kapatmazsam onları tamamen unutacağıma dair bir his var içimde.

Gram yavaşça döner ve başını Dallas'a doğru eğer. "Gerçekten de el altından bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, hayır, ben... ."

"Seni sırtından bıçaklayacağını mı düşünüyorsun?"

Topuklarının üzerinde. "Yani, hayır, sanmıyorum..."

"Sence güzel mi?"

"Evet, o çok güzel. " diye ağzından kaçırdı ve aniden durdu, yakalandı.

Beynim şu anda aksıyor. Stereografik resimdeki yelkenliyi bulmaya çalışmak gibi ya da *pantolon* kelimesini o kadar sık kullandığınızda gerçek bir kelime gibi hissetmeyi bırakması gibi.

Omuz silkiyor, avuçlarını yukarı kaldırıyor, sanki *davamı geri çekiyorum* der gibi, *Sayın Yargıç*.

Bana bakıyor.

Geriye baktım.

Sessiz bir soru sorar gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

Şu anda ne olduğunu anlamadığımı söylemek istercesine yüzümü buruşturuyorum.

Tereddüt ediyor ve ben de konuşmaya başlamak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum ama o aynı anda konuşmaya başlıyor.

Onu: "Emin değilim. . ."

Ben: "Sanmıyorum. . ." Birlikte:

"Özür dilerim, devam et." Tekrar

bakmaya başladık.

"aşkına, zaten evli bir çift gibi davranıyorsunuz."

Korku filmlerindeki direksiyona vurmanın sonunda tekleyen arabayı çalıştırması gibi, beynim de hızlı bir şekilde çalışmaya ve odaklanmaya karar veriyor.

Kalan marulları doğramaya başladım. "Bu.. ..bir fikir. İyi bir fikir belki ama bu tür şeylerin sonu asla iyi bitmez."

"Elbette, yangın merdivenindeki Richard Gere korkunç bir son," diyor Gram oflayarak.

"Bu bir film değil, Gram," diyor Dallas. "Gerçek hayatta iki insanın sahte bir ilişki yaşaması için hiçbir neden yoktur."

Büyükanne güler. "Bu çok komik. Ve yanlış. Hollywood'daki insanların yarısının sırf reklam olsun diye ilişki yaşadığını biliyorsun."

"Hollywood'da değiliz." Bana baktı. "Ve ben *berbat* bir yalancıyım," diyorum.

"Ama yalan olmazdı," diyor, "*gerçekten* olmazdı. Gerçekten randevulara çıkarsınız. Halkın karşısına çıkarsın. Bu şehrin çok önem verdiği şu sevgililer günü festivali gibi."

Dallas'a bakıyorum. "Ne zamandır şehirde?"

"Saatlerdir," diyor.

"Etkileyici," diyorum.

"Bu iyi bir fikir ve ikiniz de bunu biliyorsunuz," diyor Gram. "İki saniye düşünürseniz siz de aynı fikirde olacaksınız."

Ama çıkmayacağım. Şimdiden insanlar Dallas'ın neden benim gibi biriyle çıktığını soruyor. O süper modellerle ve rock yıldızlarıyla çıkan bir adam. Ben olabildiğince sadeyim ve iki bedenimin önünde bir var. Dallas'ın bir kasabalıyla takıldığını dünyaya anlatmak için rol yapmasına gerek yok.

Bu yalanın bu kadar büyümesinden utanç duyuyorum, ancak Gram'ın önerdiği şey her şeyi bambaşka bir seviyeye taşıyacaktır.

Yemeğe geri dönmeye çalışıyorum. "Ayrıca, ben hâlâ bu planın karşılıklı yarar sağlayacağını düşünmüyorum," diyorum. "Ben onun tipi . ..onun tipi değilim." Gerçekten açık açık söylemek istemiyorum.

Büyükannem bana baktı. "Onun tipi değil mi? Onun tipi hava fırçalı."

Dallas'a bakıyorum, hem utanmış, hem pusuya düşürülmüş, hem de haksız değilmiş gibi görünüyor.

"Zekisin. Güzelsin. Kendi işin var. Ve sende o komşu kızı havası var," diyor ve Dallas'a dönüyor, "torunumun tam da ihtiyacı olan şey bu."

Dallas kanal tedavisi olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Muhtemelen insanların onun benim gibi biriyle çıktığını düşünmesinden iyidir. Büyükannem görmeyebilir ama Dallas görüyor. Onu utandırırdım ya da en azından çıktığı diğerlerinin standartlarına uymazdım. *Benimle* bir yere gelirse soyunma odasındaki konuşmaları hayal edebiliyor musun?

Patates açıyorum ve üzerlerindeki kiri yıkamaya başlıyorum.

Gram iğnelemeye devam eder. "Bu senin için iyi olur Dallas. Kaza sana çok pahalıya mal oldu."

Bahsi geçince gözlerini kaçırıyor.

Raya'nın öğle tatilinde bana gönderdiği bir makale sayesinde kaza hakkında her şeyi biliyorum. Dallas, takım arkadaşı Ricky West ile bir partiden eve dönerken dur işaretine uymayan bir kamyon onlara çarptı. Çünkü

Bir partiden geliyorlardı, Dallas'ın içki içip içmediği konusunda pek çok spekülasyon vardı. Özellikle de Ricky'nin kafası güzel olduğu için.

Hikayenin tamamını bilmiyorum ama bazı insanlar Dallas'ın alkollü araç kullanmaktan kaçınmak için birilerine rüşvet verdiğiğine inanıyor. İddia edilen geçmişine , bu çok da uzak bir ihtimal değil.

Şimdi ona baktığımda, gerçeğin nerede yattığına dair hiçbir fikrim yok. Ama kırık itibarının etrafında çok fazla suçluluk ve utanç olduğunu söyleyebilirim.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diyor Gram. "Dokuz ay oldu ve hala bunun hakkında konuşuyorlar. Belki bu insanlara gevezelik edecek başka bir şey verir."

Yerel olarak, evet. Ama Dallas'ın seviyesinde mi? Mümkün değil. Tabii hokey süper yıldızının ne kadar düştüğüne hayret etmek için değilse.

Dallas kendini köşeye sıkışmış hissediyor olmalı, çünkü ayağa kalkıp, "Büyükanne, hadi seni oturma odasına götürelim de Poppy yemek yapsın," diyor. Ayağa kalkmasına yardım ediyor ve mutfaktan çıktıklarında durup bana bakıyor.

"Bir düşünün" diyor. "Bu işiniz için iyi olur. Ve ikinizin birlikte olması bile gerekmez." Kaşlarını sallıyor. "Tabii siz istemediğiniz sürece."

"Tamam, bu iyi, hadi gidelim." Dallas başını sallıyor ve odadan çıkıyorlar, sanırım Gram'in çılgın fikrini ortaya atmasından bu yana ilk kez nefes alıyorum.

Buraya bir anlık hatamı nasıl telafi edeceğimi bulmaya geldim. Şimdi benden bunu genişletmemi mi istiyor?

Dallas birkaç dakika sonra geri dönüyor, tam da kafamı dondurucuya sokmam gerekirken ocakları tekrar açıyordum.

"Çok özür dilerim." Ağzımı açıp her şeyi bir musluk gibi akıtmanın bilindik akışına kapılıyorum. "Eğer o sırada kolunu hiç tutmasaydım ve Margot'ya çıktığımızı hiç söylemeseydim, büyükannenin aklına böyle bir fikir gelmeyeceğini ve bu karmaşanın içinde olmayacağımızı kabul etmeye tamamen hazırım."

"Bunu bir kez daha düşünme," diyor. Bir süre sonra da ekliyor: "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgın fikir değil."

Elbette, sadece nazik davranıyor.

"Restoranınızın umduğunuz kadar iyi gitmediğini düşünmekten gerçekten nefret ediyorum. Ne zaman istersen sana övgü dolu bir destek verebilirim. Bunun yardımı olur mu?"

Evet! Evet! *Çok* daha kolay. Benimle çıkıyormuş gibi davranmasına gerek yok. Pssh. Ama o zaman eline ne geçecek?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse çünkü tasarruf için çok müteşekkirim ve sana ve büyükannene yemek pişirdiğim için mutluyum."

Durakladım. Ve bir süre sonra, çılgınca bir soru sormak üzere olduğumun farkında olarak ona bakıyorum. "Acaba. ..yani. ..sana gerçekten yardımı olur mu? Basınla, hayranlarla ya da her kimle olursa olsun?"

"Hayır. O konuya girme bile. Bunu *Pretty Woman*'a çevirmemize gerek yok" diyor.

Hareket etmeyi bıraktım ve ona baktım. "Sanırım medya senin hakkında yanlış düşünüyor."

Başka tarafa bakıyor. "Önemli değil." Yüzümü buruşturuyorum.

"Biraz fark eder."

"Gerçek şu ki, Poppy, bunu sana bir iyilik olarak yapmayı düşünürdüm, ama benim pisliğime bulaşmanı istemiyorum."

Tam o anda, telefonu tezgahın üzerinde çalar. İnledi. "Menajerim arıyor. Özür dilerim." Oturma odasına doğru bir adım atar. "Büyükanne, Alicia'ya çılgın fikrinden bahsettin mi?"

Yanıt yok.

Bana baktı. "Alicia'ya mesaj attı."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ona doğru eğildim ve yüksek sesle fısıldadım, "Büyükanne seviyorum."

Başını sallayarak menajerinin telefonuna cevap vermek üzere odadan çıkıyor ve ben de kendimi ilk kez Harikalar Diyarı'nı keşfeden Alice gibi hissettiğim gerçeğine değil, yemek yapmaya konsantre olmaya çalışıyorum.

Belki de Lewis Carroll saykodelik ilaçlar yerine bir hokey oyuncusuyla sahte bir ilişki kurmayı denemeliydi.

Eğer bir ilişkimiz varmış gibi davransaydık -ben ve Dallas-aşkına-her-şey-kutsal-Burke- bu benim işim için mükemmel olurdu, dürüst olalım, hayatta kalmak için gerçekten bir mucizeye ihtiyacı var. Ama sıradan bir kızla çıkmasının onun itibarına herhangi bir etkisi olacağına inanmıyorum.

Loveland dışındakilerin neden umurunda olsun ki?

Belki ondan gelecek bir destek, insanların ilgisini bir çentik atacak kadar uzun tutabilir. Gerçi dürüst olalım, çıkmadığımız ortaya çıktığı anda inanılmaz derecede aptal görüneceğim ve bu da Dallas'ın bana ya da restorana gösterdiği tüm ilgiyi yok edecek.

Sekizinci Bölüm

Dallas

Fya da profesyonel kariyerimin ilk iki yılında, Gram verdiğim her karara dahil oldu.

konusunda bana yardımcı oldu. Bir beslenme uzmanını araştırdı. O buldu Alicia. Ve hepsine nasıl olacağını anlattı. Büyükanne çok zekiydi ve neredeyse her zaman haklıydı.

Alicia'yı delirtti.

O yaşlandıkça ve benim kariyerim yükseldikçe, büyükannem geri adım atmaya başladı. Bunun çok fazla olmaya başladığını ve iyi ya da kötü kendi kararlarımı verebilecek kadar akıllı olduğumu söyledi.

Görünüşe göre, hemen geri adım .

Çünkü benim ve Poppy'nin fotoğrafını gördüğü anda gözlerindeki parıltıyı tekrar görebiliyordum. Ve dalgınlıkla tezgahın kenarına koyduğunuz jambonlu sandviçe kilitlenmiş bir köpek gibi. ..istediğini alacaktı.

Alicia beni arayarak şüphelerimi doğruladı, fikrini değiştirdiğini ve küçük bir kasabadaki restoran sahibiyle sahte bir şekilde çıkma fikrinin kendi deyimiyle "harika bir fikir" olduğunu düşündüğünü söyledi. Yaklaşık on dakika içinde tüm sunumunu hazırlamıştı ve elinden geleni ardına koymuyordu.

Bu tam da beklediğim türden bir şeydi ama aynı zamanda hiç tahmin etmediğim bir şeydi. Gram'in özeti bu.

Bu fikir aklına geldikten saniyeler sonra harekete geçti ve şimdi beni etiketliyorlar. Alicia'ya göre, o da Gram da bunun, kendi sözleriyle, "*zorlu* itibarım için harikalar yaratabileceğine" inanıyorlardı.

İmajım umurumda bile değil. Umurumda değil. Ne yaparsam yapayım, insanlar istediklerini söylerler. Bir sepet dolusu yavru köpeği yanan bir binadan kurtaran bir aziz de olsam, insanlar yine de PETA'yı aramanın bir yolunu bulur.

İnsanlara yeterince uzun süre hizmet ettim ve yakın zamanda kimsenin benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyeceğim açık.

O zaman neden bunu yapmayı düşünüyorum ki?

Daha önce, sokakta, Poppy lütuftan bahsetmişti. Anladığım kadarıyla lütuf, hak etmediğiniz halde hata yaptığınız için affedilmektir.

Bağ kuramıyorum.

Bu kavramı anlamıyorum bile.

Hatalarım 24 saat haber bültenlerinde, ulusal bir sahnede yüksek çözünürlükte tekrar tekrar oynatılıyor. Benim gibi biri için lütuf yoktur.

Kimseden merhamet de beklemiyorum. Geçmişimde yaptığım şeyler benim verdiğim kararlardı; birileri onları benim için yapmadı ya da ben patlamanın şarapneline yakalanmış masum bir seyirci değildim.

Neyse o işte. Anlıyorum.

Düşüncelerim Poppy'ye dönüyor. Büyükanнемin fikri ona yardımcı olabilir.

Ona yardım edebilirim. Sadece kendime yardım etme şeklindeki normal yöntemimden ne kadar da farklıydı.

Yine de kadın bir yabancıydı. Güzel bir yabancı, ama yine de bir yabancı. Ona bir şey borçlu değilim. Çenesi düşük birini susturmak için benimle çıkıyormuş gibi yaptı; bu tamamen anlayabileceğim ve destekleyebileceğim bir şey.

Çılgın bir sapığa dönüşebilir.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile, bunun doğru olmasının mümkün olmadığını biliyorum. Poppy hakkında bir şeyler hissediyorum. O sadece. . farklı.

Gram da aynı fikirde.

Alicia'yla yaptığım ve daha önce bana Poppy'den uzak durmamı söylediğini hatırlattığım görüşmeden sonra oturma odasına dönüyorum ve Poppy'yi kanepenin kenarında otururken buluyorum. Büyükanнем belli ki onu buraya kendi fikrini kabul ettirmek için çekmiş ve yüzündeki ifadeden Poppy'nin bunu yuttuğunu anlıyorum.

Her nasılsa, telefonda konuştuğum beş dakika içinde Gram bu fikri tersine çevirdi ve Poppy'yi bunun benim için iyi olacağına ikna etti.

Ama ben büyükanنemi tanıyorum. Ve onun art niyetleri var. Ya bu kariyerime fayda sağlayacağını düşünüyor ya da gerçekten

Sonunda komşu kızına aşık olup sonsuza dek mutlu yaşamak. Hangisi olduğunu bulamadım.

Her iki durumda da, bu sadece tek bir şekilde bitecek aptalca bir plan.

Benim dünyam Poppy gibi bir kadın için tamamen yanlış. Kariyerim boyunca tanıştığım onca insan arasında o, büyük ihtimalle, gerçek hayatta dürüst ve gerçek bir insan olabilir.

Dünyada çok az kişi kaldı. Bunu gerçekten riske atmak istiyor muyum?

Büyükannem orada dikildiğimi görüyor ve ben daha konuşmaya başlamadan başım titremeye başlıyor.

"Beni bir dinle, Dally," diyor Gram.

Poppy bana bakıyor. Önlük giymiş ve elinde bir bulaşık havlusu var ve şimdi yüzündeki ağzı açık ifade alay ediyor. "Evet, *Dally*. Dinle onu."

"Senin pişirecek yemeğin yok mu?" Alay ediyorum.

"Oh." Bir parmağını kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunun tadının ne kadar güzel olacağını tahmin bile edemezsin."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu doğru mu?"

Bana doğru biraz ilerledi. "Bu, hayatın boyunca başka bir yerde yemek yemeni mahvedecek."

Biraz daha yaklaşıyorum ve sesimi hafifçe alçaltıyorum. "Buna ben karar vereceğim."

Parmağını bana doğru tutuyor ve sırtarak odadan çıkıp mutfığa doğru ilerlerken parmağını orada tutuyor. Onun gidişini izlemekten gerçekten nefret etmiyorum.

Bir yabancı için, onunla flört etmek çok kolay.

"Evet, siz ikiniz birlikte berbat olurdunuz," diye mırıldandı Gram nefesinin altından. "Keşke insanlar beni dinlese ve dediklerimi yapsa."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Büyükanne-"

"Seni ne zaman yanlış yönlendirdim ki?" Sözümlü kesiyor, o tek sivri kaşıyla bana bakıyor.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum sesimi alçaltarak.

"Neden olmasın?" Büyükannem eğildi ve koluma vurdu. "O çok tatlı bir kız. Bu sıkıntıdan kurtulmasına yardım etmek istemez misin?"

"Sadece borcunu ödeyebilirim," diyorum. "Bunu yapmana asla izin vermez."

Bakışlarımı kısıyorum. "Ve sen de yapmazdın çünkü belli ki bir şeylerin peşindesin."

Büyükannem beni başından savdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Hangisi olduğunu söyle bana - kariyerim mi, yoksa aşk hayatım mı?"

Büyükannem bana zar zor bakıyor. "Aslında ikisinden de biraz." "Hayır," diyorum.

"Ugh, çok inatçısın." Ellerini başımın iki yanından tutup beynimi sarsmak ister gibi kaldırıyor. "Peki, o zaman bunu iyi bir şey olarak gör." Sandalyenin kolçağına yaslanıp bana dik dik bakıyor. "O kız çok zor durumda."

Kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten endişeliyim ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Endişelenmemeliyim. Poppy'yi tanımıyorum bile. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bunu yapmak zorunda değildi," diyor Gram. "Ya isminiz işlerin artmasına yardımcı olursa? Sizin desteğiniz daha önce piyasaları hareketlendirmemiş değil."

"Elimde bir protein barıyla fotoğraf çekimi için poz vermek, biriyle çıktığını iddia etmekle aynı şey değildir."

"Haklısın. Öyle değil. Bunun itibarınız için de iyi olabileceği gerçeği sadece bir bonus." Başını sallayarak arkasına yaslanıyor.

"Bunun gerçekten umurumda olmadığını biliyorsun." İnliyor. "İnan bana, biliyorum."

Tam olarak doğru değildi, değil mi? Belki bir yıl önce umurumda değildi. Ama kaza bir dönüm noktasıydı. Hayatınızı şekillendiren o anlardan biri. Şimdi, *sonrasını* yaşarken, o ana kadar yaptığım her şeye dönüp bakıyorum ve hiçbirinin önemli olmadığını düşünüyorum. Bencil, çıkarıcı, egoist.

Artık hokey oynamaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Arkamda bir miras bırakmak istiyorum. Pistin ve spot ışıklarının dışında *gerçekten* iyi şeyler yapmak istiyorum.

Ama yine de. Çok az tanıdığım bir kadınla romantizm sahnelemek gerçekten işe yarayacak mıydı?

"batmamam gerekmez mi? Oyuna konsantre olmam gerekmez mi?" Ben soruyorum.

"Tabii, bunu deneyebilirsin," diyor. "Şimdiye kadar nasıl gitti?" Çocukken yaptığı gibi kanepeden beni inceliyor.

İnledim. "Bu tartışmayı masaya yatırabilir miyiz?" "Ne zamana kadar?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum, köşeye sıkışmış hissederek. "Daha sonra." Devam ederken sesimi alçaltıyorum. "Poppy ve ben birbirimizi tanımıyoruz bile."

Omuz silkiyor, bir elini havada gezdiriyor. "Böylece tanıyacaksınız. Zararı olmaz. O iyi biri. Sen de biraz kibarlığı *kullanabilirsin* Dallas." Haksız değil.

Devam ediyor. "Sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, buna bir iş sözleşmesi olarak bakın. Onu diğer iş ortaklarınız gibi düşünün."

"Tamam, bu *tamamen* farklı," diyorum.

"Olmak zorunda değil. Bir sözleşme hazırlayabiliriz. İsterseniz ona bir ücret de ödeyebilirsiniz."

"Ona ücret mi
ödüyorsunuz?"

"Yemek için."

"Yani şimdi onunla sahte bir şekilde çıkmamın üstüne bir de para mı vermemi istiyorsun?" Başımı sallıyorum.

"Bunu karşılayamayacak değilsin ya." Büyükanne ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturur, dosya kapanmıştır.

Kazandığını biliyor. yüzünden anlayabiliyorum, lanet olsun.

İnliyorum. Büyükanne kadınlarla işimin bittiğini biliyor, en azından şimdilik ama bu onu durdurmuyor. Yıllardır iyi bir kadın bulup yuva kurmamdan bahsediyordu. "İnebileceğin güvenli bir yerin olması iyi olur," derdi. Ama ilişkilerimle ilgili hiçbir şey bana güvenli gelmemiştir.

Uçağı indiriyor. "İkimiz de Poppy'ye yardım edecekse adını seve seve vereceğini biliyoruz ve bedavaya yemek yapmasına izin vermene imkân yok."

O haklı.

Haklı olduğunu biliyorum.

Haklı olduğunu biliyor.

Direnmenin nafi olduğunu da biliyorum. Plan hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Gram ve Alicia bunu gerçekleştirecekler.

Ayağa kalkıyorum. Kaşlarını kaldırıyor, ben de teslimiyetimi içime çekiyorum.

Mutfağa giriyorum ve Poppy'nin yemeği hazırladığını görüyorum. Birkaç saniye onu izliyorum, kokulu baharatları bifteğe sürdükten sonra eti ocaktaki sıcak tavaya aktarıyor. Bir çift maşayla etleri tavaya yerleştiriyor ve kızarmış etin sesi ve kokusu odayı dolduruyor. Yemek pişirirken kendinden emin ve zarif ve burada olduğumdan haberi yokken izlediğim için kendimi kötü hissetmeye başlıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve o da bana bakıp gülümsüyor.

"*DAL-ly!* Bana katılman çok hoş!"

Gülümsemek için alt dudağımın iç kısmını ısıırıyorum. "Yani böyle mi olacak?"

Başını sallıyor, gülümsemesi geniş, sanki az önce cep aslarını çevirmiş gibi.

"Evet.

Bunu *asla* ."

Paparazzileri harekete geçirecek türden bir gülümseme değil, ama bir insanın tutunabileceği türden bir gülümseme. Örneğin zor durumdaki bir adamın işlerin tekrar yoluna girebileceğine dair umut beslemesini sağlayacak türden. Bir çapa gibi.

İnmek için güvenli bir alan.

Gram onunla tanıştıktan birkaç saniye sonra bunu gerçekten hissetti mi?

"İyi misin?" Poppy dudaklarının kenarlarında hafif bir kaş çatmayla soruyor.

"Harika," diyorum yüzümü terbiyeli olmaya zorlayarak. "Yardımcı olabilir miyim?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ooh. Bilmiyorum. Mutfakta otoriterimdir." "İyi, çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Uzun bir süre beni izliyor ve sonunda başını sallıyor. "Tamam, patatesleri kesebilirsin."

"Ne yapıyoruz?"

"Ev yapımı patates kızartması ve taze yeşil salata ile biftek frites. Yanına hollandaise sos ve salata sosu yapacağım."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, ne kadar aç olduğumu fark ederek.

"Bunun seni mahvedeceğini söylemiştim. Beni tam zamanlı olarak işe almak isteyeceksin, dostum."

Bunu söylemen komik.

Adanın etrafında dönüp tezgahdaki yiyecekleri tarıyorum. "Yani ben... ?"

"Patatesleri kesiyorum." Fritöze başıyla işaret ediyor. "Ve oraya girecekler."

Garip şekiller kesmeye başlıyorum ve sonra çaresiz görünmemeye çalışarak ona bakıyorum.

"Vay canına. Yemek yapamamak konusunda şaka yapmıyormuşsun." Yüzüm utancımı ele vermiş olmalı, çünkü hemen "Özür dilerim, sadece şaka yapıyordum! İşte, sana bunları dilimlemenin hızlı ve kolay yolunu göstereceğim."

Sağ tarafıma geliyor, ellerini bir havluya siliyor, sonra bıçağı alıyor ve bir anlığına elime hafifçe dokunuyor.

O fark etmemiş gibi görünüyor ama ben fark ediyorum. Ona bakıyorum, yanağının eğimine dikkat ediyorum.

Uzunlamasına dilimliyor, sonra ikiye bölüyor ve tekrar ikiye bölüyor ve birkaç saniye sonra mükemmel şekilde kesilmiş kızartmaları kesme tahtasının bir tarafına kaydırıyor.

"Gördün mü? Boyutları olabildiğince eşit tutmaya çalış, böylece eşit pişecekler."

Uzanıp bıçağı alıyorum, eline tekrar dokunduğumdan emin oluyorum. "Anladım patron."

Gülümsüyor, sanırım hayal görüyorum, ama bu kez elini biraz daha uzun süre orada bırakıyor. "Bu.. .um. ." diye boğazını temizliyor. "'Şef,' aslında," diyor, biraz nefessiz.

Yakalanmış gibi yapıyorum. "Ah! Evet. Doğru. Teşekkür , şef."

İkimiz de bir yıl gibi gelen bir süre boyunca konuşmadık. Konsantre olmaya çalışıyorum ama patatesler şu anda aklıma gelen en uzak şey. Ona hızlı bakışlar atıyorum, tüm bu durumdan duyduğu utancın geçip merak ediyorum. Restoranı ne kadar fayda sağlamış olursa olsun, bunların hiçbirinin olmasını istemediğini biliyorum. Daha küçük bir kadın bunları asla itiraf etmezdi.

"Bir soru sorabilir miyim? Çok kişisel olmak ya da sizi rahatsız etmek istemem ama-"

Sözümü kesti. "Restoranımın başı gerçekten belada mı?"

Ben daha ima bile etmeden ne soracağımı biliyordu. "Şey.. Evet. Özür dilerim. Kötü mü? ..kötü mü?"

Kafasını kaldırıp bakmıyor. "Tam olarak 'başı belada' değil. Sadece harika değil." Gözlerimin içine bakıyor. "Umduğum kadar iyi değil."

tuttuğunu hissediyorum ama söylemiyorum. "Bir de bana sor. Restoran."

"Sizi sıkmak istemem," derken biraz tedirgin görünüyor - belki de kendinden bahsetmek doğal gelmiyordur.

Onu tanıdığım tüm kadınlardan tamamen farklı kılan bir başka şey daha var.

"Hayır, gerçekten. Bunu duymak isterim," diye dürtüyorum.

Bir an bana baktı, sonra omuz silkti ve *tamam, işte başlıyoruz* dedi.

"Yaklaşık bir yıl önce açtım. Tüm buraya yatırdım, geri kalanını karşılamak için kredi aldım ve ..ailemden ve şehirdeki diğer varlıklı ailelerden borç almak zorunda kaldım. Ve şimdi, bu... ." duraklıyor ve sonra biraz cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Yatırımlarının karşılığını pek alamıyorlar, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ama sözümü kesmiyorum.

Devam ediyor. "Asıl can sıkıcı olan da bu, hepsini geri ödemek zorundayım. Kendi ailem emekliliklerinin bir kısmını bana yardım etmek için kullandı. Benim yüzümden o parayı kaybederlerse kendimle yaşayamam. Özellikle de benim yatırım yapmaya değer olduğumu söyledikleri için. Onların haklı olduğunu kanıtlamak istiyorum."

Nasıl kesileceğini biliyormuş gibi yaptığım patatese bakıyor. "Fena değil. Yani, *harika* değil. Seni asla işe almazdım ama tamamen de kötü bir iş değil." Parıltıyla gülümsüyor, patatesi kapıyor ve üç saniye içinde mükemmel bir şekilde dilimliyor. Kendine güveni ve becerisi şaşırtıcı derecede seksi. İşini bitirdiğinde bana bakıyor. "Sana otoriter olduğumu söylemiştim."

Gülüyorum. Belli ki ünlü bir hokey oyuncusuyla çıktığını iddia etmenin ilk şokunu atlatmış. Kendinde ve bu da gerçek kişiliğinin ortaya çıktığı anlamına geliyor.

Bunu sevdim. Hem de çok.

Poppy bifteği fırına götürürken ben de salyangoz hızıyla patateslerin geri kalanını kesmeyi bitiriyorum. Sonra dikkatini salataya ve sosuna veriyor.

"Loveland'a çiftlikten sofraya konseptini getirmek istedim" diyor. "Yerel çiftçilerle ortaklık kurmak, kendi organik ürünlerimizi yetiştirmek. Yerel bakış açısının insanların benimseyeceği bir şey olacağını düşündüm ama bilemiyorum. . ." Sanki ne kadarını söyleyeceğine karar veriyormuş gibi duraklıyor. "Sanırım bazılarının buna ısınması biraz zaman aldı. Herkesin favori mekanları vardır. Ve lokanta yemekleri burada gerçekten popüler. Orta Batılılar rahat yemeklerini severler."

"Burada büyükannemle birlikteyken kesinlikle içeri gireceğim," diyorum. Elinde bir bıçak tutuyor. "Seni korkutmadım değil mi?"

"Tamam, belki de gelmem, psikopat."

Birbirimize gülümsüyoruz ve bu *çok* kolay ve tanıdık geliyor. Hatta eski arkadaşlar gibi. Tuhaf.

Yüzünde hafif bir çekingenlik var. "Davranışlarımdan sonra uzaklaştırma emri çıkartmak anlardım ama söz veriyorum tehdit oluşturmuyorum."

Gülüyorum. "Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi ama buradaki kokudan anladığım kadarıyla mutfakta ne yaptığınızı kesinlikle biliyorsunuz."

"Mutfakta ne yaptığımı biliyorum," diyor hemen. "Kendimi en çok evimde hissettiğim yer orası. Muhtemelen senin buzda olduğun gibi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, aslında. Yaklaşık on iki yaşımdan beri, hokey her zaman önemli olan tek şeydi. Takıntılıydım. Tek şey buydu. Arkadaşlarım deli olduğumu düşünürdü."

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Sanki başka biriyle bu konuda konuşmaya çalışırsınız, çünkü çok tutkulusunuzdur ve size deliymişsiniz gibi bakarlar."

Anlayabiliyorum ve anlayabilmem de güzel. "Peki, nasıl oldu da profesyonel olarak aşçılık yapmaya başladın?"

"Üniversitedeki oda arkadaşlarım için büyük örtüler yapardım. Çok severdim ama bunu bir kariyer olarak hiç düşünmemiştim. Sonra Illinois Üniversitesi'nden mezun oldum ve şehir merkezindeki kurumsal işletmelerden birinde işe girdim. Bir yıl sonra işe gitmekten nefret ettiğimi fark ettim ve her günümün büyük bir bölümünü kapladığı için hayatımdan da nefret etmeye başladım."

"Demek değiştirdin," diyorum.

"Ben de değiştirdim." Kesin bir şekilde başını sallıyor. "Ve aşçılık okuluna gittim."

"Bu çok cesurca," diyorum.

Alnı çatlıyor. "Öyle mi? Şu anda, sadece bir tür . yanlış yönlendirilmiş."

"Hayatta olmaz." Onunla yüzleşiyorum. "Zaten bir yöne doğru yola çıktıktan sonra rotayı değiştirmek mi? Bu cesaret ister."

"Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim." Bıçağını siliyor ve yere bırakıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Paparazzilerin tanımadığı Dallas Burke kim?"

Biçimsiz patates dilimlerini ona doğru kaydırıyorum. "Korkarım o korkunç, sıkıcı bir hayal kırıklığı olur."

"Ah, ama!" Fritözün üstünü açarken sırıtıyor.

"Ben sadece sevdiği işi yaparak hayatını kazanmaya çalışan ve yeniden başlama şansını gerçekten isteyen bir adamım." Omuz silktim. "Bilmiyorum, sanırım sadece büyükannemi gururlandırmak istiyorum. O bana benden çok önce inandı."

Gözlerime bakıyor ve orada uzun zamandır hissetmediğim bir kıvılcım var. Ya da belki daha çok yeni açılmış bir ışık düğmesi gibi.

Bakışlarım onu sinirlendirmiş olmalı, çünkü gülüşü gergin ve aniden kararsız görünüyor, ki bu mutfağı devraldığından beri böyle davranmıyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Şimdi bu pisliği ben temizleyeceğim," diyor. "Tabii bunun için adamlarınız yoksa?" Gözlerinde bir muziplik parıltısı var ve "*Dally*" diye ekliyor.

Ve artık kendini hiç de yabancı hissetmeyen bir kadınla konuşmanın rahatlığını fark ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Poppy

I Biftegi fırından çıkarıp bir tavada pişirin. Yemek yaparken çok seçiciyimdir. Her şeyin mükemmel olması gerekir. Dürüst olmak gerekirse, mutfak dünyada kontrol sahibi olduğumu hissettiğim tek yer. Başka her yerde işleri etme eğilimim var. Her şeyi, gerçekten. İletişim alanında işe yaramaz bir üniversite diploması aldığım için borç içindeyim,

Restoranı açarken geri ödemem gereken paradan bahsetmiyorum bile.

Avi. Kafamın içinde bile adı küfür gibi geliyor. Neyse ki, bu konu üzerinde çok uzun süre durmama izin vermedim.

Bu çukurdan çıkmak için kazı yapıyor olmam gerekiyordu ama aslında her zamankinden daha derine batmış durumdayım.

Yemek yaparken Dallas beni izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Berbat bir iş çıkardım ve sonunda ondan gitmesini istedim.

Aklımdan geçenler, ağızımdan çıkanlardan daha güzeldi.

Birkaç saniye boyunca bana mahcup bir şekilde baktı, çünkü gerçekten, bir adamdan kendi mutfağını terk etmesini istemeye ne hakkım vardı? Ama sonra, o güzel vücudunu tabureden yukarı iterken, "Başüstüne, Şef," dedi ve odadan dışarı çıktı.

Onun yüzde doksan yedisinin, umursamazlığının benim gibi bir kız üzerinde yarattığı etkiyi bilmediğinden eminim.

Diğer yüzde üçü ne yaptığını çok iyi biliyor. On dakika sonra, bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyleyerek geri döner.

Bir parçam, burayı gözetlemediğimden emin olmak istediğini düşünüyor.

Diğer bir haber de, buralarda dolanıyordum.

Yeni taşındı, bu yüzden bir araya getirecek fazla kanıt yok ama daha önce hiç ünlü birinin evine girmemiştim. Belki de hepsi böyle yaşıyordur. Spartalı, basit, bağısız.

Buzdolabına doğru yürür ve hızlıca masaya bakar. Biri kendisi, diğeri de büyükannesi için olmak üzere iki yer sofrası . İçecekler çoktan doldurulmuş salata masanın ortasında duruyor. Sunum davetkâr görünüyor ve bundan gurur duyuyorum.

"Sadece iki tabak var" diyor.

Yakalanmış hissediyorum. Ve kafam karışmış. Ve.. . "Ne?"

"Üç kişilik akşam yemeği, unuttun mu?" Bir şişe su açıyor ve uzun bir yudum alıyor. Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum. Daha önce hiç adem elması fark etmemiştim ama sanırım Dallas Burke'ün vücudunun bu kısmı bile çoğu insanınkinden daha büyüleyici.

"Bunu sizin için yapabileceğimi düşündüm," dedim. "Bir çeşit... kalça protezi için iyi şanslar gibi bir yemek. Rahatsız etmek istemem."

Dolaba doğru yürüdü, bir tabak çıkardı, masaya geri götürdü ve koydu. "Bizimle yiyorsun."

Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden bu beni şaşırtıyor.

Raya da kesinlikle teslim olmazdı. Son derece bağımsızdır ve her zaman kendi başının çaresine bakmıştır. Bunu bana ve Eloise'e de aktarmaya çalıştı, ama gerçek şu ki, çoğu gün birinin benimle biraz ilgilenmesine aldırmazdım.

Yetişkin olmak zordur. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen henüz ustalaşamadım. Güçlü, bağımsız ya da sorumlu olmak istemediğim anlar oluyor. Başka birinin risk almasını, karar vermesini ya da bana ne yapacağımı söylemesini istediğim anlar oluyor.

Ve şu anda yakışıklı bir hokey oyuncusunun bana oturup yemek yememi söylemesi benim için sorun değil.

"Poppy?"

Baktığımı fark ettim. Çünkü tabii ki bakıyorum.

"Yani kalacak mısın?" Gözlerinde nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir umut var. Neden benimle zaten geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmek istiyor ki? Az önce kendi mutfağında olduğu için ona bağırdım.

"Elbette," diyorum aptalca, ancak o zaman gergin ve aç olduğumu fark ediyorum. "Ben kalacağım."

"Elbette kalacak," diyor Gram odaya girerken. "Halletmemiz gereken ayrıntılar var."

"Hayır, Gram," diyor Dallas. "Yapmayız." Bana bakıyor. "Bu konuda ısrarcı olduğun için üzgünüm. 'Hayır'ı cevap olarak kabul etmekten hoşlanmıyorum."

"Haklı olduğum zamanlarda değil," diyor.

Dallas bana bakıyor ve söylemek istediği şeyi tutmak için çene kaslarının çalıştığını görebiliyorum. Onun gibi birinin çaresizce ve umutsuzca yaşlı bir vatandaşa karşı bir tartışmayı kaybettiğini görmek biraz eğlenceli.

Ben yemeği tabağa koyarken, Dallas büyükannesinin sandalyeye oturmasına yardım etmek için harekete geçti. Destekleyici ve nazik olmaya çalışıyor ama büyükannesi bunu kendi başına yapmak için onunla mücadele ediyor.

O ve Raya iyi anlaşırlardı.

Benim aksime, büyükannem üzerine titrenmesinden hoşlanmaz. Sonunda pes etti ve bana döndü. "Sana yardım edebilir miyim? Çünkü bu her şeyi kendi başına yapmakta ısrar ediyor."

Ona oturmasını ve rahatlamasını söylemek geliyor içimden ama bu ikisinde de iyi olmadığını hissediyorum. "Tabii, bunu masaya götürebilirsin." Biftek tabağını uzatıyorum ve o da kokusunu içine çekiyor, yüzünde minnettar bir ifade belirliyor.

Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. "Doğru mu?"

Diyorum ve başımı sallıyorum. "Bu harika kokuyor," diyor.

"Tadı daha da güzel. En sevdiğim yemeklerden biri."

Oturduk ve bir oldu. Dallas masanın öbür ucundan gözlerime bakıyor.

Büyükannem koluna vuruyor ve o da "Doğru ya. Özür dilerim." dedi.

Ellerini kavuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. *Dua mı edecek?*

"Tanrım, sana şükürler olsun-" diyor ve ben hızla gözlerimi kapatıyorum-"bu yemek ve bu arkadaşlık için. Gram için teşekkür ederim ve onu zayıf kişilerarası becerileri konusunda ikna etmen için dua ediyorum."

Bir şaplak daha duydum.

"Bu yemeği ve onu yapan elleri kutsamanızı rica ediyorum."

Ünlü insanların duaları Tanrı'nın kulağına hızlı bir şekilde ulaşıyor mu? Eğer öyleyse, kabul ediyorum, Tanrım.

"Zamanımızı ve sohbetimizi kutsa ve" boğazını temizlemek için hafifçe durakladı, "Poppy'yi hayatımıza soktuğun için teşekkür ederim."

Bekle. Ne?

Duasını bitiriyor ve gözlerini açtığında benimkilerin de ardına kadar açık olduğunu ve ona baktığını görüyor.

Tam bir dua adabı hatası.

Kendi kendine kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Daha fazla bekleyemem. Bu çok güzel kokuyor. Ben . . . ?" Yavaşça çatal ve bıçağına uzanmaya başlar.

İçinde bulunduğum sersemlik kaybolmaya başladı ve kekeleyerek, "Ah. . . evet. Evet. Kaz içeri."

Bu kısa, kırk beş saniyelik dua, Dallas Burke'ü tamamen farklı bir ışık. Onun gibi insanların Tanrı'ya inanmadığına inandığımdan değil, ama gerçekten onun gibi insanların Tanrı'ya inanmadığını düşünüyordum.

Ayrıca, yemek yaptığım insanlarla oturup yemek yemek benim için nadirdir. Nadir ama güzel. Bu bana yemeğimi onların tepkileriyle deneyimleme şansı veriyor. Bu konuda kendimi biraz mahcup hissetsem de, bu benim için iyi bir şey. Bazen çoğu günü yöneten günlük iş yoğunluğu saçmalığı yüzünden bu kısmı unutmak kolay oluyor.

Sırf faturaları tam olarak ödemiyor diye yemek yapmayı neden sevdiğimi asla gözden kaçırmak istemiyorum.

"Bu çok lezzetli," diyor Dallas. "Nasıl oluyor da her gün insanları geri çevirmiyorsun?"

En azından *bunu* ona itiraf etmekten daha iyisini biliyorum. Onun yerine omuz silkiyorum. "Büyükannenin dediği gibi, bu zor bir iş."

Dallas başını sallar. "İnsanlar ne kaçırdıklarının farkında değiller."

Duman atacak bir tip olduğunu sanmıyorum. Sanırım yemeklerimi gerçekten beğeniyor, bu da alışabileceğim bir onaylama şekli.

Zihnimin kontrolden çıkmasını engellemek için büyükannesine "Bana ameliyatı anlat," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Oh, bu çok saçma. Kalçam kötü, muhtemelen yıllarca bunun arkasına altı tekme atmaktan."

Ağzı dolu olan Dallas başıyla onaylar.

"Bu yüzden beni biyonik bir kadına dönüştürüyorlar." "Rehabilitasyon ne kadar sürecek?"

"İki ila dört hafta," diye düşünüyor, "ama bir buçuk hafta içinde işim bitecek. Bir ay boyunca aptal bir şişme topun üzerinde yuvarlanmayacağım."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Her şey burada yapılacak," diyor Dallas. "Eve gelip onunla çalışması için bir fizyoterapist tuttum. Ve yolda olduğum günlerde yardımcı olması için bir hemşire."

Gram, "O her şeyi düşünmüş," diyor.

Bir aşçı dışında her şey. Bunu neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama neyse ki bunu kendime saklayacak kadar sağduyuluyum.

Dallas'a bakıyorum. Kendine çok özel bir ün kazanmış olabilir, ama karşımdaki adam her fırsatta bununla çelişiyor. Bu tek etkileşimde, büyükannesini ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Biraz öfkeli, çapkın bir playboy olabilir, ama öyleyse bile en azından kurtarıcı nitelikleri olan biri.

Yemeğimizi yedikten sonra Dallas, Gram'in oturma odasına yerleşmesine yardım ediyor ve orada *The Great British Baking Show'u* açıyor; ben de mutfağı temizlemeye, bıçaklarımı sarmaya ve artıkları paketlemeye başlıyorum.

"Dağınıklığı bırak," diyor. "Ben ."

"Saçmalama," diyorum. "Asla yapamam."

"Sen yemek yaptın. Ben temizledim. Büyükannem bunu yapmana izin verdiğimi duysa bir kalça protezi daha yaptırırdı."

Gülümsüyorum, yardım için minnettarım.

Temizliği bitiriyoruz, sözsüz çalışıyoruz ama sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi birbirimizin hareketlerini tahmin ediyoruz. Miguel ve ben bile bunda zorlanıyoruz. Bulaşık makinesi kapanıp mırıldanmaya başladığında, kaseler üst üste dizildiğinde ve fazladan malzemeler torbaya doldurulduğunda Dallas, "Yemek için tekrar teşekkürler. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde sosyal medya üzerinden benden övgü dolu bir destek bekle."

Gülümsüyorum. "Minnettarım ama buna gerek yok. Gerçekten sadece teşekkür etmek istemiştım. Dün Margot konusunda benim için yaptıkların için." Bunu söylerken gülümsüyorum ama yine de onunla ilk karşılaştığımda perdenin arkasını gördüğünü ve hayatımın nasıl bir şey olduğunun küçük bir parçasına tanık olduğunu düşünmek bana biraz acı veriyor. İtibarınızı değiştirmek zordur.

Ancak, bir akşam Dallas tam olarak bunu yapmadı mı?

"Küçük kasabaların uzun hafızaları vardır, değil mi?" Bunu sahip olduğundan emin olmadığım bir otoriteyle söylüyor.

Yine de içgüdüsel olarak ne demek istediğini anlıyorum. İnsanlar her zaman olduğumuz kişi olmamıza izin vermezler. Bizi *olduğumuz* kişi kutusunda tutmaya çalışırlar.

Hepimiz yeni biri olma , değil mi? Dallas Burke'ün kime dönüştüğünü merak ediyorum.

Kime dönüştüğümü merak ediyorum.

Yine bakıyorum. Çabucak kendimi toparlıyorum, çantayı omzuma atıyorum ve başımla kesin bir selam veriyorum. "Pekala, gitmeliyim."

"Tekrar teşekkürler Şef," diyor. "Gerçekten harikaydı." Elini uzatıyor.

İçgüdüsel olarak elimi onun elinin içine sokuyorum ve parmakları elimi sararken, bunun onu son görüşüm olmadığını hayal ediyorum. Bu akşam, bu görkemli mutfakta yiyeceğimiz samimi yemeklerin ilki olabilir. Elbette saçma bir düşünce ama konu Dallas olunca saçma bir kız olduğumu rahatlıkla itiraf edebilirim.

Hayal görüyor olabilirim ama sanırım elimi normal bir tokalaşmanın gerektirdiğinden biraz daha uzun süre tutuyor. Sanırım *oyalanıyor*.

LINGERING yapıyor.

Ama sonra gülümsüyor ve oyalananın daha çok ben olduğumu fark ediyorum ve elimi hızla geri çekiyorum.

Kafamı oturma odasına uzatıp büyükannesine el sallıyorum. "Sizinle tanışmak harikaydı!"

Kucağında bir battaniye ile bir koltukta oturuyor. El sallarken bana zar zor bakıyor ve "Geri geleceksin" diyor.

Ona gülümsedim, sonra Dallas'a döndüm. "İyi geceler." Ve böylece soğuk kış havasına adımımı atıyorum.

Umarım soğuk aklımı başıma getirir.

The {Rumor} Değirmen

Dallas Burke'ün sosyal medyasında görüldü: *Hokeyin favori asisi, yerel şef Poppy Hart'tan başkası tarafından pişirilmeyen samimi bir ev yemeğinin fotoğraflarını paylaştı.*

Görünüşe göre Bayan Hart, Dallas için güzel bir yemek hazırlamış ve Dallas da bu konuda şunları söylemiş:

Loveland şehir merkezindeki çiftlikten sofraya bir restoran olan Poppy's Kitchen'ın sahibi sayesinde her gün yiyebileceğim ev yapımı patates kızartması ve salata ile en lezzetli biftek fritesinin tadını çıkardım. Kendinize bir iyilik yapın ve mümkün olan en kısa sürede Poppy'nin sizin için yemek pişirmesine izin verin. Bana sonra teşekkür edersiniz.

Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer derler, peki biz ne düşünüyoruz Millerlar? Poppy Hart, Comet'e öpücükler ve birinci sınıf kesimlerle mi kur yapıyor? Ve bu yemeğin fotoğraflarını gördükten sonra ağzı sulanan başka biri var mı?

Sen "yağ" inan!

Onuncu Bölüm

Poppy

T Ertesi gün Margot kahvaltaya gelir. Tüm Festival of Hearts komitesi de yanında ve arka taraftaki büyük masada oturuyorlar. Benim restoranım artık onun. Konferans odası.

Margot burada hiç yemek yemedi. Arkadaşları da burada hiç yemek yemedi. Sadece hastalıklı bir meraktan ya da yalanımı yakalamak için burada olduklarını varsayabilirim. Kayıtları düzeltmeliyim ama zamanım yok. Çok fazla sipariş birikiyor.

Bunu *ne kadar sıklıkla söyleyebildim?*

Daha önce olduğu gibi restoran hareketli ve kime teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Dallas'ın dün gece ona pişirdiğim yemekle ilgili paylaşımı daha fazla dedikoduya yol açtı. Bu konuda kendimi kötü hissetmeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu öyle büyük bir şans ki, çoğunlukla sadece minnettar hissediyorum. Ve biraz da sahtekâr gibi, gerçi bu konuda dürüstüm. En azından o gerçeği biliyor ve gerçekten incitmemeyi önemseyen tek kişi o.

"Bu kadar insanı idare edebilir miyiz?" Miguel alnında boncuk boncuk terler belirirken soruyor.

"Kesinlikle deneyeceğiz," diyorum. "Kit'i arayıp bugün gelip gelemeyeceğini soracağım."

Neyse ki sunucularımdan biri olan Kit boşta ve o geldiğinde hepimiz biraz rahatlıyoruz. Ama sadece biraz. Gerçekten ihtiyacım olan şey başka bir aşçı.

Ama şu anda bunlardan birini bulamayacağım açık, bu yüzden başımı eğip odaklanmaya devam ediyorum. Kapattıktan sonra dinleneceğim.

Kafein ve restoranı hızla ilerleyen bataklıktan çıkarma vizyonuyla besleniyorum.

Krepleri çevirirken, masamdaki kutuda biriken tüm faturaları düşünüyorum. Alttakilerin sihirli bir şekilde ortadan kaybolacağı umuduyla onları zihinsel olarak üst üste yığıyorum.

Bunun gibi birkaç günle onlara ciddi bir darbe vurabilirim. Belki insanlara geri ödemeye başlayabilirim.

Bu tempoda ayların, hatta iki ardışık ve istikrarlı haftanın bile daha iyi olacağı aklımdan çıkmıyor ama Gram'ın fikrini düşünmemek için kendimi zorluyorum.

Benim gibi birinden Dallas gibi biriyle çıkıyormuş gibi yapmasını istemek, bana bir kamyon dolusu para isteyip istemediğimi sormak gibiydi. *Onun* gibi birinden *benim* gibi biriyle çıkıyormuş gibi yapmasını istemek. . bu, Küçük Bayan Loveland yarışmasının yetenek bölümünde üçüncülük için Cutco bife bıçaklarıyla ödüllendirilmek gibiydi.

Kullanışlı, ama o bıçakları yeniden hediye etmek için bir neden aradığınızı biliyorsunuz.

Tekrar utançtan kızarıyorum ve Dallas'ın parlak mavi gözlerini hayal ederek kendimi rahatlatıyorum. İnsanın ne düşündüğünü merak etmesine neden olan türden çelik gibi bir bakışı var ve bu bakış size yöneldiğinde, mantıklı düşünce pencereden dışarı çıkıyor.

"Dışarıda şefi görmek isteyen bir müşteri var." Selena mutfağın kapısından bana bakıyor.

Ona bakıyorum, yüzümde *şaka mı yapıyorsun* ifadesi var ve bunun Margot *olması gerektiğini* çok iyi biliyorum.

"Şu anda biraz meşgul olduğumu açıklayabilir misin?" Ben soruyorum.

"Bunu yapmamı istediğine emin misin?" Selena'nın gözleri kocaman. Korkmuş. Ve hiç şaşırmadım. Herkes Margot'dan korkuyor.

"Evet, Selena." Bir kaseye yumurta kırıyorum. "Burada çok sıkıştım, mümkün değil. Lütfen her kimse gözlerimden yaş geldiğini bilsin ve özür dilerim, ama şu anda yere çıkamam."

Orada öylece duruyor, sanki onu idama göndermişim gibi bana bakıyor.

"et," dedim.

Margot kendimi bildim bileli bana zorbalık yapıyor ama işin aslı şu ki ben çocuk değilim. Ve artık bunu yanına bırakmayacağım. Kendi restoranımda olmaz.

Ve mükemmel Poppy tarzıyla, onunla ilgilenmesi için başka birini gönderdim.

Bu omletler kendi kendine pişmeyecek.

Kaseye bir yumurta daha kırıyorum. Sonra bir tane daha. Çırpmaya başlıyorum. Aşırı ısınıyorum. Kolumla alnımı siliyorum ve mutfak kapısı tekrar açıldığında yumurtaları tavaya döküyorum. Komi Nate'i bekliyorum (çünkü gerçekten, nerede o?) ama onun yerine Dallas mutfağıma giriyor, kütüphanedeki bir at kadar yersiz görünüyor.

Doğruldu. "Burada ne yapıyorsun?"

Selena onun arkasından kapıyı itiyor ve aval aval bakarak orada duruyor. Çaba göstermiyor gibi görünen çocuksu bir gülümseme takınıyor.

"Şey, antrenmana gitmeden önce bir yemek için uğramanın iyi olabileceğini düşündüm," diyor etrafına bakarak. "Ama görüyorum ki çok meşgulsün."

"Şefi görmek isteyen müşteri *siz misiniz?*" Yüzünü buruşturuyor. "Suçlu mu?"

Gülüyorum. "Oraya gelip seninle sohbet edememem senin suçun, bu yüzden artık kendimi kötü hissetmiyorum."

Sırıttırıyor. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Görev yeriniz," diyorum. "Ya da hepsi seninle karşılaşma ihtimaline karşı buradalar." Tavadaki omleti çeviriyorum.

"Sanırım bu şanssız bir gün," diyor sırtını buzdolabına .

Flört mü ediyor?

Gözlerine bakıyorum. "Sen sadece dedikoduları devam ettiriyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bırak konuşsunlar. Eğer sana yardımcı , sorun yok, değil mi?"

Başka tarafa bakıyorum. Bana yardımcı oluyor. Ama tamamen uydurma. Bu beni ne yapar? Julia Roberts'ın uyluk yüksekliğinde rugan çizmeler giydiği bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

İstasyonuma doğru yürüyor ve birkaç saniye boyunca beni izliyor, tıpkı bir gece önce mutfağında yaptığı gibi, ne yapacağımı bildiğimden daha fazla ilgiyle. "Sanki koreografin varmış gibi."

Gülüyorum. "Bu koreografi değil. Bu delilik." "Ama bu işte iyisin."

"Teşekkürler."

Gülümsüyor. "Sana bir iş teklif etmeye geldim."

Omzumun üzerinden bakıyorum, Miguel'in kendi mutfak kaosuna dalmış olmasına şükrediyorum. "Sahte flört olayının akıllıca olmadığını söylediğini sanıyordum."

Her ihtimale karşı sesimi alçak tutacağım.

"Hayır, o değil" dedi. "Bizim için yemek yaparsın diye düşünmüştüm. Ben ve büyükannem için. Sağlık görevlisi ve hemşire var ama dün gece fark ettim ki yemek yapacak kimsem yok."

"Ah." Yemeği tabağa koydum ve servis elemanlarının alması için rafa yerleştirdim, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce benim de aynı şeyi düşündüğümü ona söylemedim. "Pekâlâ. Biraz daha anlat. Sen konuşurken ben çalışacağım ama söz veriyorum dinleyeceğim."

"Dün gece yaptığın gibi dışarı çıkabilirsin diye düşünüyordum," diyor. "Belki buzdolabı için fazladan bir iki yemek yaparsın, böylece her gece orada olmak zorunda kalmazsın."

Doğru, çünkü bu korkunç olurdu.

Devam ediyor. "Başlangıçta etrafta pek dolaşamayacak ve senden hoşlandığı belli olduğu için belki iyi olur diye düşündüm."

Soğutucuya doğru yürüyüp bir sepet domates alıyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyor. "Ve yemeklerin harika."

Soğutucudan uzaklaşırken küçük bir reverans taklidi yapıyorum. "Teşekkür ederim. Ve 'fantastik' kelimesini kullanmanıza bayıldım," diyorum. "Çok az kullanılan bir sıfat."

Gülüyor. "Yapılabilir olduğunu düşünüyorsanız ayrıntıları daha sonra çözebiliriz?"

"Sadece akşamları olacaksa, yapılabilir." Başını salladı.

"Ne zaman başlıyor?"

Omuz silkti, sonra "Bu gece mi?" dedi.

Gülüyorum. "Vay canına, dün geceki seçimler başarılıydı demek?" "Evet." Gülümsüyor. "Sanırım öyle."

Mutfğa açılan kapı çarparak açılır. "çılgnlık var!" Selena geri döndü ve tamamen bunalmış görünüyor.

Ocağa geri dönerken Dallas'ın göğsüne bir şaplak attım ve "Suçu bu adama at" dedim. Bu anlık bir tepkiydi ve onun yanında ne kadar rahat olduğuma şaşırdım.

Sahte randevuları düşünmüyor olsaydık, gerçek arkadaş olabilirdik.

Yine de hemen geri almak istedim. Onu *o kadar* tanımıyorum ve ona dokunmaya hiç hakkım yok.

Yine de o küçük tokat bana spor salonunda göğüs gününü atlamadığını söylemeye yetti.

"Arkadan çıkacağım," diyor gülümseyerek. "Ve. . . . akşam görüşür müyüz?"

Başımı sallıyorum. Gülümsüyorum. Elimde değil - sahte kız arkadaşı değil de özel şefi olsam bile bu kariyerim için harika bir şey. *Ayrıca, o muhteşem mutfağa geri döneceğim.*

O gider gitmez soru bombardımanına tutuldum ve Dallas için çalışmanın dedikoduları devam ettirmekten başka bir işe yaramayacağı acı bir şekilde ortaya çıktı. Ve ben bunu olması gerekenden biraz daha iyi karşılıyorum.

On Birinci Bölüm

Dallas

A Antrenmandan sonra Koç'un ofisine çağrıldım. Bu tartışmayı yapmamız an meselesiydi. Mulligan'la ilgili sorunları ele almasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım doğrusu.

Ne duyduğunu bilmiyorum, takım arkadaşlarımın ne dediğini bilmiyorum, ama tüm suçu üstlendiğim için, bana isyan yasasını okumasını bekliyorum. Tüm şansımı kullandığımı hissediyorum.

Kapının camına vuruyorum ve beni içeri buyur ediyor.

Koç Turnrose tanıdığım en iyi adamlardan biri, hatta yanından bile geçemez. Yıllar önce bana bir şans verdi ve Gram gibi benim kendimde görmediğim bir şeyi bende gördü. Onu gururlandırmak istiyorum.

Bunu yapmak benim için neden bu kadar zor?

"Burke, otursana." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Bahane üretecek biri değilim, bu yüzden konuşmaya başlamasını bekliyorum.

"Bugün orada iyi görünüyordun," diyor. "Güçlüydün. Çalışmanın karşılığını alıyorsun."

"Teşekkürler, Koç."

"Ama bu konuda ne yapacağız?" Gram'ın elindeki derginin aynısını aldı ve karşımdaki masaya bıraktı.

Bakışlarım yere çarpıyor.

"Takım zar zor arada duruyor, Burke ve sen kaptansın. Bu tür bir kavga? Bu tür bir basın? Bu kötü bir görüntü."

Kavganın hokey kültürünün bir parçası olduğunu iddia edebilirim, ancak Turnrose'un bu konuda nerede durduğunu biliyorum.

"Özür dilerim, Koç," diyorum. "Bir daha olmayacak."

"Evet, olacak." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Mulligan'ın sana bir garezi var."

"Ricky için beni suçluyor," diyorum.

Koç beni inceliyor. "Ricky için kendini suçluyorsun. Bu yüzden seni böyle saçmalıklar yapmaya itiyor." Dergiyi işaret ediyor. "Kendini affetmenin bir yolunu bulmalı ve bu işin peşini bırakmalısın Dallas. Kendi iyiliğin için değilse bile, takımın iyiliği için."

Sandalyede arkama yaslanıyorum, ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum, o gece farklı yapabileceğim her şeyi tekrarlamamaya çalışıyorum. Daha uyanık olmalıydım. Dikkatim daha az dağılmalıydı. Ya da belki de Mulligan'ı dinlemeliydim, ki bu beni her şeyden çok yakan kısım.

"Bunu daha önce de yaşadık," diyor Koç. "Hatalı olan o kamyonun şoförüydü."

Ayağa kalkıyorum, anında savunmaya geçiyorum. Haksız olduğu için değil, bunu tekrar yaşamak istemediğim için. Hiçbirini.

"*Mulligan bana Ricky'yi orada bırakmamı söyledi*, Koç" diye itiraf ediyorum. "Anahtarlarını almamı ve onu kanepede uyutmamı söyledi." Ona baktım. "Dinlemedim. Daha iyi biliyormuşum gibi davrandım ve bakın ne oldu."

"Sen tam olarak yapman gerekeni yaptın. Bir takım arkadaşını ve bir dostunu eve sağ salım götürmeye çalışıyordun."

Yüzüme herhangi bir duygunun yansımaları engellemek için dudağımın iç kısmını ısıırıyorum. Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Sahiplik, dokuz ay sonra bile hala beni iki ayda bir terapi seanslarına katılmaya zorluyor ve kazayı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalıyorum. Öğrendiğim tek şey, bu konu hakkında duygularımdan arınmış bir şekilde nasıl konuşacağım.

Koç beni terapistten daha iyi . Ve benim söylemediklerimi duyabiliyor.

"Hâlâ oyun tarzını etkiliyor," diyor şimdi. "Eskiden bu takımın lideriydin. Kararları sen verirdin. Herkes seni dinlerdi. Artık bunu yapmıyorsun." Masasında öne doğru eğilerek bakışlarımı hizalıyor. "Kaptanımı geri istiyorum."

Onu duyuyorum. Ne istediğini biliyorum. Sadece nasıl teslim edeceğimi bilmiyorum.

Bir karar vermiştim ve bu karar çok kötü bir şekilde geri tepmişti. Bundan sonra söylediklerimi birilerinin dinlemesini beklemek şöyle dursun, kendime nasıl güvenebilirdim? Özellikle de Mulligan bana bunu her gün hatırlatırken.

"Basın konusunda da bir şeyler yapmalısın" diyor. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Bir kere onlara yakıt vermeyi bırakın." Bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "İkimiz de Mulligan'ın buradaki geleceğinin belirsiz olduğunu biliyoruz. Ve ben

Sağır. Sana ne dediğini duydum. Dayağı hak etti."

Kelimeler geri akıyor. *Arada bir başkalarını dinleseydin, Ricky hala yürüyor olurdu.*

"Ama sen benim için ve bu takım için böyle bir şeyin kariyerini mahvetmesine izin vermeyecek kadar değerlisin." Duraklıyor. "Değiştğini söyledin Burke ve ben sana inanıyorum. Ama şimdi bunu herkese kanıtlama zamanı."

Ne dediğini anlıyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Olumsuz basını nasıl ortadan kaldıracığımı bilmiyorum. Mulligan'a ben çarptım. Kaza yaptığımızda arabayı ben kullanıyordum. Takımımızdaki bölünmeden ben sorumluyum.

Poppy'nin bir gece önce bana söylediği, basının benim hakkımda yanlış düşündüğü şey aklıma geldi. Onun bende görüp de dünyanın geri kalanının görmediği şey neydi? Ve onların fikirlerini nasıl değiştirebilirdim?

"Vakıf hâlâ çalışıyor mu?" Koç şimdi soruyor.

"Beklemede," diyorum. "Tüm bunlar sona erene kadar."

"O zaman bunu sağlamak için hokeyden daha büyük bir sebebin var." "Ne yapmam gerekiyor?" Ben soruyorum. "Basın benimle ilgilenmiyor. kurtuluş hikayesi."

Omuz silkiyor. "Ne yaptığın umurumda değil. Bir şeyler yap. Alicia'yla konuş -Ona boşuna Spin Doctor demiyorlar."

İç çekiyorum. Alicia'nın benden ne yapmamı istediğini zaten biliyorum ve bu plan yüzüme patlayacak kapasiteye sahip.

Potansiyel olarak kariyerimi ve buz dışındaki itibarımı kurtarabilecek tek şey, eğer haklıysam, gerçekten iyi bir insan olan ve gerçek bir arkadaş olabileceğini görebileceğim birini de potansiyel olarak incitebilir.

Mecazi anlamda arabada bir yolcuyla yolda ilerliyorum ve yine felakete doğru gidiyorum.

On İkinci Bölüm

Poppy

I Müşterilerin işlerini bitirmeleri için restoranı bir saat daha açık tutuyorum. Çalışanlarım temizlik yaparken, Dallas ve büyükannesi için pişirebileceğim yemeklerin bir listesini yapıyorum ve yardım edemiyorum ama biraz sersemlemiş hissediyorum.

beni geri davet etti.

Bu duyguları harekete geçiren sadece *o* değil, aynı zamanda bir evin mutfağında yemek yapabiliyor olmam. Çok uzun zamandır bunu yapmamıştım, hem de böyle bir keyifle. Bu, bir kenara attığınızı sandığınız en sevdiğiniz kot pantolonunuzu bulup hala üzerinize olduğunu ve arka cebinde 20 dolarlık bir banknot olduğunu fark etmek gibi bir şey.

Yorgun ve ağrılı olduğumu ve hala ertesi gün için restoran hazırlığı yapmam gerektiğini boş verin.

Miguel'i bunun üzerine kurdum, çünkü bu kaçırmak istemediğim bir fırsattı. Belki Dallas'ın sahte kız arkadaşı olmak işe yaramazsa, onun gerçek hayattaki özel şefi olabilirim. Tamamen iş.

Spekülasyon olacak mı? Evet.

İnsanlar restoranımdaki masaların üzerine eğilerek kısık sesle sohbet edecekler mi? Kesinlikle.

Umursayacak mıyım?

Bu jüri hâlâ kararını vermedi.

İnsanların söylediklerine engel olamam. Ve bu spekülasyon onları restoranıma getiriyorsa, buna engel olamam.

Evine gittiğimde, Dallas'ın talimatına göre kapıyı çalmadım. Büyükannem evde ama Dallas hala antrenmanda ve onun kalkıp kapıyı açmasını istemiyor.

Ama mutfaka girdiğimde Gram'ı tezgâhın başında, bembeyaz bir bluzun üzerine siyah bir takım ceket, kot pantolon ve topuklu botlar giymiş uzun boylu, esmer bir kadınla birlikte buluyorum. Makyajı kusursuz ve keskin hatlara sahip. İki kadın da bana bakıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum. "Dallas kendimi içeri almamı söyledi."

Tanımadığım kadın gülümsüyor ve bana doğru yürüyor. Elini uzattı. "Poppy Hart, kanlı canlı."

Yüzümdeki şaşkınlığı hissederek elini sıkıyorum.

"Ben Alicia Montgomery," diyor. "Dallas'ın menajeriyim."

"Oh!" dedim. "Doğru." Dallas'ın arkasından yapılan bir savaş odası toplantısına girmişim gibi hissediyorum.

Alicia, "Sylvia bana dün gece konuştuğunuz fikirden bahsetti," diyor.

Tezgâha doğru yürüdüm. "Kusura bakmayın, bunları bırakmam gerekiyor." Adının Sylvia olduğunu yeni fark ettiğim Büyükanne'ye bakıyorum. Onu *Gram* olarak düşündüğüm gerçeği birdenbire çok uygunsuz göründü, sanki ailelerini evlat edinmiş ve onu kendimin yapmışım gibi.

Sylvia'ya baktım. "Dallas bu akşam sana yemek yapacağımı söyledi," Alicia'ya yan gözle baktı, "değil mi?"

"Geldi," diyor. "Geri geleceğini söylemiştim." Pozisyonunu değiştiriyor ve yüzünde neredeyse fark edilmeyen bir çekingenlik yakalıyorum.

"Gidip ," diyorum.

"Sen de Dally kadar kötüsün," diyor ve ben bu korkunç lakap karşısında tekrar gülümsüyorum.

Gizliden gizliye, ikisinin oturma odasına taşınmasını umuyorum, böylece burada olup bitenlerden habersiz olduğumu iddia edebilirim.

Alicia, "Poppy, sana bir teklifimiz var," diyor.

"Eğer konu sahte randevu meselesiyse," diyorum, "bence vaktini boşa harcıyorsun. Dallas zaten hayır dedi."

"Torunum kendisi için neyin en iyisi olduğunu her zaman bilemez," diyor Gram. "Bu yüzden beni işe aldı," diye ekliyor Alicia.

"Onun arkasından iş çevirmek istemiyorum," diyorum. "İsteyeceğim son şey onun kızması olur."

Alicia aniden katilin kim olduğunu romanının sayfalarını çevirmeden önce keşfetmiş gibi görünüyor. "Oh, hayır. Sen çok *sağlıklı*sin."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu neden kulağa küçümseyici bir hakaret gibi geliyor? *Belki de öyle olduğu içindir.*

"Ki.. . bu yüzden. Bu yüzden bunun için mükemmelsin" diye ekleyerek olumsuz tepkimi olumluya çevirmeye çalışıyor. "Bunu çoktan aştığını bildiğim için ayrıntılara girmeyeceğim-"

"Ve bunu istemediği çok açık," diye araya giriyorum, ama bu onu umduğum gibi raydan çıkarmıyor, çünkü konuşmaya devam ediyor.

"-ama bunun restoranınız için ne kadar iyi olacağını size hatırlatmak isterim."

Ve orada.

Çantamdan büyük bir ev yapımı marinara kavanozu çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bunu rahatlıkla kabul ediyorum. Boğulmuyoruz -" *tamam, hafife alıyorum* ama bunu *bilmesine gerek yok*- "ama elden ele para da kazanmıyoruz." Alicia'ya bakıyorum, tamamen dürüstçe. "Ama restoranımın başarılı olmasının nedeninin yemeklerim olmasını gerçekten istiyorum."

"Alicia tezgâha yaslanıyor, bu hareket nedense benim içgüdüsel olarak geriye yaslanmama neden oluyor. "Eğer kimse tadına bakmazsa, asla olmayacak."

Ouch.

"Dallas insanları kapıdan içeri sokabilir." Dik duruyor, doğrudan bana bakıyor. "Ama kalmalarını sağlayacak olan sensin."

Başımı salladım. "Bayan Montgomery, Dallas Burke'ün benim gibi biriyle çıktığına kimse inanmaz."

"Onu bana bırakın." Bunu söylerken çok emin ve sadece bunu yapmak için bir PR planı olduğunu varsayabilirim.

Ben ikna olmadım. "Çok şüpheli. Onu hiç gördünüz mü? Sanki eski bir Yunanlı onu mermerden oymuş." Gözlerim Sylvia'ya kaydı. "Özür dilerim."

Gayri ihtiyari bir omuz kaldırıyor. "İyi genlere sahibiz."

Saate bakıyorum ve üzerimde bir baskı hissetmeye başlıyorum. "Bayan Montgomery-"

"Bana Alicia de lütfen."

Şef moduna geçiyorum. "Bayan Montgomery, Dallas antrenmandan kırk beş dakika sonra dönecek. O kapıdan girdiğinde yemeğin masada olmasını umuyordum. Alınmayın ama-" Elimi çantaya atıp kalan malzemeleri yerleştirmeye başladım, "Beni ."

Şimdi Alicia arkasına yaslanacak.

"Yemek önemlidir ve eğer doğru değilse, bu doğru yapmadığım anlamına gelir. Ve bu benim için iyi değil. "

Raya, kalbini ye.

Alicia Sylvia'ya bakıyor ve benim bilmediğim bir konuşmayı hatırlatan sessiz bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Sadece beni dinleyin," diyor. "Dallas benim sadece şimdiki zamanda işleri döndürmek için burada olduğumu düşünüyor ama ben aslında bundan büyük bir resimde onu gözetiyorum. Gelecekle ilgili bir resim."

"Ne demek istiyorsun? Oynaması bittikten sonra mı?"

"Aynen öyle. Nihayetinde, Dallas emekli olduğunda analiz ya da yorumculuğa sorunsuz bir şekilde geçebileceğini umuyoruz. Pek çok profesyonel sporcu bunu yapmak ister ama çok azı bunu yapabilir. Tek sorun, sadece 'hokeyin kötü çocuğu' olarak tanınırsa *hiçbir şey* elde edemeyecek olması."

Koluna sarılmış modellerin görüntüleri gözümün önünden geçiyor ve bir an için, etrafta olduğum kısa süre içinde tanıdığım Dallas ile bunu bağdaştırmakta gerçekten zorlanıyorum. O adam gibi görünmüyor.

"İmajını değiştirmesi, kamuoyunu kazanması ve daha da önemlisi, bu kararları veren yöneticilere odaklanmış, akli başında ve güvenilir olduğunu göstermesi gerekiyor. Bunu yapmak için de -" diye devam etti ve hemen elinden alıp tekrar yere koyduğum bir grup taze soğanı aldı- "kendini beladan uzak tutmalı. Hatta belki de değiştiğini kanıtlamalı. Spor içeceği HydroIce ile bir anlaşma yapabiliriz. Onu tekrar doğru yola sokarız. Bu onun kariyeri için çok iyi olur."

"Ne kadar büyük?" Sylvia'ya bakıyorum.

"Çok." Alicia bana *hayal edebileceğinizden çok daha fazla para* anlamına gelen bilmiş bir kafa sallıyor.

Tabii ki onun bu anlaşmayı almasını istiyor. Bu işten pay alacak ve büyük ihtimalle onun küçük yüzdesi bile benim önümüzdeki beş yılda kazanacağım paradan daha fazla.

Alicia bir çantaya uzanır ve birbirine zımbalanmış birkaç kâğıt çıkarır. "Bazı evraklar hazırlama cüretini gösterdim. Çok standart." Sayfaları çeviriyor. "Ve *bu-*" sözleşmenin altındaki bir rakamı işaret ediyor, "ödememiz olacak."

Çenem gevşedi.

"Başlamak için."

Bu numarayı işleme bile koyamıyorum. Herkese geri ödeyebilirim. Önümüzdeki iki yılın kirasını ödeyebilirim. Tatile bile çıkabilirim.

Ve hala restorana eklemek için yeterince kalıntı var.

"Elbette standart bir Gizlilik Sözleşmesi var" diyor. "Ve burada ikinizin de ne yapıp ne yapmayacağınıza dair kendi şartlarınızı eklemeniz için yer var."

Yutkunmaya çalışırken bir kadının yutkunurken çıkardığı ses efektini hayal ediyorum. Söz konusu olduğunda *ne yapıp ne yapmayacağımı* düşündükçe ağzım kupkuru *oluyor*.

Dallas ve ben hayal gücümün kaçmasına izin vermemek için kendimi zorluyorum.

"Dallas'ın haftada bir kez restoranınızda yemek yemesini ya da sizi yerel etkinliklere götürmesini istemek gibi kamuoyu önüne çıkma konusunda pazarlık yapabilirsiniz, Dallas da aynısını yapabilir. Muhtemelen bir ya da iki hayır işine katılmanız istenecek, ev maçları, belki ara sıra dışarıda bir gece, ama çok fazla olmadan yeterince ilgi çekebiliriz. İkinizin de nelerden hoşlandığına bağlı olarak kabul edilebilir PDA biçimlerini ana hatlarıyla belirleyebiliriz."

Bomboşum, ama zayıf bir "Bekle. Neyin formları?"

"Halka açık sevgi gösterileri. El ele tutuşmalar, öpüşmeler, ara sıra arka koltukta oturmalar. ."

"Oha!" Zihnim şimdi boşlukları dolduruyor.

Sylvia'ya bakıyor ve tüm bunlar önemli bir şey değilmiş gibi devam ediyor. "Oldukça standart bir sözleşme, ama avukatlarınızın incelemesi için zamana ihtiyacınız varsa, eminim birkaç gün bekleyebiliriz."

Alicia'nın benim "avukatları" olan bir insan olduğumu düşünmesi çok komik.

Kâğıtları son sayfaya kadar katlıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Bir kalem açıyor, üstüne yerleştiriyor ve sonra hepsini bana doğru kaydırıyor.

Altında adımın yazılı olduğu boş satıra bakıyorum. Sonra kaleme bakıyorum.

Bu yanlış. Sayının *ne kadar* büyük olduğu umurunda değil. Yukarı bakıyorum. "Dallas burada olduğunu biliyor mu?"

Alicia'nın çenesi kapanır ama hemen toparlanır. "Öyle değil."

Kâğıtları Alicia'ya geri veriyorum. "O eve gelene kadar hiçbir şey konuşmak istemiyorum," diyorum.

Sylvia ve Alicia arasında hızlı bir bakış yakalıyorum ve ardından yaşlı kadının bilmiş kaşlarını kaldırdığını görüyorum. "Sana söylemiştim."

Alicia ona başını sallar.

"Ona ne söyledin?" A-B konuşmalarındaki C gibi hissederek soruyorum.

"Mükemmel olduğunu," diyor Gram. "Çoğu insan senin için

Bu kadar para kazanma şansı. Bu süreçte kime zarar verirlerse versinler."

"O parayı alamam," dedim. "Ve Dallas'a zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Erkek sesi evin arka tarafındaki girişten geliyordu. Dallas garaja park etmiş ve sinsî bir soyguncu gibi arka kapıdan içeri girmiş olmalı ve hiçbirimiz bir şey duymadık. Mutfığa girdi, odaya bir göz attı ve sonra bakışları bana takıldı. "İyi misin?"

"İyiden de öte," diyor Alicia. "O mükemmel."

"Alicia, seninle diğer odada görüşebilir miyim?" Dallas'ın çene kasları yine o seğirme olayını yapıyor - sanki ağzından çıkmasınlar diye kelimeleri fiziksel olarak ısıtıyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum. Ayrıca bana iyi olup olmadığımı sorması da çekici değilmiş gibi davranıyorum. İçimden bir ses "*Hayır!*" diye bağırıyor. *Ben iyi değilim! Sonsuza kadar benimle ilgilen!*

Bir tatile ihtiyacım var.

Alicia iç çeker ve Dallas'ı odadan çıkarken takip eder.

"İyi bir kalbin var." Büyükanнем hâlâ beni izliyor. "Bu yüzden bu iş için iyi olursun. Sen samimisin."

"İşte tam da bu yüzden bu işte berbat olurum," diyorum, kendimi bu karmaşanın içine soktuğumu fark ederek. "Bu dürüstçe değil."

"Bu bir iş anlaşması," diyor. "Biraz şaibeli olduğunu biliyorum ama hangi iş anlaşması şaibeli değildir ki? Eğer halkın ikinize de aşık olmasını sağlayabilirsek, bu Dallas için çok iyi olacak. Ve sizin için."

"Bitene kadar."

"Dostça," diyor. "Alicia'nın bir planı var."

"Eminim vardır," diye kara kara düşünüyorum.

Muhtemelen işinde gerçekten iyidir, bu da planının muhtemelen gerçekten iyi olduğu anlamına gelir, bu da muhtemelen işe yarayacağı anlamına gelir.

İğrenç.

Bir an düşündüm. Ya kendimi borçtan kurtarırsam ve restoranım Loveland'ın gözdesi haline gelirse? Ya hayatımda ilk kez insanlar beni tam bir ezik olarak görmezse?

Hemen kes şunu Poppy. En sert iç sesimi kullanıyorum.

Komik, Raya'nın sesine benziyor.

Dallas'a ve onun büyük hayatına bağlanırsam ne olur? Zaten onun büyük mutfığına bağlıyım ve *ondan* vazgeçmek zorunda kaldığımda canımın yanacağını çok iyi biliyorum. Eğer bir oda için bu duyguları yaşayabiliyorsam.

Görünüşte iyi kalpli, açıkça yanlış anlaşılmış ve düpedüz seksi bir adam karşısında tarafsız kalmayı umabilir miyim?

Büyükannem makarna ve köfteleri hazırlamam için beni yalnız bırakıp gidiyor, ki bu iyi bir şey çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım var. Birinin hayatımla ilgili kararları bu kadar açık bir şekilde vermesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İçeri girdiğimde insanların bir sonraki adımlarım hakkında planlar yaptığını görmek. Aldığım her kararın incelenmesi ve planlanması, kiminle sahte bir ilişki yaşayacağıma kadar.

Düşündükçe ürperiyorum.

Restoranımı kurtarmak için bunu gerçekten göze alabilir miydim? Kendi itibarımı geri kazanmak için?

Hiçbir zaman şöhret, popülerlik ve hatta parayla hareket etmedim (dolayısıyla şef), ancak gerçek şu ki bir şeyler değişmezse restoranım hayatta kalamayabilir.

Bu anlaşma olmazsa, entrika bitecek, insanlar dedikodu yapmayı bırakacak, müşteriler gelmeyi bırakacak ve ben de kirayı nasıl ödeyeceğim endişesine geri döneceğim.

Ve eğer Poppy's Kitchen başarısız olursa, aileme geri ödeme yapabilmem için piyangoyu kazanmam gerekecek.

On Üçüncü Bölüm

Poppy

A Yarım saat sonra Dallas mutfağa döndü. Gözlerinin arkasında daha önce olmayan bir yorgunluk var.

Bana baktı. "Seni bombaladıkları için çok üzgünüm."

"Ben iyiyim," diyorum, üzgün olması gerekenin ben olduğumu belirtme dürtüsüne direnerek. "Sen iyi misin?"

Derin bir nefes alır, sonra iç çekerek verir. "Uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı." Bir duraklama. "Ben iyiyim."

"Evet, bu çok ezikçeydi. Sana inanmıyorum."

Adanın diğer tarafındaki tabureye oturuyor ve elini yüzüne sürüyor. "Bana doğruyu söyle. Bu sana ne kadar yardımcı olur?"

Pişmiş makarna tenceresini ocaktan alıp süzmeye başlıyorum. "Saçma olduğunu söylemiştin."

"Biliyorum. Bunu söylemiştim," diyor. "Ve muhtemelen öyle." Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Ama. . . ." diye başlar.

Neredeyse süzgeci lavaboya düşürecektim. "Ama ne?"

Bunu sanki açık bir havuzda ayak parmaklarıyla suyu test ediyormuş gibi söylüyor. "Belki de değil mi?"

Gözlerimi dikmiş, aslında ne önerdiğini anlamaya çalışıyorum. "Yani," diye devam ediyor, "faydası olur mu?"

Yüzümdeki ifade değişmiyor. Sadece sessizlik var, arkamdaki ocakta sosun içindeki köftelerin yumuşak fokurdaması dışında.

Ondan uzaklaşıyorum. Ne yaptığımı unutmuşum. Yere baktım ve makarnanın hala süzgeçte olduğunu fark ettim, o da hala elimdeydi.

yere damlıyor. Yemeğin kötü hazırlandığını görünce aklım başıma geliyor ve makarnayı hızla lavaboya geri götürüyorum.

Aklıma bir fikir geldi.

"Bizimle oynadıklarını biliyorsun, değil mi? Alicia bunu bir yol olarak sundu sana yardım etmem için. Ama *sana*, bunu bana yardım etmen için bir yol olarak sundu."

"Belki de bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyiz." Gülümsüyor. "İkimizin de bu işte gerçekten kendimiz için olmadığımızı biliyor."

Makarnayı tabaklamaya başlıyorum, sağlıklı maşa dolusu, ortasında köfte, sos ve peynir için bir krater bırakıyorum.

"Sana gerçekten yardım etmek istiyorum Dallas," diyorum. "Ama bunun doğru yol olduğuna ikna olmadım."

"Ya büyükannemin dediği gibiyse?" diye soruyor. "Sahte değil mi?"

Gülüyorum. "Tamam, dostum. İkimiz de *aslında* benimle çıkmak istemediğini biliyoruz. Bu işin yürümesinin tek yolu en başından beri birbirimize karşı dürüst olmamız, o yüzden rol yapmayalım. En azından özel olarak."

Başka tarafa bakıyor.

Bunu neden yaptı?

"Burada senin için sırada ne var?" Köfte tenceresini ocaktan almak için dönüyorum.

Omuz silkiyor. "Ciro anlaşmaları, sanırım. Belki de 'yönümde' bir değişiklik? Her ikisi de geleceğim için önemli."

Şefkatle teklif ediyorum, "Hepsi bu mu?"

Tereddüt ediyor. "İnsanların değiştiğime inanmaya başlaması güzel olurdu. Eğer inanırlarsa, belki takım arkadaşlarım da başlar. Bu. .

..kazadan beri zor. Takımımızda bir takımda olması gerekenden daha fazla bölünme var ve bu . ..bu benim hatam." Bana baktı.

Durakladım. "Ve?"

Sırıttıyor. "Daha fazlası olduğunu düşündüren ne?"

"İçimden bir ses." Ona gülümsüyorum.

Derin bir nefes alıyor, sonra iç çekerek bırakıyor. "Bana inanmayacaksın."

"Dene beni," diyorum.

"Ben bir ..başlatmak istiyorum." Durdu. "Biliyor musun, bu konuya sonra girelim." Kaşlarımı çattım. Şimdi ilgimi çekti. "Bana güvenmiyor musun?"

Yüzü düştü. "Kimseye güvenmiyorum."

Bir onu izledim. "Ortak bir noktamız var."

Aramızdaki hava kalınlaşıyor. Birçok kez incinmiş iki insan sonunda bu incinmelerin onları etkilediğini yüksek sesle kabul ediyor.

Ortak zemin.

Mutfak uzmanı James Beard bir keresinde ünlü bir söz söylemişti: "Yemek bizim ortak paydamızdır." Ve işte buradayız, evin kalbi olan mutfakta.

James Beard ayrıca yamyamlığı denemek zorunda kalırsa, etrafta yeterince tarhun otu varsa bunu başarabileceğini söylemiştir. Yani tüm sözleri alıntılanabilir değil.

Bir süre durakladıktan sonra, "Peki sizin için sırada ne var?" diye soruyor.

İki tabak alıyorum ve masaya götürüyorum. "Her şey. Restoranım. Borçlar. Biraz nefes almak güzel olurdu." Tabakları masaya bırakıp yüzümü ona dönüyorum. "Hal böyle olunca, göğsümde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum. Altından kalkmayı çok isterim."

"Stres vücut için iyi değildir," diyor. Ben

de gülüyorum. "Biliyorum."

"Yani. . . bu mali stresinizi hafifletebilir."

"Belki mi?" Sesimdeki soruyu duyuyorum çünkü çok emin değilim. Bir saat önce bu fikrin tamamen aptalca olduğuna ikna olmuşum. Ama şimdi her şey tersine döndü. Alicia iyi bir savunma yaptı. Dallas bunu düşünüyor ve şimdi bir şekilde *ben* de düşünüyorum.

Şu anda ne oluyor ki?

Yemek pişirme istasyonuma geri dönüyorum ve salatayı bir kez daha karıştırıyorum. "Sanırım insanların benim gibi birinin senin gibi biriyle birlikte olabileceğine inanması zor olacak."

Neden şeytanın avukatlığını yapmak zorundayım? Neden sadece altında adımın yazılı olduğu boş satıra imza atamıyorum? Hayatımın anlaşmasını yapmaya *bu kadar yakınım* - restoranımı kurtaracak bir şey - ama şimdi bu kadar çok insan işin içine girince, bu masum bir iyilikten çok bir arka oda anlaşması gibi geliyor.

"Bence insanlar buna zaten inanıyor," diyor. "Eğer bugün restoranınızdaki kalabalık bunun bir göstergesiye."

Salatayı masaya götürüyorum. "Bence bu daha çok hastalıklı bir merak. Gözlerini kaçıramayacağın bir kaza gibi. İnsanlar geliyor, gerçekten neler olup bittiğini anlamak için burunlarını cama dayıyorlar çünkü herkes bunun -" elimi aramızda ileri geri hareket ettiriyorum- "mantıklı olmadığını biliyor."

"En başta kolumu tutan sen değil miydin?" Gülüyor. "Şimdi seni ikna etmeye çalışan benim."

"Bu hale gelmesini istememiştim!" İnledim.

"Sanırım satabiliriz," diyor. Ve sonra gülümsüyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve mutfağının zemininde eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

Bak, işte ben, bekliyorum.

Çünkü Dallas Burke ile "satmak" her türlü müfredat dışı faaliyeti çağrıştırıyor ve bunların her biri yüzümü kızartıyor.

İtiraf etmeliyim ki, gerektiği kadar çabuk olmasa da soğukkanlılığımı geri kazanıyorum ve sonra gözleriyle buluşuyorum. "Benimle görülmek bir ödül değil, Dallas. Bunu en başından bilmen gerekirdi."

"Tamam, öncelikle şu kendinden nefret etme olayına bir son vermen gerekecek."

Gülüyorum. İnsanın kendi tenine güvenmemesi muhtemelen ona çok yabancı ama ergenlikten beri benim gerçeğim bu. Uzun boylu ve zayıf olmayacağımı o zaman keşfettim. O zaman göğüslerim ve kalın kalçalarım oldu ve o zaman sınıfımdaki zayıf kızların çoğu gibi görünmeyi bıraktım. Ve kadın reyonunda beşinci sınıf öğrencisi için modaya uygun kıyafetler bulmak inanılmaz derecede zor.

Arada bir Raya bana moral konuşması yapardı, genellikle büyükannem benim "sağlam" olduğuma dair bir yorum yaptıktan sonra, ama gerçek şu ki, onu neredeyse hiç dinlemezdim. Kıvrımlarımı kabullenmişim. Yerimi biliyordum ve bu durumdan gayet memnundum.

Güzel olmak için yaratılmadığım gerçeğiyle uzun zaman önce barışmışım. Dallas bunu görmediyse kördü.

"Kendinizi küçümsemeyin" diyor.

"Gerçekten mi? Bir sürü kıvrımlı şef başınızı döndürüyor, değil mi?"

Başını sallıyor. "Eğer kıvrımlar doğru noktalarda ise. . . ." Bir sonraki kelimeyi içimden söylüyor: "Evet."

Bu beklenmedik sözler, erkeklerin tercihleri hakkında bildiğim her şeyle çelişiyor, ki bunun çok az olduğunu şimdi fark ediyorum. Varsayımlarım başından beri yanlış mıydı?

Ama hayır. Ben bildiğimi bilirim.

"Ben sıradanım," diyorum ve sonra gülerek tekrarlıyorum. "Çok sıradanım. Her yönden ortalama biriyim. Senin çıktığın hiç kimseye benzemiyorum." "Ne, sahte mi?"

"Hayır. Çok güzel."

"Çok yanılıyorsun," diyor. "Haftanın herhangi bir günü göğüs ameliyatı olmaktansa iyi niyetli olmayı tercih ederim."

Bir bulaşık havlusu kapıp ona fırlatırken kahkahalarla soluyorum. "Bak, bunun çılgınca bir fikir olduğunu biliyorum," diyor.

"Göğüs estetiği dediğine inanamıyorum. *Meme ameliyatı*. Ne gibi?" Hâlâ kıkırdıyorum, bu biraz da sinirlerimden kaynaklanıyor.

"Poppy." Odaklanmamı sağlamaya çalışıyor.

"Dallas." Ciddi ses tonunu taklit ediyorum ama yine de gülümsüyorum. Sonra arkamı işaret ediyor.

Köfteler!

Döndüm ve sosun fokurdadığını gördüm. Hemen ocaktan alıp tavanın içinde gezdiriyorum, şükürler olsun ki yanmamışlar.

Şöyle devam ediyor: "Bunun çılgınca bir fikir olduğunu *biliyorum*. Ama beni manipüle etmeye, kullanmaya ya da benden bir şeyler koparmaya çalışmayan birinin yanımda olması çok hoş olurdu."

"Ama seni kullanıyor ," diyorum.

"Ama benim bundan haberim olurdu," diyor. "Ve ben de seni kullanmış olurum. Eğer ikimiz de bunu kabul edersek ve en başından beri dürüst olursak, o zaman kötü bir şey olmaz, değil mi?" Çarpık bir anlam ifade ediyor.

"Doğru," diyorum, dev köftelerden ikisini kaşıkla tabağına koyduktan sonra sosu döküyorum. "Bu doğru."

Sanki ben bir blackjack krupiyesiymişim ve şöyle diyormuşum gibi başını sallayarak aşağı bakıyor

Vur bana.

Yavaşça bir köfte daha ekliyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

Bir tane daha ekliyorum.

Başını sallıyor. Bu adamın kalori alımını düşündükçe ürperiyorum.

"Sanırım bu onu daha az şaibeli yapar?" Sanki benimle birlikte kendini de ikna ediyormuş gibi konuşuyor. "Çünkü ikimiz de en başından itibaren neye ihtiyacımız olduğu konusunda açık sözlü olacağız."

Buzdolabından bir blok parmesan peyniri çıkardım ve bir kaseye rendelemeye başladım. "Bir iş anlaşması."

"Bir iş anlaşması." "Sahte randevular için. ..sahte randevular için."

"Kesinlikle," diyor. "Suyu bulandıracak duygular yok. Sadece ikimiz de işleri yoluna koymak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz."

Burnumu kırıstırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse. Hâlâ biraz şüpheli hissediyorum."

"Biliyorum," diyor iç çekerek. "Ve bir an bile sana zarar verebileceğini ya da daha kötüsü restoranına mal olabileceğini düşünseydim bunu asla önermezdim."

Bundan garip bir şekilde etkilendim. "Gerçekten mi?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Gerçekten."

İki tabağı bitirip Sylvia'ya bir köfte veriyorum.

"Ve eğer buna hazır değilsen, ben yokum. İptal ederiz. Ama yine de şehirdeyken restoranına geleceğim."

Belki bu yeterli olur. Gerçekten bundan koca bir romantizm yaratmamız gerekiyor mu?

Ama o zaman ona borcumu nasıl ödeyecektim? Bana ödeme yapmadan onun için yemek yapmama izin vermeyecekti, bu yüzden onu şöhreti için kullanan başka bir kişi olacaktım.

Eğer bir çiftmişiz gibi davranırsak, o da bundan bir şeyler çıkarabilir, en azından Alicia'ya göre. Gerçekten ne olduğunu anlamıyorum, ama sanırım kamuya mal olmuş bir figür olmanın bana mantıklı gelmeyen yanları var.

Ona yardım etmek istiyorum. İstiyorum. Belki de restoranımın faydalarından daha çok istiyorum. Ama bu çılgın teklifi bir insan olarak kim olduğumla bağdaştırıramıyorum. Bu işi batırmak zorundayım, değil mi?

"Yemek soğuyor," diyorum.

Bana başıyla onay verdi. "Evet. Hadi yiyelim." Masaya bir göz attı. "Tabağın nerede?"

"Senin için her yemek yaptığımda seninle birlikte yiyemem," diyorum.

"Bu arada bunu seve seve yaparım, ama ayrıntıları halletmemiz gerekiyor."

"Kontratta yazıyor." Alicia geri döndü, ardından Gram

geldi. "Alicia yemeğinizi denemek istiyor," diyor.

"Yeterince varsa," diyor. "Ve ancak bu anlaşmanın şartlarını tartışabilirsek."

Alicia için hızlıca bir tabak daha ve masaya koyduktan sonra hepsine bakıyorum. Çok uzun zamandır umursamaz bir maske takmışım ve kenarlarından çatlamaya başlamıştı.

"Bana bir dakika izin verin."

Odadan çıkıp koridorda ilerliyorum ve burada bir yerlerde olduğundan emin olduğum bir banyo arıyorum. Sonunda buluyorum, içeri giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Neler oluyor?

Kapı çalındığında toplam sekiz saniye yalnız kaldım. "Poppy?"

Dallas diğer tarafta, muhtemelen hiperventilasyon geçirmediğimden ve banyosunda bayılmadığımdan emin olmak istiyor. İhtiyacı olan son şey garaj yolunda bir ambulans.

"Bir dakika içinde çıkacağım."

Sonra, daha sessiz bir şekilde, "İyi misin?" diye sordu.

Kapıyı açıp onu içeri çekiyorum, kapıyı kapatıyorum ve anında pişman oluyorum. Oda bir yarım banyo, normal bir insanın yarım banyosundan daha büyük, ama kesinlikle iki kişi için yeterince büyük değil. Özellikle de içlerinden biri Dallas kadar uzun ve sağlamsa. Kapının altındaki tüm hava emilmiş.

"Senin için böyle bir şey mi?" Fısıldıyorum.

"Muhteşem kadınlar tarafından banyoya çekilmek mi?" Sırıttıyor. "Yani, çok sık olduğunu söyleyemem ama... ."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve az önce beni aradığı gerçeğine takılmamaya çalışıyorum

Muhteşem. Ve *harika* kokuyor. Bunların ikisi de önemli değil.

Hala. Güzel mi? Ben mi?

"Hayır, dediklerini yapana kadar sizi rahatsız eden insanlardan bahsediyorum." "Ah, şu." Kapıya yaslanıyor. "Evet. Bu oldukça standart." Kaşlarını çatıyorum. "Yani hayatın sana ait değil. Hem de hiç."

Omuz silkiyor. "Hem öyle hem değil."

"Ben o şekilde çalışmıyorum," diyorum. "I. . .bu şekilde çalışmam. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Görünüşe göre Dallas Burke tarafından yapılmadığı sürece.

"Sen de bundan hoşlanmamalısın," diye ekliyorum, biraz sinirli bir şekilde.

". Ama kendi kararlarımı verdiğim her seferinde onları berbat kanıtladım."

Bu konuda bir şeyler biliyordum.

Bir an koluyla oynadı, sonra bana baktı. "Bir şey var.
. bir şey."

Bakışlarımı kısıyorum. "Güvenilir olduğuma mı karar verdin?"

"Henüz değil," diyor biraz şakacı bir şekilde. "Ama içimde öyle bir his var."

Yer değiştiriyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum." Sırların ortaya çıkmasının ve çok daha küçük ölçekte, insanların hatalarınız hakkında konuşmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. I

asla kimsenin güvenine ihanet etmezdi. Özellikle de nedense onunkine. "Bir fikrim var," diyor ve bunun onun için kolay olmadığını söyleyebilirim.

Sessiz kalıyorum.

Bakışları yere düşer. "Ben bir şey başlatmak istiyorum..." diye nefes alıyor. "Bir vakıf. Değerli bir amaç için." Sonra bana baktı. "Biraz aptalca, değil mi?"

Lavaboya yaslanıyorum. "Bunun hiç de aptalca olduğunu düşünmüyorum." "Değil mi?"

"Hayır. Bence bu çok mantıklı."

"Bunun biraz gerçek dışı olduğunu düşünmüyor musunuz? Ligde hayır işi yapanlar iyi adamlardır. Benim gibiler değil."

Gülüyorum. "Özgüven sorunum olduğunu sanıyordum."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Eğer şimdi başlarsam, insanlar amacımın imajımı değiştirmek olduğunu düşünecekler. Sanki bu bir reklam kampanyasıymış gibi. Bunu çevirmek istemiyorum."

"Yani. Alicia bilmiyor," diyorum.

Başını sallıyor. "Öyle olsaydı, beni bulabildiği her talk show'a çıkarır, bu fikri pazarlardı. Ben sadece sessizce ve kendi şartlarımla başlamak istiyorum. İnsanların bunu yapanın ben olduğumu bilmeleri bile umurumda değil - aslında öyle olmasını tercih ederim. Ama nihayetinde itibarımın davaya zarar vermesini değil, yardımcı olmasını istiyorum."

Sessizleşiyorum. Gözlerinin arkasında yılların pişmanlığının biriktiğini görebiliyorum. Bu, dergilerin kapaklarında yer alan adam değil.

"Sebebi ne?" Ben soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra gözleri tavana buluyor. Bu kısmı bile yüksek sesle söylemek zor görünüyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyorum.

"Yapacağım," diyor. "Çünkü bu... ." diye kendini durduruyor. "Bir gün sana her şeyi anlatacağım."

Bir duraklama. Başımı sallıyorum. Zorlamak istemiyorum. Bunun onun için önemli olduğunu görebiliyorum. "Yani. . . ."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani."

Derin bir nefes alıyorum. "Eğer bunu yaparsak... eğer bunu *gerçekten* yapacaksak, insanlar öğrenirse ikimizin de itibarı zedelenmez mi?"

"Böyle bir şey ," diyor. "bile fark etmeyecek, çünkü gerçeği bileceğiz."

Ona bir bakış attım. "Belli ki romantik komedi seyretmiyorsun."

"Açıkçası ." Bir süre bekler.

"Nihayetinde bu sizin kararınız."

Bir duraklama daha.

"Gram'a bu fikri ilk veren sen olsan bile." Kafamı kaldırdığımda sırtıyordu.

Küçük alanda bir daire çizebilmeyi dileyerek inliyorum ama yer yok. "Eğer bunu yaparsak" -bir nefes alıyorum ve bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum- "bunu kendi şartlarımıza göre yaparız. Gram'ın değil, Alicia'nın değil, *The Mill*'in değil, sosyal medyanın değil, başka kimsenin değil."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "Kuralları biz koyarız." "Doğru," diyorum. "Biz."

Başını salladı. "Sen ve ben."

Bunu söylediğinde farklı bir etki yaratıyor.

"Pekâlâ." Elimi uzatıyorum ve Dallas'ın gözleri elime kayıyor. "Anlaştık."

Elini benimkine doluyor ve yine o elektrik akımı başlıyor. "Bir anlaşmamız var." Gülümsemesi yavaşça yüzünde geziniyor. "Biraz eğlenelim bari, değil mi?"

"Sanırım senin ve eğlence çok farklı," diyorum.

Gitmek için döndü, bir eli kapı kolundaydı, sonra durdu. Bana baktı. "Bunu yaptığın için teşekkürler, Poppy."

Kalbim küt küt atıyor ve acaba sözleşmeye günde en az üç kez adımı söylemesini gerektiren bir madde ekletebilir miyim diye düşünüyorum.

"Tabii ki" gibi bir şey söyledim.

Ayrıca terimler listemize *Küçük alanlarda yalnız kalmak yok'u* da eklememiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Çünkü büyük ölçekte, gizlilik anlaşmaları ve maddi tazminat, tüm bu anlaşmanın kalbime yapabileceklerinin yanında hiç kalır.

Bölüm On Dört

Poppy

Diç çok lezzetliydi ama tuhaftı. Tam olarak gergin değil, ama şimdi *Clue*'nun film versiyonundaki akşam yemeği sahnesini anlıyorum.

Ne Dallas ne de ben Alicia ve büyükanneme banyomuzdan bahsetmedik. ve ikimiz arasında bir sır olması hissettirdi.

Ayrıca şu anda içinde bulunduğum durumun, okyanustaki şamandıraları geçerek yüzmek gibi tehlikeli bir bölge olduğunun da . Eğer dikkatli olmazsam, bu yalana ben de inanmaya başlayacağım. Benim gibi biri Dallas gibi birine sırılsıklam aşık olabilir.

Tüm uyarılar bir kasırga sireni gibi çalsa bile.

Bu Poppy tarzı. Her şeye rağmen, hala çok fazla

Duygular.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra bulaşıkları toplamak için ayağa kalkıyorum ve o elini koluma koyuyor. "Sen pişir, ben temizlerim."

Kıpırdamadan duruyorum ve Gram bana göz kırpmıyor. Alicia kaşlarını kaldırıyor.

"Bu işin bir parçası," diyorum.

"Hayır," diyor. "Öyle değil." Tabakları benden alıyor ve oturduğum yere doğru başıyla işaret ediyor.

Ben de oturuyorum.

O masayı topluyor, bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyuyor, ben de büyükannem ve Alicia ile bunun gerçek hayat olup olmadığını merak ederek sohbet ediyorum. Nasıl oluyor da ben ünlü bir hokey oyuncusunun evindeyim ve o temizlik yapıyor?

Suyu kapatır ve masaya bakar. "Poppy ve ben senin saçma planına uymaya karar verdik."

Alicia başıyla işaret ediyor ve Gram sanki başından beri beklediği buymuş gibi etkilenmemiş görünüyor.

"Ama sadece bizim şartlarımızla" diye ekliyor.

Ben de katılıyorum. "İkimiz de idare edilmekle ilgilenmiyoruz." "Ama-"

"Hayır." Dallas'ın sert sesi menajerini susturur. "Katılmam beklenen halk gösterilerinin listesini gönderebilirsiniz, birlikte gözden geçiririz, Poppy'nin neye geleceğine karar veririz ve size geri döneriz."

Alicia, "Evrakların arasında bir liste var," diyor.

"Ve hiçbir ödeme kabul etmeyeceğim." Dallas itiraz edemeden elimi kaldırarak onu susturuyorum. "Restorandaki ekstra yaya trafiği yeterli."

Gözlerini bana dikeyyor ama itiraz etmiyor. "Ve aileme yalan söylemeyeceğim," diyorum.

Alicia, "Korkarım onları karanlıkta tutmakta ısrar etmek zorundayım,"

diyor. "Bu benim için bir anlaşma kırıcı," diyorum ona. "Bu yeterince zor olacak

ama kız kardeşlerime asla yalan söylemeyeceğim. Ya da aileme."

Alicia, küçük bir omuz silkme hareketi yapan Gram'a bakar. "Tamam. Ama her ikisinden de bir gizlilik sözleşmesi imzalamaları istenecek." Sonra Dallas'a, "Başka?"

"Size haber veririm."

Ayağa kalkıyor. "Yeterince adil. Yarın bana haber verin. Evrakları bırakacağım. Şartlarınızı ekleyebilir ve en altta işaretlediğim yerleri imzalayabilirsiniz."

Büyükanne ayağa kalkar. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ben de ayağa kalkıyorum çünkü yapılması gereken bu gibi görünüyor. Birkaç saniye sonra Alicia kapıdan çıktı. Büyükanne odasına gidiyor ve ben yalnız kalıyorum.

Dallas'la.

"Yarın için yemek yapmaya vaktim olmadı ama bir planım var," diyorum.

"İstersen burada yemek yapabilmen için sana bir ev anahtarı vereceğim" diyor. "Büyükanne'nin ameliyatı gelecek hafta. Bir gün iznim var."

Ocağa doğru yürüyorum ve kalan köfteleri paketlemeye başlıyorum. "Ee, şartları konuşalım mı?" diye soruyor, tezgâhı iyice topladıktan sonra.

Temiz.

"Elbette," diyorum. "Sadece bir şey var. Bu senin gerçek aşk hayatının önüne geçmeyecek mi?"

"Şu anda bir aşk hayatı yaşamakla ilgilenmiyorum," diyor. "Duygular işleri karmaşık hale getiriyor ve dürüst olmak gerekirse, başka birinin duygularını yönetecek zamanım yok."

"Oh. Şey," diyorum, "kimse sizin açık sözlü olmadığınızı söyleyemez."

"Yanlış söyledim," diyor tekrar deneyerek. "Ben sadece. ...çok iyi bir geçmişim yok ve şu anda bir ilişki aramıyorum."

Sylvia'nın söylediklerini hatırlayarak, "Kadınlara tövbe etmişsin," diyorum. "Oldukça fazla," diyor ağır bir iç çekişle. Bir tabureye oturdu ve eğildi

Ellerini önündeki tezgâha koyarak öne doğru eğildi. "Bu şekilde, ikimiz de bunu neden yaptığımızı biliyoruz. Her şey ortada ve hiçbir soru yok." Sonra, kesin bir şekilde, "Sana bir hizmet için ödeme yapıyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Bekle, bu da yanlış çıktı."

Gülüyorum. "Beni Julia Roberts'a dönüştürmeye kararlısın, değil mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor. Utangaç bir gülümseme. Neredeyse utanıyordum. Ve yine de,

bir şekilde seksi.

Ve bu çok riskli bir düşünce.

"Şartları konuşalım," diyorum.

"Evet." Ayağa kalkıyor. "Ama önce dondurma."

"Profesyonel sporcular dondurma yiyebiliyor mu?" Ben soruyorum.

Dondurucuyu açıyor. "Bunda var." Birkaç saniye içinde bir kutu dondurma, karamel sos, sıcak şekerleme, marshmallow, krem şanti ve vişne çıkardı. "Dondurma seviyorsun, değil mi?"

"Kim dondurma sevmez ki?" "Kanadalılar," diyor.

Yüksek sesle güldüm ve dondurmaları dağıtmaya başladık.

"Bana ailenden bahset," diyor. "Kız kardeşlerin olduğunu söylemiştin? Burada mı yaşıyorlar?"

Bu kısmı düşünmemiştim. *Seni tanıma* kısmını. Sanırım Dallas ve ben birlikte zaman geçireceksek bunun olması kaçınılmazdı.

"Benim iki kız kardeşim var," diyorum. "Ablam Raya burada, kasabada yaşıyor ama iş için şehre gidip geliyor. Akıllı, başarılı, güzel ve benim olmadığım her şeye sahip."

"Kes şunu."

"Yapacağım. ..durdurmaya çalışacağım." Gülümsüyorum. Kendimi küçümsememe karşı çıkan birinin olması güzel.

"Küçük kız kardeşim Eloise cesur, eğlenceli ve tam bir insan canlısı, ancak odaklanmakta zorlanıyor ve üniversiteden mezun olduğundan beri üç farklı kariyeri oldu. Şu anda bir hayvan barınağında çalışıyor."

"Peki ya ailen?" diye soruyor.

"Burada yaşıyorlar," diyorum. "Hep buradaydılar. Açıkçası hepimiz birbirimize çok yakınız.

Güzelmiş."

"Kulağa hoş geliyor." Ben ona ailesi hakkında soru sormak için cesaretimi toplarken o birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde dondurmasını yiyor.

"Bu sana aynı soruları sorabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Tüm hayat hikâyemi Google'da aratmadın mı?" Gülümsüyor ve yemin ederim tepedeki ışık onaylarcasına titriyor.

"Sadece önemli şeyler," diyorum gülümseyerek. "Mesela 'Dallas Burke'ün karın kasları fotoşoplanmış mı?"

Gülüştü o kadar dürüst ki, onu şişeleyip eve götürmek istiyorum. / Dallas Burke'ü güldürdü.

Bu konuda çok ukala hissediyorum.

"O araştırmanın sonuçları yetersizdi," diyorum bir ısırık daha alarak. "Bu yüzden, kayıtları düzeltmek isteyebilirsiniz."

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve gömleğini kaldırdı.

Eski günlerde kadınların giysilerini nervürlü bir yıkama tahtasına sürterek yıkadıklarını hatırlıyorum. . ve birden Oregon Trail'de bir yerlerde karnına hafifçe sürtülen pamuklu bir köylü üstlüğü olmayı diledim.

Sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi uzanıp karnına dokunuyorum. Beklediğim kadar sağlamdı.

Gözleriyle karşılaşıyorum ve beni izlediğini görüyorum, tek kaşını eğlenerek kaldırmış. Ancak o zaman onun kişisel alanına yaptığım büyük ihlali fark ediyorum. Elimi geri çektim. "Çok özür dilerim."

"Belki de 'dokunmak yok' maddesini eklemeliyiz." Tekrar oturuyor ve benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum, ama bu beni daha az aşağılanmış hissettirmek için pek bir şey yapmıyor.

"Ne kadar utanç verici," diyorum.

"Şaka yapıyorum." Dallas elimi kendi eliyle kapatıp sıktı. "Benim yanımdayken utanmana gerek yok, Poppy."

"Bunu söylemen çok hoş, çünkü şu ana kadar senin etrafında olduğum tek şey buydu."

"Dürüstlüğünüzü ferahlatıcı buluyorum."

Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha sıktı, bu seferinde biraz acıma vardı. "İnsanlar genellikle olmalarını istediğimi düşündükleri kişi olmaya çalışırlar, ama sen sadece kendin gibi görünüyorsun. Bu nadir görülen bir şey."

"Nasıl başka biri bilmiyorum," diyorum.

Sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi, neredeyse şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra ya çözüyor ya da çok karmaşık buluyor ve elini çekiyor. "Bu sözleşmenin şartlarını çözmeliyiz."

"Doğru," diyorum. "Şartlar."

"Belki de önce zor şeyleri aradan çıkarmalıyız," diyor. "Zor şeyler mi?"

"Halka açık sevgi gösterileri," diyor kayıtsızca. "Neyle rahat ediyorsun? El ele tutuşmak mı? Yanaktan öpmek? Tam öpüşme seansları?" Sanki tüm bunlar birdenbire eğlenceli olmuş gibi bana sırtıyor.

Ağzımda biraz nem varsa bile artık yok. Pamuk toplarını emiyor da olabilirdim. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Alicia'ya göre yapmalısın," diyor. "İnsanları bunun gerçek bir ilişki olduğuna inandıracaksak, belli bir düzeyde yakınlık bekleyeceklerini söyledi."

"İçinde
mi?" Omuz
silkiyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve bir inilti çıkarıyorum. "Belki de bunun için doğru kişi ben değilim."

Sonunda ellerimin arkasından çıktığımda, onu yüzünde kesik bir sırıtışla beni izlerken buluyorum.

"Benim tam bir deli olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Aslında çok sevimli olduğumu düşünüyorum." Ayağa kalkıyor, lavaboya doğru yürüyor, kâsesini duruluyor ve tüm bunları sanki az önce bana çok sevimli olduğumu söylemesi dünyanın kendi eksenini etrafında dönmesini engellememiş gibi yapıyor.

On Beşinci Bölüm

Poppy

W Oturma odasına geçiyoruz ve beynime oyuna girmesi için yalvarıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, hala mutfakta, Dallas'a elimi tutmaya devam edip edemeyeceğini sormak ve lütfen ne hakkında olduğunu detaylandırmak istiyor.

Ben çok sevimliyim.

Dallas gazlı şömineyi açıyor, birkaç odun atıyor ve sonra aşırı doldurulmuş seksiyonel koltuğa oturuyor. "Köşeye oturmalısın. En iyi yer orası."

Önerdiği gibi yapıyorum ve uykuya dalmamak için kendimi uyarıyorum. Kanepe o kadar rahat ki neredeyse beni tamamen yutuyor. "Bu şimdiye kadar oturduğum en iyi kanepe olabilir."

"Evin nerede?" diye soruyor; çok basit olmasına rağmen nereden geldiği belli olmayan bir soru.

"Şehir merkezine yakın bir Craftsman evinde yaşıyorum," diyorum. "Çok büyük değil, bu saray gibi malikâneye hiç benzemiyor." Ben kollarımı açıp büyük bir jest yaparken Dallas başını sallıyor. "Hava güzel olduğunda restorana yürüyerek gidebilirim. Süslü değil ve tüm ev muhtemelen iki odanıza sığabilir, ama hoşuma gitti."

"Görmek isterim," diyor. Sonra hemen ekliyor: "Yani, eğer bu işi başaracaksak muhtemelen görmeliyim."

Gülümsüyorum. "Doğru." Ama bunu söylerken bile Dallas'a ne kadarını açıklamak istediğimi merak ediyorum. Sorduğu soruların çoğu bana kişisel geliyor ve onlara dürüstçe cevap veriyorum.

Ama bu beni tanımaya başladığı anlamına geliyor.

Gerçek beni. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

En hafif tabirle riskli. Çünkü o muhtemelen benim var olmayan cazibeme karşı bağıışıklık kazanmış olsa da, ben açıkça onunkine karşı bağıışık değilim. Her şeyden sonra bile,

Hâlâ kalbimi ortaya koymaya çok istekliyim.

Sevilmeyi istemenin tehlikesi de budur; her yerde olasılıkları görmeye başlarsınız.

Hiç olmayan yerlerde bile.

"Yani. . . ." diyor, "Alicia'nın bizim için hazırladığı tüm bu etkinlik listesine bakabilirsin." Kâğıdı sehpanın üzerinde kaydırıyor ve ben de alıyorum.

"Eğer restoranda çalışmıyorsam, seninle birlikte çalışıyor olacağım," diyorum. Yüzüm ısınıyor. "Bekle. Yanlış söyledim."

Gülüyor.

Eski kötü kelimelerin üzerine yeni kötü kelimeler bulaştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Demek istediğim, senin benden daha yoğun bir programın var ve ben kolayım."

Bir kahkahayı daha bastırmak için başını öne eğiyor.

Aman Tanrım.

İç çekiyorum. "Böyle mi ? Ortaokuldaymışız gibi mi?" "Görünüşe göre öyle, baba."

Sözleşmeye yazıyormuş gibi yapıyorum ve yazdıklarımı okuyormuş gibi davranıyorum. "Asla. . .kullanma. . .kullanma. . . ismi. . . .asla. . .bir daha."

"Anladım," diyor.

Hafif bir durgunluk var ama garip değil. Acaba yaşlı çiftler yıllarca evli kaldıktan sonra karşı karşıya oturduklarında ve hiçbir şey söylemeden, sadece birbirlerinin yanında olmaktan memnun olduklarında böyle bir şey mi yaşıyorlar?

"Yani-" Dallas'ın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor: "Bunun ötesinde, benden ne istiyorsun?"

Şimdi gülüyorum. "Sadede iyi olur, değil mi?" Omuz silkiyor. "Olabilir."

"Şey. . . ." Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı onlara sarıyorum. "Muhtemelen restoranımın neye ihtiyacı olduğuna odaklanmalıyım, değil mi?"

"Zorunda değilsin," diyor. "Senin şu Sevgililer Günü festivalinde kol şekeri olmamı ister misin?"

Sırıtıyorum. "Sağ kanat oyuncum Valentine."

Kaşlarını kaldırıyor. "Vay, vay, birileri ders çalışıyormuş."

"Dili öğrenmeye çalışıyorum."

"Etkilendim."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve kendi içimdeki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. "*Her seferinde bir nefes nefese öpüşme seansı*" diye eklemek küstahlık mı olur?

hafta, buğulanmış *araba camları opsiyoneldir*" ifadesini bu sözleşmeye eklediniz mi?

Ne de olsa pratik mükemmelleştirir. "Ne

diyebilirim ki?" Sırıttıyorum.

"Etkileyiciyim."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Ayaklarını sehpaye uzatıyor ve beni izliyor. Kucağında bir not defteri var.

"Ben politikadan değil, sizin pozisyonunuzdan bahsediyordum bu arada," diyorum. "Şu sağ kanat meselesi."

Gülümüyor. "Evet. Anladım."

"Çünkü bunu sana söylemem gerektiğini hissediyorum, bilirsin, kafan karışmış olabilir."

Gülümsemesi, derin mavi gözleri ve PDA'dan bahsetmesi arasında kendimi ve konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Poppy."

"Evet."

Kalemimi kağıdın üzerine vuruyor. "Şartlar."

"Doğru," diyorum. "İş." Kanepeye daha da gömülüyorum. "Uyumama izin verme."

Kıkırdıyor. "Eğer solmaya başlarsan, sana bir şeyler fırlatırım."

Sırıttıyorum, sonra düzeliyorum. "Bir tane buldum! Ailemle tanışmalısın. Ve babam için bir hokey diski imzalamalısın. Oyuncular disk imzalar mı?"

"Evet," diyor. "Ya da bir forma."

"Onun adı Mick."

"Bu çok kolay." Dallas not defterine bir şeyler karalıyor. "Ve haftada bir kez senin restoranında yemek yiyeceğim. Bu daha da kolay olacak. *Çok* güzel." Yukarı bakıyor. "Festivali yazmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Gideceğimi sanmıyorum. En azından dansa. Elbette Loveland'ın Tadi'nda olacağım çünkü bir standımız var ama bu danstan farklı bir şey." Dans deyince aklıma Margot ve klonları geliyor. Yıllarca çektiği eziyeti. Saklanma yıllarını.

"Ne düşünüyorsun?" Dallas soruyor.

"Lise." Gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen bunu olması gerekenden daha fazla düşünüyorum."

"Nasıldı?" diye soruyor.

"popüler değildim," diyorum. "Bu konuyu kapatalım."

"Bu konuyu kesinlikle burada bırakmayacağım" diyor. "Kendi restoranı olan bir şefsin. Büyürken bir şeyleri doğru yapmış olmalısın."

Başımı arkamdaki mindere yaslıyorum. "Neyin havalı olduğu konusunda çok çarpık fikirlerim vardı."

"Tamam. ."

"Gerçekten bana söyletecek misin?"

"Ben sana utanç verici bir lise hikâyesi anlatayım, sen de bana anlat." Bu konuşma eğlenceli geçecekmiş gibi koltuğa yerleşiyor ama onun en utanç verici hikâyesinin benimkini asla geçemeyeceğini zaten biliyorum.

"Tamam," dedim. "Sanırım bu adil. Önce sen git."

Gözleri havada geziniyor, sanki çok uzun bir seçenekler listesini araştırıyormuş gibi, ama daha çok utanç verici bir şey bulmakta zorlandığını biliyorum.

"Tamam," diye başlıyor, "buna ne dersin? Birinci sınıftayız, kulüp hokey takımı için seçmeler var - lisemizde yoktu - ve lisemden dört yıldır takımda olan bir son sınıf öğrencisi var. Kaleci. Süper yetenekli."

Biraz öne oturuyorum. Spor hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu bu konuda konuşurken dinlemek hoşuma gidiyor. Hokey konusunda tutkulu ve bu konuda konuşurken odayı aydınlatıyor.

"İkinci çizgideyim, bir nevi B takımı gibi düşünün ve karşı takımdan birinin temizlemeye çalıştığı pakı kaptım. Kayarak içeri girdim, diğer adamlardan birinin etrafından dolandım ve beşinci delikten golü attım."

Hikayesini paylaşmak istiyorum, bu yüzden nazikçe soruyorum, "...beş delik?" "Bacaklarının arasından vurdum ve onu aptal gibi gösterdim." Yüksek sesle güldüm. "Aman Tanrım, sen ne?!"

Işıl ışıl parlıyor. "Evet. Bu serseri birinci sınıf öğrencisi onların yıldız kalecisine gol attı." Konuşmayı kesti ve sadece bana baktı.

"Ve?" diye sordum. "Utanç verici kısmı ne?"

Duruyor ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. "Sanırım o hikayede öyle bir şey yok. Onun için utanç verici olabilir mi? Bu sayılır mı?"

"Hayır, bu kesinlikle sayılmaz," diyorum ona.

"Evet. Belki de sayılmaz," diyor. "Öyleyse, sıra sende."

Şakaklarımı ovuşturuyorum ve bunu en başta neden kabul ettiğimi merak ediyorum.

On Altıncı Bölüm

Poppy

I Derin bir nefes ve daha en kötüsünü bile söyleyemediğim tüm bu konuşmadan pişmanlık duyuyorum. "Lise son sınıftaydım."

Dallas defteri bir kenara fırlatır, bu hikâyeyi dinlemeye çok heveslidir, ki bu onunkinden çok daha kötü.

"Neredeyse Sevgililer Günü'ydü ve Loveland Kalp Festivali'nin büyük final etkinliği resmi bir dansı. Ama Sadie Hawkins dansı gibi."

"Evet, kızlar erkeklere soruyor."

"Doğru," dedim. "Kızları mezuniyete ya da baloya davet eden pek çok erkek tanıyordum ve bu büyük, özenli balo tekliflerini yapıyorlardı, ben de aynı şeyi yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"."

Yaltaklanıyor

um.

"Uh-oh."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Artık işin içindesin, o yüzden devam edebilirsin. Kimseye söylemeyeceğim."

"Geriye dönüp baktığımda bunun havalı olmanın tam tersi olduğunu bildiğimi söyleyebilir miyim?" Bunu inleyerek söylüyorum çünkü geçmişini düşünmek bile beni kıvrandırıyor. "İkincil utançtan öleceksin. Sadece seni uyarıyorum."

"Oyalıyorsun."

"Kesinlikle öyle. Yangının şömineden sıçramasını ve bizi tahliye etmeye zorlamasını umuyordum."

"Dökül Hart."

Derin bir nefes alıyorum. "Tyler Nelson adında bir arkadaşım vardı. Süper harika bir adamdı ve sadece arkadaş olmamıza rağmen ona çok büyük bir aşk besliyordum. Bütün gün defterime adını karaladığım türden bir aşk."

O da başıyla onaylıyor. "Benim için sekizinci sınıftaki Allison Buckley'di. Sanırım beni öldüren onun saçlarıydı. Adını tribünlere kazımış."

Bu saçma hikayeyi anlatırken şaşırtıcı bir rahatlıkla devam ediyorum. "Aklıma parlak bir fikir geldi ve amigo koçuna Cuma öğleden sonraki moral toplantısını devralabilir miyim diye sordum, böylece çok özel bir Sevgililer Günü mesajı paylaşabilirdim."

"Sana ne olduğunu sormadı mı?"

"Ne yazık ki hayır ve eğer olsaydı, muhtemelen buna karşı tavsiyede bulunurdu."

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor ve ben daha utanç verici kısma gelmedim bile.

"Bu yüzden bunun için gerçekten çok çalıştım - ne yapacağıma dair saatlerce pratik yaptım ve gün geldi, soyunma odasında yerimi aldım ve amigo kızların işi bittikten sonra sahne benim oldu."

"Bayan Doane, koç, mikrofondan beni tanıttı ve gerisi bulanık. ."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Öyle değil," diyorum. "Her bir detayı ağır çekimde hatırlıyorum."

"Beni öldürüyorsun, ama sunumun mükemmel. Tamamen bağlandım."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve başımı sallıyorum. "One Direction'ın 'Kiss You' şarkısı eşliğinde bir yaptım."

"Dansçı mısın?"

"Hayır."

"Şarkıcı mı?"

"Hayır."

Bir araya getirmeye çalışır. "Peki o zaman, nasıl . ."

"Her şeyi dudak senkronizasyonu ile yaptım. Ve sonunda dev bir tabelada '*Seni Öpmeme İzin Ver Tyler, Kalpler Festivali'nde*' yazıyordu."

Uzun bir süre konuşmuyor ama dudaklarını öyle bir birbirine bastırıyor ki gülmek için can attığını düşünüyorum.

"Devam et ve gül," diyorum.

O da öyle yapıyor. "Çok özür dilerim. tutmaya çalıştım. Sadece hayal etmeye çalışıyorum." Tekrar gülüyor. "Büyük cesaret puanı kazandın."

"Ne düşünüyordum bilmiyorum. Koreografi ve her şey üzerinde çalıştım."
Daha fazla . "Oh, adamım."

"Ama sen hiç biri için bu kadar deli olmadın mı?" diye sordum. "Kendini tamamen aptal durumuna düşürmek için mi?"

"Hayır," diyor. "Dürüst olmak gerekirse öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok üzücü," diyorum. "Sanırım bu ondan ne kadar hoşlandığımı gösterdi." "O nasıl tepki verdi?"

"Tam bir şampiyondu," diyorum. "Geldi ve herkesin içinde bana sarıldı ve daha sonra özel olarak beni rahat bıraktı. Beni sadece bir arkadaş olarak gördü. Ama en azından denedim. Denememiş olsaydım hep merak ederdim."

Dallas başını sallıyor. "Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en iyi hikaye."

"Eğlendirdiği sürece aşağılanmamı paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Not defterine bir şeyler yazıyor.

"Ne yazdın?"

"Loveland Festival of Hearts Dance'e gidin."

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değiliz."

"Sanırım var." Kanepedeki pozisyonunu değiştiriyor. "Sanırım dansı senin için kurtarmamız gerekiyor."

"Ben iyiyim," diyorum. "Bu uzun zaman önceydi. Ve o zamandan beri daha pek çok utanç verici hikâyem oldu."

Bir sürü utanç verici hikaye. *Ama sadece bir tanesi hala acıtıyor.*

Avi.

O gittiğinde, herkes ne olduğunu biliyordu. Düzeltiyorum, herkes ne olduğunu bildiğini *sanıyordu*. Bir polis raporu vardı. Gazetedeydi. Gerçek olan, sadece *The Mill* değil. Kimse unutacak mı merak ediyorum. Hayatım bir kitap olsaydı, yemin ederim başlığı "*Poppy Hart Yine Başarısız Oldu*" olurdu.

Beni izliyor. Bazen izlemekten fazlasını yaptığı izlenimine kapılıyorum, inceliyor. Bu muhtemelen sinir bozucu olmalı, ama nedense şu anda onun ilgisinin öznesi olmak hoşuma gidiyor.

"edelim," diyorum.

"Tamam, ama listede bırakıyorum," diyor. "Ayrılmadan önceki son eğlencemiz olabilir. Bu arada beni terk edeceksin. Herkesin önünde değil. Sadece sessiz, dostane bir ayrılık."

Başımı sallıyorum. Aklımda tutmam gereken kısım bu. Bu sahte ilişkinin bir son kullanma tarihi var.

"Benden ne istiyorsun?" Tüm bu konuşmanın ardından kendimi duygusal olarak çıplak hissederek soruyorum.

"Senden ne istiyorum. . ." Düşünüyor gibi görünüyor ve sonra tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle, "Hm. Evet, sanırım koreografiyi görmem gerekecek" diyor.

Arkamdan yastığı alıp ona fırlatıyorum. Bir kahkaha atarak yakalıyor, sonra geri fırlatıyor.

"Tamam, bir düşüneyim. . "

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve onun beni incelediği gibi ben de onu incelemeye çalışıyorum. Düzgün kesilmiş olmasına rağmen siyah saçlarının tepesi bilerek dağınık bırakılmış. Masadaki soruyu düşünürken mavi gözleri parlıyor. Bir elini gölgeli çenesinin üzerinde gezdiriyor.

Yine ayak parmaklarım kıvrılıyor. Elini üzerimde gezdirmesini istiyorum.

Herhangi bir yere. "Senden gerçekten bir şey istemiyorum," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben sadece

restoranınızın yükselmesini istiyorum." Sonra, bir duraksamadan sonra, "Hayır, bekle. Ben hallederim. Benim için yemek yapmaya devam etmelisin."

"Ama. . . .bu kolay. Ve eğlenceli."

Yumruğunu sıkıyor. "Güzel. Her şeyi denemek istiyorum. Tavuk, domuz, sığır eti. . ."

"Yavaş ol, seni dipsiz kuyu," Alicia'nın taleplerini özetleyen kâğıdı havaya kaldırıyorum. "Sadece bunu isteyerek kurtulabileceğini sanmıyorum."

İnliyor. "Bu umurumda olmadığını biliyorsun."

"Belki de yapmalısın," diyorum. Listeye göz gezdiriyorum. "Belki de halkın sizi nasıl gördüğü konusunda daha bilinçli olmak akıllıca olur?"

"Sanırım," diyor. "Takım dinamiklerine yardımcı olabilecekse, belki de öyledir." "Ee, halkın önüne çıkmak?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor. "Sadece senin için sorun yoksa. Birkaç iç saha maçına istediğinizi getirebilirsiniz. Herhangi bir röportaj talebi gelirse, onları da halledebiliriz."

Başımı salladım. "Tamamdır. Önümüzdeki dört hafta boyunca hayatım senin." Başını eğdi. "Aynen."

Gülüyorum. "Senin hayatın *senin* bile değil, bu yüzden kesinlikle benim değil."

"Bu doğru." Hala devam ediyor. "Ve fiziksel şeylere gelince-" Deftere bir göz atıyor.

Neredeyse dilimi yutacaktım, bu konudaki boşlukları memnun olduğu için minnettarım.

"El ele tutuşmak. Halka açık etkinliklerde yakın temas. Satmamız gerekirse belki bir iki öpücük. Çok çılgınca bir şey değil." O bunları söylerken yazıyor ama benim aklım *bir iki öpücük* kelimesine takılıyor.

Bu sayıyı artırabilir miyim?

Açıkçası, öpüşmeyi ya da bundan bahsetmenin kalbimi top havuzundaki bir anaokulu öğrencisi gibi göğsümde zıplatmasını planlamamıştım.

Yazmayı bitirdiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Mmm-hmm."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Ama sadece toplum içinde."

Not defterine geri dönüyor ve yazarken "Özel hayatta ortalıkta dolaşmak yok" diye tekrarlıyor.

". Ha. Ne *kadar* da erkekçe bir ifade." Kıkırdıyorum. "Tamam, sen ne derdin?"

"Sevişmek!" Beynimde oluştuklarını bile fark etmeden kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

Ve şimdi kanepenin canlanıp beni bütün olarak yutmasını diliyorum.

Biraz şaşırmış görünüyor, kalemni yavaşça indiriyor ve defterine yazarken ağzından "Yapmak... dışarı..." kelimeleri çıkıyor. "Oh, evet. Bu *çok* daha iyi."

"Hayatımıza devam edebilir miyiz? Devam edelim ve bunu hiç söylememişim gibi davranalım."

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır ve yüzünü buruşturur, sonra başını sallar. Kesinlikle yoluna devam etmeyecek.

"Bunu sormaktan bile nefret ediyorum. . . .ama. . . .bizde kalmaya ne dersin? Misafir odasında yani?"

Yutkunuyorum - ya da belki daha çok bir yudum. "Gıcır gıcır temiz imajınızla iyi oynamayabilir mi?"

"Doğru," diyor. "İyi karar." Sonra, deftere: "Engelli olmadıkça yatıya kalmak yok."

Gülüyorum. ". Ben içki içmem."

"Yorulabilirsin."

"Uyuyacak kadar yorgun değilim." Tekrar gülüyorum, muhtemelen bu kadar açık konuşmak beni gerdiği için. Ya da belki şu anda aklımdan "Kiss You" geçtiği ve şarkı söylememek için kendimi zor tuttuğum içindir.

Listemizi mükemmelleştirmek için birkaç dakika daha harcıyoruz. Dallas mükemmel bir kâtip, ama yavaş bir kâtip ve sessizlikte gözlerimi kapatıyorum. Titreyen ateşin farkındayım. Kalemın karaladığının farkındayım. Bu kanepenin ne kadar sıcak ve rahat olduğunun farkındayım. Ve sonra, hiçbir şeyin farkında değilim.

On Yedinci Bölüm

Poppy

M Gözlerim kamaşıyor. Pencereden loş bir ışık sızıyor.

Gün ışıdı.

Sabah oldu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sabah oldu.

Beynim saatin kaç olduğunu hesaplamaya çalışıyor, sanki bunları gün doğumunun ne kadar derinlerinde bağılı olarak biliyormuşum gibi. Aniden doğrulup telefonumu arıyorum. Ancak o zaman krem rengi kabarık bir battaniyeyle örtülü olduğumu ve Dallas'ın kanepenin diğeri ucunda usulca nefes aldığını fark ediyorum.

Dün gece bu battaniyeyi üzerime o mu örttü? Keşke uyanık olsaydım da bunu izleyebilseydim. Kimse onun bu kadar yumuşak bir tarafı olduğuna inanmazdı.

Ama şu anda bunu düşünecek vaktim yok, kısmen geç kaldığım için, kısmen de daha güne başlamadan pelteye dönüşemeyeceğim için. Telefonumu kurcalıyorum ve nihayet canlandığında işe gitmek için yirmi dakikam olduğunu fark ediyorum. Çılgınca ayağı kalkıyorum ve bunu yaptığımda Dallas gözlerini açıyor.

"Hey." Geriniyor ve pazusunun alt tarafına bir göz atıyorum. *Çok güzel.* Sonra, büyük olasılıkla yüzümdeki paniği fark ederek, "Sorun ne?" diye ekliyor.

"Geç kaldım," diyorum. "İşe gitmem gerek."

Ayağı kalkıyor. "Kahretsin! Çok özür dilerim, alarm kurduğumu sanıyordum." Telefonuna baktı. "Kurmamış olmalıyım."

Ayakkabılarımı ararken kendi kendime hayıflanarak kıkırdıyorum. "'Uykuya dalmama izin verme' dediğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama 'Uyumayacağım' dediğin zamanı hatırlıyorum." Bunu tiz bir sesle söylüyor.

Durdum ve ona baktım. "Bu senin Poppy'nin sesi mi?" Omuz silkiyor.

Sesimin tonunu bilerek alçaltıyorum ve "Çünkü sesim öyle çıkmıyor" diyorum.

Bir bastırır. "Özür dilerim. Ne ? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir nefes alıyorum ve . "Yok bir şey. Sorun değil. Miguel'e mesaj atacağım ve -" Saçımdaki lastiği çekip uzun, koyu dalgaları düzeltiyorum. "Aslında, fazladan bir diş fırçası var mı?"

"Misafir banyosunun çekmecesinde," diyor. "Temizlikçi kadınım otel gibi stoklamıştı."

Bir süre ona baktım. "Teşekkür ederim." Aceleyle banyoya giriyorum ve dünkü makyajımı kurtarmaya çalışıyorum. Gözlerimin altındaki lekeli maskara harika bir görüntü değil, ama onu silersen gözlerim çıplak kalacak ki bu daha da kötü bir görüntü. Aynaya doğru eğildim.

Bunu dumanlı göz olarak yutturabilirim, değil mi?

Aceleyle dişlerimi fırçalıyorum, sonra dolaplarda deodorant arıyorum ve koklamadan önce iştahla sürüyorum.

Tüpe baktım. *Old Spice Kraken*.

Harika, şimdi de erkek gibi kokuyorum. Daha doğrusu Dallas gibi kokuyorum ki bu bütün gün dikkatimi dağıtacak.

İşim bittiğinde aceleyle mutfığa dönüp çantamı buluyorum ve dün akşamki yemek malzemelerinin hepsinin burada olduğunu fark ediyorum. "Bunları sonra alabilir miyim?"

"Tabii ki." Bana bir seyahat kupası uzattı. "Bu nedir?"

"Kahve." Nane kremasını eline alıyor. "Süslü bir şey değil ama umarım yakındır."

"Bana naneli kahve mi yaptın?"

"Bunu seviyorsun, değil mi?"

Bardağa bakıyorum. Yan tarafında Chicago Comets logosu var ve içi mükemmel bir şekilde demlenmiş sıcak nane şekeriyle dolu. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Bulduğumuz şartları Alicia'ya göndereceğim."

"Ve bu akşam ailemle akşam yemeği var." Onlara mümkün olduğunca çabuk söylemek istiyorum. Hepsi neler olup bittiğine dair gerçeği öğrenene kadar hiçbir şey doğru gelmeyecek.

"Orada olacağım."

Ön kapıya doğru yöneliyorum ve beni takip ettiğini fark ediyorum. Montumu çekiştirdim, sonra dönüp ona baktım. "Um. . Hoşça kal mı? Sanırım? Var. ...er. ..antrenmanda iyi günler."

Kapıyı açıyor ve ben de dışarı çıkıyorum, sabahın serinliği tenimdeki sıcaklığı soğutuyor.

Arkamdan alaycı bir şekilde Poppy sesiyle "İşinde iyi günler tatlım!" diye bağırıyor.

Ona kızgın bir bakış atmak için arkamı dönüyorum, ama çenesini kapaması için tıslarken gülmekten kendimi alamıyorum.

Tüm bu alışveriş benim için biraz fazla *ertesi sabah* gibi geldi ve arabamı çalıştırıp onun geniş evinden uzaklaşırken, yardım edemem ama bir kuralı çoktan çiğnediğimizi fark ettim.

sonrası yokuş aşağı.

Dallas Burke ve Poppy Hart Arasındaki İlişkinin Şartları Dört Haftalık Plan. Şu andan itibaren Sevgililer Günü'ne kadar.

1. Dallas Hart ailesiyle tanışmalı ve Poppy'nin babası için bir disk (veya forma) imzalamalı
2. Dallas haftada bir Poppy's Kitchen'da yemek yemeli ve bunu paylaşmalı -Sosyal medyada olumlu bir şekilde.
3. Poppy, Gram için özel şef olacak (ama Dallas'a yetecek kadar yemek yapacak) çünkü onun yemekleri harika ve ben de bunu Sözleşmeye göre ben yiyeceğim. Dallas tüm malzemelerin parasını ödeyecek.
4. Tüm mutfak hizmetleri için ayrı bir ödeme yapılmaktadır.
5. Dallas istediği zaman ikinci ve üçüncüleri isteme hakkını saklı tutar.
6. Poppy, programı elverdiği ölçüde en az dört (4) iç saha maçına katılacaktır.
7. Dallas, Sevgililer Günü'ndeki dans da dahil olmak üzere üç (3) Loveland Festival of Hearts etkinliğine katılacaktır.
8. Resmi kıyafet gereklidir.
9. Dallas ateşli görünecek.
10. Özelde dokunmak/öpüşmek vs. yok. Tamamen profesyonel.
11. Gerektiğinde kabul edilebilir PDA: el ele tutuşma, hafif öpüşme. Poppy konuda değersiz olmak istemiyor, ancak Dallas'ı öpmenin zaman geçirmek için mükemmel bir yol olabileceğini rahatlıkla kabul ediyor.
12. Dallas bu duyguya karşılık veriyor.

Dallas ve Alicia arasındaki mesajlaşma:

ALICIA

Şartları anladım. Bu işe yarayacak. Sattığınızdan emin olun.

Onu bir maça götürelim.

DALLAS

Bekleyelim. Onu atmak istemiyorum.

ALICIA

Bütün mesele görülmektir.

DALLAS

Olacağız. Ama burada olacak.

ALICIA

Bütün reklamı o yapacak, sen hiçbir şey yapamayacaksın.

DALLAS

<Sallanan emoji>

ALICIA

Onu birkaç kez dışarı çıkar, ama onu bir maça götürmeliyiz.

DALLAS

Yapacağız. Ama o hazır olana kadar değil.

On Sekizinci Bölüm

Dallas

P Oppy benden bu planı ailesine açıklamasına yardım etmemi istemedi, ama bunu yaptığında yanında olacağım için mutluyum. Bunun onun için kolay olmayacağını hissediyorum. Aslında bir yalan satıyoruz ve biliyorum ki

buna karşı güçlü bir ahlaki itirazı var.

Çok da umurumda değil, çünkü başka birine yardımı dokunacak. Bu daha büyük bir iyilik için.

Antrenmandan sonra Gram'i almak için Loveland'a dönüyorum. Beni garajda karşılıyor ve ben de GPS'ime Poppy'nin ailesinin evinin adresini giriyorum. Yolcu koltuğuna yerleştikten sonra - "yardıma ihtiyacı olmadığı" için beni kovduktan sonra- uzun araba yolundan çıkıyoruz.

Bu evin özel olması hoşuma gidiyor ama küçük bir kasabada yaşayan profesyonel bir hokey oyuncusunun gizemi ortadan kalkana kadar güvenlik önlemleri almam gerekiyor. Bundan nefret ediyorum. Burada yaşamamanın güzel bir değişiklik olacağını ummuştum.

"Ne, bu gece Gerard yok mu?" Yola çıktığımda büyükannem soruyor.

"Çok iddialı görünmek istemiyorum," diyorum. "Bunlar çok ayakları yere basan insanlar."

"Akıllıca," diyor.

Birkaç mil sessizce oturduktan sonra çantasından bir şey çıkardı. "Bu bugün sana geldi."

bir baktım ve elinde bir zarf tuttuğunu gördüm. "Nedir bu?"

Başka tarafa bakıyor. "Babandan."

Başımı salladım. "Pencereden atabilirsin." Büyükannem başını sallıyor ve mektubu bir kenara koyuyor.

Çantasında olduğunu bilmek bile beni rahatsız ediyor. Büyükannemin bunları benimle paylaşmak zorunda hissettiğini biliyorum ama fikrimi değiştirmeyeceğim.

Askere ilk alındığımda babam sorun çıkarmadı. O beni takip etmiyordu, ben de onu takip etmiyordum. Kolaydı.

İletişim olmadığında aile dramıyla başa çıkmak çok daha kolaydır.

Büyükannem sağ olsun, kimliği bunca yıl bir sır olarak kaldı. Soyadımı değiştirmemiz ve doğum belgemde adının yer almaması da buna yardımcı oldu.

Ama popülerliğim arttıkça, onun ilgisi de arttı. Bana. Kariyerime. Ve özellikle de parama. Ona zaten vermem gerekenden fazlasını vermiştim, çünkü, bilmiyorum, kendimi .. ..mecbur hissettim.

Ama ben bittim.

Çocukken yaptığım bir hatanın bedelini ödedim. Hata olarak nitelendirilebileceğinden bile emin olmadığım bir hata, çünkü şimdi bir yetişkin olarak , bunu tekrar yapacağımı düşünüyorum.

Ama bunu bana karşı kullandı. Sanki ona borçluymuşum gibi. Adam bir sülük gibiydi.

Kazadan sonra postadan bir kart aldım. Üzerinde şu sözler yazıyordu: *Sanırım düşündüğünden daha çok bana benziyorsun.*

İmzası yoktu ama kimden geldiğini biliyordum.

Evimdeki birkaç yumruk büyüklüğünde delik olan alçıpanı yeniden düzenledim.

"Sorun çıkaracak mı?" Kahverengi, çıplak mısır tarlalarının çevrelediği kırsal bir yola saparken Gram'a soruyorum.

"Alicia'yla konuşacağım," diyor Gram. "Öyle olmadığından emin olacağız."

O adamın yeniden hayatıma girme düşüncesi midemi düğümlüyor.

Büyükannem kolumu okşadı. "Emin olacağız."

İleride, güzel büyüklükte bir bahçesi olan iki katlı şirin bir çiftlik evi görünüyor. İki golden retriever arabamızı görünce çimenlerin etrafında koşuşturuyor, havlıyor ve muhtemelen arabanın kapılarını açtığımız anda salya sümük saldırmayı planlıyorlar.

Poppy verandada beliriyor. Kot pantolon ve krem rengi sade bir kazak giyiyor ve tanıştığımız gün o korkunç kadına Poppy'nin kıvrımlarını sevdiğimi söylediğimde yalan söylemediğimi fark ediyorum. Onda beklenmedik derecede çekici bir şeyler var ve ben buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Bunu hiç fark etmemeliydim.

Ama ben öyleyim.

"Burası bambaşka bir dünya, değil mi?" Büyükanne, Poppy ve benim aynı evrende var olmadığımızı hatırlatarak kaçış fantezilerimi yarıda kesiyor.

Gram, "Onunla ilgili harika olan şey de bu," diyor.

"Benim dünyama sürüklenmek onu değiştirmedeği sürece." Arabayı park ettim ve motoru durdurdum.

"Bence o bunun için fazla zeki," diyor Gram.

Poppy'ye tekrar bakıyorum ve iki köpeğin de şimdi onun yanında sakince oturduğunu görüyorum. El sallıyor. O gerçekten de komşu kızı. Çıkıyormuş gibi davranmak bu anlaşmanın en zor kısmı olmayabilir.

Ona karşı hisler geliştirmeme izin vermemek daha büyük bir endişe kaynağı. "Neyi bekliyoruz?" Büyükanne soruyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp arabadan çıktım ve Poppy'ye el salladım.

Yap.

"Sen büyükanne'nin arabadan inmesine yardım ederken ben de köpekleri geride tutacağım."

sesleniyor.

Arabanın yolcu tarafına koşup Gram'a elimi uzattım. Elimi tuttuğunda çok şaşıyorum, sonra kaldırımdan verandanın merdivenlerine doğru ilerlerken kolumu tutuyor. Merdivenlerin dibinde durdu.

"Bunu aldın mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve Poppy'nin durduğu yere doğru ilerlerken korkulukları kavırıyor.

Poppy onu gülümseyerek selamlıyor. Sonra bana bakıyor ve gülümsemesi devam ediyor. "İkinizin de burada olmasına sevindik. Perşembe akşamları yemek bizim evde düzenli bir şeydir. Buradayken birkaç masa oyununa katılabilirsiniz."

Ona hayatımda hiç masa oyunu oynamadığımı söylemek için iyi bir zaman mıydı? Bugünkü dünyam onunkinden ne kadar farklıysa, çocukluk dünyam da bir o kadar farklıydı. Gerçi bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin yoktu.

"Bu akşam annem yemek yapıyor. Tavuk fajita yapacak, umarım ikiniz de açsınızdır."

"Ben her zaman açım," diyorum, kapıdan içeri girip Poppy'nin ailesiyle tanışacağım için aniden heyecanlanıyorum. Orada dururken beni sevmelerini istediğimi fark ettim. Her ne kadar halkın hatalarımı unutmasını ve beni sevmesini istesem de

Bana ikinci bir şans vermelerini, bu mükemmel yabancıların onayını daha çok istiyorum ve nedenini bilmiyorum.

"Kim bu adamlar?" Çok iyi eğitilmiş, ama üzerimize atlamak istedikleri her hallerinden belli olan köpeklere bakarak soruyorum.

"Bu Charlie ve bu da Gus."

İsimlerini duyunca iki köpek de inliyor. Aynı anda kulaklarını okşuyorum ve neden bir köpeğim olmadığını merak ediyorum. Hep bir tane istemiştim.

"Hadi içeri girelim de herkesle tanışabilesin," diyor Poppy.

"Onlara bir şey söyledin mi?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bunu birlikte yapabileceğimizi düşünmüştüm." "Bunu kabul etmeyecekler, değil mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ama yüzündeki ifadeye bakılırsa hayır diyebilirim. Onu içeri kadar takip ettim. *İşte bir şey yok.*

On Dokuzuncu Bölüm

Dallas

W çeri girdiğimde, çocukluğumun geçtiği evde olmayan her şeyin olduğu bir evle karşılaştım. Merdivenin duvarını kaplayan aile fotoğraflarından oluşan bir koleksiyon var ve bizi Mutfakta pişen yemeğin kokusu. Diğer odadan gelen sesleri duyabiliyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum. Biri gülüyor. Bulaşıklar tıngırıyor. Hiç yaşamadığınız bir şey için nostaljik olmak mümkün mü?

"Herkes bu tarafa dönsün." Poppy onu takip etmemizi işaret ediyor ve seslere doğru yola çıkıyoruz.

Parlak sarı mutfığa giriyoruz ve herkes konuşmayı bırakıp bana . Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım ama alışamadım. Bu beni ilkokula, herkesin bana başka nedenlerle baktığı günlere geri götürüyor.

Umutsuzca kesilmesi gereken kirli saçlar. Parmaklarında delikler olan yıpranmış ayakkabılar. Çoğu zaman temiz bile olmayan kötü giysiler.

Tanrı'ya şükür büyükannem devreye girdi.

Hissetmemeye çalıştığım kalp ağrısını örtmesini umarak gülümsüyorum.

"Millet, bu Dallas Burke ve büyükannesi Sylvia," diyor Poppy. El sallamak için bir elimi kaldırıyorum.

"Dallas, Sylvia, bu benim kız kardeşim Raya," diyor Poppy, klasik güzelliğe sahip, siyah saçlı bir kadını işaret ederek.

Başıyla selam verdiğinde gülümsemiyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Yüz şöhretimden hiç etkilenmediği anlaşılıyor. Şimdiden onu kazanmanın en zor olacağını söyleyebilirim.

Ama meydan okumayı severim.

"Ve bu da Eloise," diyor Poppy.

Altın sarısı saçları ve Poppy'nin iri mavi gözleri olan minyon bir sarışın ayağa fırlar ve elini uzatır.

Elimi sıktım ve gülümsedim. "Memnun oldum, Eloise."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Dallas-bekle, sana sadece Dallas diyebilir miyim?"

"Umarım ona 'Bay Dallas' demeyecektiniz," diyor Poppy. "O bir okul öncesi öğretmeni değil."

Eloise'in gülüşü gergin geliyor.

"Bana Dallas diyebilirsin, hiç değil," diyorum.

Gram'a dönüyor ve elini tutuyor, sanki değerli bir şeymiş gibi. "Ben de seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. Poppy gelecek hafta ameliyat olacağını söyledi. İstersen ameliyattan sonra terapi köpeklerimizden birini getirebilirim. Kalça protezi tam olarak travmatik bir şey değil ama Susie, en sevdiğim siyah labradorum, insanların moralini yüksek tutmakta harikadır."

Büyükanne hayvanlardan nefret eder ama neyse ki bunu söylemeyecek kadar sağduyuludur. "Bu çok nazik bir davranış olurdu," diyor, muhtemelen Eloise'in büyük mavi gözleri ve içten gülümsemesi. İkimiz de hayatımız boyunca böyle insanlarla çok fazla karşılaşmadık.

"Bu da annem Tammy." Poppy ocağın başında durmuş tavada bir şeyler karıştıran kadını işaret ediyor. Nazik, anaç gözleri var ve yüzü aydınlık.

Tammy gülümsüyor. "İkinizi de akşam yemeğinde ağırladığımız için çok mutluyuz." "Biz de burada olmaktan mutluyuz," diyorum.

"Davetiniz için minnettarız."

"Yine de büyük duyurunun ne olduğunu merak ediyoruz," diyor Raya, doğrudan konuya girerek.

"Raya." Poppy gözlerini devirir. "Dallas, hadi gidip babamla tanışalım."

Bizi odadan çıkarıyor, sonra bana dönüyor ama yürümeye devam ediyor. "Ona geleceğini söylemedim." Sırıttırıyor. "Umarım sorun olmaz."

"Burada olmamı sorun etmeyecek mi?" Ben soruyorum.

"Çıldırarak." Başının dönmesi çok sevimli ama fark etmemeye çalışıyorum. "Büyük hayranınım, unuttun mu?"

Poppy'yi babasının oturup televizyon izlediği oturma odasına kadar takip ediyoruz. Bize bakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. Kanepeden sıçırıyor ve yuhalama sesleri çıkarıyor. Poppy'ye bakıyor ve ellerini çılgınca hareket ettirmeye başlıyor, ağzı hiçbir şey söylemeden hareket ediyor.

"Dallas Burke? Burada mı? Benim evimde mi?" Poppy, babasının işaret dili olduğunu anladığım şeyi tercüme ederek söylüyor. Sonra da babasına, "Kanlı canlı."

Ellerini başının iki yanına koyar ve abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınır. Poppy konuşurken işaret ediyor. "Bu da Sylvia, Dallas'ın büyükannesi."

Elini sıkıyarak için öne çıkarken Gram ona gülümsüyor. "Sizinle tanışmak güzel, efendim."

Elimi sıkıyor, sonra Poppy tercümanlık yaparken tekrar işaret ediyor. "Lütfen bana Mick de," diyor.

"Tanıştığımıza sevindim Mick."

"Buna inanamıyorum," diyor Poppy, tercümanlık yaparak. "Kızlar Poppy'nin sizinle tanıştığını söylediler ama sizi burada, kendi oturma odamda göreceğim hiç aklıma gelmezdi! Lütfen oturun."

Yanındaki koltuğa oturuyorum, Poppy aramızda. "Poppy bizi yemeğe davet etti."

"Seninle konuşmak istediğimiz birkaç var," diyor Poppy.

Bana çok yabancı olan ama onlar için çok rahat olduğu belli olan bu dilin büyüüne kapılmış bir şekilde, ellerini hızla hareket ederken izliyorum.

"Gibi şeyler. . .?"

Poppy, Tammy'nin durduğu kapı aralığını işaret ediyor. "Mick, bunu yemekte konuşuruz," diyor ağzı ve elleriyle. "Bu arada yemek hazır."

"Harika kokuyor," diyorum.

Tammy gülümser, sonra Poppy'ye bakar. "Dallas Burke yemeğimin harika koktuğunu söylüyor." Omuzlarını hafifçe sallıyor.

"Bunu bütün kızlara söylüyor," diyor Poppy.

Tammy ona bulaşık havlusuyla vuruyor. "Soğumadan acele et."

Hepimiz yemek odasındaki büyük masanın etrafında toplanıyoruz ve daha önce hiç böyle bir aile yemeği yemediğimi fark ediyorum. Büyürken, büyükannemin yanına taşındıktan sonra, sadece ikimizdik, bu yüzden aynı anda devam eden birkaç konuşmanın kaosunu yaşamadık. Her zaman sessizdi. Her zaman sıkıcıydı. Özellikle de okuldan nefret eden ve çok fazla öfkeyle uğraşan bir çocuk için.

Ama huzurluydu.

Poppy'nin ailesinin evi hiç de huzurlu değil. Eloise Raya aynı anda konuşurken, Tammy mutfakta unuttuğu bir şeyi almak için birkaç dakikada bir ayağa fırlıyor. Masanın etrafında koşuştururken Mick'i kontrol ediyor. Omzuna bir el. Sadece onun için hızlıca imzalanmış bir yorum.

Onu sevdiğini belli edecek şekilde üzerine titriyor ve ben de buna tanık olduğum için kendimi alçakgönüllü hissediyorum.

Mick karısıyla konuşmadığı zamanlarda Poppy'nin yüksek sesle söylediği hokey sorularını bana yöneltiyor. Duruşunda bu çılgınlığa seyirci kaldığını hissettiren bir şey var.

"Demek sen ve Aaron Mulligan," diyor Eloise beni işaret ederek.

"El-" Poppy ona ters ters bakıyor.

"Ne?" Eloise diyor ve işaret ediyor. "Ona hikayeyi kendi açısından anlatması için bir şans vermeye çalışıyorum."

"Kavganın videosu var ve ilk yumruğu o atmış," diyor Raya yumruğuyla göstererek. "Buna itiraz etmek için ne söyleyebileceğinden emin değilim."

"Hiçbir şey," diyorum dürüstçe. "Aptalcaydı. Kendimi kaybetmemeliydim."

"Özellikle de Jessie DeSoto için," diyor Eloise. "Şarkı bile söyleyemiyor."

Ben gülüyorum. "Benim Mulligan'la olan sorunlarımın onunla hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya sarhoş araba kullanma?" Raya soruyor.

"Raya!" Poppy'nin yanakları kızardı. Çok şirin. Ve beni savunması daha da şirin. Sanki kendimi savunamazmışım gibi. Sanki bunları daha önce duymamışım gibi.

"Çok üzgünüm," diyor Poppy bana.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Ben büyük bir çocuğum, bunu kaldırılabirim. Medya söz konusu olduğunda uğraşmak zorunda olduğum şeylerin yarısı bile değil bunlar. *Bu*," bir kaseye uzanıyorum, "*kameraya çekmek zorundayım*."

Poppy sonra kız kardeşine döner. "O sarhoş değildi. Bunu sana açıklamıştım."

Raya yemeğini sessizce çiğniyor, etkilenmemiş.

"Bunu aradan çıkarsak iyi olur." Poppy nefes alır. "Bakın, Dallas'ın gelip sizinle tanışmasını istememin asıl nedeni bir tür . .bir gelişme oldu." Konuşurken bunu işaret ediyor. Hepsinin Mick'le iletişim kurma biçimleri beni içine çekiyor. Her birinin ikinci doğasıymış gibi işaret etmesini izlemek inanılmaz. Ben de öğrenmek istiyorum.

"Ne tür bir gelişme?" Tammy soruyor.

"Karşılıklı fayda sağlayan bir şey. Umarım." Poppy ayağa kalkıp çantasından sözleşmeleri çıkarıyor ve masanın etrafında dolaştırıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor

Raya. "Bu bir Gizlilik

Sözleşmesi," diyor Poppy.

"Tıkaç emri gibi mi?" Raya alay ediyor.

"Çeneni kapalı tutacağına söz vermek gibi," diyor Poppy.

"Bize bir şey mi imzalatıyorsunuz?" Raya soruyor. "Bize güvenmiyor musun?" "Sana güveniyorum," diyor Poppy sesiyle ve elleriyle. "Ama Dallas'ın

Müdür ısrar etti. Büyük liglerde işler böyle yürür."

Arkama yaslanıp izliyorum, kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Otomatik olarak anında arkadaş mı oluyorsunuz?

Birbirlerini ve sizi sevdikleri belli olan iki ebeveyne sahip olmak?

Eloise, "Profesyonel hokeye 'büyük ligler' denildiğini sanmıyorum," diyor. Sonra da bana, "Değil mi *Dallas*?"

Poppy'ye bakıyorum, gözlerini deviriyor, ben de cevap vermemeyi tercih ediyorum. "Her neyse," diyor. "İmzala şunları."

Mick sözleşmesini ilk imzalayan ve geri kaydıran kişi olur. Bunu yaparken Poppy'ye de bir şey imzalar.

"Babam tek kelime etmeyeceğini söylüyor," diyor Poppy yüksek sesle. Ona doğru sırtıyor ve yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

Raya, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en son imzalayan oldu. İmzaladıktan sonra bana ters ters baktı, sonra da dikkatini Poppy'ye verdi.

"Bize neler olduğunu anlat, Poppy," diyor. "Gerçeği söyle."

"Tamam." Poppy nefesini tutuyor ve masanın diğer ucundan gözlerimin içine bakıyor. "Bu odadan çıkamaz."

"Anladık," diyor Eloise. "Az önce bize yasal bir belge imzaltırdınız, bir kovanın içinde ağladığımız için."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kimse bile kıpırdatmıyor. Poppy oturuyor. "Dallas ve ben iş ortağıyız."

Bir duraklama ve ardından gelen soru yağmuru, görünüşe göre en acil olanı: "Restorana yatırım yapıyor mu?"

Bu muhtemelen daha iyi , bunu yapmayı teklif . Ama Alicia hayır derdi. Bu beni nasıl düzelmiş gösterirdi?

"Hayır," diyor Poppy. "Ama restorana *yardımlı* dokunacak." Babasına dönüyor. "Borçlarımı ödememe yardımcı olacak."

Poppy'nin elini okşuyor, sonra Poppy'ye bir şeyler işaret ediyor.

"Acelem *var* baba," diyor yüksek sesle, elleri hareket ediyor. "Kimseye borçlu olmayı sevmiyorum, özellikle de sana ve anneme."

"Poppy," diyor Tammy. "Aile bunun için vardır."

Kıpırdamadan duruyorum.

Ailem bunun için değildi.

Benden otlanmaya çalışan bir babam ve ben daha çocukken beni terk eden bir annem vardı. Bu daha önce gördüğüm hiçbir aileye benzemiyordu.

Poppy başını sallar. "Her şey çoktan halloldu. Size borcumu ödeyeceğim ve bu son sözüm. Ve Dallas sayesinde bunu yapmanın bir yolunu buldum."

Bir süre sonra tüm gözler üzerime çevrildi.

"Kız kardeşimiz *Pretty Woman* mıydı?" Raya soruyor. "Ben ne yaptım. . ?"

Yanımdaki Büyükanne kıkırdıyor ve parmağıyla Raya'yı işaret ediyor. "Bunu beğendim," diyor.

"Öyle değil Raya," diyor Poppy. "Tam olarak değil."

," diyor Eloise. "Belki daha güncel bir referans, Ray?" Raya gözlerini deviriyor. "*Manhattan'daki hizmetçi mi?*"

Eloise başını sallar.

"*Senden Önce Ben mi?*"

"Aman Tanrım, şu Wolverine'in oynadığı film mi?"

Poppy başını ellerinin arasına alıyor. "Bu *Senin Gibi Biri*," diyor ve başını kaldırmadan imzalıyor. Sonra başını kaldırıyor ve "*Teklif* ne dersin?" diyor.

Eloise ellerini çırpıyor, heyecandan havalara uçmuş gibi görünüyor. "Sahte evlilik mi?!"

Poppy ellerini kaldırır. "Sayılır. O kadar da değil. ..yolun çok aşağısında."

Raya sandalyesine geri oturuyor, hem durumu hem de beni değerlendirmeye devam ediyor. "*Pretty Woman* bir klasiktir, Eloise. Yine de çoğu sorunludur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tammy başını sallar.

Sonra sorular devam ediyor, eller o kadar çılgınca imza atıyor ki Mick'in benden daha iyi takip edemeyeceğine eminim.

Raya: "Sen onun kiralık oyuncağı mısın?"

Tammy: "Bu konuda rahat mıyım bilmiyorum. ." Eloise:

"İlişkiyi tamamlamak zorunda mısın?"

"*Bedenimi satmıyorum!*" Poppy yüksek sesle masadaki herkesi susturur.

Kısa bir duraklama oldu.

"Bir ilişkileri var," diyor Gram. "*Sahte*

bir ilişki," diye ekliyor Poppy.

Oturduğumuzdan beri ilk defa tam bir sessizlik oldu. Neredeyse ürkütücü. Ve sonra, sanki bir işaretmiş gibi, üst üste gelen soru bombardımanı. Bana bir maçtan sonraki basın toplantısını hatırlattı.

Eloise bana "Neden *sahte* bir kız arkadaşına ihtiyacın olsun ki?" diye sordu.

Poppy'ye Tammy şöyle sorar: "Gerçek biriyle çıkmayı tercih etmez miydin? Neredeyse otuz yaşındasın. Hiç gençleşmiyorsun."

Mick, Poppy'ye "Bize bir maç bileti ayarlama şansın var mı?" diye soruyor. Poppy bunu o kadar sessiz söylüyor ki neredeyse kaçıracaktım.

Raya bana, "Eğer ona zarar verirsen, hayatını zindan ederim" dedi.

Poppy ayağa kalkar ve kollarını kaldırır. "Herkes açıklamama izin verebilir mi lütfen?"

Tekrar sessizleşirler ve Poppy onlara her şeyi açıklar. Onu dinlerken, bu gerçekten de kulağa gülünç bir fikir gibi geliyor. Yine de Poppy'yi izlerken, onun ne kadar iyi ve dürüst olduğunu bir kez daha anlıyorum.

Her şey bittikten sonra "Karşılıklı fayda sağlıyor" diyor. "Dallas'ın değiştiğini kanıtlamaya yardım ediyorum ve o da restoranıma çok ihtiyaç duyduğu desteği veriyor. Onun itibarı düzeliyor ve ben de herkese borcumu ödüyorum."

Davasını dinlendirmiş gibi görünüyor, sandalyesine geri oturuyor ve sonunda tabağındaki yemekten bir ısırık alıyor. *Aferin* anlamına geldiğini umduğum küçük bir baş selamı vermek için bana bakmasını bekliyorum.

Yüzü yumuşuyor ve masanın öbür ucundan rahatladığını hissediyorum ve bu işte gerçekten ortak olduğumuzu fark ediyorum.

Takım arkadaşları. Ve bu beni rahatlatan bir şey.

Sahte bir ilişkinin bunu yapabileceğini kim bilebilirdi?

The {Rumor} Değirmen

Görüldü: *Poppy Hart sabahın erken saatlerinde Dallas Burke'ün evinden kayarak uzaklaşıyor. . .*

Loveland'ın en ateşli yeni çifti için işler kızışıyor olmalı çünkü birden fazla kaynağa göre Dallas Burke'ün cipi dün Hart'ların evinin önünde *uzunca* bir süre park halindeydi.

Aslında buradaki büyük haber bu değil, çünkü Poppy *dünkü* kıyafetleriyle aşırı kalabalık restoranında bütün bir vardiyayı tamamlarken görüldü!

Siz ne düşünüyorsunuz. ...eğer araba kullanıyorsanız bu gerçekten bir "utanç yürüyüşü" mü? Hokeyin en sevilen kötü çocuğunun Poppy's Kitchen'a daha dün gelen Miller, her şeye rağmen yerel şefimizin milyoner sağ kanat oyuncusunun dikkatini çektiğini tahmin etmekten başka bir şey yapamıyor.

Sanırım bunun olacağını *kimsenin* tahmin etmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

<Poppy Hart'ın şehir dışında çekilmiş bir dizi fotoğrafı. Her fotoğrafta Poppy egzersiz kıyafetleri giymiş, makyaj yapmamış ve saçlarını başının üstünde topuz yapmış.>

Bu cazibeli fotoğraflara bakarak, sanırım kimse Dallas Burke'ün sığ olduğunu söyleyemez.

Yirminci Bölüm

Poppy

A Anlaşmamızdan birkaç gün sonra Alicia'dan olası "gezilerin" listesini içeren bir e-posta aldım. Onlara "randevu" demediği için minnettarım.

"Başlangıçta Loveland'a yakın olacağız, yerel halkın ikinize nasıl tepki vereceğini ölçeceğiz, sonra Dallas'ın isteği üzerine daha büyük bir sahneye geçeceğiz."

Buna alıştığımız için minnettarım.

Plan Alicia'nın halka "ünlü sıradan bir kıza aşık olur" hikayesini satması, çünkü görünüşe göre insanlar bunu gerçekten seviyor.

Alicia bir noktada bana "Her kız ünlü biriyle birlikte olma şansının olduğuna inanmak ister" dedi. Ona bu düşüncenin şimdiye kadar hiç aklımdan geçmediğini söylemek istiyorum ama küçük beyaz yalanlarla yeterince derine inmiş durumdayım.

Dallas'ın büyük bir kısmı erkek olan hokey hayranlarının onun ıslah olmasını ya da küçük bir kasabanın şefiyle çıkmasını önemsedini sanmıyorum. Ancak Alicia'ya göre reklamların çoğu kadınlara yönelik. "Kazanmak istediklerimiz onlar. Kadınlar ve yöneticiler."

Ama Dallas'ın kazanmak istediği kişiler aslında onlar değil.

Alicia'nın spor içecekleri ve ayakkabı şirketleriyle ilgili büyük planları olabilir, ancak Dallas banka hesabındaki paradan çok daha fazlasını ifade eden bir iş yaparak daha kalıcı bir iz bırakmak istiyor. Bu hedefe ulaşmasında nasıl bir rol oynamam gerektiğini hala anlamamış olsam da, bunun değerli bir hedef olduğunu biliyorum ve elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum.

Alicia'ya göre talimatlarım basit: Dünyaya benim Dallas'ta çok iyi şeyler gören, sağlıklı, tatlı, iyi kalpli bir kadın olduğumu göstermek istiyor.

Tek sorun, bunları nasıl aktaracağıma dair hiçbir fikrim olmaması.

Bu konuda yarı iyi hissetmemin bir nedeni de fazla rol yapmayı planlamıyor olmamdı. Dallas'tan hoşlanıyorum. Yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Medyadaki şöhreti ne olursa olsun onun iyi bir insan olduğuna inanıyorum. Yapmam gerektiğini bildiğim tek numara, gerçekten *aşık* olmaktı.

Kendime bunun sahte olması gerektiğini hatırlatıyorum.

Dallas'ın da e-postada kopyalandığını fark ettim ve keşke ona ulaşım Alicia'nın "randevu" fikirleri hakkında ne düşündüğünü soracak kadar rahat hissedebilseydim. Çoğu, aşık *olsak* bile Dallas'ın yapacağını hayal edemeyeceğim şeyler. Yani hangi erkek "bir kitapçada oturup en az bir saat boyunca el ele tutuşup kahve içerek kitap okumak" ister ki?

Çünkü bu listede on numara.

Şimdi düşünüyorum da, keşke benimle bunu yapmak isteyen bir adam tanıyor *olsaydım*. Onunla hemen evlenirdim.

Kontratı imzaladığımızın ertesi günü Dallas yola çıktı. Üç gün uzak kaldıktan sonra şimdi geri döndü, yani buraya kadar.

İlk, resmi, gerçek sahte randevumuz.

Cumartesi sabahı koşuşturmasını bir albatros zarafetiyle atlattım ve Serena'nın kapıdaki *Kapalı* tabelasını çevirmesinden yaklaşık on dakika sonra Dallas geldi. Ne yazık ki onun için hala yemeklerini bitiren bir sürü insan var ve benim kimseyi dışarı atacak cesaretim yok.

Evlerimizden biri yerine burada buluşmayı ayarladık, çünkü burası daha halka açıktı. Şimdi yemek odamda otururken, korkunun ve kendimden şüphe etmenin yükseldiğini hissediyorum.

Mutfak kapısındaki pencereden ona bakıyorum, *orada oturmayı* bile nasıl güzel gösterdiğine hayret ediyorum.

Ama bundan daha fazlası, değil mi? *O* bundan daha fazlası. *O sadece* yakışıklı bir adam değil. Nazik biri. Büyükannesiyile ilgilenme şekli. Evinde uyuyakaldığımda hiçbir şey yapmaya çalışmaması.

Ve tabii ki Margot konusunda bana yardım etmek için hemen devreye girmesi. Sırf bu yüzden bir yıl boyunca onunla çıkıyormuş gibi yaptım.

"*Dallas Burke iyi bir adam mı?*" yazdıktan sonra Google sonuçlarının yirmi üçüncü sayfasında gömülü tek bir makale buldum.

Yirmi üç sayfa boyunca gezindim.

Makalede Dallas'ın çeşitli kuruluşlar aracılığıyla yoksul çocuklarla yaptığı çalışmalar vurgulanıyordu. Medyanın neden onun bu yönü hakkında yazmamaya niyetli görüldüğünü anlamıyorum. Eğer daha fazla insan bunu görseydi, ona aşık olurlardı.

Ben de tam olarak bunu yapmayacağım.

"Burada öylece durup aval aval ona mı bakacaksın?" Kit parmak uçlarında yükselip benim baktığım pencereden içeri bakıyor.

"Ne? *Hayır*," diyorum . "Tabii ki hayır. Sadece cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

Serena kapıyı iterek açtı ve "Dışarı mı çıkıyorsun yoksa?" der gibi bir ifadeyle bana baktı.

"Hâlâ üstümü değiştirmem gerekiyor," diyorum.

"En azından ona söyle," diyor Kit.

Cesaretimi toplayıp yemek salonuna doğru yürüyorum. Doğal olarak restoranın tam ortasında yer alan masasına doğru ilerlerken birkaç müşterinin gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

Ona ulaştığımda, "Seni buraya kim oturttuysa, belli ki seni sergilemek istemiş," diyorum.

Ayağa kalkıyor, koluma uzanıyor ve beni yanağımdan öpmek için eğiliyor. Bu tek ve hızlı hareket zihnimi yaklaşan PDA görüntüleriyle dolduruyor ve bu yüzden tüm vücudum karıncalanıyor.

"Lütfen oturun," diyor.

Biliyorum ve bir kez göz göze geldiğimizde kendi ligimin ne kadar dışında olduğumu hatırlıyorum.

Ama sonra Dallas'ı *fantezi oyuncak*ı olarak düşünmek yerine *sadece bir arkadaş* olarak düşünmenin akıllıca olacağına karar veriyorum ve bu işte birlikte olduğumuzu hatırlıyorum.

İş ortakları. Takım

arkadaşı .

"Yani," diyorum, çünkü mükemmel bir sohbetçiyim.

Gülümsüyor. "Günün nasıl geçti?"

"Meşgulüm," dedim ona. "Hiç durmadan. Güzel ve ünlü arkadaşlara sahip olmak işe yarıyor." Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Sanki onun güzel olduğunu düşündüğümü gizleyebilmişim gibi. Sanki bir tek ben varmışım gibi.

"Güzel, ha?"

Gözlerimi kaçırıyorum ama sırtışı fark edilmeden önce değil. Ellerimi pantolonumun kenarlarından aşağı kaydırıyorum. "Alicia'nın listesini gördüm. Gidecek bir yer seçtin mi?"

Başını sallıyor. "Okumadım."

Gülüyorum. "İçinde ne olduğunu söylememi ister misin?"

Başka bir sallama. "Hayır, bence kendi listemizi oluşturmalıyız."

Eğildim. "Buradaki amaç dünyaya ne kadar *reformcu* olduğunu göstermek değil mi?"

"Bence asıl mesele bu şehre ne kadar iyi bir şef olduğunuzu göstermek."

Bu sözleri söyler söylemez, bunu yapma nedenlerinin kendisiyle ya da ne istediğiyle çok az ilgisi olduğunu anladım.

Sahte bir *vay be* der gibi ellerimi kaldırdım. "Tamam dostum, kuralları çiğnemek istiyorsan aklında ne var?"

"Farklı kıyafetleriniz var mı?"

Gülüyorum. "Ne yani, benimle lekeli üniformamla görünmek istemiyor musun?"

Eğlenmiş görünüyor. "Biliyor musun, herkes senin çok tatlı olduğunu düşünüyor ama ben tamamen yanıldıklarını düşünmeye başladım."

"Oh, . *Kesinlikle* iğneleyici bir tarafım var," diyorum.

"Güzel. Üstünü değiştir."

Bana patronluk hoşlanmam.

Görünüşe göre Dallas Burke tarafından yapılmadığı sürece.

Mutfağa doğru dönüyorum ve kapının penceresinden bana bakan iki çift göz görüyorum.

Bu beni sersemleten bir şey.

Aceleyle ofisime dönüp panjurları çekiyorum, ardından kot pantolon ve uçuk pembe bir kazak giyiyorum. Saçımdaki lastiği çıkarıyorum, azıcık makyajımı tazeliyorum ve rekor bir sürede ofisten çıkıyorum. Çıktığımda Dallas'ı mutfakta Miguel ile konuşurken buluyorum.

Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, Miguel bir hayran ve içimde küçük bir parça, kazara kelime kusmam ve sol kolumu tutmam beni buraya getirdiği için minnettar hissediyor. Eloise'i göster ve anlat için okula getirdiğim gün gibiydi. Diğer tüm anaokulu öğrencileri de benim gibi *bebeğime* vurulmuştu ve sınıfa böyle bir neşe getiren kişi olarak kendimi çok özel hissediyordum.

Dallas, Miguel'in söylediği bir şeye gülüyor ve ben bunu görüyorum, o bağlantı kıvılcımını, bir insanı kazandığı anı. Bu bir hediye, gerçekten.

Orada durduğumu fark etti ve kaşları havaya kalktı. "Vay canına, harika görünüyorsun."

Kit ve Serena'nın bu yoruma verdikleri tepkiyi görmek için dönmeme gerek yok ve bu yüzden yanaklarımın kızardığını bilmek için aynaya ihtiyacım yok.

"Teşekkürler," diyorum, sanki bir can simidiymiş ve nasıl yüzüleceğini bilmiyormuşum gibi montuma sarılıyorum. "Hazır mısınız?"

"Siz nereye gidiyorsunuz?" Miguel hâlâ gülümseyerek soruyor.

Dallas bana döndü. "Bu bir sürpriz."

"İkinize iyi eğlenceler," diyor Miguel. "Yarın görüşürüz, Şef."

Üç çalışanıma da gülümsüyorum ve Dallas'ı kapıdan dışarı, restorana ve sokağa kadar takip ediyorum. Şehir merkezinde dolaşan birkaç kişi durup not alıyor, telefonlarıyla gizlice fotoğraf çekmeye çalışıyor ya da başaramıyor. Dallas'ın arabasına doğru ilerliyorum ama o elimi tutuyor.

Durup bakıyorum, sanki bir el falcısıymışım ve çok etkileyici bir satır bulmuşum gibi.

"Yürüyeceğimizi düşünmüştüm," diyor.

"Oh, tamam." Keşke o elimi tutmadan önce elimi silme şansım olsaydı. Avuçlarım nemli.

Beni biraz çekiştiriyor ve caddede ilerlemeye başlıyoruz.

"İnsanlar bakıyor," diyorum, sanki geçit törenindeymişiz gibi hissederek.

"Amaç da bu değil mi zaten?" Bana bakıyor, ama ben bakışlarımı ileriye çeviriyorum, rol yapmayı umursamıyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. "Sen iyi misin?"

Nalbur dükkanının önünden geçerken başımı sallıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." Sonra sokağın karşısındaki bir şey dikkatini çeker. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Bakışlarını caddenin karşısındaki bir butiğin camlarını boyayan bir grup sanatçıya doğru takip ediyorum. "Oh, Sevgililer Günü için hazırlanıyorlar." Kaldırımları işaret ediyorum. "Nasıl boyandıklarını görüyor musun?" Solmuş kalpler uzanıyor. "Geçen yıldan kalan kalplerin üzeri boyanacak ve yerlerine yeni kalpler çizilecek. Her yıl insanlar kendi duygularını ekliyor, 'Seni seviyorum, Bertie' ya da '25 yılın şerefine, Shirl' gibi."

"Bertie ve Shirl? Burada çizgi film karakterleri mi yaşıyor?" Gülüyor.

"Takma kafana. Festival bir hafta sürecek bir kutlama." Ona bir ciddi bir bakış. "Bu *çok* büyük bir mesele."

"Öyle demiştiniz." Gülümsemesi bana tüm bu küçük kasaba geleneğinin onu eğlendirdiğini söylüyor.

"Hâlâ haftalar " diyor.

"Doğru, ama bunu bir ay sürecek bir etkinliğe dönüştürmek varken neden tek bir günü kutlayalım ki?" Gülümsüyorum. "Bu şehir Valentine delisi."

"Pencerelerini boyayacak mısın?" diye soruyor. "Aslında boyayabilirim," diyorum. "Eğlenceli olabilir."

Geçen yıl onları boyamadım. Geçen yıl eğlenceli değildi.

Poppy's Kitchen yeni açılmıştı ve işleri iyi gitmiyordu ve prensip olarak Sevgililer Gün'ünü kutlamıyorum. Bu yıl, her ne sebeple olursa olsun, düşüncelerim daha az alaycı.

Onunkiyle iç içe geçmiş olan elime bakıyorum. *Her ne sebeple olursa olsun*, gerçekten.

"Şubat ayı boyunca kalp şeklinde kahvaltı pizzaları yapmayı düşünüyordum," diyorum. "Genelde bu tatile katılmam ama eğer toplumun bir parçası olacaksam, muhtemelen onların sevdiği şeyleri kucaklamalıyım."

"Ya da tam tersini yapabilirsiniz. Evinizi kafatasları ve çapraz kemiklerle süsleyin. İnsanlara kutlama *yapmayacakları* bir yer verin."

Gülüyorum. "Aslında bu harika bir fikir." Gerçi bu yıl tatilden nefret etmek pek akıllıca değil. Tüm kasabanın beni ve ünlü erkek arkadaşımı desteklemesi gerekirken değil.

"İyi giyindim mi? Emin olamadım," diyorum, çoğunlukla boşluk doldurmak için. "Mükemmel görünüyorsun."

Bu yorumda olması gerekenden çok daha fazlasını okudum.

Loveland'ın şehir merkezindeki ana caddede yürürken Dallas etrafına bakınıyor. Burayı burada büyümemiş birinin gözünden görmeyi hayal etmeye çalışıyorum. Tuhaf. Büyüleyici. Kasaba meydanında bir çardak ve onu kalp şeklinde ışık dizileriyle süsleyen bir grup kadın var.

Gelecek hafta bu saatlerde tüm "iş bölgesi" süslenmiş olacak. İş bölgesi, Cupid Lane'in beş bloğu anlamına geliyor. Boyalı pencereler. Boyalı kaldırımlar. Eski moda lamba direklerine takılı hoparlörlerden aşk şarkıları yükselecek. Bu kaçınılmaz bir aşk kutlaması.

El ele, sessizce, her şeyi içine çekerek yürüyoruz ve sonra Dallas aniden duruyor. "Biliyor musun, sanırım burası doğru yer."

Başımı kaldırıp baktığımda Loveland Buz Evi'nin önünde durduğumuzu görüyorum.

"Burada mı?"

"Evet."

"Buz patenine mi gidiyoruz?"

Elimi bıraktı ve binaya doğru geri çekildi. "Bakalım sende ne varmış Hart."

"Büyük ihtimalle, bir çift kırık bilek."

Durdu. "Hiç gittin mi?"

Gülüyorum. "Hayır, denediğimi görmek isteyeceğini de sanmıyorum." Yüzündeki sırıtış muziplik dolu. "Hayır, gerçekten istiyorum."

Başımı sallıyorum ama ona doğru birkaç adım atıyorum. "Senin yanında kendimi yeterince küçük düşürmedim mi?"

"Seni havaya sokmak için One Direction çalmalarını isteyebilirim," diyor alaycı bir sırıtışla.

Gözlerimi kaçırıp inliyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. "Sana bu hikayeyi anlatmamam gerektiğini biliyordum."

Gülüyor ama biz hareket edemeden buzhaneden annesiyle birlikte çıkan bir çocuk koşarak yanımıza geliyor. "Dallas Burke!?"

Dallas genç hayranına döner ve gülümser.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum!"

Çocuğun annesi bize doğru koşuyor. "O büyük bir hayran." "O zaman bir fotoğraf çekmeliyiz," diyor Dallas.

Dallas.

"Ve sopamı imzalayacak mısın?"

"Evet! Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

Dallas'ın kolay bir sohbet başlatmasını, çocuğun seviyesine inmesini ve onunla ortak hokey sevgileri hakkında sohbet etmesini izliyorum. Bu çocukla olan ilişkisini izlemek gerçekten çok güzel.

Dallas çocukla poz veriyor, sonra da nezaketle hokey sopasını ve kaskını imzalıyor. O bunu yaparken ben de telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çekiyorum.

İnsanların görmesi gereken Dallas *bu*.

Çocuk Dallas'la tanıştığı için hala korkmuş bir şekilde uzaklaştığında, görüntüyü kendi sosyal medya hesabımda paylaşıyorum.

Dallas bana döndü. "Evet, Bayan Hart," dedi, "buz patenine gitmeye hazır mısınız?"

İşim bittikten sonra adını buz düşmesi koyacaklarını garanti ederim.

Bölüm Yirmi Bir

Poppy

S Bazı insanların buz pateni yapmasına izin verilmemelidir.
Ben de o insanlardan biriyim.

Kiraladığım patenleri bağlarken, Dallas'a baktım.

bir grup genç hokey oyuncusuyla konuşuyor. Çocukların yüzlerindeki ifadeden bütün yıllarını değiştirdiğini anlayabiliyorum.

Tersine, şu anda hissettikleri sevinç, benim hissettiğim dehşetle doğru orantılı.

Patenlerimi bağladıktan sonra kendimi sıranın ucuna, Dallas'a doğru kaydırıyorum. Fark etti, çocuklara gitmesi gerektiğini söyledi, sonra bana döndü.

"Konuşmaya devam edebilirsin," diyorum. "gecenin geri kalanında onlarla konuş. Kaymak zorunda değilim. Sadece burada oturabilirim. Ve . Hem de hiç."

"Hayır." Yanıma oturdu ve *yakınıma* eğildi. "Yapmamız gereken bir iş var."

Onun yakınlığı karşısında omurgamda oluşan ürpertiye rağmen inliyorum.

"Buz pateninin anlaşmamızın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum."

Ellerini bana doğru uzatıyor ve ben onları tuttuğumda beni yukarı çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onun ilgisinin beni sakinleştirdiğini fark ediyorum.

"Düşmene izin vermeyeceğim."

Bazen anlar olur ki, biri size bir şey söyler ve söyler söylemez daha önce sahip olmadığınız bir sükunetle dolup taşarsınız. Doktorun taramanın temiz çıktığını söylediği tek bir cümle, yeni satın aldığınız boş binaya bakarken arkanıza yaslanan bir aile üyesinin size "*bunu başarabilirsin*" demesi.

Bu da o anlardan biri. Ve ben ona inanıyorum.

Buzun üzerine çıkıyoruz ve o geriye doğru kayıyor, ben yalpalayıp dengemi bulmaya çalışırken ellerimi tutuyor.

Sadece işini yapan bir adama göre, bana karşı şaşırtıcı derecede dikkatli ve beni dik tutmak için verdiği söze sadık kalmaya özen gösteriyor. Minik insanlar yanımızdan o kadar hızlı geçiyorlar ki beni hazırlıksız yakalıyorlar.

"Bu çocuklar beni umutsuz vaka gibi gösteriyor." "Muhtemelen paten kayarak doğmuşlardır" diyor.

"Öyle miydin?" Virajı salyangoz hızıyla alıyoruz ve eminim ki beni tutan sabit ve güçlü kolları olmasaydı, bıçaklarım buza çarptığı anda kırımın üstüne düşerdim.

Başını sallıyor. "On iki yaşına kadar paten kaymaya başlamadım."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Sizin seviyenizde oynayan çoğu erkeğin çok genç yaşlardan beri oynadığını sanıyordum."

"Ben değil."

Artık virajı geçtik ve rahatlamak istiyorum ama vücudumdaki her kas gergin.

"Neden başladın?"

"Büyükanne," diyor. "Çok sinirli olduğumu söyledi. Bir çıkışa ihtiyacım olduğunu biliyordu." "Yani seni büyüten kişi o."

Başını salladı. "Çoğunlukla."

"Ve seni hokeyle tanıştıran da o." "Evet. Her şeyi ona borçluyum." Hızını artırıyor.

"Biliyor musun," diye şaka yapıyorum, "tüm kaslarımın gevşemesine izin versem ve sen beni arkanda sürüklesen daha iyi olurmuş gibi hissediyorum."

Kendi gülüşüne şaşırmış görünüyor ve ben de ciddi olduğumu belli etmiyorum.

"Peki ya ailen?" diye sordum.

"Resmin dışında," diyor ve sonra ayaklarıma bakıyor. "Harika gidiyorsun."

Alay ediyorum ve konuyu değiştirdiğini aklıma not ediyorum. "Kelimenin tam anlamıyla tüm ağırlığımı sana aktardım, bu yüzden gerçekten harika olan sensin."

Yaklaşık yarım saat sonra, bazı gençler ellerinde hokey sopaları ve disklerle buzun üzerine geliyor. Grupta bir kız olduğunu fark ediyorum ve bu erkek egemen sporu oynadığı için onu sessizce alkışlıyor, içten içe bu çocukların etrafında daireler çizmesini umuyorum.

İçlerinden biri Dallas'a doğru kayıyor. "Halka açık bir paten, ama bana kalıp yarım saat sonra bizimle sopa ve disk seansı yapıp yapamayacağınızı sormamı söylediler."

Dallas bizi durduruyor ve ben de ellerini sıkıca kavıyorum. "Üzgünüm çocuklar, bir randevum var."

Bu hayal kırıklığı o Sıçramalarkarşısında onların yüzler o neredeyse dayanılmaz.

"Benim sorun değil," diyorum. "Sanırım izlemekte daha iyi olabilirim."

Çocuklardan biri, "Evet, dışarıda biraz sert görünüyorsun," diyor. Başka bir çocuk onun göğsüne vuruyor ve ben gülüyorum. Sonra Dallas'a, "Eğlenceli olacak."

Bir süre düşündükten sonra kesin bir tavırla başını sallıyor. "Peki, ama akşam yemeği rezervasyonumuz var, o yüzden çok uzun kalamam."

Çocuklar enerjik bir tezahürat yaptı ve bir kez daha, onun diğer insanların hayatlarına bu kadar kolay getirdiği neşeye hayret ediyorum. Özellikle de çocuklara. Şöhret tuhaf bir şey. İnsanlar internette çok fazla nefret kusabiliyorlar ama yüz yüze gelince çok *sevimli olabiliyorlar*.

Yarım saat sonra, mutluluk içinde ayakkaabılarımın içinde ve donmamış bir zemindeydim.

Dallas'ın buzun üzerinde bir güç ve hızla ilerleyişini izliyorum ki pistteki herkes durup bakıyor. Ve filme alıyorum. Piste doğrultulmuş bir sürü telefon. Bu onun itibarı için iyi olmalı. Ve gelecek planları için.

Kendi telefonumu elime alıp bir video çekiyorum ve ardından "Bir grup genç hokey oyuncusu için ekildim ve bundan daha mutlu olamazdım!" yazarak paylaşıyorum.

"Ligdeki en iyi oyuncuyu pistime getirdiğin için sana teşekkür etmeli miyim?" Ice House'un sahibi Burt Dobson yanımda duruyor ve Dallas'ın çocuklardan birine pak tutma becerileri konusunda koçluk yapmasını izliyor. En azından ben ona bu konuda koçluk yaptığını varsayıyorum.

"Oh, bunların hepsi onun fikriydi," diyorum.

"Peki, ona iyi bir tane olduğunu söyle," diyor.

Pistin dış kenarında daha fazla insanın toplandığını fark ediyorum ve çok geçmeden Dallas bu çocuklara tam bir klinik veriyor.

Ve bu işte *iyi*.

Onlarla etkileşim şekli. Onları cesaretlendirme ve nasıl daha iyi olabilecekleri konusunda tavsiyelerde bulunmadan önce iyi yaptıkları şeylere dikkat çekme şekli. Çocukların her kelimeyi içlerine sindirdiklerini görebiliyorum.

Bazı koçlar bir çocuğu dövmeye meyilli olabilir ama Dallas'ın bunu yapmamasını seviyorum. Sanki biri onun içinde bir ışık yakmış gibi ve bu inanılmaz bir şey.

Tanık.

Burt buzun üzerine çıkıyor (sallanmadan, fark ediyorum) ve birkaç fotoğraf çekiyor, bu da bana videomu Alicia'ya mesaj atmam için zaman veriyor.

O da cevap verir:

ALICIA

Harika fikir, Poppy! Bu altın değerinde!

Kaşlarımı çatıyorum. Burada hiçbir şey sahnelemedim. Bu sadece Dallas'ın doğal ortamı. Alicia, insanların onu iyi bir adam olarak görmesini sağlamak için büyük ve ayrıntılı bir plan yapması gerektiğini düşünüyordu, oysa asıl ihtiyacı olan Dallas'ın kendisi olmasına izin vermektir.

Biz ayrılmadan önce Dallas kırk dakika boyunca diskleri, sopaları ve formaları imzalıyor, bu çocukların babalarıyla, Burt'le ve hatta A) onun için çok yaşlı ve B) evli olduklarını unutmuş görünen birkaç anneyle sohbet ediyor.

Kenarda durup onu izliyorum ve tanımadığı bu insanlara zaman ayırmaya bu kadar istekli ne kadar harika olduğunu düşünüyorum.

Başını kaldırıp beni görüyor ve ellerini kaldırıp beni işaret ediyor. "Bir randevum var çocuklar!"

Hepsinden toplu bir *ooooh* sesi geliyor ve eminim ben de şehrin dört bir yanına dizilmiş Sevgililer Günü kalpleri kadar kırmızıyım. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, biraz göz ardı edilmiş hissedebilirdim, ama gerçek şu ki, Dallas'ın gerçekte kim olduğuna dair bir fikir edinmek hoşuma gidiyor.

Bu nedenle, kalbimi kontrol altında tutmanın çok daha zor olacağını rahatlıkla ve kesinlikle söyleyebilirim.

Yirmi İkinci Bölüm

Poppy

T Loveland kasabası Dallas Burke'e aşık. Ve onları suçlayamam bile, çünkü anlıyorum. Buz pateni randevumuzdan birkaç gün sonra büyükannem ameliyat oldu. Ben gittim.

Buzdolabını doldurmak için dışarı çıktım ve Dallas'ın yolda olduğu dört gün boyunca onunla kaldım. Korkunç bir hasta, huysuz ve inatçı, son derece bağımsız ve açık sözlü ve ona karşı birden fazla kez sert ses tonumu kullanmak zorunda kalıyorum.

The Mill, Sylvia'yı bir doktor randevusuna götürürken görüldüğümü bildiriyor ve yorumlar bölümü nişan konuşmalarıyla patlıyor. Görünüşe göre ameliyat sonrası insanlara sadece ailelerine katılmayı planlıyorsanız yardım ediyorsunuz.

Alicia işini yapmakla meşgul, ayrı olmamıza rağmen ilişkimiz hakkında sorular soruyor ve bir noktada Eloise bana internette altyazılı bir video gönderiyor: *Dallas Burke yolda ve yeni aşkını özlüyor*.

Yeni alevin *ben* olduğumu anlamam bir saniye sürüyor ama videoyu izlemiyorum çünkü insanların hakkımızda ne dediğini bilmek istemiyorum.

Hem restorana hem de Gram'a ayak uydurmaya odaklandım. İkincisi anlaşmanın bir parçası değildi, özellikle değil, ama bunu yapmaktan mutluyum. Eloise laboratuvar köpeği Susie ile birlikte geliyor ve Gram köpekleri sevmediğini iddia etse de bu köpek onu hemen kazanıyor gibi görünüyor.

Kendi kendime neden bir köpeğim merak ediyorum. Hep bir tane istemişimdir.

Dört gece üst üste, Dallas maçlardan sonra arıyor. O ve Gram neleri iyi yaptığını ve nelerin üzerinde çalışması gerektiğini konuşurlar.

Bana telefon ediyor. Her gece, her şehirde, bir otel odasında tek başına yalnız olup olmadığını merak ediyorum ama sormuyorum çünkü bu çok kişisel geliyor.

Ne yaptığını anlatmak yerine restoranı soruyor. Ona çok yoğun olduğunu, Miguel'in eşi Gabi'yi mutfakta yarı zamanlı olarak yardım etmesi için getirdiğimi ve iki garson daha aldığımı söylüyorum. Bu haber onu gerçekten mutlu etti.

Ona Loveland'daki Sevgililer Günü patlamasından da bahsettim. "Sen eve dönene kadar tüm etkisini göstermiş olacak." "Sabırsızlanıyorum" diyor ama sesindeki ironiyi duyuyorum.

İki kez, onunla telefonda uyuyakaldım ve gecenin bir yarısı uyandığımda, ikimiz de uyuyor olmamıza rağmen aramayı hala bağlı buldum.

Döndüğünde, Gram ameliyattan bir hafta sonradır ve beklenenden daha hızlı ilerlemektedir ve odadaki herkese başından beri planının bu olduğunu açıklar.

Alicia hemen atılıyor, ama Dallas insan içine çıkma direktifini görmezden geliyor ve büyükannemle birlikte *Downton Abbey*'i izlemeye gelmek isteyip istemediğimi soruyor.

Randevular arasında en iyilerinden biriydi. En önemli avantajı, bana pijama giymemi söylemesi "yoksa eve girmene izin vermem".

Ona bir anahtarım olduğunu hatırlatıyorum, o da bana benden daha güçlü olduğunu ve isterse beni binadan çıkarabileceğini hatırlatıyor.

En rahat kıyafetlerimle geldim ve kapıyı çaldım. Açtığında, ona bir kez daha baktım. Siyah pijama pantolon ve Comets kapüşonlu tişört. Onaylıyorum. Ama sonra gözlerinin ışıldamasına takılıyorum. Kendime bunun bir anlamı olmadığını söylüyorum ama inanmıyorum.

Beni gördüğü için gerçekten mutlu görünüyor.

Büyükannem koltukta uyuklarken biz de patlamış mısır yapıp koltukta oturuyoruz (ben köşede, o bir minder ötede). Onu beslemekten ve bir seferde iki merdiven çıkmaya çalışmasını engellemekten başka hiçbir yol bilmesem de onu sağlığına kavuşturma arzusuyla dolup taşıyorum.

Arada bir kahve içmeye ya da şehirde hızlıca bir şeyler yemeye gidiyoruz ki bunu paylaşabilelim ve Alicia'ya dışarıda görüldüğümüzü söyleyebilelim, ancak *The Mill*'in sürekli ilgisi dışında hayatlarımıza çok az ilgi var.

Ve buna bayıldım.

Yine de, tüm bu olumlu basın benim işime yarıyor da onun işine yaramıyorsa Dallas'a haksızlık mı etmiş oluruz?

Sevgililer Günü'ne sadece iki hafta kaldı ve şu anda şehir tamamen süslenmiş durumda. Yerel lisenin sanat kulübünün pencerelerini boyamasına bile izin verdim ve söylemeliyim ki, bu bana kendimi şenlikli hissettiriyor. Hayatım boyunca ilk kez bu şekerli tatilden korkmuyorum.

Tüm bunların sahte olduğunu biliyorum ve her gün kendime hatırlatıyorum ama kalbimin aklımı dinlediğinden emin değilim.

Loveland merkezli gezilerin üzerinden iki haftadan fazla bir süre geçtikten sonra Alicia, hem Dallas'a hem de bana gönderdiği bir mesajla resti çekti.

ALICIA

İlişkiyi bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi. Poppy, bu hafta bir hokey maçına ne dersin?

Dallas'ın maçlarını televizyondan ya da internetten izliyorum ve hala hokey kurallarını anlamasam da Dallas'ın işte çok ama çok iyi olduğunu anlıyorum. Onu şahsen izlemek oldukça şaşırtıcı olurdu.

POPPY

Bu işi yapabilirim.

ALICIA

Harika! Birini getirmek istersen haber ver,

VIP hazır edeceğim.

POPPY

Sadece iki bilete ihtiyacım var.
Teşekkürler!

Maçtan önceki gece, yarın küçük Loveland baloncuğumuzun yalıtılmış korumasının patlayacağı aklıma geldi.

Kabul ediyorum, amaç da bu zaten -ilişkimizi spekülasyonlara açık hale getirmek ve umarım alkışlanmak- ama şimdi bu noktaya geldiğimiz için sinir küpü olmuş durumdayım. Büyük olasılıkla bu oyunda kendimi tamamen yersiz hissedeceğim.

Dallas bunu fark etmiş olmalı çünkü büyükannem ve onun için hazırladığım yemeği yedikten sonra beni izlediğini fark ettim.

"Ne?" Tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken sordum.

"Sessizsin," diyor. "Öyle miyim?"

Buzluktan bir kutu dondurma çıkarır ve dolaptan iki kâse alır.

Sabah 10'dan önce günlük toplam kalori alımımı yaktığını bildiğimden, "Bence gerçekten çok fazla yiyorsun," diyorum.

Sırıttıyor. "Bu benim suçlu zevkim."

Bulaşıkları yerleştirmeyi bitiriyorum, temizlik konusunda benimle kavga etmeyi bıraktığı için minnettarım ama aynı zamanda yardım ettiği için de minnettarım. İşim bittiğinde döndüğümde onu elinde iki dondurmayla buluyorum. Benimkine sıcak şekerleme ve marshmallow eklemişti ve bir kez daha neyi sevdiğimi hatırlamasından etkilendim.

"Oldukça iyi bir sahte erkek arkadaşsın," diyorum dondurmayı alırken. "Öyle miyim?" Masaya doğru yürüyüp oturuyor, ben de onu takip ediyorum.

"Yani, gerçek erkek arkadaşlarım bile sevdiğim şeyleri hatırlama konusunda senin kadar iyi değillerdi. Kahvemi nasıl içtiğimi. Dondurmamı nasıl sevdiğimi."

Bir ısıruk alır. "Dikkatimi veririm." Dikkatini veriyor. *Bana.*

Sinirlerim dikkatimi çekmek için yarışıyor. "Ne bilmeliyim. ..oyun hakkında?"

"Kuralları bilmek ister misin?"

"Daha çok, orada sen ve ben arasında ne olacağı gibi. . ben," diyorum, gözlerinden kaçarak.

"Gerginsin," diyor.

"Evet," diyorum. "Bu benim için çok yeni bir bölge."

"İyi olacaksın." Arkasına yaslanıyor ve ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzatıyor. "Sen tribünde otur, kudurmuş bir taraftar gibi tezahürat yap, maçtan sonra da takımdan bazı arkadaşlarla yemeğe gideriz."

Nabzım kronometre gibi atmaya başladı. "Tamam."

Dondurmasını bitiriyor, sonra bacaklarını sandalyeden çekip bana doğru eğiliyor. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Pek çok şeyi kontrol edemem ama yalnız kalmamanı ya da kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmamanı sağlayabilirim."

Bana karşı yersiz bir inancı vardı. "Büyükanneimin bu planının işe yarayıp yaramayacağını görmenin zamanı geldi sanırım." Sonra aklıma aşağılayıcı bir düşünce geldi. "Ya benden hoşlanmazlarsa?"

Kaşlarını çattı.

"Kim?" "...Herkes mi?"

"Poppy, saçmalama. Seni sevecekler."

"Bazıları sevmeyecek" diyorum, "çünkü internetin tamamının beni sevmeye ihtimali nedir ki?"

"O insanlar önemli değil."

İnliyorum. Bunu söylemek kolay ve doğru olsa da, beni tanımadığım ve asla tanışmayacağım insanların fikirleri için acı çekmekten alıkoymayacak.

"İhtiyacımız olabilir. . ."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ne?"

"Biraz-" sanki doğru kelimeyi arıyor gibi- "Loveland'da olduğumuzdan daha rahat ol."

Daha rahat mı? Zihnim kendini parka alıyor ve imdat frenine basıyor.

"PDA'yı

kastediyorsun."

Yüzünde bir

gülümseme belirir.

PDA'yı kastediyor.

Sokakta yürürken el ele tutuşmaktan, buz pateni pistinde birbirimize çarpmaktan ya da bir restoranda masada birbirimize yaslanmaktan daha fazlası. Şimdi nabzım tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor ve şehrin bu tarafına ne kadar çabuk bir ambulans getirebileceğimizi hesaplamaya çalışıyorum.

Oksijensiz on dakika dayanabilir miyim?

"Bundan rahatsız oluyorsun," diyor ve elindeki kâseyi nazikçe itiyor.

Başımı biraz fazla hevesle sallıyorum. "Hayır. Ben mi? Pshh. *Hayır*, değilim."

Gülüyor. "Poppy, yanaklarındaki tüm kan çekilmiş. Normalden on ton daha solgunsun. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü sen zaten çok solgunsun." Uzanıp yanağımı dürtüyor. "Sadece gizlice yürüyen ölü olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum."

Alay ettim. "*O kadar* solgun değilim, seni mankafa." Yanağıma dokunduğu yer sıcaktan titriyor.

"Bundan rahatsız olmanı istemiyorum." Yüzünü bana döndü. "Belki de ilk öpücüğü aradan çıkarmalıyız."

Kaşlarımı çattığımda alnımın derisinin bir akordeon gibi çekildiğini hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir çift gibi görünmek ve insanları gerçekten birlikte olduğumuza ikna etmek istiyorsak, muhtemelen öpüşmemiz gerekecek."

Gulp.

"Belki de pratik yapmalıyız. . . pratik yapmalıyız?"

"Öpüşme alıştırması mı?" Gözlerimin kocaman olduğuna eminim. "Ama bu özel bir durum.

Özel alanda öpüşmek yok demiştik, değil mi?"

"Sadece herkesin içinde yapmamız gerektiğinde daha az garip olur diye düşünüyorum." Bunu söylerken o kadar gerçekçi ki, ben hâlâ şokumu atlatmaya çalışıyorum.

"Sen ciddisin," diyorum.

Gözlerinde ciddi bir ifade var. "Şey, evet. Sana bir şey yaptırmaya çalışmıyorum, sadece orada satacak mıyız diye düşünüyorum. . . Bunu burada, yalnızken, bir grup insan olmadan yapmak daha az rahatsız edici olabilir mi?"

Avuçlarım terliyor. Daha az rahatsız edici belki ama çok çok daha tehlikeli.

Gülüyor. "Az önce bir kuş yutmuş gibi görünüyorsun."

"Bu konuda senin kadar açık değilim," diyorum. "Çok fazla kişiyle çıkmadım ve çıktığım erkekler de biraz daha az açık sözlü oldular."

Ve biraz daha az ünlü. Ve biraz daha az harika. Ve biraz daha az güzel.

Dallas boş dondurma kasesini lavaboya duruluyor, ben de aynısını yapıyorum, her ne kadar kasemde hâlâ erimiş bir kepçe yüzüyor olsa da. Sanki şimdi yiyebilirmişim gibi.

Lavaboda omuz omuza duruyoruz ve kaseler temizlendikten sonra suyu kapatıyor ve bana bakıyor.

"İş söz konusu olduğunda ileri gitmenin akıllıca olduğunu düşünüyorum," diyor. "Doğru," diyorum. "Bu işlemsel bir şey."

"Doğru," diyor.

"Araya girecek karışık duygular yok," diyorum.

"Hiç," diyor. "Yani, biz arkadaşız, sanırım."

"Arkadaş olma yolunda ilerliyoruz," diyorum.

"Evet," diyor. "Ve. . . benim dünyam senin için bir şok olabilir. Eğer çok fazla gelirse, çekilebilirsin."

Bunu kabul ettiğimde, Dallas'ın beni şehirde gezdirebileceğini, belki koluna takabileceğini, beni Kalp Festivali'ne götürebileceğini, bana yavaş bir dans bahsedebileceğini düşünmüştüm. ..hepsi çok düşük riskli aktiviteler.

Ancak o düşük riskli bir dünyada yaşamıyor ve ben bunu bilmeme rağmen belki de bunu tam olarak dikkate almamıştım. Bunun ona herhangi bir faydası olabilmesi için güvenli alanımı terk etmem ve o dünyanın bir parçası olmam gerekiyor.

Buna hazır mıyım?

"Peki ne düşünüyorsun?" Elleri yakındaki bir bulaşık bezine siliyor, hiç kimsenin bakmadığı kadar soğukkanlı görünüyor. Art niyetli olduğunu gösteren herhangi bir belirti var mı diye gözlerini inceliyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

"Özel olarak böyle bir şey konuşmadık," diyorum, kesin bir ifadeyle. "Sözleşmeyi bozmak istemiyorum."

"Doğru," diyor. "Yine de, bu liste sadece bizim içindi ve yasal olarak bağlayıcı değil."

Gülüyorum. "Yani, istersek görmezden gelebileceğimiz bir kurallar listesi." "Temel olarak." Omuz silkiyor ve yüzüne tatlı bir ifade yerleşiyor.

"Ama,

Bu tamamen sana bağlı. Yarın için gergin hissetmeni istemiyorum."

"Ne olursa olsun yapacağım," diyorum. Bir süre sonra da, "Ama pratik yapmanın faydası olabilir, bilirsin işte," diyorum. Şu anda ne kadar şeffaf olduğumu merak ediyorum. Dallas'ı öpmenin *tüm zamanların en iyi üç aktivitesi* arasında yer alacağı belli mi? Yavaşça ona doğru dönüyorum, profesyonel bir hokey takımının sağ kanat oyuncusundan bekleyeceğiniz tüm güvenle beni izlediğinin farkındayım.

Ben çenemi kaldırıra ve gözlerimiz buluşana kadar bekliyor. "Bu sadece iş."

Muhtemelen kendimi bir filmde rol alan bir aktris gibi düşünmeliyim, ama şöyle bir şey var. Ben filmdeki bir oyuncu değilim. Ve benim için öpüşmenin bir anlamı var. Aynı zamanda, Dallas Burke'ü öpmek *istememezsem* deli olurum.

Onu tanıdığım kısa birkaç hafta içinde, bu şeyi en az 578 kez rüyamda gördüm. Muhtemelen 578 x 10 gibi.

Ve *dışarıda* üzerimize çevrilmiş, her hareketimizi inceleyen binlerce kamera yerine burada, evinin mahremiyetinde buna alışmanın ne kadar faydalı olacağını anlıyorum.

Bunu hissetmiş olmalı ki gülümseyerek, "Sorun değil, bunun üzerinde çalışabiliriz. Ya da bir yolunu buluruz. İstedğim son şey senin rahatsız olman."

"Rahatsız değilim," diyorum. "Yani, bu *sadece* bir öpücük. *Sen* bunu birçok kez yaptın, *ben de* yaptım. Muhtemelen o kadar çok değil ve birbirimizi tanıyor gibi görünmeliyiz, değil mi? Peki, bunu nasıl yapacağız, yani, sadece-"

Bitirmeme izin vermiyor. Bir adım öne çıkıp beni susturuyor ve tek bir yumuşak hareketle dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dudakları beklediğimden daha yumuşaktı ama öpücüğü hayal ettiğim kadar kendinden emindi. Çünkü hayal *etmiştim*.

Nasıl yapmayayım? Elleri belimde ve ben bir an bocalıyorum, benimkilerle ne yapacağımı bilemiyorum.

Geri çekildi ve bana baktı. "Sen iyi misin?"

Kendine gel, Poppy. Bunu daha önce hiç yapmamış değilim. Başımı sallıyorum, nefes almadığımın fark.

Kazağımın kollarını kıvırıyorum ve yüzüme gelen gevşek bir saç teline hava üflüyorum.

"Tekrar deneyelim," diyorum. Çünkü gerçekten, *gerçekten* tekrar denemek istiyorum. "Emin misin?" Kaşları soru sorarcasına yukarı kalkıyor.

"Eminim," diyorum, kararlı bir şekilde. "Daha iyisini yapabilirim." "Umalım da öyle olsun," diyor ve gülüyor.

Onu ittim. "Beni hazırlıksız yakaladın!"

"Sana antrenman yapacağımızı söylemiştim!" Elleri hâlâ belimde. Benimkiler hala yanımda.

"Biliyorum, ama sen de bir şey yaptın," diyorum.

"Bu şekilde daha iyi olacağını düşündüm. Yara bandını koparmak gibi." Sırıttırıyor. "Söz veriyorum yapmayacağım. ."

Bu sefer bitirmesine izin vermedim.

Bu sefer güvensizliğimi bir kenara bırakıp onu düzgünce öpüyorum. Biraz daha az "ortaokul Cennette Yedi Dakika" ve biraz daha fazla "öpüşme sanatını mükemmelleştirmiş yetişkin".

Dudaklarımız birlikte o kadar güzel hareket ediyor , sanki ikimiz de bunu nasıl yapacağımıza dair önceden not almışız gibi. Belimi kavrayışının sıkılaştığını hissedebiliyorum ve duyularım artıyor. Kokusunun (orman gibi), hissettirdiklerinin (gergin, sıkı) ve tadının (karamelli dondurma gibi) farkındayım. Öpücük derinleştikçe rahatlıyorum ve bu öpücükten zevk aldığımı da fark ediyorum. Hem de çok.

Ama sonra geri çekiliyor, başı eğik, bakışları yerde. Hafif bir kahkaha atıyor.

"Pardon, yanlış bir şey mi yaptım?" Bir adım geri çekilerek soruyorum.

"Hayır," diyor boğazını temizleyerek. "Sen, uh. . ." Tekrar başını sallıyor. "Bu konuda biraz fazla iyisin."

İçimden alevler fişkırıyor, yanaklarımı gurur ve utanç karışımıyla ısıtıyor. Gülümsüyorum. "Özür dilerim."

Bana baktı, sonra geri çekildi. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bunu ona ben mi yaptım?

Bana zayıf bir şekilde parmağını sallıyor. "Sana karşı dikkatli olmam gerekecek."

Sinirlerim gergin bir kahkahayla ortaya çıkıyor. "Doğru. Bunun gibi bir bölüm daha olursa, bunun sahte olduğunu hatırlamakta zorlanacağım."

Gülümsüyor. "Doğru." Sonra gözleri hafifçe kısılır. "Bu iyi bir öpücüktü."

Başka tarafa bakıyorum. Buna nasıl cevap vereyim? İyi bir öpücüktü, harika bir öpücük.

-Ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. Bunun yerine, yanaklarımdaki kızarıklığın sessizliğime karşılık vermesinden korkuyorum.

"Bu sadece iş," diyorum. "Öyle değil mi?"

"İşinde çok iyisin." Tezgâha yaslandı ve beni inceledi. "O zaman iyi hissediyor musun? Yarın için?"

"Evet."

Hayır.

Eğer dikkatli olmazsam, Dallas'ı öpmek yeni favori eğlencem olabilir.

Mükemmelleştirmek istediğim bir hobi. Bu küçük düzenimizde kesin bir avantaj. Ve kendimi birazcık Vivian Ward gibi hissediyorum. Gerçi onun kuralı dudaktan öpüşmek değildi, yani Dallas'ın *Pretty Woman*'ı olsam da çok daha sağlıklı bir versiyonuyum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Poppy

(Ertesi sabah Alicia'dan gelen talimatları içeren bir mesajla uyandım.

ALICIA

Maç günü! Biletleri sana mail atarım. Maçtan sonra seni bulur. Birlikte gitmelisiniz. El ele tutuşun. Kameralar varsa, öpüşürken çektiklerinden emin olun. Arkadaşları da buna inanmalı ve her zaman filme alındığınızı ya da fotoğrafınızın çekildiğini düşünmeli.

Ugh. Kendimi neye bulaştırıyorum ben?

Kahvemi alıp doğruca restorana gidiyorum, yine çılgın bir gün geçireceğimin farkındayım ama aynı zamanda kiramı ve ödenmemiş tüm faturalarımı ödeyebildiğim için şükrediyorum. Babam ona tek kuruş ödemedi önce bunları halletmem konusunda ısrar etti. Gerçekten, sanırım sadece beni oyalıyor. Ailem için o para borç değil, bir hediyeydi.

Ama geri ödememe izin vermezse kabul etmezdim.

Finansal baskı gibi bir baskı yoktur ve kez ortadan kalktığında umut yeniden nefes alabilir.

İşten sonra eve koşup hazırlanacağım ve Dallas şoförünü beni alması ve babamla beni maça götürmesi için gönderecek.

Sabahın ortalarında Kit elinde bir siparişle mutfağa girer. "Şu kendini beğenmiş sarışın kadın seni soruyor, Poppy."

"Margot geri mi döndü?" Bu, burada yemek yediği üst üste üçüncü gündü. Yani, onun parası da başkalarınınkine kadar iyi harcanıyor, ama neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sevmediğim insanların isimlerini hatırlamamaya özen gösteririm," diyor Kit kuru bir sesle. "Gelip onunla konuşabilir misin?"

"Hayır," dedim. "Gerçekten çok ."

"Bu eğlenceli olacak." Kit gözlerini devirir ve mutfaktan çıkar, ancak birkaç saniye sonra geri döner ve "Buraya geri geliyor" der.

Margot kapıda belirir. "Poppy! Geçen gün Dallas'ın buraya geldiğini gördüm, o yüzden gelip bir merhaba dememde bir sakınca olmayacağını düşündüm."

"Az önce kendini Dallas Burke ile mi kıyasladın?" Kit soruyor.

Arkadaşmışsınız gibi ona ilk ismiyle mi hitap ettiniz?

"Sorun değil Kit," diyorum. "Burada oldukça yoğunum Margot, neye ihtiyacın var?"

Garson kız gözlerini devirdi ve yemek odasına geri döndü. Margot mutfığa bakıyor. "Burası çok sevimli. Bu küçük yerde gerçekten harika şeyler yapmışsın. Hem de çok az parayla."

"Ne istiyorsun, Margot?" Jambonlu ve peynirli kiş için yumurta çırparken soruyorum.

"Tanrım, Poppy, bu kulağa düşmanca geliyor." İki elini de kaldırdı. "Barış için geldim."

"Hiç barış içinde gelmediniz."

Vay be. Bu cesareti nereden buldum ben?

"Belli ki burada olmak için bir sebebiniz var."

Margot omuz silkiyor. Sol elindeki devasa yüzük ışığı yakalıyor ve bana Raya'nın lisedeki erkek arkadaşını hepimizin burnunun dibinden nasıl çaldığını hatırlatıyor. Her zaman kötülerin kötü olduklarını bilmediklerini öğrenmişimdir ama bunun Margot için geçerli olduğunu sanmıyorum. Görünüşe göre bazı insanlar kötü olmaktan zevk alıyor.

"Biliyorsunuz Loveland Gönül Festivali'ni geçtiğimiz Şubat ayından bu yana planlıyoruz ve bu yıl festivale gerçekten 'vay be' dedirtecek bir şeyler arıyoruz."

Bunun nereye gittiğini çok iyi biliyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Gerçek bir profesyonel hokey oyuncusunun küçük kasabamıza taşınması ne büyük bir şans," diyor.

Yukarı baktım. "Evet. ."

Margot gülerek elmas işlemeli elini havaya kaldırıyor. "Bilinmeyen bir nedenden ötürü Dallas'la bir ilişkin var gibi görünüyor."

"Çünkü onun erkek arkadaşı," diyor Miguel arkamdan.

İzlediğim krep ızgarasına gülümsüyorum ve Margot'nun yüzünün bocaladığını hayal ediyorum.

"Elbette," diyor, öncekinden daha az şarkı söyleyerek. "Bu yüzden ona şenliklerin bir parçası olup olmayacağını sorabileceğinizi düşündük."

Ona bakıyorum. "Dallas'tan öpüşme kabinine girmesini istemiyorum."

Margot'nun gözleri büyür. "Öpüşme kabini hakkında hiçbir şey söylemedim." Masum numarası yapıyor. "Ama bu *çok* iyi para kazandırır." "

"Hayır, Margot."

"Onu paylaşmak istememeni anlıyorum," diyor Margot. "Yine de onu çok uzun süre kendine saklayabileceğinden şüpheliyim." Gülüyor. "Profesyonel atletlerin sürekli kendilerini onlara atan kadınlarla nasıl olduklarını bilirsin. Bana öyle bir adamı uzun süre tatmin edebileceğini düşünmediğini söyle."

Spatulamı yere bıraktım. İçimde bir şeyler yükseliyor ve normalde onu bastırıyorum ama şu anda o filtreyi kaybetmiş gibiyim.

"Margot. Onun gerçekte nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ama biliyor musun? *Benim var.*" Ona doğru yürümeye başladım ve o da geri çekilmeye başladı.

"Mutfağımı hemen terk etmeni istiyorum," diyorum. "Yapacak işlerim var."

"Evet, görüyorum" diyor, tezgahın kenarına yaslanıp gergin bir kahkaha atarak. "Dışarı *çok* kalabalık. Ne yazık ki herkes yemeğinizi yemek için değil de hokey oyuncusunu görmek için burada."

Miguel arkasını dönüyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sorun yok, Miguel."

Margot kaşlarını kaldırıyor ve Miguel'e sivri bir bakış atarken burnunu havada tutmayı başarıyor. Sonra da bana, "Biz de oyuncak ayı süsleme yarışmasında jüri üyeliği yapabileceğini ya da dansta birkaç saat poz verebileceğini düşünüyorduk."

"Dallas için bu işlerle ben ilgilenmiyorum Margot," diyorum. "Onu işe almak istiyorsanız menajeriyle iletişime geçmeniz gerekecek."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yapacağını umuyorduk," diyor. "Belki sen onu ikna edersin diye düşündük." Bir duraklama. "Bunu bir düşün, tamam mı Poppy? Gelecek hafta Loveland'ın Tadı etkinliğini tartışıyoruz ve küçük restoranınız için bir standımız olmasaydı bundan nefret ederdim."

İç çekiyorum. Bu çok önemsiz.

Ona kızartma tavasıyla vurduğum bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor.

Gülümsüyor, sonra Miguel'e bakıyor, ona tanıdık, küçümseyici bir bakış atıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Miguel ve ben mutfaktaki havaya bakıp onun ardında bırakmış olması gereken kara bulutu arıyor ve sonunda birbirimize dönüyoruz. "Bu az önce mi oldu?" diye soruyor.

"Evet. Ve aslında Taste'deki yerimi tehdit etti," diyorum. "Bunu yapamaz," diyor Miguel.

"Yapabilir, aslında." İç çekiyorum.

Margot'nun kocası Jeremy varlıklı bir Loveland ailesinden geliyordu. Jeremy'yi iyi tanırım çünkü Raya ile lise ve üniversitenin ilk yılı boyunca çıkmışlardı. Sanırım Raya'nın şu anda bu kadar soğuk olmasının nedenlerinden biri de bu - çünkü Jeremy onu terk edip Margot ile çıkmaya başladığında, bu Raya'nın kalbini ikiye böldü. Sonra, sonunda işte tanıştığı bir adamla tekrar denemeye karar verdiğinde. ..başka bir felaket. Hakkında konuşmadığı bir felaket. Asla.

Şimdi, kız kardeşim bekar hayatından memnun görünüyor.

Margot, Jeremy'nin soyadının gücünün neredeyse anında aklına girmesine izin verdi.

İnledim. "Dallas'tan bunu yapmasını isteyemem." *O benim gerçek erkek arkadaşım bile değil!*

Miguel omuz silkiyor. "Bunu başka bir gün düşünürüz. Şimdilik," diyerek cızırdayan ızgaraları işaret ediyor, "pişirin!"

yapıyorum. Ve bunu yaparken, paniklemeye başlıyorum. Margot, festival ya da Loveland'ın Tadı hakkında değil. Bu akşamki hokey maçı hakkında. Terin saç çizgimde toplandığını hissedebiliyorum. Kolumla sildim ama faydası olmadı. Sabah 11'de, endişeli bir karmaşa içindeydim.

Nadir (ve kısa) bir durgunlukta telefonumu çıkardım.

POPPY

Raya, yardımına ihtiyacım var.

RAYA

Şimdiden mı? Çok hızlı oldu.

POPPY

Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil! Bu gece hokey maçına gidiyorum.

RAYA

. Tamam

POPPY

Şimdiye kadar sadece Loveland'da bulunduk.

Bu çok daha halka açık.

RAYA

Bunu kabul ettiğinizde toplum içinde görünmeniz gerektiğini bildiğinizi varsayıyorum. Mesele de bu zaten.

POPPY

Tabii ki. Ama bu çok yüksek bir baskı. Saçım ve makyajım hakkında hiç düşünmediğimi biliyorsun. Ya da kıyafetlerimi. Ne giymem gerekiyor?

RAYA

Sakin ol, Poppy. Dallas senin neye benzediğini biliyor.

Başparmaklarım telefonumun üzerinde gezinirken yanağımın içini çiğniyorum.

POPPY

Benimle çıktığı için onunla dalga geçilmesini istemiyorum.

Gönder tuşuna basmadan önce kelimelere bakıyorum. Ham ve dürüstler. Ve aşağılayıcı. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Loveland'da, bunların hepsi benim için eğlenceliydi. Ama orada - stadyumda, Dallas'ın dünyasında - ikimiz de kendimizi halkın incelemesine açıyorduk. Yani, bütün mesele buydu, değil mi?

RAYA

Poppy mi?

Raya'nın mesajı geldiğinde telefon elimde titriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Altı saniye geçmeden telefonum çaldı.

RAYA

Eloise ve ben yardım edeceğiz. Seninle evinde buluşuruz.

POPPY

Teşekkürler,
Ray.

RAYA

Kız kardeşler bunun içindir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Poppy

"P "Oppy, babam bunu gördüğünde ölmüş olacaksın." Eloise, yatağında oturmuş, ayaklarını duvara dayamış, *The Mill*'deki son bir haftalık girdileri gözden geçiriyor.

Sanırım Dallas'ın evinde yatmamla ilgili konuşmaya geldi.

"Bunun sahte olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor Raya, dolabımı karıştırırken.

"Öyle," diyorum.

Bana döndü. "Sahte görünmüyor."

"Ayrıca onun *evinde* yatıya kaldın." Eloise yüzüstü dönüyor, sahte bir şokla ağzı açık, gözleri kocaman.

Neden burada olduklarını unutmuş görünüyorlar.

"Kanepede uyuyakalmışım," diyorum. "Hepsi bu kadar." Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum: "Bu kanepeyi hissetseydin sen de uyurdun, şimdiye kadar oturduğum en yumuşak şeydi. Ateş de sıcacıktı, battaniye de. ."

Davama yardımcı olmuyorum.

"O kadar iyi bir oyuncu olduğunu sanmıyorum, Poppy." Raya dönüp tekrar bana bakıyor. Banyomun hemen dışında bornozumla duruyor ve saate bakıyorum.

Kendimi daha da paniklemiş hissetmeye başladım. "Beni hazırlamak için yapman gereken çok iş var, neden bunu konuşuyoruz ki?"

"Poppy. . . ." Raya kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Ne?" Kendi sesimdeki suçluluk duygusunu duyuyorum. "Dallas'la aramızda hiçbir şey olmadı."

Ama bu sözleri söylerken bile yanaklarım alev alev yanıyor ve Herkül çizgi filmindeki Hades'e dönüşüyorum, saçlarım alevler içinde kalıyor.

"Aman *Tanrım, yalan söylüyorsun*," diyor Eloise.

"Yalan *söylemiyorum!*" Bu çılgılık gibi geliyor - aslında yalan söylediğimin bir işareti.

İki kız kardeşim önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Yakalandım.

"Ne oldu, Poppy?" Raya ağır sıklet boks şampiyonasında ringe çıkabilecek gibi görünüyor ve Dallas'a karşı bile olsa, paramın kız kardeşime gideceğini söylemeliyim.

"Çocuklar, otuz beş dakika içinde *hokey kız arkadaşına* şık görünmek zorundayım, bu yüzden lütfen bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır." Raya, Eloise'in yanındaki yatağa uzanıyor.

İnledim. "Tamam, bir anımız vardı."

"Bir dakika mı?" Raya sorar.

"Beni öptü," diye fısıldadım. "Ama sadece pratik yapmak içindi."

Eloise sanki ortaokul öğrencisiymişiz ve aşkı ben sekizinci sınıf dansına davet etmiş gibi bir çılgılık atıyor. "O *ne?!!*"

"Olmak zorundayız. . . bilirsin. Bu işin yürümesi için birbirimize karşı *rahat* olmalıyız," diyorum. "Bu gece çok halka açık."

"Sana *böyle* mi söyledi?" Raya gözlerini devirir. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Raya, yemin ederim, laf olsun diye söylemedim. O sahtekâr değil," diyorum, biraz fazla itiraz ettiğimin farkındayım. Dolabıma doğru yürüyorum, ancak içindeki hiçbir şey beynimde kayıtlı değil.

"O zaman bunu neden yapıyor?" diye soruyor. "Senin bundan elde ettiğin şeyle onun bundan elde ettiği şey tamamen orantısız."

Hareket etmeyi bıraktım ve ona baktım. "Vay be, teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Artık tamamen oturmuş olan Eloise'e bakar. "Beklentileri olabilir. . . *beklentileri olabilir.*"

"," diyorum.

"Seni *öptü!*" Raya *en iyi ben bilirim* sesini takındı. "Eğer bu gerçekten sahte bir ilişkiyse, seni öperek ne halt ediyor? Onunla yatmanı beklemediğinden emin misin, Poppy?"

Başımı salladım. "Her ayrıntı yazıldı. Bununla ilgili hiçbir şey yok. . . bu." Bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor çünkü o zaman düşünmeye başlayacağım ve bu bir kez oldu mu, ben gidiciyim. Zaten yeterince şüpheli seçim yaptım.

"Tamamen korunuyorum," diyorum.

Raya doğruldu. "*Hâlâ* şu küçük mesele var, ne bileyim, senin *duyguların*. Onların ne kadar berbat olduğunu hepimiz biliyoruz."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Raya'nın Avi'den bahsetmesinden nefret ediyorum, alt metin olarak bile olsa. Herkesin ondan bahsetmesinden nefret ediyorum, ama özellikle de onun. Bugünlerde bir erkeğın cazibesine kapılmayacak kadar pragmatik. Avi'yle ilk karşılaştığında onun ne olduğunu anladı ve beni uyarmaya çalıştı.

Dinlemeyen bendim.

"Artık o kadar saf değılim," diyorum sessizce.

"Ama yine de burada, bir erkeğın sizi kullandığı başka bir ilişkidesiniz."

Ben havası inmiş lastik gibiyim. "Bu farklı."

"Öyle mi?" Raya soruyor.

"Elbette öyle," diyor Eloise, her zamanki iyimserliğiyle. "Nasıl?"

"Çünkü bu sefer Poppy karanlıkta değıl." Eloise ayağı kalktı ve bana doğıru yürüdü. "Bu sefer o da bundan bir şeyler çıkarıyor." Beni çabucak sıkıyor.

Bu doğıruydı. Kalbim durulmaya başladı. Bu sefer farklı. Bu Avi'ye olanların tekrarı değıl. Gözlerim tamamen açık. Kalbim korunuyor.

Raya'ya dönüyorum, şimdi daha meydan okuyucu. "Evet, bundan bir şeyler kazanıyorum. Bu ay *kiraylı* ödeyebilirim, Raya. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Raya ikna olmaz. "Sadece dikkatli ol, Poppy. Çünkü bu küçük deney sonucunda biriniz zarar göreceksen, bu sen olacaksın." Ayağı kalkar. "Ve bunu kaba olmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü ben senin ablanım ve seni seviyorum."

"Kendi başımın çaresine mı düşünüyorsun?" diyorum.

"Bence senin kalbin büyük," diyor. "Ve bu senin en iyi ve en kötü özelliklerinden biri."

Kaşlarımı çattım. "Bunun doğıru olduğunu sanmıyorum." "Ben de sanmıyorum," diyor Eloise.

"İkiniz de herkesin içindeki iyiliğı görüyorsunuz," diyor

Raya. "Bence bu harika bir yol," diyorum.

"Ama herkes iyi değıldir." Raya büyük çantasını yatağıma açıyor ve acaba kendi aşk hayatını mı yoksa benimkini mi düşünüyor merak ediyorum. "Sen

Bunu biliyorum."

"Ben bir yetişkinim Ray," diyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Bir saç maşası çıkardı, sonra bana baktı. Yüz ifadesi *kimi kandırıyorsun* der gibiydi.

"*Lütfen* bu adama aşık olma, Poppy," diyor. "Eğer aşık , belanı ararsın."

Raya neredeyse her zaman haklıdır.

Bu da bazen yanıldığı anlamına geliyor, kendime bunu söylemeye çalışıyorum.

Dikkatimi akıllıca olacağını biliyorum ama istemiyorum. Dallas'ın etrafında olmayı *seviyorum*.

Raya yatak odamda ve banyomda bir salon kurdu ve şimdi işe başlayabilmesi için oturmamı işaret ediyor.

Yerime oturduğumda, duygusal müdahalemin resmen sona erdiğine ve başka bir konuya geçebileceğimize şükrederek nefes alıyorum.

Ama sonra Eloise tam dikildi. "Tamam, ama ne kadar iyi öpüşüyor?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Poppy

T Şehre doğru yolculuk sessizdi. Babam hokey videoları izliyor ve Alicia telefonuyla uğraşıyor, bu da benim çılgın hayal gücümünden başka bir şeyle baş başa kalmadığım anlamına geliyor.

Araba durduğunda her şeyden vazgeçmeye *bu kadar yakındım*.

Alicia bana baktı. "Sen ve Dallas, Eşler Odası'na davet edilecek kadar uzun süredir birlikte değilsiniz ama arkadaşlar ve aile bölümünde oturacaksınız, yani onlarla her halükarda tanışacaksınız."

Bana hiç sosyal anksiyete teşhisi konmadı ama böyle hissettirdiğinden oldukça eminim.

Alicia elini koluma koydu. "Hey. Sakin ol. İyi olacaksın."

Yutkunuyorum, keşke ben de bundan emin olsaydım.

Babam telefonundan başını kaldırıp bakıyor ve tereddüt ettiğimi anlamış olmalı. Ağzı açık bir şekilde sırtıyor ve ardından altını çizerek "Çok eğleneceğiz" diyor.

Onun heyecanı kendime olan güvenimi biraz olsun artırıyor. En azından, tüm bu deneyimi tanıdığım en büyük hokey hayranıyla paylaşabiliyorum.

Hepimiz cipten çıktık. Alicia'yı insan kalabalığının arasından geçip gürültülü stadyuma girerken takip ediyorum, babamı yakınımda tutmaya dikkat ediyorum.

Etrafımdaki bu gürültülü dünyaya dikkat etmeye çalışıyorum. Hayatımda sadece bir profesyonel spor etkinliğine gittim, babamla bir beyzbol maçına, oğlu olmadığı gerçeğini kabullenmeden önce. Kalabalığın içinde kaybolmakla çok fazla ilgileniyorum ve içimde gergin, endişeli beklentinin düşük uğultusu büyüyor.

Sonunda güvenlikten geçip gerçek arenaya girdiğimizde, kısa bir an durup etrafa bakıyorum. Burası Dallas'ın dünyası, onun sahnesi. Muazzam, parlak bir gösteri ve enerji dolu.

Babam ve Alicia durmuyorlar ama neyse ki aval aval bakma seansından sonra onlara yetişiyorum. Taraftarlar koltuklarına girip çıkıyor, çoğu Comets siyahı ve gümüşü giyiyor ve birçoğu Dallas'ın numarasını taşıyor.

Pist dışındaki şöhretinin bu kadar kirli olması garip ama yeteneği hiçbir zaman sorgulanmadı.

Geçenlerde dinlediğim bir hokey podcast'indeki yorumcuya göre -araştırma, tabii ki-Dallas ligdeki en iyi oyunculardan biri. Ya da en azından kazadan önce öyleydi. O zamandan beri istikrarsız ve hokey dünyası endişeli.

Alicia bizi ön taraftaki koltukların olduğu bölüme götürüyor. Kalın bir pleksiglas kalkanın arkasındayız ama buzu görüşümüz engellenmiyor. Bölüm kapatılmış ve buranın VIP alanı olduğunu anlıyorum. Etrafım boş koltuklarla çevrili. "Maç yaklaştığında diğer eşler ve kız arkadaşlar da size katılacak ama Hepsi şu anda Eşler Odası'ndalar. Kız arkadaşların en az birkaç ay kalmadan oraya girmelerine izin verilmiyor," diyor Alicia, ben babam için imza atarken.

Yani, Karılar Odası'nın içini asla göremeyeceğim çünkü Dallas ve ben o kadar uzun süre dayanamayacağız. Bu düşünce beklenmedik bir hayal kırıklığı yaratıyor, ama onu hızla bir kenara itiyorum.

Alicia, "O zaman bile diğer eşlerden biri tarafından davet edilmeniz gerekiyor," diyor. "Oyuncuların aileleri için bile bir protokol var."

"Öğrendiğim iyi oldu," diyorum içimden, yakın zamanda öğrenemeyeceğimi bildiğim için. Ve o kısmı imzalamaya zahmet etmiyorum.

"Tamam, ben . Eğer iyiysen-" diyor Alicia.

"Bekle, kalmıyor musun?" Bu düşünce beni neden panikletiyor? Babamı içeri sokarken ellerim çılgınca hareket ediyor.

"Buralarda olacağım," diyor. "Ama ilgilenmem gereken bazı şeyler var. Maçı izlemek için burada değilim."

Babam elini koluma koyuyor, sonra işaret ediyor, "İyi olacağız, Poppy. Bırak gitsin. Şuraya bak! Oturduğumuz yere bak!" Ayağa kalkıyor ve yüzünü neredeyse pleksiglas cama bastırıyor.

Gülümsemek zorundayım, onu burada olmaktan bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor.

Alicia aceleyle uzaklaşıyor ve ben oturup arenadaki yoğunluğu izliyorum. Pistin öbür ucunda, kamerasını bana doğrultmuş bir adam fark ediyorum. ama korkarım artık çok geç. Eğer dünya Dallas'ın kiminle çıktığını gerçekten önemsiyorsa, VIP bölümünde pistin kenarında otururken çekilmiş bir fotoğrafım muhtemelen en azından mütevazı bir meblağ getirecektir.

Ama bizim istediğimiz de bu, değil mi? İnsanların ilgisini çekmek istiyoruz. Dallas'ın hataları hakkında konuşmayı bırakıp onun tatlı, küçük kasabalı kız arkadaşı hakkında konuşmaya başlamalarını istiyoruz.

"İyi olacaksın," diye işaret ediyor babam. "Kıpırdanmayı bırak."

"Sadece onu utandırmak istemiyorum," diye imzalıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim."

"Sen Poppy olmalısın!" Heyecanlı ses arkamızdan geliyor ve döndüğümde uzun boylu, göz alıcı ve mükemmel makyajlı, uzun, siyah saçlı, dar siyah Comets tişörtü ve bir kot pantolon giyen bir kadınla karşılaşıyorum. Kıyafetini büyük halka küpeler ve sol elinde göksel bir trafik sıkışıklığına neden olabilecek bir taşla süslemiş.

"Doğru," diyorum, ayağa kalkıp babama bir işaret yapıyorum. "Ben Monica Stephens," diyor. "Jericho'nun karısı."

Jericho'yu tanımıyorum ama başka bir oyuncu olduğunu varsayıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sıranın sonunda durup babama bakıyor, o da güzel kadına şöyle bir göz gezdiriyor.

Babam ayağa kalkıyor ve imza atarken onu tanııştırıyorum. "Bu benim babam, Mick."

Monica'nın gülümsemesi genişler. "İlk oyun mu?"

"Buza bu kadar yakın ilk maç," diye karşılık veriyor babam.

Onun kolunu sıkıyor. "Çok eğleneceksin."

Monica bana bakıyor, sonra boş koltuk sırasına doğru başını sallıyor. "Ben senin yanındayım."

Geçebilmesi için biraz geri çekiliyoruz ve geçtikten sonra yerine oturuyor. Babam tamamen etrafındaki dünyaya dalmış durumda ve ben Dallas'a biletler için teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum. Bu üst düzey bir şey ve bunu sevdiğim ve gerçekten takdir eden biriyle paylaştığım için çok heyecanlıyım. Keşke de burada olabilseydi ama arenanın çılgınlığına pek hazır değil. Umarım yakında Dallas taraftarlarının bir bölümü hep birlikte burada olur.

Monica, "Çocuklar birkaç dakika içinde ısınmak için dışarı çıkacak," diyor.

"Peki diğ er eşler odalarında mı?" Alicia'nın bana ne söylediğini hatırlamaya çalışarak soruyorum.

Monica gülüyor. "Doğru."

"Onlarla birlikte olmak istemiyor musun?"

"Dallas bugün sana göz kulak olmamı istedi," diyor. "Ve Jericho'nun buzdaki bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum." Yüzünü buruşturuyor ve küçük bir salınım yapıyor. " ok sıcak."

Gülüyorum. "Dallas çok nazikti ama beni kollamana ihtiya ım yok."

Monica başıyla işaret ederek, "Henüz diğ er eşlerle tanışmadın," diyor.

"Ah," diyorum sessizce, bir başka kötü kız tipiyle mi karşılaşacağımı merak ederek

durumun.

"Herkes gerçekten çok iyi, beni yanlış anlamayın" diyor. "Ama hepsi bir arada *biraz* bunaltıcı olabiliyor."

Arenadaki ışıklar karardığında dikkatim Monica'dan uzaklaşıyor. Kalabalık, okuldaki elektrik kesintisi sırasında bir grup kabadayı  ocuk gibi tezahürat yapıyor. Yüksek sesli bir davul ritmi göğüs kafesimde yankılanıyor ve tamamen meşgul olan babamı görmek için başımı çeviriyorum. Buzun üstündeki jumbo ekranlardaki sayılar altmıştan geriye doğru saymaya başladığında, yüksek sesle gelen kesik kesik vuruşları hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

ışıklar yanıp söner. Davullar  alıyor. Rakamlar gittikçe alçalır ve sonunda bir spiker hoparlörden gelir ve coşkulu bir tantanayla "Bir, ON-LY... CHICAGO COMETS!" diye takdim eder.

Comets'in siyah ve gümüş renklerini giymiş oyuncular piste koşarken buz üzerinde bir hareketlilik yaşanıyor. Dolguları sayesinde her biri normal bir insanın iki katı büyüklüğünde görünüyor, ancak buzun üzerinde hayranlık uyandıracak bir hız ve çeviklikle hareket ediyorlar.

Kalabalık patlıyor, herkes ayağa kalkıyor, ben de ayağa fırlıyorum, önümde gelişen sahnenin büyüsüne kapılıyorum.

Buzda 18 numarayı arıyorum ama jumbo ekran onu benden önce buluyor. Yüzünün göründüğü yerde dikkatim yukarı doğru çekiliyor ve sonra resmi buzun üzerinde hareket eden adamla eşleştiriyorum. Artık ona kilitletiğim için başka tarafa bakmak istemiyorum; buzun üzerinde o kadar güçlü ve kendinden emin bir şekilde hareket etmesi büyüleyici.

Oyuncular bir a ısınma turu atarken, içerinden biri yanımızdan kayarak geçerken yavaşlıyor. Bunu yaparken Monica'yı işaret ediyor, sonra da göğsüne vuruyor. Monica koltuğunda öne doğru eğiliyor ve "İyi olma, harika ol!" diye sesleniyor.

"Sadece senin için, bebeğim!" elini ağzına götürüyor, sonra kayarken tekrar onu işaret ediyor.

Monica'ya bakıyorum ve yüzünde sert bir ifade olduğunu fark ediyorum. "Gergin misin?"

"Maçtan önce hep gergin olurum," diyor. "İyi bir ruh halinde olması için kazanmasını istiyorum. Sert oynamasını ama sakatlanmamasını istiyorum." Duraklıyor. "Ve en önemlisi, kadınların ondan uzak durmasını istiyorum."

Döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Bu hayatın önemli bir dezavantajı olduğunu anlıyorsun, Poppy-kadınlar. Erkeğinin evli, nişanlı ya da ciddi bir ilişki içinde olması umurlarında değil. Hepsi profesyonel bir hokey oyuncusuyla çıkmak istiyor ve bunun gerçekleşmesi için ellerinden geleni."

Gözlerim tekrar piste kayıyor, tam da Dallas'ın pakı kaleye gönderdiğini görecekken. Küçük kalenin etrafında kayıyor ve yüzünü görmesem bile ne kadar odaklanmış olduğunu görebiliyorum.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Ben soruyorum.

Monica, "Bu fikri aklından bile geçirse erkeklik organlarını kaybedeceğini biliyor," diyor.

Gülüyorum ama ciddi olduğu izlenimine kapılıyorum.

Jericho'nun aksine Dallas bizim bölüme doğru kaymıyor. Diğer oyuncularla etkileşime giriyor, sanki kararları o veriyormuş gibi. Takımdaki en yaşlı oyuncu değil ama belki de en iyisi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yine de herkes onu dinlemekle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bahsettiği bölünme bu olmalı.

"Dallas hakkında ne düşünüyorsun?" Monica'ya sessizce soruyorum, sanki biri kulak misafiri olabilirmiş gibi.

Monica bana baktı. "Bence o gerçekten iyi bir adam. O kaptan. Jericho onun en iyisi olduğunu söylüyor. Ayrıca iyi de bir arkadaş. Bu çocuklardan herhangi biri için her şeyi yapar." Piste bakıyor. "Gitmesi gereken Mulligan."

Bakışlarını takip ederek formaların arkasında "Mulligan" ismini arıyorum. Sonunda onu bulduğumda Monica, "Sanırım kazayı biliyorsun," diyor.

Başımı salladım.

"Dallas o gece Ricky'yi eve bıraktı çünkü Mulligan ve Ricky çok sarhoştı. İronik, değil mi? Ayık olan adam kaza yapıyor."

"İnsanlar Dallas'ın polislere para verdiğini söylüyor," diyorum. "Alkollü araç kullanmaktan ceza almamak için."

Monica başını sallar. "Hiç şansı yok. Dallas pek çok şey olabilir ama o bir hilekâr değil."

"O zaman bu Mulligan denen adam neden ondan bu kadar nefret ediyor?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kıskanıyor. Üniversitede Mulligan yıldızdı. Buraya geldi ve ilk günden beri buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşıyor. İlk sezonundan sonra herkesin onun hakkında konuşmayacağı çok açıktı."

"Ama Dallas öyle."

"Doğru." Gözlerini buzdan ayırmıyor. "Eğer isterse Mulligan'ı takas ettirebilir. En azından ben yapabileceğini düşünüyorum. Jericho bunu yapması gerektiğini söyledi ama yapmayacak."

"Neden olmasın?"

Monica omuz silkiyor. "Kimse bilmiyor. Belki de Dallas, hayatlarını mahveden tüm berbat adamları kurtarması gereken insanlardan biridir."

Komik. Bu, basının Dallas'ın kim olduğunu düşünmesini istediğinin tam tersi.

Monica bana baktı. "Bence Mulligan da Ricky konusunda kendini suçlu hissediyor. O gece onu eve bırakan kişi olması gerekiyordu. Ricky'ye içmeyeceğine dair söz verdi ve sonra da kafayı buldu."

"Yani hıncını Dallas'tan çıkarıyor," diyorum. "Çünkü suçlayacak birine ihtiyacı var."

"Benim teorim de bu," diyor Monica. "Jer, Mulligan'ın birinci sınıf bir alet olduğunu düşünüyor."

Sıramızın sonunda bir grup iyi giyimli, mükemmel tıraşlı kadın belirdiğinde koridorda bir kargaşa oluyor. Bizim oturduğumuz bölüme doğru süzülüyorlar ve Monica bana doğru eğiliyor. "Girin, hokey eşleri."

Gülüşüm gergin. "Kulağa çok uğursuz geliyor."

Kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "Biliyorum ve şaka yapıyorum. Benimlesin, bu yüzden iyi olacaksın."

Kadınlar ve çocuklar yerlerini alırken buza bakıyorum ve Dallas'ın bize doğru baktığını görüyorum. Etrafımdaki dünya sessizleşiyor ve kendimi mükemmel oyununu oynayan Kevin Costner gibi hissediyorum.

Bana o kadar küçük bir baş selamı veriyor ki neredeyse kaçırıyorum ama bana bir şey anlattığından eminim. Yere bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum ve küçük bir el sallıyorum.

Bu adam başlangıçta düşündüğümde çok daha karmaşık ve ilişkimiz sahte olsa da, kendimi onu gerçekten tanımak isterken buluyorum.

Elini göğsünün üzerinde tutuyor ve dizlerinin bağı çözülmüş, patenlerinin üzerinde sallanıyormuş gibi davranıyor. Gülüyorum ve başımı işaret ediyorum, *neyin var senin?!* Başını eğiyor, gülümsüyor ve sonra buzda kaymaya başlıyor.

Monica kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "Evet, şimdi. Birinin durumu kötü."

Evet, Monica, biliyorum.

Ya da bekle. Onu mu kastetti?

Yirmi Altıncı Bölüm

Dallas

I İlk ara verildi ve biz yanıyoruz. *Ben yanıyorum.* 3-0 öndeyiz ve iki gol attım, diğerinde de asist yaptım. Uzun zamandır bir maç için bu kadar iyi hissetmemiştim. Soyunma odasına girdiğimizde ter içindeydik. adrenalin ve testosteron kütlesi.

"Yeni kız arkadaşın için hava mı atıyorsun, Burke?" Junior bir su şişesi alıp uzun uzun içiyor.

Jericho, "Belki de o senin iyi şans tılsımındır," diyerek görmezden gelmeye çalıştığım düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdi. "Kafanı kıcıncıdan çıkarmanın zamanı gelmişti."

Batıl inançlarım yoktur ve şansa da pek inanmam ama Poppy ve babasının tribünde olduğunu bilmek, orada benim için tezahürat yapan insanlar olduğunu bilmek, sadece isimsiz taraftarlar değil, beni tanıyan ve gerçekten başarılı olmamı isteyen insanlar olduğunu bilmek, içimde bir şeyleri yerine oturttu.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum ama bunu sorgulamıyorum. Şimdiye kadar büyükannem Florida'da yaşıyordu ve maçlara gitmiş olsa da tribünlerin müdavimi değildi. Pek çok kadınla çıktım ama nadiren ciddi olarak ve hiçbirini maça davet etmedim. Benim için burası kutsal, kutsal topraklar.

Yine de Alicia, Poppy ile ilk kez Loveland dışına çıkmam için bir oyun önerdiğinde, bunu ikinci kez düşünmedim. Bir şekilde Poppy'nin bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağını biliyordum. Görülmek için gelmiyordu, her ne kadar teknik olarak pazarlığın ona düşen kısmı bu olsa da.

Hoş bir değişiklik oldu.

Çoğu zaman, pek çok insan benim başarısız olmamı bekliyormuş gibi hissediyordum, ama onu orada diğer eşler ve kız arkadaşlarla birlikte otururken gördüğümde

Beni desteklediğini bilmek çok garip bir duyguydu.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

O öpücükten ne çıkaracağımı da bilmiyorum. Yeterince uzun düşünürsem tekrar hissedebiliyorum.

Geri çekildim, çünkü , iki saniye içinde iş anlaşmasından camları buğulandırmaya kadar gidebilirdi.

Onu hiçbir şey hissetmeden öpebileceğimi düşündüm. Ne de olsa öpüşmek artık pek bir şey ifade etmiyordu.

Yanıldığım ortaya çıktı.

Onu tekrar öpmek istediğim ortaya çıktı.

Poppy

"Dallas ortalığı *kasıp* kavuruyor!" Monica bunu sanki gurur duymam gerekiyormuş gibi, sanki onun bu oyundaki başarısını kendi başarımış gibi sahiplenmeye hakkım varmış gibi söylüyor.

Çoğunlukla hokeyin kurallarını anlamaya çalışıyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor, yönümü bulmak zor. Yanımda babam kendini tamamen bu oyuna adanmış durumda. Buradaki herkesten daha fazla enerjisi var, ama iki kez ondan bana bir şey açıklamasını istedim ve ikisinde de gözlerini kaçıramadığı için bir şeyleri yarım imzaladı.

Başka bir maça gelmeden önce hokey kurallarını google'da araştırmayı bir kenara not ettim. Hokey podcast'leri işe yaramıyordu.

Son anlara yaklaşıyoruz ve Dallas ile Jericho pakı pistin diğer ucuna taşımak için birlikte çalışıyorlar. Arenadaki enerji elektrik gibi ve tam olarak ne olup bittiğini bilmesem de ben bile kendimi kaptırıyorum.

Kalabalık Dallas'ın adını söylemeye başlıyor ve içimi bir gurur duygusu kaplıyor. Bu işte *çok* iyi. Bu. . . .gerçekten çok çekici. Basın, Alicia ve hatta Dallas farkında olsun ya da olmasın, Dallas'ın hâlâ çok ama çok sayıda sadık hayranı var.

Jericho ve Dallas hedeflerine doğru manevralar yaparken diğer oyuncular bulanıklaşıyor. Jericho pakı Dallas'a verir, o da alır ve arkasına, bacaklarının arkasına getirir. Daha sonra bacaklarının arasından ve rakip oyuncunun bacaklarının arasından geçirerek diğer tarafından alır.

Ben ve babam da dahil olmak üzere salondaki herkes ayağa fırlıyor ve kalabalığın enerjisini gerçekten *hissedebiliyorum*. Desibel iki katına çıkıyor ve Dallas pakı kaleye doğru gönderiyor. Jericho'nun kayarak içeri girdiğini ve mükemmel bir pasla topu ağlara gönderdiğini görene kadar topun çok uzakta olduğunu düşünüyorum.

Tüm arena çılgına dönüyor, büyük korna beşinci kez çalıyor, babam zıplıyor ve dönüp bana sıkıca sarılıyor ve kalabalığın içinde hiç tanımadığım insanların beşlik çaktığını, sarıldığını, bağırdığını görüyorum. Kalabalık maçın son saniyelerini sayıyor, sonra son bir kez, büyük, toplu bir kükremeye patlıyor.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kulaklarım çınıyor, doğru düzgün göremiyorum ama her şeyi seviyorum. Tek. İkincisini.

Lisa adında bir sarışın öne doğru eğildi ve elini omzuma koydu. "Görünüşe göre Dallas sana hava atıyor."

"Evet, her maça gelebilirsin," diyor yanındaki kadın. "Oh, sanmıyorum-"

"Bir süredir düşüşte Poppy," diyor Monica. "Kötü bir düşüş. Ve şimdi, *aniden*, öyle değil. Buna ne diyorsun?"

Sessiz kalıyorum. Dallas'ın birkaç maçını izledim ve düşüşte olduğunu söyleyemem ama gerçekten neye bakacağımı bilmiyordum.

Bu gece farklı oynadı. Keşke bundan kendime pay çıkarabilseydim ama gerçeği biliyorum.

Oyun bitiyor ve bir sonraki adımın ne olacağından emin olmadığımı fark ediyorum. Tek bildiğim, her neredeyse oraya koşmak ve ona bu gece ne kadar harika olduğunu söylemek istediğim.

"Sen ve Dallas yemeğe geliyorsunuz, değil mi?" diye sorar sarışın.

Ben cevap veremedim Monica kolumu tuttu. "Orada olacak."

Planlar çoktan yapılmıştı. Gerard babamı Loveland'a geri götürürken Dallas'la soyunma odasının dışında buluşacaktım. Dışarı çıkacaktık, görünecektik, Loveland'da olduğumuzdan *daha samimi* görünecektik ve sonra Dallas beni eve bırakacaktı.

Cozier.

Plan hazır olabilirdi ama şimdi onu görme zamanı gelmişti ve sinirlerim vücudumda fokurdamaya başlamıştı.

Dallas beni tekrar öpebilir. Dallas'ı *öpebilirim*. Dün gece onun mutfağındaki gibi bir an daha yaşayabiliriz ve ben bu konuda bir heyecan duyabilirim.

İyi ki alıştırma yapmışız.

Babama bakıyorum, az önce tanık olduklarından sonra hâlâ yüzü gülüyor. Etrafımızda bir hareketlilik var ama o durup işaret ediyor: "Poppy, lütfen Dallas'a benim için teşekkür et. Bu inanılmazdı! Onu oynarken izlemeyi çok sevdiğimi söyle."

Salonda uğultu var ama bir kameranın yanıp söndüğünü fark ediyorum. Monica da fark etmiş olmalı, çünkü kameramanın beni ve babamı görmesini engellemek için kenara çekildi.

"Bu gece iyi eğlenceler," diye işaret ediyor babam.

"Geleceğim. Benimle geldiğin için teşekkürler." Gülümsedim. "Eve yalnız gidebileceğinden emin ? Ben de seninle gelebilirim."

Elini benimkinin üzerine koyuyor, sonra geri çekip imzalıyor: "Poppy, sen gençsin. Bir grup kodaman sporcuyla çıkmak için daha kaç şansın olacak?" Elimi sıktı. "İyi eğlenceler."

Ona bunun benim eğlence anlayışım olmadığını söyledim mi? Şimdiden sabahın ne kadar erken geleceğini düşündüğümü? Bu insanlarla dışarı çıkarsam kendimi tamamen aptal durumuna düşüreceğimden emin olduğumu? Oysa bütün oyun boyunca burada oturuyordum ve henüz kendimi aptal gibi hissetmiyordum.

"Seninle sonra konuşuruz," diye işaret ediyor babam ve koridora doğru ilerliyor. Koluna dokunuyorum. "Seni geçireyim," diye işaret ediyorum.

"Hokey sahasını senden çok daha iyi bilirim," diyerek el sallıyor. "İyi olacağım."

Haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden başımı sallıyorum ve okyanusta tek başına yüzen bir şamandıra gibi hissederek uzaklaşmasını izliyorum.

Hâlâ yanımda, bir kulübün önündeki fedai gibi duran Monica'ya dönüyorum. "Bizi o fotoğrafçıdan koruduğun için teşekkür ederim." Kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmasına rağmen babama karşı korumacı hissediyorum.

"Lafı bile olmaz." Monica kolunu benimkine doladı. "Hadi gidelim."

Beni arenadan çıkarıp konser kulisine benzeyen bir koridora götürüyor.

"Çocuklar için biraz beklememiz gerekecek," diyor Monica. "Yapmaları gereken bir ritüel var, maç sonrası basın toplantıları, duş alma, her şey var."

Lisa yanında adını unuttuğum başka bir kadınla yürüyor. Monica gibi onlar da podyumdan yeni çıkmış gibiler. Buna karşılık ben, Raya'nın şık deri ceketi içinde bile sıradan bir kız gibi görünüyorum. Ama sanırım amaç da bu, değil mi? Komşu kızı gibi görünmem gerekiyor.

Sanki başka bir şeye benzeyebilmişim gibi.

"Yani," diyor Lisa. "Sen ve Dallas." Gülümsüyor.

"İyi bir kadın işine yarayabilir," diyor siyah saçlı kadın. "Özellikle de Jessie DeSoto karmaşasından sonra."

"Ve diğer her şey," diyor Lisa hayıflanarak.

"Lisa kaleci Krush'la evli," diyor Monica sarışını başıyla işaret ederek. "Kari de Junior'la çıkıyor. Defansta oynuyor."

Lisa. Kari. (Car-ee) Hatırlamaya çalışmak için isimlerini zihnimde tekrar tekrar söylüyorum çünkü Monica beni her ikisiyle de tribünde tanıştırmıştı ve ben birini çoktan unutmuştum.

"Kocanızın adı Krush mu?" diye sordum.

Lisa gülümsüyor. "Russ Krazinski. Krush bir takma ad. Ve 'K' ile yazılıyor ama bana nedenini sorma." Sonra Monica'ya, "Bunu sevdim." Sonra bana, "Buraya gelen çoğu kadın hokey bilgisini taklit etmeye çalışır-"

"-Ama sahtesini her zaman fark edebiliriz," diye araya giriyor Kari.

Bu kelime zihnimin arkasında yanıp sönen bir neon tabelası da olabilir. *Sahte. Sahte. Sahte.* Gülüşüm tiz ve gergin. "Hokey hakkında hiçbir bilğim yok."

"Biliyoruz," diyor Lisa gülerek. "Numara yapmaya çalışmadığın için teşekkürler." Kendiliğinden yanma ihtimalime karşı etrafımda bir yangın söndürücü arıyorum.

Monica sanki teneffüs için oyun parkına giden en iyi arkadaşlarımız gibi kolunu tekrar benimkine doluyor. Kalbim durulmaya başlıyor. "Poppy'nin buradan bir saat uzaklıkta bir restoranı var."

"Biliyorum," diyor Kari heyecanla. "Postayı gördük!" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne postası?"

Telefonunu açıyor ve *Poppy Hart kimdir* başlıklı bir gönderiye gidiyor.

"Bunu görmemiştım," diyorum, gözümü dikip bakarak. Kendi hayatımla ilgili detayları okuyarak ilerliyorum, acaba bu gazeteci ortaokulda başörtüsü taktığımı ve lisede balo teklifimi müzikle yok ettiğimi ortaya çıkaracak mı diye merak ediyorum.

"*Hockey News*'da bir profil, hokeyle ilgili her şeye adanmış bir web sitesi," diyor Lisa. "Restoranınızdan ismen bahsediyorlar, yani bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet, bu..." Biraz şaşırdım, "...bu harika, aslında." Makalenin hemen başında, aşçılık okulundan bir fotoğrafımın yanında (en kötü seçim değil, rahatlıkla söyleyebilirim), kalın harflerle yazılmış bir metin var: *Loveland şehir merkezindeki Poppy's Kitchen'in sahibi Poppy Hart, Chicago Comets'in yıldızı Dallas Burke ile işleri renklendiriyor.*

Yazdıklarını üstünkörü okudum, profilin basit olduğunu keşfettiğim için minnettarım. Ve detayların çoğu doğru. Her ihtimale karşı bu hafta fazladan birkaç sunucu çağırmayı aklıma not ediyorum. Lisa'ya telefonunu veriyorum.

"Hey, düşünmüyorsun değil mi? ." Monica beni biraz daha yaklaşıyor. Kıkırdıyorum. "Ne?"

Kolunu uzatıyor ve elini omzuma koyuyor. "Belki bir ara bizim için yemek pişirirsin?"

Diğer kadınların hepsi bu fikir karşısında gerçekten heyecanlanarak onaylarını dile getirirler.

Monica'nın gülümsemesi sıcak ve misafirperver ve kendimi Dallas'la olan bu ilişkiyle ilgili her şeyin sahte olması gerekip gerekmediğini merak ederken buluyorum. Bu kadınlardan hoşlanıyorum ve hoşlandığıma da şaşıyorum.

" isterim!" "Genelde böyle sosyal ortamlarda kendimi sudan çıkmış balık gibi hissederim ama hepiniz çok nazik ve güzelsiniz, ne bekliyordum bilmiyorum ama kendimi gerçekten buraya ait hissetmemi sağlıyorsunuz ve," şimdi titriyorum ve nedense gözyaşlarımın eşiğindeyim, "bu gerçekten çok hoş."

Bazıları ellerini kalplerinin üzerine koyarak, ikisi bana sarılmak için yanıma gelerek, geri kalanı da yüzlerinde *bir ah* çekerek verdikleri ortak tepkiler beni daha da iyi hissettirdi.

Onlardan biri olduğunuzda, yerleşik bir destek sisteminiz olduğunu hissediyorum ve kız kardeşlerimde zaten buna sahip olmama rağmen, beni reddetmemelerini seviyorum.

Sanki olduğum kişi olmama izin veriyorlarmış gibi.

Monica, "Tatlım, anlamalısın, buradaki bu grup mu? Elimizdeki tek şey bu." Diğer kadınların hepsi başını sallar. "Ailelerimiz ve çocuklarımız var ama iş birbirimizi korumaya gelince bu kız kardeşlik bozulamaz."

"Bu gerçekten inanılmaz," diyorum gözlerimi silerken.

"Ama. . . ." Lisa araya giriyor, "Yine de bizim için yemek yapacaksın, değil mi?"

"Çok isterim," diyorum. "Kasabamda büyük bir Sevgililer Günü festivali var, hepinizin gelmesi eğlenceli olabilir. Loveland'ın Tadı da dahil olmak üzere bir sürü etkinlik var. Orada bir standım olacak."

"Aman Tanrım, kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Kari. "Şehirden uzaklaşmak güzel olurdu."

Lisa telefonuna dalmış. "Oh, bak! Resmi bir dans var!"

Ekrana bakıyorum ve Loveland'ın web sitesini açtığını görüyorum.

Diğerleri eğilip onun omzunun üzerinden okuyorlar.

"Buna gelebilir miyiz?" Monica gözlerini benimkilere dikerek soruyor. "Tabii," diyorum. "Yani, herkese kapımız açık."

"Gidiyorsun, değil mi?" Kari soruyor. "Dallas'la mı?"

Ben cevap veremedim Monica araya girdi. "Gidiyoruz. Çok eğleneceğiz."

"Emin olmak zorundayım. ." Söylemeye başlıyorum ama kimse beni duymuyor çünkü soyunma odasının kapısı açılıyor ve dikkatlerini başka yöne çekiyor.

Yeni duş almış Jericho dışarı çıkar. Monica'ya doğru yürüdü ve bir tane de ona yerleştirdi. Başka tarafa bakıyorum, biraz utanıyorum ve bunun oyuncular için ritüelin bir parçası olduğundan biraz endişeleniyorum.

Başka bir adam çıkıyor ve ben onun kaleci Krush olduğunu varsayıyorum, çünkü Lisa'yı kollarına çekiyor ve sanki su altındaymış ve tüm oksijen Lisa' gibi onu öpüyor.

İkide iki. Dallas beni öpecek. "Jericho, bu Poppy," diyor Monica. Bana bakıyor.

"Dallas'ın kızı." *Dallas'ın kızı. Benim.*

Jericho, "Adama nasıl bir büyü yaptın bilmiyorum ama böyle devam et," diyor. "Sen sihirlisin." Gülüyorum ve onu düzeltme isteğimi bir kenara itiyorum, çünkü diğer herkes aynı fikirde görünüyor.

"Maçtan önce bile huysuz değildi," diyor Krush. "Bizimle yola çıkabilir misin?"

Herkes gülüyor, ben de gülüyorum ama onların yersiz övgüleri karşısında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Eğer bu insanlar Dallas ve benim gerçek bir çift bile olmadığımızı , onun nasıl oynadığıyla hiçbir ilgim olmadığını fark ederlerdi. Aksine inanmalarına izin vermek çok garip ve yanlış geliyor.

Jericho bir kolunu Monica'ya doluyor ve Krush Lisa'nın elini tutuyor.

"Restoranda görüşürüz." Monica uzanıp kolumu sıkıyor, sonra gitmek için dönüyorlar.

Erkekler birer birer bekleyen kadınlarla eşleşiyor ve sonunda ben tek başıma kalıyorum. Bir duvara yaslanırken çantama sarılıyorum, babamla gitmeli miydim diye düşünüyorum.

Ama sonra soyunma odasının kapısı açılır ve Dallas dışarı çıkar, *People'in* Yaşayan En Seksi Erkek sayısının sayfalarından fırlamış gibi görünmektedir. Bu adil bile değil.

Ve o burada benimle. Sahte ya da değil, bir süreliğine bu fantezinin tadını çıkaracağım.

Üstüme salya akıtmamayı başarıyorum ama bu biraz çaba gerektiriyor. Gıcır gıcır beyaz düğmeli gömleğinin üzerine mavimsi gri bir takım elbise ceket giymiş olan Dallas oyun sonrası ahlak anlayışımı zorluyor. Önümde durduğunda, yaslandığım duvar için sessiz bir şükür duası ediyorum çünkü beni ayakta tutan tek şey o gibi görünüyor.

"Hey," dedim.

Gülümsüyor. "Hey."

"Bu biraz havalıydı, sanırım."

Gülümsemesi genişliyor. "Sayılır."

"Oldukça iyi oynadın," diyorum. "Eğer bu tür şeyleri seviyorsan."

Kaşlarını çattı. "Peki ya sen? Bu tür şeyleri severim."

Sırıtıyorum ve burnumu kıvırıyorum. "Gerçekten, gerçekten istiyorum." Gülüyor.

"Ne kadar kolay görüldüğünü anlayamıyorum,"

diyorum. "Mutfaktaki sen gibi."

"Ah, hayır. İkisi aynı şey değil." Eğildi.

"Poppy. *Tamamen* aynı."

Koridordan aşağı, otoparka doğru yürümeye başlıyor ve ben de onun yanına düşüyorum. Kolum onunkine değiyor ve hiç düşünmeden Monica'nın Jericho'ya yaptığı gibi kendimi kolunun altına atıyorum.

Ama etrafta başka kimse yoktu. Numara yapmak için bir sebep yok.

Dallas'ın arabasını buluyoruz ve o da telefonuna partimizin geri kalanıyla buluşacağımız restoranın adresini giriyor. Arabayı çekmeden önce Dallas derin bir nefes alıyor. "Keşke benim evime geri dönebilseydik."

İznim olmadan gözlerim kocaman açılıyor ve o gülüyor.

"Yanlış söyledim," diyor.

"Bu bizim için bir tema haline gelmeye başladı," diyorum.

"Genelde ne demek istediğimi söylemekte bu kadar zorlanmam." Gülüyor.

"Keşke dışarı çıkıp rol yapmak zorunda kalmasaydık demek istedim."

"Rol yapmak zorunda mıyız?"

ATIŞ.

Şimdi sıra bendeydi. "Bu yanlış çıktı."

Bana biraz meraklı bakıyor ve ben de kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Yani, *dışarı çık* ve rol yap."

Telefonunu açtı ve bana Alicia'dan gelen bir mesajı gösterdi:

ALICIA

Oyun sonrası akşam yemeği. Restoranda fotoğrafınız çekilecek. Diğer tüm kız arkadaşlar ve eşler orada olacak.

Sat onu.

"Her şey girecek," diyor. "Bunu bu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Doğru."

"Tamam, o zaman gidip takım arkadaşlarımı gerçek hayatta bir çift olduğumuza ikna edelim."

Bunu duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü aklıma bu görevi tam olarak nasıl başarabileceğimize dair her türlü düşünce geldi.

Arabayla gelirken pratik yapmamız gerektiğini düşünmem kötü mü?

Yirmi Yedinci Bölüm

Poppy

W Arabayı Dallas'tan imza isteyen valeye restorana doğru dönüyoruz. Bana bakıyor ve gözlerinin ardındaki yorgunluğu görebiliyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "Bu gece oynadığın oyundan sonra bulutların üzerinde olacağını düşünmüştüm."

Başımın üzerinden karanlığa bakıyor. "Ben iyiyim."

"Sana inanmıyorum ama ısrar etmeyeceğim," diyorum. "Raya bu şekilde ısrarcı ve bu sinir bozucu."

Gülüyor, sonra bir nefes çekiyor. "Bana tamamen vurulmuş gibi davranmaya hazır mısın?"

Kelimeler nabzımı üç kez saymak için durduruyor. "Evet."

Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve büyük olasılıkla bu gece burada birkaç Chicago Comets'in yemek yiyeceği konusunda uyarılmış olan izleyicilere doğru dönüyorum.

İçeri girer girmez bizi siyah takım elbiseli bir adam karşıladı. "Bay Burke, size eşlik edeceğim."

Dallas'ın eli gevşiyor ve elini sırtımın alt kısmına bastırıyor. Daha önce bir erkeğin bana bu şekilde rehberlik ettiğini bilmiyordum ama o bu işi mükemmel bir şekilde yapıyor. Tek sorun şu ki, elinin yerleşimine o kadar odaklanmışım ki, insanların muhtemelen bizi filme aldığını ve fotoğrafladığını unutuyorum, bu da yüz ifadelerime dikkat etmediğim anlamına geliyor. Sanki bunlar normalmiş gibi normal davranıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda *Dallas Burke*'ün *bu kadınla ne işi var* yazılarının artacağını tahmin edebiliyorum.

Arka odaya ulaştığımızda, takım elbiseli adam kapıyı açıyor ve bizi içeri götürüyor.

Burası restoranın ana bölümüne göre biraz daha karanlık, ama etrafa bakıyorum ve bazı tanıdık yüzler görüyorum. Monica, Lisa ve Kari barın yanında dururken, erkekler odanın karşı tarafında toplanmışlar.

Bir tarafta erkeklerin, diğer tarafta kızların olduğu sekizinci sınıf dansına benziyor. Birkaç kişi daha masalarda oturuyor ve bir an için kendimi sergileniyormuş gibi hissediyorum.

Adamlar Dallas'ı gördüğünde, hepsi bir tezahürat yapar. Jericho koşarak yanına geliyor ve kollarını Dallas'a dolayarak onu yerden kaldırıyor -kolay bir iş değil- ve ekibin geri kalanının yanına götürüyor. Sırtımdaki elinin yokluğunu hemen hissediyorum. Sanki ısılık çalmak üzere olan bir çaydanlıkmışım da biri beni ocaktan bir an önce indirmiş gibi.

Ama ocak güzel, sıcak ve rahattı ve tekrar gitmek istiyorum.

"Bu adama ne dersin!?" Junior ve Kemp dedikleri bir adam kanka kucaklaşmasına katılıyor ve Monica yanıma koşuyor.

"Buraya gel, Poppy," diyor. "Bir içki iç."

"Sabah çalışmam gerekiyor, o yüzden belki sadece bir kola?"

Mucizevi bir şekilde odadaki gürültüden isteğimi duyan barmene başıyla işaret ediyor. Buzlu bir bardağa kola doldurup bana uzattı.

"Biz de tam sen ve Dallas hakkında konuşuyorduk," diyor

Kari. "Öyle mi?"

"Onun için iyi olduğunu düşünüyoruz," diye

ekliyor Lisa. "Biz daha çok yeniyiz,"

diyorum.

"Ama farklı görünüyor. Bir şekilde daha yumuşak başlı." Monica içkisinden bir yudum alır. "Dallas'ın eskiden olduğu gibi, bilirsin işte, eskiden."

Dallas bize doğru bakıyor.

"Gördün mü? Seni kontrol ediyor," diyor Kari. "Bu

gerçekten çok tatlı." "Öyle değil." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Dallas başka tarafa bakıyor.

"Evet, ," diyor Lisa.

Haklı olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise neden olduğu. "Sahte kız arkadaşıma arada bir bakıp kontrol etmeyi" hatırlamak için birinin Oscar'a layık bir aktör olması gerekir.

Kendime muhtemelen iyi bir adam olduğu ve aslında romantik partnerler olmasak da kendimi garip hissetmemi istemediği için böyle davrandığını söylüyorum.

"Eminim çıktığı herkese böyle davranıyordu." Kolamdan bir yudum aldım. Çocuklardan bir kahkaha tufanı. Çok gürültü yapıyorlar ama izlemesi eğlenceli. Gibi Alman Shepherd Yavru köpekler, ile onların büyük boy Patiler, güreşiyor ve her şeyi deviriyordu.

"Hayır, değil," diyor Monica. "Daha önce hiç bir kadını maça davet etmemiştii."

Monica'ya dönüyorum, şaşırmış bir halde. "Bu doğru olamaz."

"Doğru," diyor Lisa. "Dallas tek kişilik bir gösteri. Kimsenin içeri girmesine izin vermez. *Asla*."

"Ve o tam bir Külkedisi hikayesi," diye ekliyor Kari.

Kaşlarımı çattım. Alicia bu yüzden mi maça gitmem için ısrar ediyordu? Bunun bizi bir çift olarak daha iyi tanıtacağını bildiği için mi? "Ne demek o bir Külkedisi hikayesi?"

Monica elini Lisa'nın koluna koydu. "Bu kadar iş konuşması yeter."

Aralarında sessiz bir şeyler geçiyor ve Dallas'la olan sözleşmemin bana vermediği bazı sırlar olduğu izlenimine kapılıyorum. Merak ediyorum ama Monica'nın onu koruma şeklini seviyorum.

Dallas'ın hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yönü olduğunu fark ettim. Ve hepsini bilmek istiyorum.

Bu düşünceyi kontrol altına aldım. *Biz sadece arkadaşız.*

Dikkatimi odaya veriyorum. Çok fazla şey var. Burada temsil edilen para miktarı (maaşlardan, tasarım ayakkabı ve çantalara, tüketilen yiyecek ve alkol miktarına kadar) şok edici. Ne sipariş ettiklerini görüyorum, toptan ne kadara mal olduğunu biliyorum ve zammı da biliyorum.

Yaklaşık on dakika sonra oda sıcak ve kalabalık gelmeye başlıyor. Üzerime bir sıcaklık çökerken vücut ısım yükseliyor.

"Affedersiniz," dedim. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor."

Koridora çıkıyorum, en yakın tuvaleti buluyorum ve kendimi derin nefes alma alıştırmaları yaptığım kabinlerden birine kilitliyorum. Herkes çok iyi. Kimse bana kendimi yabancı hissettirmiyor. Kaçak Dallas fantezilerim dışında, kendimi gayet iyi toparlıyorum.

Telefonumu açmak gibi büyük bir hata yapıyorum ve yirmi dakika önce Dallas'la restorana girerken çekilmiş bir fotoğrafımızı buluyorum. O bakıyor

O Milano'da podyumda yürüyor gibi, ben ise Milano'daki sırtlanlardan biri gibi görünüyorum.

Aslan Kral.

Ağzım açık kaldı ve hafifçe burkuldu ve korktuğum gibi, yorumcular arasındaki genel fikir birliği "*Onunla* ne işi var?" şeklinde görünüyor.

Raya bana her an her açıdan fotoğraflanmam konusunda hiçbir şey öğretmedi. Bu insanlar bunu her zaman nasıl yapıyorlar? Çok yorucu.

Tuvaletten çıkıp ellerimi yıkıyorum ve koridora tekrar girdiğimde, göğsü neredeyse Dallas'ınki kadar geniş ve sıkı olan soluk yüzlü sarışın bir adama çarpıyorum. Neredeyse.

Bana şöyle bir bakıyor, sonra yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor. "Sen Dallas'ın ... . ayın lezzetisin." Bir açıklama, soru değil.

Kaşlarımı çattığımı anlamak için kendi yüzümü görmeme gerek yok.

"Sadece takılıyorum. Senin adın Poppy, değil mi? Şef olan?" Adam sırtlıyor ve bunda içimi ürperten bir şey var.

Ondan hemen hoşlanmadım.

"Bir ara benim için yemek yapmanı çok isterim."

"Ah, bir restoranım var," diyorum aptalca, ondan uzaklaşabilmeyi dileyerek ve beni sıkıştırmasından hoşlanmayarak.

"Ama siz de *özel* aşçısınız, değil mi? Sanırım Burke'ün bu konuda bir şeyler söylediğini duydum." "Özel" kelimesinin üzerinde öyle bir duruyor ki tüylerim diken diken oluyor. Ya da belki sadece hayal ediyordumdur. Bana doğru bir adım atıyor, ben de geri çekiliyorum.

"Arkadaş olmalıyız," diyor. "Ben Aaron." Zihnim dönüyor. Aaron. "Mulligan" ı ağızımdan kaçırdım.

Bir an için şaşırılmış görünüyor. "Yani, kim olduğumu biliyorsun. ."

"Um. . . Oraya geri dönmeliyim. Dallas beni arıyor olacak."

"Muhtemelen gittiğinden haberi bile yoktur." Mulligan sanki az önce bana hakaret etmemiş gibi gülümsemesini koruyor.

Göğsümde maç öncesi davullar gibi bir gümbürtü var.

Tek düşünebildiğim bu adamdan uzaklaşmak istediğim.

Ama yolumu kapatıyor.

Koridora hızlıca bir göz attım. Beni rahatsız eden bir adamla yalnızım ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Olay çıkarıp Dallas'ı utandırma riskini göze alamam.

Bana bakıyor. "Burke'ü senin gibi biriyle gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama çekiciliğini anlamaya başlıyorum. Sende bir tür namuslu, sevimli, komşu kızı havası var."

Ona cesaret vermek istemediğim için yanından geçip gidiyorum ama özel odanın kapısını görmemi engelliyor.

Bu yüzden Dallas'ın çıktığını görmüyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, Mulligan'ın benden çekilip duvara itildiği. Hareketle sıçradım ve hızla yoldan çekildim.

Mulligan iri yarı olsa da Dallas yükselir ve ondan beş santim daha uzun durur. Ön kolunu diğer adamın göğsüne bastırır ve "*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*" diye homurdanır.

Mulligan gülümser, ellerini kaldırır. "Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz?"

Sonra daha alçak sesle, daha sessiz, daha tehditkâr bir şekilde Dallas, "Kal. *Uzak dur*. Ondan uzak dur." Mulligan'ı bir kez daha itti, sonra geri çekildi. Bana doğru döndü. "İyi misin?"

Titreyerek başımı salladım.

O beni korudu.

Dallas elimi tutup beni Mulligan'ın yanından uzaklaştırdı. "Onu eve bırakırken dikkatli ol, *Burke*."

Dallas'ın gerildiğini ve tereddüt ettiğini hissediyorum. Hemen arkasını dönüp bu adamı boğazlamak istediğini anlıyorum. Rol yapmayı çoktan geçtim, bu çok gerçek oldu. İçgüdüsel olarak koluna yapışıp onu ileri doğru çekiyorum.

"Boş ver onu," diyorum. "Buna değmez."

Bana bakıyor, gözlerinin ardında ateş var ve sonra Mulligan'a dik dik bakıyor. Uzanıp yüzünü tutuyorum ve benim yüzüme bakmaya zorluyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "*Lütfen*."

Gözleri yumuşar. Nefes alış verişi yavaşlıyor. Omuzları hafifçe düşüyor ve bir an için.. . . utanmış görünüyor. Sanki bir can simidi arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Hafifçe başımı sallıyorum ve yanağını okşuyorum. " yok," diyorum. "Sorun yok." "Tamam." diyor. "Hadi gidelim."

Tekrar başımı salladım. Paltolarımızı alıp hızlıca vedalaşıyoruz, sonra arka odadan çıkıp restoranın içinden geçerek vale standına doğru yürüyoruz. Dallas karanlığa bakıyor ve yalnız kalmayı tercih edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sana ne söyledi?" Dallas soruyor.

"Fark etmez," diyorum ona, bu konuda daha fazla ayrıntı vermenin yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacağını bilerek. Ve şu anda tamamen ateşin içinde.

Ama sonra bana baktı, son derece endişeliydi. "Bana iyi olduğunu söyle."

Kameraları ya da sözleşmeleri umursamadan elini tutuyorum. "Hey. Söz veriyorum, ben iyiyim."

"Onunla uğraşmak zorunda kalmamalıydın," diyor. "Seni uyarmalıydım."

"Dallas, bu senin hatan değil," diyorum.

Vale arabayı getirdiğinde "Evet," diye mırıldanıyor. "Bu asla benim hatam değil."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dallas

W Mulligan'ın Poppy'yi köşeye sıkıştırdığını gördüğümde içimden bir şey koptu.

Sahte bir flört olabiliriz ama gerçek arkadaşmışız gibi hissediyorum.

Ve onun gerçek arkadaşı olarak, onu korumak benim görevim. Mulligan gibi aptallardan. Basından. Tüm bu aptal dünyamdan.

Tüm bunların öyle ya da böyle geri tepeceğini düşünmeye başladım. Özellikle de Poppy'yi tribünde, formamı giymiş, bana tezahürat yaparken görmek güzeldi.

Benim için hayat hiçbir zaman istikrarlı olmadı. Büyükanнемle yaşadığım ortaokul ve lisede kısa bir süre istikrara yakın bir dönem oldu ama öncesinde ve sonrasında hayatım çoğunlukla çalkantılarla geçti. Değişim değişmez bir şeydi ve asla hoş karşılanmazdı. Mulligan'ı ondan uzaklaştırdığım o anda fark ettiğim şey, uğruna savaşabileceğim bir şeye gerçekten ihtiyacım olduğuydu.

Ya da birini.

Belki bir gün.

Poppy'yi kendi dünyamın çılgınlığına dahil etmeye dayanamazdım. Bu çok büyük bir istek olurdu. Onun gibi güçlü bir insan için bile.

Kendi düşüncelerimin içinde kayboldum ve Loveland'a dönerken çoğunlukla sessizlik içinde yol alıyoruz.

"Acıkmış olmalısın," diyor Poppy. "Yemek yemeden ayrıldık."

Tanrım, bütün randevuyu ettim. Eğer sahteyse, neden bu kadar önemsiyorum?

"Sana yemek sözü vermiştim ama sen yemeden bizi gönderdim," diyorum.
"Özür dilerim."

"Kendim için endişelenmiyorum." Pencereden dışarı bakıyor. "Maçta bir simit yedim. Muhtemelen bunlardan on bir ya da on iki taneye ihtiyacın vardır."

Ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyorum ama onun köşeye sıkışmış halini hatırlamaktan kendimi alamıyorum. "Benim için de endişelenmene gerek yok," diyorum.

Bana bakmıyor. "Birinin yapması gerek."

Kelimeler içime ulaşıyor ve beni sıkıştırıyor. *Yalnız olmamak böyle bir şey mi?*

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Bana bakıyor. "Eminim bu yapmak isteyeceğin son şeydir," diyorum.

"Ben bir şefim, seni aptal. Yemek yapmayı gerçekten *seviyorum*," diyor. "Ve şimdi restorana gidersek, iş gibi hissetmeyeceğiz. Güzel ve sessiz olur." Bir süre sonra, "Oraya tek başıma gitmeyeli uzun zaman oldu. Eğlenceli olacak."

Acıktım. Ama bundan daha fazlası var ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum, onu henüz eve götürmek istemiyorum.

Bana açıklama yaptırmadan, kolaylıkla ve anlayışla, Poppy beni takımdaki çocuklardan, Alicia'dan ve hatta Gram'dan farklı bir şekilde anlıyor gibi görünüyor. Belki aramızdaki şey romantik değildi, ama ikimiz de onun sözleriyle "arkadaş olma yolunda" olduğumuz konusunda hemfikiridik. Bunda yanlış bir şey yoktu, değil mi?

"Emin misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hokey oyuncularının maçtan sonra yakıt ikmali yapmaları gerekir. Bu tür bir fiziksel efor vücudunuza zarar verir."

Gülüyorum ve boynumdaki gerginlik gevşemeye başlıyor. "Google mı?" "Evet." Sırıttıyor. "İnternette olduğuna göre doğru olmalı."

Bir gülümsemeyi ısııyorum ve ona bakmak için dönüyorum. O da bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve omuz silkiyor.

Ve ikimiz de gülüyoruz.

Restoranın arka tarafına park ediyoruz ve doğrudan mutfağa açılan bir kapıdan içeri giriyoruz. Ortam karanlık ve Poppy çalışma lambasını yaktığında ancak görebileceğimiz kadar ışık veriyor.

"Kimsenin burada olduğumuzu bilmesini istemiyorum," diyor.

Loş atmosfer, muhtemelen olması gerekenden daha fazla bir randevu için kendini ödünç veriyor.

Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağım ve umarım olumsuzlukları ve istenmeyen yaklaşımları çok ama çok tutabiliriz. Ve sonra, restorani ıslandıktan sonra

onun dünyasından sessizce çekip gideceğim. Şimdiden o günü iple çekiyorum. Onun iyiliği için.

Telefonum bir mesajla çalıyor:

ALICIA

Maçtan hemen sonra eve giderseniz bu ilişkiyi nasıl satacağız?

Cevap vermeden telefonu kapatıyorum ve onun tarafında okunmamış olarak bırakıyorum.

Karanlık çöktükten sonra burada yemek yemenin dışarı çıkıp görünme anlaşmamızın amacına ters düştüğünü biliyorum ama bu gece bunu yapamazdım. Mulligan'ı Poppy ile yakaladıktan sonra olmaz.

Koç Turnrose ile yaptığım konuşmadan sonra olmaz. Her şeyi kafamda evirip çevirirken buldum kendimi. Çünkü tartışmak istediği sadece takımdaki liderliğim değildi.

"Çok sessizsin," diyor Poppy mutfaktaki büyük boy buzdolabından bir paket et çıkarırken. "Kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu? Sen kazandın. Ve maçın yıldızı sendin."

Tekrar zirvede olmak iyi hissettiriyordu, bir süredir düşüşteydim. Çocuklar bu gece neden ateşlendiğime dair teorilerini gizlemediler. Halk Poppy ve benim bir çift olduğumuz fikrine ısınmamış olabilirdi ama takım arkadaşlarım bunu onaylıyor gibiydi. En azından biri hariç hepsi.

Gülümsemeye zorluyorum, ruh halimle ne kadar uyumlu olduğunu fark ediyorum.

Bu gece kafam karışık. Ve her nedense, bunu Poppy'e anlatma ihtiyacı hissediyorum. Sanki. ..sanki söylemek *zorundaymışım* gibi.

"Maçtan sonra Ricky'nin numarasını emekli edeceklerini öğrendim. Büyük bir tören falan var." Büyük ihtimalle bunun benim için ne anlama geldiğini anlamıyor. Ne de olsa Ricky sakatlandığında hayatımın bir parçası değildi.

Poppy'nin ne yaptığını bilmiyorum ama dikkatini çektiği için memnunum, yoksa bu konuda konuşmaya cesaret edemezdim.

"Bu oldukça büyük bir mesele," diyorum. "Ricky o zamandan beri dönmedi. . ." Kelimeleri bile söyleyemiyorum. *Kaza*. Diğer insanlar için bundan bahsetmek çok kolay ama benim için asla kolay olmayacak. "Koç bana bunun bir parçası olmak isteyip istemediğimi sordu."

Gözleri benimkilere kayıyor ama ocaktaki tavaya koyduğu eti sessizce baharatlayıp karıştırarak pişirmeye devam ediyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Artık içmiyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Güzel, çünkü benim içki ruhsatım yok." Poppy çift parmak silahını bana doğrulttu. "*Kahvaltı restoranı.*" Ellerini bir havluya siliyor ve buzdolabına doğru yürüyor. "Zehrini seç." Açık kapıya doğru başını sallıyor. İçeride gelebilecek her türlü gazozun cam şişeleri var.

"Kola," dedim.

"Bir pürist. Bunu sevdim." Sırıttı, bir şişe çıkarıp açtı, bana uzattı ve korkunç bir Güneyli ağzıyla, "Bunlardan birini kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun" dedi.

Şişeyi alırken bir kahkahayı bastırıyorum. "Neyin var senin?"

"*O kadar çok şey var ki dostum. Sana göstermek için tablolar ve grafiklere ihtiyacım var ama gerçekten o kadar vaktimiz yok.*" Gülümsüyorum ve bir içki alıyorum, çoğu insanın aksine Poppy'nin bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışmadığının farkındayım.

Ya da düşünmek. Ya da hissetmek.

"Dallas, o oyun. . . . *harikaydı.*" Doğru söylediğini anlayabiliyorum çünkü bir şey hakkında heyecanlandığında daha hızlı konuşuyor ve ellerini çok fazla hareket ettiriyor. "Hokeyden *hiç* ama kalabalık, ışıklar, her şey... Çılgıncaydı. Babam *bayıldı*. Neredeyse bayılıyordu. Ve *sen,*" diye tahta kaşığı bana doğrultuyor, "orada en iyi olan sendin."

"Bunu oyun hakkında hiçbir şey bilmeyen biri mi söylüyor?"

Mutfağın içinde benim buzun üzerinde hareket ettiğim gibi hareket ediyor; her şeyin nerede olduğunu, her köşeyi, her şeyin birbirine nasıl uyması gerektiğini ve nasıl inanılmaz bir şey yapılacağını biliyor. " ama. Bilmek zorundasın. Hadi *ama.*"

İç çektim. "Peki, sen kazandın. Bu gece orada olmak iyi hissettirdi."

Ben bunlarla boğuşurken mutfağında oturmama izin veriyor. Bunu yapacağını nereden biliyor?

"Peki, senden ne yapmanı istiyorlar? Numarayı emekli etmek için mi?"

Garip bir şekilde, şimdi bu konuda konuşurken kendimi çok daha rahat hissediyorum. "Övgü videosu çekiyorlar," diyorum. "Bir şey çekmezsem aptal gibi görüneceğim, bir şey çekersem de aptal gibi görüneceğim. Burada kazanmak yok."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Soğuk şişeyi ellerimde çeviriyorum, buğusu avuçlarımı ıslatıyor. "Ricky'nin benim ve takım için ne anlama geldiğini söylememek yanlış olur."

Bir an sessiz kaldı. "Birinin bana 'Diğer insanların ne düşündüğü önemli değil' dediğini hatırlıyor gibiyim."

Şişeyi yere bıraktım. "Tamam, benden alıntı yapmak adil değil." Ellerimi pantolonuma sildim. "Bu farklı."

"Sizin için işlerin benim için olduğundan farklı yürüdüğünü anlıyorum," diyor. "Ama kim olursanız olun bazı şeyler doğrudur. Nazik ve içten bir şey söylemek asla kötü bir fikir değildir ve asla yanlış bir şey değildir."

O söylediğinde her şey çok basit geliyordu.

"Et soslu spagetti seviyorsun, değil mi? Ne dediğin önemli değil çünkü sana bunu yapıyorum. Hokey oyuncularının çok fazla karbonhidrata ihtiyacı olduğunu okumuştum. Ve protein." Buzdolabından bir baş brokoli çıkarıyor. "Ve sebze."

"Bunu okudun mu? Ne zaman?" Bu kadının benim kanepemden başka bir yerde uyuyup uyumadığını merak etmeye başlıyorum. Hızla ve zarafetle mekanda dolaşmaya devam etmesini izliyorum, kendine olan güvenine tekrar kapılıyorum. Onu izlemekten hoşlandığımı fark ediyorum. Bu beni bir şekilde rahatlatıyor ve çok geçmeden midemdeki düğüm çözülüyor.

"Sizin için yemek yapacaksam, sizin için iyi olan şeyler yaptığımdan emin olmak isterim. Daha önce hiç profesyonel bir sporcuyu beslememiştim." Ellerini kalçalarına koydu. "Muhtemelen bir atı beslemekten farklı değildir."

"Ne zaman bu kadar komik oldun?"

"Saat 10'u geçti, 10'dan sonra komik oluyorum." "Ah."

"İşinin" benimle ilgilenmek olması konusunda karışık duygulara sahip olsam da, bu işi bu kadar ciddiye alması çok güzel.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Et soslu spagettiye severim. Brokoli olmadan da yapabilirim."

Ters ters bakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Benimkini almadın."

Duruşunu taklit *ediyorum* ve ona elimden gelen en iyi *şüpheli* bakışımı *atıyorum*, ama o *bunu* hemen görmezden *geliyor*.

Yemek yapmaya geri dönüyor ama ocağın bana bakıyor. "Bu gece video hakkındaki cevabını onlara bildirmek zorunda değilsin, yani bu konuda uyuyabilirsin."

"Doğru," diyorum.

"O yüzden şimdi bunu düşünmeyelim," diyor. "Sadece bu gece için, senin zaferini kutlayabilir miyiz? Sonra da yarın bunu düşünürüz."

Kutlama *yaparız*. Yarın, endişelenebiliriz.

Benim iniş çıkışlarıma kendisini de dahil etmesi beni şaşırtmıyor.

Poppy yemeği bitirdiğinde tabağı hazırlıyor ve mutfağındaki tezgâha oturuyoruz. Domateslerin, sarımsakların ve baharatların kokusunu içime çekiyorum ve spagetti gibi basit bir şeyi neredeyse gurme bir yemeğe dönüştürmeyi nasıl başardığını merak ediyorum.

Buna alışabilirim.

Kendimi durduramadan, "Biri benim için böyle bir şey yapmayalı uzun zaman oldu," diyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "Ne, aşçı mı?"

Her şeyi bir anda dökmeden ne demek istediğimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Onun yerine, "Bu inanılmaz, Poppy, teşekkür ederim." diyorum.

Bana bir peçete uzatıyor, sonra kendi peçetesini kucağına koyuyor. "Akşam yemeği pişirmek eğlenceli. Kahvaltı benim favorim. Günün her saatinde yiyebilirim ama bazen akşam yemeğini özlüyorum."

"Bu işte gerçekten iyisin," diyorum ona. Spagettiye çatalımın etrafında döndürüyorum ve bir ısırık alıyorum, ağızımdaki lezzet patlaması için küçük bir takdir iniltisi çıkarıyorum. Yuttuktan sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi? Çok fazla olduğunu biliyorum."

Kocaman gülümsüyor. "Ne kadar eğlenceli olduğunu tahmin bile edemezsin. Eşleri *de çok* ! Monica *harika* biri ve hoş karşılandığımı hissetmeme gerçekten yardımcı oldu. Hepsi öyleydi." Gözlerimin içine bakıyor. "Harika vakit geçirdim Dallas, teşekkür ederim."

Adımı söylediğinde, sanki içimde bir şeyler oluyor. Hoşuma gidiyor. Tekrar söylemesini istiyorum.

Poppy ile olan ilişkimin gerçek olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum. En azından romantik kısmının.

Arkadaş olamayacağımızı söyleyecek bir şey yok. Bu iyi bir şey çünkü onun yanında olmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Kişiliği, benim için garip durumlara girmeye istekli olması, neye ihtiyacım olduğunu benden önce görebilmesi.

İhtiyacım olan şeyin o olabileceğini görüyor mu?

Ama hayır. Şu anda biriyle birlikte olmak benim için pratik değil, özellikle de Poppy gibi Loveland'da kök salmış biriyle. Kontratım bu yılın sonunda bitiyor.

Gelecek sezon Winnipeg'de olabilirim.

"Ah, unutmuşum!" Telefonunu çıkarıp üzerinde geziniyor, sonra yüzü yukarı bakacak şekilde tezgâhın üzerinden kaydırıyor. Ekranda Poppy'nin ve restoranının profilini çıkaran bir makale var. Hızlıca göz gezdiriyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa olumlu bir profil ve bilmem gereken tek şey de bu.

Bir ısırık alıyor ve ağzının yarısı doluyken konuşuyor. "Neredeyse insanların bu gece restoranda çektiği Walking Dead fotoğraflarını telafi ediyor." Yutkunuyor ve gülüyor ama sözleri beni rahatsız ediyor. O kısmı hiç düşünmemiştim. İnsanlar internette çok acımasızdı ve Poppy'yi bu tür alaylara maruz bırakmak istemiyordum. Bu hiç adil değildi.

"Sanırım bunun için Alicia'ya teşekkür etmeliyim?" diye soruyor telefonunu bir kenara koyarken.

"Onun el işi gibi görünüyor." Alicia'yı tanıyorsam, Poppy'yi bir azizeye dönüştürecek ve bu benim için sorun değil, çünkü onu çok kısa bir süre tanıdıktan sonra bile, onun tam olarak böyle olup olmadığını merak ediyorum.

Poppy Hart. Makarnanın koruyucu azizi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Poppy

I restoranda bu kadar geç saatlere kadar kalmamızı istememişti. Sadece birkaç saat içinde sabah ayını için geri dönecektim ama yine de hava karardıktan sonra burada olmak tam tersi bir his veriyor. yoğun ve hareketli bir sabahta burada olmak.

Böyle anlarda bir adım geri çekilip etrafıma bakmayı ve *gerçekten bir restoranım* olduğu gerçeğine hayret etmeyi seviyorum. Bir saniye durup düşünürsem, her şey biraz gerçeküstü geliyor.

Maddi sorunlar bir yana, her gün insanlara yemek yaptığım kendi restoranım var.

Zor, ödüllendirici ve beni her gün alçaltıyor. Lori Grenier, "girişimciler kırk saat çalışmamak için seksen saat çalışan tek insanlardır" derken haklıydı. Ne kadar zor olduğu umurunda değil, sadece bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum.

Dallas'a bakıyorum, bunun her zaman doğru olmadığını biliyorum.

Yine de, hayatımı bu yerin etrafında kurdum. Onu kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Dallas Burke şu anda mutfağımda ve şaşırtıcı bir şekilde hayatımda olsa da, bu yine de başaracağımın garantisi değil.

İkimiz de yemeğimizi çiğnerken bir an sessizlik oluyor ama bu garip değil ve ben de boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmiyorum. Bu doğru değil. Üzerimde bir yük var ve Dallas'ın umurunda olduğundan şüphelensem de kendimi bunu paylaşmak isterken buluyorum.

Bu adamda ruhumu açmama neden olan şey ne? Açık bir kitap gibi değil. Dallas'ın etrafı insanlarla çevrili ama çoğunlukla yalnız olduğu izlenimini edindim.

Hayatındaki herhangi bir boşluğu dolduracak kişi olmadığını biliyorum, ama tipik Poppy tarzında, muhtemelen deneyeceğim.

Raya'nın uyarıları kafamın içinde yankılanıyor. Başımı böyle belaya sokuyorum işte. Akıllı bir kadın kendini geri çeker ve çok yaklaşımdan kaçınır. Çok yaklaşırsan, incinirsin.

Sonuçta bu gerçek bir ilişki değil.

Bunu unutma, Poppy.

O yemekle meşgul ve ben de gözlerimi kapatıp, nefesimi tutup tekrar soğuk suya dalmakla aynı meşhur noktadayım.

"Daha önce sana karşı tamamen dürüst değildim." Başını kaldırıyor ve çiğnemeyi bırakıyor.

Aşırı paylaşımcı biriyim.

Eğer çocuklarını doğuracak birini arıyorsa, büyükannemin onayladığı çocuk doğurma kalçalarını gönüllü olarak kullanabileceğimi ona söylememiş olmam şaşırtıcı.

Bu duygusal dalda her seferinde küçük bir adım atıyorum.

"Restoranımın zorlanmasının nedeninin kasabanın favorileri olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Ama. . . bu... ..tam olarak doğru değil."

Dallas çatalını bırakıyor ama cevap vermiyor. Yüzü şaşkın ya da kızgın değil. Misafirperver ve nazik.

"Bu konu hakkında pek sık konuşmam. *Asla* desek daha doğru olur. Ben sadece. . ." Biraz bocalıyorum.

"Hey," diyor usulca, "seni yargılamayacağım. Neler oluyor?"

Avi'nin bana yaptıklarını yeniden yaşamak gibi bir amacım yok, bu yüzden kelimeler istediğim kadar düzgün çıkmıyor.

"Gerçek şu ki, aşçılık okulundan sonra buraya geri döndüğümde yanımda birini getirdim." Bir yudum su içiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Erkek arkadaşın mı var?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Adı Avi'ydi."

"Margot Hanım'ın tanıştığımız ilk gün sana sataştığı adam bu muydu?"

Bunu hatırlıyor mu? Bir baş sallama daha. "Onu severdin," diyor.

"Yaptım," diyorum hatırlayarak. "En azından ben öyle sanıyordum. Cazibesi, vaatleri ve çapkınlığı vardı." Bir duraklama. "Bu yüzden beni dolandırıp biriktirdiğim çok az parayı aldığında tahmin edemedim."

Yüzü düştü. "O ne?"

Gözlerim yaşıyor. Bu ihanetin acısı hala çok taze. Genel kuralım her şeyi tam olarak hissetmek olsa da, bu seferki çok fazla acıttı. Avi'yi sevmiştim. Ve o kalbimi kırdı.

Oda arkadaşımın doğum günüydü, bu da yoga pantolonumu kulüp kıyafetleriyle değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu. Karaoke için dışarı çıkmak konusunda ısrar etti. Yaklaşık bir saattir oradaydık ki, barda oturan ve beni izleyen lacivert takım elbiseli (kravatsız), uzun boylu, ince bir adamı fark ettim.

Crazy, Stupid Love'daki Ryan Gosling'in özgüvenine sahipti ve Tanrı biliyor ki ben buna bayılıyordum.

Birkaç dakikalık göz flörtünden sonra hamlesini yaptı. Masamıza doğru yürüdü ve bana bir içki uzattı. "Barmen bu gece zencefilli gazoz içeceğini söyledi."

"Öyleyim," dedim. "Oda arkadaşımın doğum günü." "DD?"

Başımı sallıyorum. Belirlenmiş sürücü olmak hoşuma gidiyordu. Alkolü seviyormuşum gibi davranmaktan kurtuluyordum.

Avi yanımdaki masaya oturdu ve arkadaşlarım neredeyse hiç dikkat etmedi.

"Seni daha önce burada görmemiştim," dedi.

"*Seni* daha önce burada görmemiştim." Ona gülümsedim.

Neredeyse hiç kıpırdamadı, sadece beni esir alan bir yoğunlukla beni inceledi. "Ben Avi."

Gülümsemem tuttu. "Poppy."

Sonrasında olanlar tipik bir tanışma/çıkma/aşık olma hikayesiydi. Onu ailemle tanıştırmak için eve getirdiğimde, aradığım kişinin o olduğuna ikna olmuşum. Sadece Raya aynı fikirde değildi, çünkü çekiciliğe ve flört etmeye karşı sıfır toleransı vardı. Ayrıca saçmalıklara bir burnu vardı ve bu adamdaki saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabiliyordu.

Dinlemedim.

Her bir parçasını aldım.

Dallas'a bakıyorum, keşke ona söylemeseydim diyorum. "Bu magazin muhabirlerinin aradığı türden bir şey, ha?"

Kızgın görünüyor. Söylemediğim için bana kızgın mı?

"Keşke bu adamı karanlık bir sokakta bulabilseydim," diyor yumruğunu tezgâha vurarak.

Oh. Bana kızgın değilsin.

"Bunu sana daha önce söylemeliydim," diyorum. "Biz olmadan önce..." Bir kelime arıyorum. "İş ortakları."

"Neden? Bu senin özel hayatın."

"Ama ortaya çıkabileceğini biliyorsun," diyorum. "Ve eğer yaptığım bir şey senin için bir şeyleri mahvettiye, yapamam. ."

Aşağı bakıyorum. Utanç, en basit göz temasını bile rahatsız edici hale getirme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahiptir.

"Ve sonra, insanlar bunu öğrendiğinde, aptal gibi görüneceğim." Kıpırdamadan duruyorum. "Çünkü ben bir aptaldım."

"Bence güveniyorsun," diyor. "Bu aynı şey değil."

Başımı salladım. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu seni kötü mü gösterecek?"

"Bunun bir önemi yok."

"Şunu söylemeyi kes. Çünkü *The Mill* zaten bu konuda yazdı, yani Alicia ismimi böyle ortalıkta dolaştıracaksa, bu ortaya çıkacaktır."

Öne doğru oturur. "Benim için önemli olan tek şey, tüm bunlar olurken senin zarar görmemen. Bunun beni ya da kariyerimi nasıl etkileyeceği umurumda değil. Bunların hiçbirisi önemli değil."

"Ama önemli, Dallas!" Ona söyledim. "Sen benden çok daha önemlisin!"

Kıpırdamadı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı, tezgâhın etrafında yürüdü ve yanıma oturdu.

"Poppy."

Hala ona bakamıyorum.

Yumuşuyor. "Poppy, bana bak."

Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. . .

Ona bakıyorum. Gözleri nazik ama güçlü.

"Geçtiğimiz haftalarda benim için neler yaptığın hakkında hiçbir *fikrin* yok. Bu hiçbir zaman benim bundan ne kazanacağım ile ilgili olmadı ve ben kesinlikle senden daha önemli değilim."

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı, onları hissedebiliyorum. "Ama bunu bu yüzden yapıyorsun." Sesim kırılmadan kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. "Böylece dünyaya değiştiğini gösterebilirsin. Böylece kuruluşunu başlatabilirsin."

İç çekiyor, neredeyse gülümsüyor. "Tek sebep bu değil." Kıpırdamadan duruyorum. Sebeplerden birinin *ben* olduğumu mu söylüyordu? "Bu adam senden ne çaldı?" diye soruyor.

"Saygınlığım dışında mı demek istiyorsun?" Alay ediyorum. "Her şey." Nefes alıyorum. "Büyükbabam ve büyükanne varlıklı değiller ama doğduğumuzda her birimiz için bir hesap açmışlar. Aşçılık okulundan mezun olana kadar bundan haberim yoktu. O zamana kadar çok borcum vardı ama bir hayalim de vardı, hem de büyük bir hayal."

"Restoran."

"Doğru," diyorum. "Öğrenci kredilerimi ödemek için zaten bir planım vardı ve akıllıca olmasa da fondan gelen parayı bir restoran açmak için kullanmak istiyordum. Ve sonra Avi oldu." Bir nefes aldım. Bunu söylemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Hayatıma girdi ve işlerin iş tarafı hakkında her şeyi bildiğini iddia etti. 'Sen sadece şef ol Poppy, gerisini ben hallederim' derdi. Yeri bulan, tüm evrak işlerini yapan, tüm hesapları ayarlayan oydu."

"Kendini hırpalama," diyor. "Ona güvendin." "Ve sesi yasal geliyordu." İnledim.

"Üzgünüm, Poppy," diyor. "Böyle şeyler senin gibi insanların başına gelmemeli."

"Daha da kötüleşiyor." Bir içki daha alıyorum. "Avi buradayken benden şehirdeki varlıklı ailelerin bir listesini istedi. Restorana yatırım yapmaları için onları ikna etmenin iyi olacağını söyledi."

Dallas sandalyesine geri oturur. "O yapmadı."

"Evet, ona dört ya da beş aile olduğunu söyledim ..." Bu kısım itiraf etmesi en zor olan kısım. Ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

"Beni her bir aileyle görüştürdü. Orada, hayatım boyunca tanıdığım insanların oturma odalarında oturdum ve onlara hayalimden, bunun toplumu nasıl etkileyeceğinden ve hatta belki biraz

Bu küçük kasabaya turizm. Onlara Avi'nin iş dünyasında ne kadar usta olduğunu anlattım ve eğer bu işe yatırım yaparlarsa, yıllar sonra elde edecekleri kârın belli bir yüzdesine sahip olacaklarını söyledim."

Dallas sadece oturuyor, dinliyor. Tek kelime etmeden, şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

"Avi, daha paramız bile yokken beni her şeyi önceden kiralamaya ikna etti. Depozito ve peşinat için yeterince para biriktirdim, ancak biz tek bir çek bile yatırmadan önce müteahhitler inşaatları yapıyor ve mutfak ekipmanları teslim ediliyordu."

Adım atmayı bırakıyorum ve kendimi sabitlemek için iki elimi tezgâhın üzerine koyuyorum.

Dallas'a bakıp, "Ve iki hafta sonra, son çek yatırıldıktan sonra ve restoranın açılmasına bir hafta kala, Avi tüm hesaplarımızı boşalttı ve gitti. Ortadan kayboldu. Onu bir daha hiç görmedim."

Daha dik duruyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum ve yanlarıma bırakıyorum. "Hiç param yoktu. Devam etmek için hiçbir yol yoktu. Ailem bana ihtiyacım olan kadar borç verdi, ben de alabildiğim kadar kredi aldım ve . . . şey. . . işte buradayız."

Sonra sessizlik. Benim için açıklanması gereken çok şey var ve muhtemelen onun için daha da fazlası.

Uzun bir süre sonra Dallas kaşlarını çatıyor. "İnsanların sana sempati duyacağını, hatta belki de acıyarak seni destekleyeceğini düşünürdüm."

"Başlangıçta polis bana inanmadı. Pek çok insan işin içinde olduğumu düşündü, özellikle de tüm bunlara rağmen restoranı açtığımda. Ama bu insanlara borcumu ödemek için başka bir yol göremedim. Ben de bir kurban olmama rağmen herkes çok öfkeliydi. Beni suçlamadan onu nasıl suçlayacaklarını bilemediler, çünkü o burada değildi."

Dallas'ın yüzünde bilmiş bir ifade belirir. "Yani insanlar gerçeği öğrenmek yerine senin tek yönlü olduğuna karar verdiler ve buna takılıp kaldılar."

O anlıyor.

"Evet. Kesinlikle. İnsanlar bana bunu hak etmişim gibi davrandı. Sanki ona güvenecek kadar aptal olsaydım, hepsi benim suçummuş gibi."

"Yani onu yakalayamadılar mı?"

"Baktıklarından bile emin değilim." İçimi çektim. "Dedikleri gibi, o 'rüzgarda'. Artık onu bulmaktan vazgeçtim. Beni hedef aldı. Raya bunun çok güvendiğim için olduğunu söyledi, belki de öyleydin. Sanırım artık daha akıllı ve güçlüyüm ama bu geçmişi değiştirmiyor. Ailemden başlayarak herkese borcumu ödemem gerekiyor, belki biraz şansla insanlar unuttur ve yollarına devam ederler."

"Yapacaklar," diyor. "Yapmak zorundalar."

Yukarı bakıyorum. "Unutacaklar mı? Sanki insanlar 'hokeyin kötü çocuğu'nu unutacak mı? *Benim gördüğüm* Dallas Burke'ü görmeleri için her şeyimi verirdim."

Ciddiyim. İnsanların bu adamın kim olduğunu bilmemesi bir rezalet.

Gülümsemesi zayıf. "İnsanların bu lakabı unutup unutmayacağını *gerçekten* bilmiyorum."

Umutsuzca havayı yumuşatma ihtiyacı hissediyorum. "Akılda kalıcı."

Ona bakıyorum, bir gülümseme pırıltısı arıyorum ve bir tane yakalıyorum.

Bir an duraksıyorum, herhangi bir konuda otoriteymişim gibi davranmaya hakkım olmadığının farkındayım ama yine de paylaşmaya değer bir fikrim varmış gibi hissediyorum. "Vakfınızı kurmak için beklemeniz gerektiğini düşünmüyorum."

Kaşlarını çattı. "musun?"

Başımı salladım. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum ama içinde çok fazla iyilik var. Dışarı çıkarmak için neden bekliyorsun?"

Tabağındaki yemeği biraz itiyor. "Sadece kabul görmesini istiyorum, anlıyor musun? İnsanların bu fikre inanmasını istiyorum."

"Fikir nedir?" Ben soruyorum.

Hala devam ediyor. "En az bir ebeveyni hapiste olan çocuklar için bir gençlik vakfı kurmak istiyorum."

Çenesinin seğirmesini izliyorum.

"Ama bu dünyaya babamı anlatmak anlamına gelir."

The {Rumor} Değirmen

Görüldü: *Poppy Hart dün geceki Comets maçında Dallas Burke'e tezahürat yapıyor ve şık, güncellenmiş bir görünüm giyiyor.*

Görünüşe göre yerel şef Poppy Hart ve sevgilisi profesyonel hokey oyuncusu Dallas Burke aşklarını resmiyete döktüler! Bu da Poppy'ye, Burke'ün son beş maçı gol atamadığı ya da asist yapamadığı bir sisten çıkışını izleyeceği ön sıradan bir VIP koltuk kazandırdı.

Hokeyin en sevilen kötü çocuğu sayesinde dün geceki maç tam bir gong gösterisine dönüştü ve Comets, Ottawa'yı 5-0 mağlup etti. Bu Miller, Burke'ün Poppy'nin menüsünden tam olarak ne yediğini ve bu sayede her zamankinden daha iyi kaydığını merak ediyor. . .

Ayrıca ortanca Hart kardeşin stilini kimin yaptığını da bilmek isteriz - cesur bir çaba, ancak onu diğer hokey eşlerinin yanına koyduğunuzda biraz düz düşüyor.

Poppy'nin en azından uyum sağlayamadığı belli olan bir yere uyum sağlamaya çalıştığını görmek güzel!

Maçtan sonra ikili Chicago'da şık bir restoranda görüldü ancak fazla kalmadılar. Seyirciler ayrıldıklarında Dallas'ın tedirgin görüldüğünü söyledi, bu da şu soruyu akla getiriyor: Ateşli forvet gerçek yüzünü ne zaman gösterecek? Ve Poppy kaba bir uyanışa mı hazırlanıyor?

Otuzuncu Bölüm

Poppy

T Ertesi gün, bir mucize eseri, gecenin geç saatlerine rağmen erken kalktım. Hazırlanıp sabahki Mo's Coffee gezimi atlayarak restorana doğru yola çıktım ve köşeyi döndüğümde bir konser biletlerinin satışa çıkmasını bekliyormuş gibi görünen insan kuyruğu.

Ancak restoranın arkasındaki sokağa döndüğümde aslında kapımda sıraya girdiklerini fark ediyorum.

Arabayı park edip aceleyle içeri girdiğimde Miguel ve eşi Gabi'yi sabah için hazırlık yaparken buluyorum.

Miguel, "Dün gece seni hokey maçında gördükten sonra erken bir başlangıç yapmamız gerekebileceğini hissettim," diyor.

"Beni hokey maçında mı gördün?" diye sordum. Neden ailem bana söylememişti?

Gabi sırıttıyor. "Çok güzel görünüyordun, Poppy! Ve diğer eşler ve kız arkadaşlarla birlikte çok *şıktın*. Kamera seni iki kez yakınlaştırdı."

Boğazım kapanıyor. Entübe edilmem gerekecek. Bunu neden bilmiyordum? "Benim hakkımda ne dediler?" Neden sordum ki? Bilmek bile istemiyorum.

"Çok iyilerdi," diyor Gabi. "*The Mill*'den çok daha iyilerdi."

Miguel ona ihtiyatlı olduğunu düşündüğüm ama kesinlikle öyle olmayan bir bakış fırlatıyor. "Restorandan bahsettiler. İyiydi. Dallas Burke ile aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama böyle devam ederse zam isteyebilir miyim?"

Gülüyorum ve önlüğümü çekip belime bağlıyorum. "Bugün erken gelecek kadar zeki olduğun için bunu düşünebilirim. Sabahı atlatmaya odaklanalım, sonra konuşabiliriz."

O öğleden sonra kapattığımızda Miguel, Gabi ve ben mutfaktaki tezgâha yığılmış, tamamen tükenmiştik. Dallas ve Sylvia için hâlâ yemek yapmam gerektiğini ancak şimdi fark ediyorum.

Garip bir şekilde, bu düşünce bana enerji veriyor.

Miguel ve Gabi yola çıktılar, ilki bana yaklaşan zammını hatırlattı ve ben de bir alışveriş listesi yapmaya başladım. Yarısına gelmiştim ki Raya ve Eloise mutfğa girdiler.

İki kız kardeşimin de bir görevi var gibi görünüyor.

"Dün gece hiç haber alamadık!" Eloise neredeyse ciyak ciyak bağırıyor. "Eğer kız kardeşimiz ünlü bir hokey oyuncusuyla çıkacaksa, bizim de haberimiz olsa iyi olur!"

"Maçı izlemedin mi?" diye sordum. "Eğer izlediysen, sanırım benim de dahil olmam gerekirdi. Miguel televizyonda olduğumu söyledi."

Raya espresso makinesine başını sallıyor. "Latte lütfen."

Gözlerimi deviriyorum ama beni kafeinim için nasıl kullandıkları konusunda yorum yapmıyorum. "İkinize de bu içecekleri nasıl yapacağınızı öğreteceğim, böylece artık sizi beklemek zorunda kalmayacağım."

Raya, "Dün gece seni hazırladığım için buna ödeme diyebiliriz," diyor. Pozisyonumu tekrar gözden geçiriyorum. "Bu adil."

Eloise telefonunu açıyor ve bana *The Mill*'in bugünkü bölümünü gösteriyor. "Bunu gördün mü?"

"Onu okumadığımı biliyorsun." Avi'den beri dedikodu sitelerinden uzak duruyorum. En büyük aşağılanmamı bir başkasının yorumuyla yeniden yaşamamanın anlamı yok.

"Kesinlikle kasabanın dilindesin," diyor Raya. "Ama Poppy, gerçekten istediğin bu muydu? Olaylar daha yeni yatışmaya başlamıştı-" Duraksıyor. Olayları tekrar anlatmaktan hoşlanmadığımı biliyor. Biliyor çünkü ona milyonlarca kez anlattım. Raya olanları en az anlayan kişiydi ama aynı zamanda benim en sert savunucumdu. Özel hayatımda beni azarlar ve tüm hatalarımı yüzüme vururdu ama toplum içinde beni korumak için elinden geleni yapardı. Her zaman işe yaramıyordu ama çabasını takdir ediyordum.

Çok fazla arkadaşım yok ve olanlar da Loveland'dan taşındı. Ama bu ikisi sayesinde kendimi hiç yalnız hissetmiyorum. Yerleşik en iyi arkadaşlar.

"Biliyorum," diyorum Raya'nın yarım kalan sorusuna dönerek. "Dün gece Dallas'a her şeyi anlattım."

"Neyin hepsi?" Raya sorar.

"Avi hakkında," diyorum. "Bütün o iğrenç hikâye."

Birbirlerine bakıyorlar, sonra bana dönüyorlar.

"Ne?" diye sordum. "Yine bensiz yaptığın bir konuşma mı bu?"

"Poppy," diyor Eloise, "bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Öğrenecek," diyorum, kendimi anında savunmaya geçmiş hissederek.

"Bunu benden duymasını istedim, aptal bir web sitesinde okumasını değil."

Raya kahve fincanını yavaşça tezgâhın üzerine bırakıyor ve kenarıyla tam dik olacak şekilde çeviriyor. Sakince ellerini kavuşturuyor, sonra da bana bakıyor.

"Yine yapıyorsun."

"Neyi tekrar

yapıyorum?"

"Ruhunu ortaya çıkarmak mı?" Raya bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi söylüyor. "Onu içeri mi alıyorsun? Öpücük yeterince kötüydü, ama şimdi duygularını mı paylaşıyorsun? Ve geçmişini? Flörtün sahte olabilir ama ona karşı hissettiklerinin sahte olmadığı çok açık."

"Tamamen kapalı olmadığım için özür dilerim Raya," diyorum

biraz soğuk bir sesle. Eloise kıkırdıyor. "Ooh, ateş edildi."

Raya etkilenmeden beni inceliyor. "Bu hokey oyuncusuna karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Gözlerim açıldı. "Ne? Hayır. Biz arkadaşız. İş ortağıyız, eğer teknik bir şey söylemek istiyorsan."

Raya, "İş ortakları, hayatları boyunca biriktirdikleri paraların dolandırılması gibi kişisel konular hakkında konuşmazlar," diyor.

"Diğer kişiyi etkileyecekse, kesinlikle etkiler," diyorum biraz yükselerek.

Ses tonuma uyuyor. "Hayır. Öyle değil. Bunu neden göremiyorsun?"

Eloise odadaki sıcaklığı düşürmeye çalışarak, "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi.

"Hayır," dedim. "Bunu şimdi konuşuyoruz."

"Evet, Poppy," diye ayağa kalkar Raya. "Hadi. Çünkü bu odada senin duygularını önemseyen tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Ya da geleceğini!"

Seslerimiz eminim ikimizin de istediğinden daha yüksek çıkıyor ama bazen duvarları yıkıp gerçeğe ulaşmanın en iyi yolu budur.

Ayağa kalkıyorum. "Geleceğimi önemsemediğimi mi sanıyorsun? Geçmişim yüzünden borçlarla boğuşuyorum!"

"Peki bu kimin hatasıydı?"

Şimdi alındım. "Avi'nin benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, ama aynı hataları !" Tezgâhın etrafında dönerek ona doğru yaklaşıyorum. "Öyle miyim?"

"Evet! Ve sen onu göremiyorsun!"

"Dün gece orada değildin, Raya! Ne yaptığını görmedin!"

"Sen neden bahsediyorsun?! O sürünge sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır!" Bıkkınlıkla bağıyorum. "O *beni kurtardı!*" Titriyorum. Az önce söylediklerim havada asılı kaldı.

Sinirlerimi topluyorum ve ikisine de önceki gecenin tüm ayrıntılarını anlatıyorum. Parti sonrası, bar, pahalı yemekler, *neredeyse* bir parçası gibi hissettiğim kardeşlik ve son olarak Mulligan'ın beni tuvaletin dışında köşeye sıkıştırması.

Raya'yı gösterip, "*Çok korkmuştum.* Ve Dallas beni kurtardı. Ve bu bir sözleşme yüzünden değildi, bir fotoğraf çekimi yüzünden değildi ve bunu yapmak zorunda olduğu için de değildi. O insan müsveddesini duvara yapıştırdı ve beni rahat bırakmasını söyledi."

Nefes alışım dışında bir an sessizlik oldu.

"Böylece ayrıldık. Ayrıldık ve buraya döndük, onun için yemek yaptım ve kendimi ona açılacak kadar güvende hissettim çünkü bunu yapabileceğim *kimsem yok. Kimsem yok, Raya.*"

Şimdi daha da bitkin bir halde sandalyeye çöküyorum.

Raya bana doğru ilerliyor, ben de elimi kaldırıyorum. "Yapma. Sadece. Yapma." Her zamanki gibi beni dinlemiyor ve diz çöküp ellerimi tutuyor.

"Poppy." Ona bakıyorum ve gözleri cam gibi.

"Bana sahipsin."

Eloise yanıma bir sandalye çekti, iğrenç bir şekilde yüksek sesle. "Ve ben."

Raya bir nefes alıyor ve ağzından asla duyamayacağımı düşündüğüm bir şey çıkıyor.

"Belki de onu çok çabuk yargıladım. Belki de Dallas Burke hakkında Dallas Burke hakkında yanıltılmışımdır."

Gözlerimi siliyorum ve Eloise'e dönüyorum.

"El, tarihi işaretleyebilir misin? Sanırım az önce Raya'nın yanıldığını söylediğini duydum."

Eloise başını koluma yasladı.

"Özür dilerim. Ben olmak istememiştim. . ben. . ama Avi'yle başını belaya sokan şeyin çok fazla şey paylaşmak olduğunu biliyorum," diyor Raya. "Ve bunu izlemek yürek parçalayıcıydı."

Eloise daha da yumuşak bir tonda konuşur. "Biz sadece senin incinmeni istemiyoruz." "Dallas Avi gibi değil," diyorum.

"Hayır," diyor Raya. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Ama bazı açılardan, Dallas'la kalp kırıklığı yaşama ihtimali o sıska küçük ahmakla olduğundan çok daha yüksek."

Gülüyorum. "Sıska küçük ahmak mı? Benimle bir hokey maçına gelmelisin, orada *çok* daha iyi hakaretler öğrenirsin."

Bir duraklama olur ve sonra Raya'nın pragmatizmi geri döner. "Sadece biraz geri çekilmenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Kendini biraz kendine sakla. Her şeyi paylaşma."

"Ayrıca," diye ekliyor Eloise, "hokey hayatı senin gibi biri için hayat değildir." Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"O kadar da istikrarlı değil. Hiçbir uyarı olmadan ticarete atılabilirler, her şeyi toplayıp başka bir şehre taşınmak zorunda kalabilirler."

"Ve senin hayatın burada," diyor Raya.

Midem bulanıyor. "Bunu bilmiyordum." Burnumu çektim. "O zaman gerçek bir çift olmamamız iyi bir şey, değil mi?" Diyorum, ama bunu söylerken çok kötü bir iş yaptığımı düşünüyorum.

Beni iyi tanırlar ve konu gönül meselelerine geldiğinde kendimi tutmakta iyi olmadığımı .

Avi'den sonra bile.

Bir kolumu Eloise'e doladım ve Raya'nın elini sıktım. "Biz arkadaşız. Ondan hoşlanıyorum. Nazik ve düşünceli biri," diyorum onlara, "ama aşık olmayacağım. Aşık olamam. Dünyalarımız çok farklı. Avi'yle yaşadığım durumun bana öğrettiği bir şey varsa, o da atlamadan önce bakmaktır."

Korkarım ki çoktan atlamış olabilirim.

Bölüm Otuz Bir

Dallas

T oçun ertesi günü -ve Poppy'nin restoranında geçirdiğim gece-antrenmana gittiğimde atmosfer çoktan değişmişti. İyi bir maçtan sonra herkes birdenbire beni dinleyecek değil ama kimse benim "" olduğumu söylüyor.

Mulligan tek kelime etmedi.

Alicia, Poppy'ye bu profili kazandırmanın yanı sıra, birkaç siteye Poppy'nin formamla beni desteklerken çekilmiş fotoğraflarını da gönderdi. Hokey dünyası *Poppy Hart kim diye* soruyor ve menajerim de çok heyecanlı.

Öte yandan ben, tüm bu planın pervasızlığını görmeye başlıyorum. Bu sahte ilişkide gerçek duygular var ve birimizin incineceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Antrenmandan sonra dolabımın önündeki bankta oturmuş duş almaya hazırlanıyordum ki Jericho içeri girdi. Elinde bir havlu vardı ama nedense beline sarmak yerine omzuna atmıştı.

Başımı salladım. "Dostum, üzerine bir şeyler giy." Tam yanımda duruyor. "Kıskandın mı?"

"Kimse bunu görmek istemez dostum," diyor Krush. O ve Kemp soyunma odasının karşı tarafındalar ve ben destek için minnettarım.

"Deneyene kadar eleştirmeyin, beyler." Ve sonra Jericho hiçbirimizin görmek istemediği küçük bir dans yaptı. Hemen ayağa kalktım ve havlunun ıslak ucuyla ona vurdum.

"Yow!" Diğer çocuklar onaylarını haykırırken o poposunu tutuyor. "Çek sunu ." Yumruğumu kaldırdım ve Junior yanımdan geçerken kendininkiyle.

Jericho kaz adımlarıyla dolabına doğru ilerliyor ve "yara izi kalacak" diye yakınıyor.

"Senin kız yarın maça geliyor mu?" Kemp soruyor, haklı olarak koşan takım arkadaşımızı görmezden geliyor.

Kızım benim.

Gömleğimi başımın üzerine çekip çantama atıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Havlusunu alıp başını saran Jericho, "Neden olmasın? Monica herkesin onu sevdiğini söyledi. Bayanlar onun senin için iyi olduğunu düşünüyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu hayata alışmak bir kadın için çok zor. Bunu siz de biliyorsunuz. Ve Poppy. ." Aklıma gelen tek kelime *özel*, ama onu da yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Onun yerine, "...farklı." diyorum.

"Bence her maça gelmeli, o zamandan beri o kadar iyi oynamıyorsun-" Krush cümlesinin ortasında durdu ama nereye varmak istediğini biliyordum. Kazadan beri.

"ama çocuklar. Bu onun yüzünden değildi," diyorum.

Üçünün de yüzündeki ifadeye ve ardından hep bir ağızdan alay etmelerine bakılırsa, bunu yutmuyorlar.

Jericho, "Eğer *bizden* utanıyorsan, şansın yok," diyor. "Monica bir grup arkadaşımızla Loveland'a gelip sizinle Sevgililer Günü partisi yapmayı planlıyor." Diğer çocuklara bakıyor. "Siz de davetlisiniz. Dallas'ın yeni yerinde buluşabiliriz."

"İnsanları evime mi davet ediyorsun?"

Jericho ellerini kaldırır. "Ben değil, adamım. Karım ne derse onu yaparım, biliyorsun."

Gülüyorum ama Monica'nın planına tam olarak katılmıyorum. Hayatımı Poppy'ninkiyle karıştırmak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. İlişkimizi mümkün olduğunca Loveland'da tutmak en iyisi olacaktır. Poppy orada insanlar neye tepki veriyorsa ondan faydalanmaya devam eder ve ben de onu meraklı gözlerden ve Mulligan'la olduğu gibi durumlardan uzak tutabilirim.

Kemp ve Krush duşlara doğru yürürken beni yarı çıplak bir Jericho ve düşüncelerimle baş başa bıraktılar.

"Seni rahatsız eden ne?" diye soruyor. "Onu kendine saklamak mı istiyorsun? Tüm bunların -" ellerini "onu korkutup kaçıracağından mı korkuyorsun?"

"Bence bunların hepsi-" Elimi alt yarısına doğru salladım "onu korkuturdu."

Jericho gülüyor.

"Üzerine bir şeyler giyene kadar seninle konuşamam."

Başındaki havluyu alıp beline sarıyor. "Bugün çocukların sana nasıl tepki verdiğini gördün dostum. Sanki eski günlerdeki gibiydi. Mulligan bile en iyi davranışını sergiliyor gibiydi."

Bunu inkar edemezdim. Hemen fark ettim. Yine dinliyorlardı.

Uzun zamandır ilk defa kendimizi bir takım gibi hissettik. Neredeyse.

Mulligan başıma bela olmaya kararlıydı.

"Dün gece onu Poppy'yi köşeye sıkıştırırken yakaladım," diyorum Jericho'ya. "Ona ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama hoşuma gitmedi. Onun bu tür şeylerle uğraşmasını istemiyorum."

Jericho sesli bir iç geçirir. "Ah, dostum, bu adamın öğrenmeye ihtiyacı var." "Bir de bana sor."

"Mesele sadece Ricky değil, bunu sen de biliyorsun," diyor. "O sadece yıldız olmak istiyor. Ve sen burada olduğun sürece, asla olamayacak."

"Beni suçluyor," diyorum düşüncesizce, Mulligan'ın fikrinden çok bu ayrılığın takıma ne yaptığıyla ilgileniyorum. "Hangi çarpık nedenden dolayı, hiçbir fikrim yok."

"Ama başka kimse seni suçlamıyor," diyor

Jericho. Ben de ona bakıyorum. "Bundan emin misin?"

Çarpışma anını zihnimde tekrar canlandırıyorum. Ricky radyoyla uğraşıyordu ve ben de onu durdurmaya çalışıyordum. Emniyet kemeri takılı değildi ve sarhoş bir şekilde camdan dışarı sarkıyordu, bu yüzden onu kontrol altına almaya çalışmak hafif tabirle zordu. Çarpma anında ona bakıyordum. -Yola değil. Öyle olmasaydım zamanında durabilir miydim ya da yoldan çıkabilir miydim? Bunlar düşündüğüm ama söylemediğim şeyler. Bunlar kimsenin bilmesine gerek olmayan şeyler. Jericho'nun bile.

"Kazan dostum." Jericho ayağa kalktı. "Geri döndün. Yeterince uzun sürdü."

"Kapa çeneni." Gülümsüyorum.

"Ve büyük ihtimalle kız arkadaşın seni oraya götürdü."

Başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Evet. Aslında haklı olabilirsin. O. . . .o bir şey, Jer."

Ona Poppy ve benim hakkımdaki gerçeği söyleyemiyorum ve nefret ediyorum.

Duşlara doğru yürümeye başladı ama durdu ve döndü. "Ricky'nin numarasını emekli ettiklerini duydun mu?"

Bakışlarım yere çarpıyor. "Evet."

Bir duraklama oldu. "Koç senden bir şey çekmeni istedi." Kafamı kaldırmadan başımı salladım.

"Yapacak mısın?"

"Henüz emin değilim," diyorum. "Davet edilmediğim bir partiye gitmek gibi bir his var içimde."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"O gece tamamen Ricky ile ilgili," diyorum. "Bundan uzaklaşmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Öyle değil mi?" Dolabımdan havluyu aldım. "Benim bunun bir parçası olmamı istemeyecektir."

Jericho, "Ricky şu anda dünyaya çok kızgın," diyor. "Bu her şeyi geride bırakmak için iyi bir fırsat."

Ayağa kalkıyorum. "Bunu hak ediyor muyum?" Bu konuda tahmin ettiğimden daha fazla çelişki yaşıyorum.

"Şehit olma, Dallas." Duraksıyor. "Poppy ne diyor?"

Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum. "Gerçekten ne dediğini bilmek istiyor musun?" "Evet."

Başımı hafifçe eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tavsiyesini kelimesi kelimesine tekrarlıyorum - çünkü söylediğinden beri aklımdan çıkmıyor. "Kim olursanız olun bazı şeyler doğrudur. Nazik ve kalpten bir şey söylemek asla kötü bir fikir değildir ve asla yapılacak yanlış bir şey değildir."

Gözlerimi açıyorum ve Jericho sanki az önce evrenin sırrını açıklamışım gibi kollarını iki yana açıyor. "*Kardeşim*, o kızla hemen evlenmelisin."

Gülüyorum, *dalgınlıkla bunun sözleşmede olmadığını* düşünüyorum.

"Monica da aynı şekilde. İş bu konulara geldiğinde *çok* akıllı. O ne derse onu yapıyorum."

"Çünkü sen kırbaçlanmışsın."

"Ve bundan gurur duyuyorum!" Sırıttıyor. "O kadın benim en iyi arkadaşım. Alınmayın."

"Alınmadım. O daha yakışıklı."

"Ha. Dünyada beni asla yanlış yönlendirmeyecek tek kişi o." Bir süre sonra, "Poppy'nin senin için de öyle olabileceğini hissediyorum. Eğer aklını başına toplarsan-"

"Ooo-kay," diye kestim sözünü. "Demek istediğini anladım. Şimdi git duş al, keçi sürüsü gibi kokuyorsun."

Beni soyunma odasında çok şeyle baş başa bırakarak çekip gidiyor. Jericho ve Monica'nın sahip olduğu şeye imreniyorum ama bu her zaman kendimi istemediğime ikna ettiğim bir şey. Bir ortaklık. Köşemde art niyeti olmayan biri.

Poppy o kişi değil. Değil mi?

Olamaz. Onun bu dünyaya gelmesi, zehirli bir sarmaşık yatağına gül dikmek gibi bir şey olur.

Nazik ve içten bir şeyler söylemek asla kötü bir fikir değildir ve asla yanlış bir şey değildir.

O haklı. Ve sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece yapabilir miyim bilmiyorum.

Dallas'tan Poppy'ye Kısa Mesaj

DALLAS

Bir süreliğine eve yakın bir yerde kalmayı düşünüyordum.

Benim dünyam çok kamusal ve bir adım geri çekilmek daha iyi olabilir.

Bunalmanı istemiyorum.

POPPY

Haklısın. Muhtemelen akıllıca.

Küçük bir kasabada yaşamak çok fazla meraklı göz gerektirir, ancak bu gözlerin 24 saat haber döngüsüne erişimi yoktur □

Otuz İkinci Bölüm

Poppy

I mesajlaşmaya bakıyorum. Pişmanlık mı hissediyorum?

Takım arkadaşlarının benim hakkımda ona kötü davrandığını düşünmüyorum ama ses tonu kesinlikle değişmiş gibi görünüyor. Onu iyi tanımıyorum.

Bunları kesin olarak bilmek için henüz yeterli değil, bu yüzden bunun yerine sonuçlara atlayacağım ve boşlukları dolduracağım.

Bu benim yolum.

Sadece benim gibi biriyle çıkma zevkini sorgulayan daha fazla gönderi, tweet veya yanıt olduğunu tahmin edebilirim. Anlıyorum. Düzelmış imajını desteklemem için yaptığı plan pek işe yaramadı, o da yön değiştiriyor.

Beni burada, Loveland'da tutmak istiyor. Fotoğrafımızın çekilme olasılığı daha düşük. Mantıklı.

Onun dünyasına ait olmadığımı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varsa, o da buydu. Ve aklımı başıma getirmek için iyi bir iş çıkardı. Alicia'nın yarınki iç saha maçıyla ilgili planlarımı öğrenmek için mesaj atmasını da boş verin. Ve Dallas'ın fikir değişikliği konusunda bilgilendirilmediğini de. Maçı es geçip yemeklere odaklanmaya karar verdim.

Belki de Raya haklıydı. Fazla paylaşmayı bırak. Yeniden odaklanmaya dayanabilirim.

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi çok az gösterdim. Dallas tekrar yola çıkıyor ve birkaç günlüğüne yok, bu yüzden Sylvia için yemek stokluyorum ve tüm dikkatimi restorana veriyorum. İşler pek de yavaşlamıyor.

Dallas'ın üçüncü gününde onu özlediğimi fark ettim. Süper romantik bir şekilde değil. Sadece arkadaşlığını. Hayatıma garip bir heyecan katıyor ve kendime içimi kemiren bu duygunun bundan ibaret olduğunu söylüyorum.

Deplasmandaki ilk gecesinde, yatağında bilgisayarımdan maçın özetini izlerken Comets'in uzatmalarda kaybettiğini fark ettim. Kendimi çok kötü hissediyorum.

ona daha önce ulaşamadığım için üzgünüm. Bu sözleşmenin bir parçası değil ama iyi bir insan olmanın bir parçası.

Maçtan sonra Dallas'la yapılan bir röportajı izliyorum ve ekrandaki piksellerden nasıl hissettiğini okumaya çalışıyorum. Zor ama omuzlarında bir ağırlık olduğunu görebiliyorum. Mağlubiyetin suçunu üstleniyor.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım:

POPPY

Hey

DALLAS

Mer
hab
a

POPPY

Oyun için üzgünüm.

DALLAS

Gördün mü?

POPPY

Önemli anları izledim.

Uzatmalar, vay

canına. Zor bir mağlubiyet

gibi görünüyordu.

DALLAS

Evet, zor bir gündü.

POPPY

Bir sonraki için bir izleme partisi düzenleyeceğim. Ben, Raya ve Eloise annem ve babamın evinde kalacağız ve seni destekleyeceğiz!

DALLAS

Daha iyi oynamaya
çalışacağım.

POPPY

Harika olacağını biliyorum.

DALLAS

Teşekkürler
Poppy.

Sözcüklere bakıyorum, onlara olması gerekenden daha fazla ağırlık yüklüyorum. Tek söylediği teşekkür etmektir.

Ama benim adımları da eklemişti. Aklında, yazarken söylemiş olmalı. Bu da beni düşündüğü anlamına geliyordu.

Ve onun hakkında biraz fazla düşünüyorum.

Ve önümüzdeki birkaç gün boyunca onun hakkında biraz fazla düşünmeye devam ettim.

Ama o başka şeyler de yapıyorum. Büyük kız işleri.

Margot'ya Dallas'ı Kalp Festivali'nin bir parçası yapmam için bana baskı yapamayacağını söyledim. Loveland'ın Tadi'ndaki yerimi tehdit ediyor ama Cara Carson beni savunuyor ve çok geçmeden Dallas etkinliklerin bir parçası olsa da olmasa da tüm komite yerimi garantilemiş oluyor.

Bu küçük bir şey ama bir dönüm noktası gibi hissettiriyor. Kendimle gurur duyuyorum ve Dallas'ın da benimle gurur duymasını istiyorum. Sonunda ona karşı çıktığımda Margot'nun yüzündeki ifadeyi ona anlatmak istiyorum.

Ona bütün küçük şeyleri anlatmak istiyorum.

Comets sonraki iki maçını deplasmanda kazandı. Ailem (Raya bile) maçları birlikte izliyor. İlk maçta Dallas galibiyet golünü attığında ve ikinci maçta pakı diğer takımdan çalarak son saniyelerde olası bir beraberlik golünü engellediğinde coşkumu gizlemek için hiçbir şey yapmadım. Annem ve kız kardeşlerim eğlenerek izlerken, babam ve ben beşlik çakıyor, yuhalıyor ve bağırıyorduk.

İkinci maçtan sonra, maç sonrası yorumları altyazılarla izliyoruz. Bir masanın arkasında iki adam oturuyor, ikisi de takım elbise giyiyor. Biri Chuck Martin adında eski bir hokey oyuncusu. Diğeri ise Mariano Flores adında bir gazeteci.

Chuck Martin: "Maç sonrasına tekrar hoş geldiniz ve Chicago Comets için ne maçı ama. Sanırım Dallas Burke'ün geri döndüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz ve sahada pek çok muhalifi haksız çıkarıyor."

Mariano Flores: "Çok doğru Chuck, son üç maçta beş gol attı, dört asist yaptı, savunmayı kilitledi - son zamanlarda menüde ne olduğunu merak ediyor insan."

Chuck Martin: "Haklı olabilirsin ortak, belki de Loveland, Illinois'den bir şef olan yeni kız arkadaşı adama ne pişireceğini bulmuştur."

Mariano Flores: "Bolca sebze, bolca karbonhidrat ve bolca protein! Size söylüyorum, Burke motoru en iyi formda gibi görünüyor."

Chuck Martin: "Aynı fikirdeyim, Burke yirmi iki yaşında lige katıldığından beri hiç böyle görünmemişti."

Mariano Flores: "Bir adamın kalbine giden yol midesinden geçer derler ya! Bakalım yeni şans tılsımı hem Dallas Burke hem de Chicago Comets için galibiyetler hazırlamaya devam edebilecek mi?"

"Poppy, *sen* Dallas'ın iyi şans tılsımısın!" Eloise ciyaklıyor.

Annem ve Raya arasında bir bakış geçiyor ve ben bunu anında okuyabiliyorum. "Menajeri beni aramalarını söylemiş," diyerek şikâyetlerini önlüyor, hareketlerimin ya da düşüncelerimin romantik bir yöne doğru gittiğine dair endişelerini durduruyorum.

Tamamen öyle olsalar bile.

"Her şeyi o ayarladı," diye ekliyorum.

Gece temizlendikten sonra annem beni kenara çekti. "Bundan hoşlanmadım, Poppy. Ateşle oynuyorsun."

"yok," diyorum ona, gerçi ben bile inanmıyorum.

"Ama öyle mi?" Beni inceliyor. "O adamların Dallas'ın bu geceki başarısından seni sorumlu tuttuklarını duyunca kalbinin küt küt atmadığını söyle bana."

Omuz silkiyorum. "Belki biraz."

"Beni endişelendiren de bu," diyor. "Bu plan beni hiç rahatlatmadı. Sadece bariz aldatmacadan dolayı değil, sen, sevgili kızım, sert ve hızlı bir şekilde düşeceğin için."

"Ben gerçekçiyim anne. Bunların gerçek olduğunu düşünecek kadar hayalperest olmama imkan yok."

Beni omuzlarımdan tuttu. "Kalbini koru, Poppy."

Kelimeler ağır ve orada asılı duruyorlar, tıpkı bir fırtına bulutunun sel olup yağmak ve mükemmel güzellikteki bir günü mahvetmek için tam anını beklemesi gibi.

Pazar akşamı saat 8'de pijamalarımı giymiş ve yatmaya hazır oluyorum. 8:15'te kapım çalınıyor, ben de biri kapımı çaldığında her zaman yaptığım şeyi yapıyorum - evde yokmuşum gibi davranıyorum.

Ama sonra Dallas'tan bir mesaj geldi.

DALLAS

Az önce seni pencereden oturma odasından kaçarken gördüm.

Ya da. . . .rahatsız edilmek istemiyor musun?

Telefonumu bir kenara fırlatıp kapıya doğru koşuyorum. Biraz nefes nefese kapıyı açtığımda, onu verandada North Face kapüşonlu bir tişört, bir çift gri eşofman altı ve bir çorap şapka giymiş halde buluyorum.

Dışarısı otuz derece olmasına rağmen içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Sırıtıyor. "Saklanıyordun."

"Sen olduğunu bilmiyordum."

"Kim olduğunu sandın?" "İzci kızlar."

Sırıtiş genişler. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıdan uzaklaşıp içeri girmesine izin veriyorum ve annemin uyarısını kafamda tekrar tekrar yineliyorum. *Kalbini Korum.*

Sadece bir sorun vardı. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tamam, iki sorun var. Yapmak istediğimden de emin değilim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Dallas

I Neden burada olduğumu bilmiyorum.
Kasabaya bir saat önce döndüm, Gramı çoktan koltuğunda uyurken buldum ve yapacak başka bir şey düşünemedim.
Bu doğru değıl. Poppy'i görmek istedim.
Pijamalarıyla önümde duruyor, siyah saçlarını topuz yapmış.
Başında tek bir makyaj izi yok ve hiç bu kadar güzel görünmemiştii.
Ellerimi kapüşonlu tişörtümün cebine sokuyorum ve onun şirin Craftsman'inin etrafına bakıyorum, anında zihnimde titreşen tek bir kelimeye çarpılıyorum. *Ev.*
Onu kendime çekme arzusuyla savaşıyorum, tüm bunların nereden geldiğinden emin değılim. Ben yalnız biriyim. Tek başıma daha iyiyim.
"İçeri gel," diyor. "Yiyecek bir şey ister misin?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bunu yaparken bol eşofmanının rengi değışiyor.
"Demek burası senin evin," diyorum.
Bana bakıyor, muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyor. Keşke bilseydim. Eğer sorarsa, mahvolurum, çünkü denesem bile açıklayamam. Onu özlediğimi ona itiraf etmek istemiyorum.
"Bir tur ister misiniz?"
"Uh, evet. Elbette." Bunu daha çok merak ettiğim için söylüyorum.
"Büyükannem ve büyükbabam burada yaşıyordu ve ben de onlardan kiraladım. Restoranı açmak için eve taşındığım sıralarda Arizona'da emekli oldular.

Neyse ki istediğim gibi dekore etmeme izin veriyorlar ama mobilyaların çoğu buradaydı."

Odanın etrafına bakıyorum. Ahşap zeminler restore edilmiş gibi görünüyor ve eşleşen bir koltuğun yanında yıpranmış bej bir kanepe var. Her birinin üzerinde kitaplar istiflenmiş gömme raflardan oluşan bir duvara bakıyorlar ve sessiz televizyonu ortada, sohbetin ortasındaki iki kişide duraklatılmış durumda.

İçinde bulunduğumuz odanın etrafında küçük bir daire çiziyor. "Burası oturma odası." Alan, büyük bir ahşap masa ve iki duvar penceresi olan bir yemek odasına açılıyor. Işığı yakıyor ve duvarda asılı yaşlı bir çiftin fotoğrafını görüyorum.

"Büyükannen ve büyükbaban mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Bu odayı neredeyse hiç kullanmıyorum. Yemek yemek eğlenceli değil. ...um. ..tek başına. . ." Duraksıyor. "Tamam, kulağa acınası geliyor."

Bunu söyleme şekli beni güldürüyor.

Beni mutfığa götürüyor. Biraz sıkışık ve ev büyüleyici olsa da, Poppy'nin aşçılık yeteneğine sahip birinin kendi evinde bunu gösterecek bir odası olmaması utanç verici görünüyor.

"Mutfağınızı neden bu kısıklandığımı anlayabilirsiniz," diyor.

Duvarlar tereyağı sarısına boyanmış ve pencerelerle çevrili bir ankastrenin parçası olan küçük bir masanın ortasında çiçekler var. "Harika bir ev."

Buzdolabını açtı. "Aç olmadığına emin misin?"

"Eminim," diyorum buzdolabına bakarak. "Ama ben bir şişe su alırdım."

Bana uzatıyor ve ben de açıp uzun, soğuk bir içecek alıyorum, neden burada olduğumu açıklamak için ihtiyacım olan şeyin su olduğunu umuyorum, oysa doğrusu gerçekten bilmiyorum.

yaslanıyorum ve duvarda asılı küçük bir saatin tik takları dikkatimi çekiyor. "Muhtemelen burada ne yaptığımı bilmek istiyorsundur."

Karşımdaki tezgâha yaslanıyor. "Bu düşünce aklımdan geçti."

Su şişesinin kapağını kapatıyorum. "Oturma odasına dönebilir miyiz?"

Yüzünde bir kaş çatma belirtisi var, sonra kendini dikleştiriyor ve başını sallıyor. "Tabii ki."

Onu takip ediyorum, ona gerçeği söylemeli miyim diye düşünüyorum. Onu özlediğimi. Onu görmek istediğimi. Onu düşünmeyi bırakmadım.

Yapamam. En azından şimdilik.

"Söylediğin şeyi düşündüm," diyorum kanepeye otururken.

"Ne hakkında?"

"Ricky'nin töreni." Kolumu koltuğunun arkasına doğru sarkıtırım. "Bir video kaydettim."

Sırıttırıyor, kendinden biraz memnun görünüyor. Uzanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. Dokunuşu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Çok sevindim! Bence iyi bir seçim yaptın."

Başımı salladım.

"Sanırım öyle." Bir

duraklama.

"Buraya gelme nedenin bu değil ." Sadece ona bakıyorum.

"Seni rahatsız eden ne?"

Gözlerim yere çarptı. Yine, benim bir şey söylememe gerek kalmadan biliyor.

Eli hâlâ benimkinin üzerinde. Yaklaşıyorum, yüzümü ona dönüyorum ve elini iki elimin arasına alıyorum - sıradan bir dokunuştan çok kasıtlı bir dokunuş. Başparmağımı akıcı bir hareketle üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımın altında teninin yumuşaklığını hissediyorum.

Bu çizgiyi geçme.

"Vakıf," diyorum sonunda, hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak.

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

Gözlerimiz buluştu. "Bunun için gitmek istiyorum."

Gülümsüyor. "Güzel. Bence yapmalısın."

"Ama bunu yapacaksam, itiraf etmeliyim."

Gülümsemesi soluyor. "Ne hakkında?"

Ellerimi çekiyorum ve şişedeki sudan bir yudum daha alıyorum.

"Babam hakkında."

Bunun düşündüğümünden daha zor olduğunu fark ederek arkamı dönüyorum. ol.

Bunun kolay olacağını mı düşünmüştüm? Gerçekten mi?

"Onun adının benimkiyle birlikte anılmasını engellemeyi başardık, ve korkarım ki insanların bu bağlantıyı kurmasına izin vermek her şeyi mahvedebilir."

Kaşlarını çattı. "Arkadaşlarını sen seçiyorsun Dallas, ailen değil. Ondan sen sorumlu değilsin."

"Biliyorum," diyorum.

Biraz daha yaklaştı. "Bunu söylediğini *duyuyorum* ama buna inanmıyorsun. Tıpkı kazanın senin hatan olduğuna inanmadığını söylediğin zamanki gibi."

Televizyondaki duraklatılmış görüntüye bakıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. O haklı. Buna inanmıyorum. Ve ne kadar istesem de, bu duyguları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. İnsanların bana ne yapmam gerektiğini ya da nasıl hissetmem *gerektiğini* söylediklerini biliyorum ama sadece öfkeleniyorum. Babamla ilgili suçluluk duygusu, kaza, takımdaki ayrılık. . . Öfkeyi bir tepki olarak nasıl kullanacağımı erken yaşta öğrendim. Bir yetişkin olduğunuzda, dünyayı yumrukladığınızda, geçmişinizin hayaletlerini uzaklaştırmaya çalıştığınızda o kadar etkili olmuyor.

Elime uzandı. "Neden tüm dünyayla savaşmaya çalışıyorsun?"

Gözlerimi onunkilere getirdim.

"Bunu yüzünde görebiliyorum," diyor. "Yorgunluğu."

Cevap vermiyorum ve başka tarafa bakmıyorum. Ve o bakışlarımı tutarken, en derin düşüncelerimi okuyormuş gibi hissediyorum. Ve ona izin vermek istiyorum.

"Annem gitti." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

Poppy ayaklarını yukarı çekip kanepeye bağdaş kurarak oturuyor ve bana bakıyor.

"Ben çok küçükken bizi terk etti. Yedi ya da sekiz yaşındayken. Bu da beni gerçekten baba olmaya uygun olmayan biriyle baş başa bıraktı."

Oturuyor, sessizce dinliyor, elimi tutuyor ve sessizlikte beni devam etmem için cesaretlendirdiğini hissediyorum. Tek kelime etmeden, şu anda tam da ihtiyacım olan şey o.

İlişkiler hakkında inandığım her şeye ters düşüyor ama Poppy güvende. Dünyada başka kimsenin güvende olmadığı bir şekilde.

"O zamanlar bilmiyordum, çünkü her çocuk babasını idolleştirmek ister, ama o bir suçluydu," diyorum. "On yaşıma geldiğimde, onun en az bir düzine suçuna ortak olmuştum."

Gözleri bir an için irileşiyor ama sonra yüzünü nötr hale getiriyor.

"On bir yaşıma geldiğimde sonunda yakalandı ve hapse atıldı. İşte o zaman büyükannem devreye girdi. Meğer yıllardır babamın beni büyütmesine izin vermesi için uğraşıyormuş." Durakladım. "Reddetti. Çocuk istediği için değil, onu daha meşru gösterdiğim için."

Elini bırakıyorum ve su şişeme uzanıyorum ama bir yudum daha almıyorum. Bir şeyi sıkmam gerekiyor, sertçe.

"Büyükannem beni oturttu ve gerçekte neler olup bittiğini anlattı. Bildiğim her şeyi polise anlatmam için beni cesaretlendirdi.

hüküm giymesi için yeterliydi." Ona bakıyorum. "İfadem onu açık bir davanın -bir cinayetin- olay yerinde gösterdi."

Uzanıp elini koluma koydu.

Gülümsemem zoraki. "Ben de oradaydım, Poppy. Adamın birini öldürürken yan odada gözcülük yapıyordum ve haberim bile yoktu."

Plastik bir *çıtırtı* çıkararak su şişesini *kırdım* ve yere attım.

"Soyadımı büyükannemin kızlık soyadıyla değiştirdik ve o da beni evlat edindi. Onu sonsuza dek geride bıraktığımızı söyledi. Ama yapamadım." Poppy'ye dönerek alaycı bir şekilde gülüyorum. "Meğer öfkeli bir çocukmuşum. Kim bilebilirdi ki?"

Elimi tekrar tuttu. Bu dokunuş için minnettirim. Çok ihtiyaç duyulan bir tılsım.

"Başımı belaya sokmaya, kavga çıkarmaya, diğer çocuklara zorbalık etmeye başladım ve büyükannem buna son verdi. Eğer onunla yaşayacaksam, buna katlanmayacağını söyledi. Yıllar boyunca babamın çok fazla şey yapmasına izin vermişti ve bu hatayı tekrar yapmayacaktı. Bu yüzden beni o yaşta ilgi duyduğum tek şeye yönlendirdi."

"Hokey." Poppy usulca gülümsüyor.

Başımı salladım. "Babamı da uzak tuttu. Hapiste olduğu için zor olmadı." Duraksıyorum, tekrar düşünüyorum. "Ama hokeyde iyiydim. Gerçekten iyi, gerçekten hızlı. Hiç o kadar dikkat etmezdim, sadece diske olabildiğince sert vurmaya çalışırdım. Lisede dört yıl boyunca All-State oldum ve üç yıl üst üste eyalet şampiyonluğunu kazandık. Sonra draft edildim ve işte o zaman tehditler savurmaya başladı."

"Hapishaneden mi? Bunca zamandır nerede olduğunuzu biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Adımı değiştirdiğimizi gördü ve bundan hoşlanmadı. Herkesi kim olduğunu, benim gerçekte kim olduğumu ve ona suç işlemede nasıl yardım ettiğimi söylemekle tehdit etti ama ben sadece bir çocuk olduğum için bundan kurtuldu."

"Aman Tanrım."

"Evet. O bir *kazanan*." Bir an için arkamı dönüyorum. Yüzünü hayal etmek tüm vücudumdaki her lifi geriyor.

"Senden ne istedi?" Poppy soruyor.

Alay ediyorum. "Para. Çocuğunun NHL tarafından öğreniyor ve tek gördüğü dolar işaretleri. Çıktığında onun adına bir banka hesabı." Duraksıyorum. "Ve bunu yaptım, çünkü hikayesini değersiz bir magazin gazetesine satabileceğini ve benim yine o çocuk olacağımı biliyordum."

"Ne çocuğu?"

Gözlerim odaklanamazken görüşüm bulanıklaşıyor, bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum, hala üzerimde bir etkisi olmasından nefret ediyorum, her şeyden nefret ediyorum.

Ellerini öfkeyle itiyorum, istemeden de olsa. "Hiç okula uymayan kıyafetlerle gelen çocuklar tanıdın mı? O hafta duş almadıkları için saçları kir içinde olan çocuklar? Kokan çocuklar, kaçındığınız çocuklar, odaya girdiklerinde herkesin hakkında fısıldadığı çocuklar?" Duruyorum. "O bendim."

Poppy beni izliyor ve gözlerini bulduğumda ifadesinde acıma değil, gerçek bir endişe görüyorum.

Öfkenin bu kez kendime yöneldiğini hissediyorum. "Bu çok aptalca, çocukken olan bir şey için böyle hissetmek. Artık o çocuk olmadığımı biliyorum ama on yaşındayken olan aptalca bir şeyi unutamıyorum."

Gözlerim yanıyor. Sesim titriyor. Bunların değiştiremediğim için çok kızgınım ve bu aptalca duyguların beni alt etmesine izin verdiğim için daha da kızgınım.

"Artık o çocuk olmak istemiyorum."

Yer değiştiriyor, vücutlarımız birbirine degecek şekilde pozisyon alıyor. Başını çenemin hemen altına yerleştirip göğsüme yaslıyor ve kollarını şimdiye kadar sahip olduğum en güçlü, en uzun sarılmayla bana doluyor.

Büyürken yüksek sesle ve net bir şekilde aldığım mesaj, erkeklerin ağlamadığıdır. Sadece ağlamayız. Kendimizi buzdan toplar ve kaymaya devam ederiz. Bu gibi duyguları, diğer adamı panolara doğru kontrol etmek için yakıta dönüştürmek daha iyidir.

Ama burada, şu anda, nihayet. . *sonunda*. ..bıraktım. Kendimi aynı hem utanmış, hem aptal, hem savunmasız hem de güvende hissediyorum. Gözlerimi kısıtayıp kapatıyorum ve gözyaşlarımın muhtemelen Poppy'nin çenemin altındaki saçlarını ıslattığını umursamamaya çalışıyorum.

Uzun süre böyle oturuyoruz.

Sessizliğin içinde, sakın bir adım hissediyorum. Nefes alışım yavaşlıyor ve omuzlarım gevşiyor.

Yer değiştirip kollarımı ona doluyorum ve birbirimize mükemmel bir şekilde oturuyoruz. Kanepeye biraz daha gömülüyorum ve çok geçmeden dünyanın karanlık ağırlığı tamamen üzerimden kalkıyor.

Otuz Dördüncü Bölüm

Poppy

O *Hayır. Yine yaptım.*

Bir konuşmanın ortasında kanepede uykuya daldım. Gözlerimi açtığımda pencerelerden ışık sızdığını görüyorum, televizyon hala duraklamıştı ve Dallas yanımda sessizce uyuyordu.

Her nasılsa, gecenin bir yarısı yer değiştirdik ve şimdi ikimiz de kanepeye yayılmış durumdayız, her birimizin vücudu yanlara doğru, başım onun göğsünde ve kolları bana sarılmış durumda.

Başka koşullarda bu çok samimi bir durum gibi gelebilirdi ama Dallas'la olan ilişkim hakkında bildiklerimi bildiğimden, bu tam da bir arkadaşın diğerini teselli etmesi gibi hissettiriyor.

Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden hareket etmiyorum, ama mesanem odanın arkasından elini kaldırıyor ve dikkat istiyor.

Bir gece önceki konuşmamızı tekrar ediyorum. Çocukluğunu dinledikten sonra kalbim hâlâ acıyor. Keşke zamanı geri alabilsem ve onun yaşadıklarını hiç yaşamamasını sağlayabilsem.

Benim çocukluğum onunkinden çok farklıydı, tam tersiydi aslında. Sahip olduğum ebeveynlere sahip olduğum için ne kadar şanslıyım. Ona sahip olamadığım için içimde bir suçluluk ve üzüntü hissediyorum.

Sonunda altımı ıslatmamak için yer değiştiriyorum ve Dallas kıpırdanıyor. Doğruluyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sabahları bile onu deli gibi çekici bulsam da, asıl düşünmeden edemediğim şey ondan ne kadar *hoşlandığım*.

Ondan çok hoşlanıyorum.

"Saat kaç?" diye soruyor.

"Erken," diyorum. "Ama muhtemelen kasabanın dedikoducularının senin yatıya kalmanla ilgili büyük bir hikâye uydurmalarını engelleyecek kadar erken değil."

Ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve Dallas gece boyunca ikimizin de üzerine yarı örtülü olan yorganı katlıyor. Umarım onun gibi kokuyordur.

Gözlerinde tanıdık bir yorgunluk arıyorum ama göremiyorum. Garip uyku düzenine rağmen bu sabah daha zinde görünüyor.

"Geç saate kadar kaldığım için özür dilerim," diyor. "Seni uyandırmak istemedim ve-" duraksıyor, "gitmek istemedim."

Kalbim atmayı bırakıyor ve zihnimin arkasında yerlerde kalbimin durma sesini duyuyorum.

Düşüncelerim benden kaçmadan önce onları hızla toparlıyorum.

Sadece bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Loveland'da kalmanı istedi. Senden utaniyor.

Kendimi biraz onun kirli sırrı gibi hissetsem de, yine de "İyi ki kaldın" demeyi başarıyorum.

Ayakkabılarını giyiyor, ceketini alıyor ve kapıya doğru yürüyor. Bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum.

Girişte durur. "I. . .sanırım çok konuştum, ha?" "Evet, konuştun. Sen.. ..bununla bir sorunun var mı?"

Bir an dalgın görünüyor, sonra yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Evet. Evet, sanırım öyleyim. Genelde böyle şeyler hakkında konuşmam. Asla. Ama sanırım... ..ihtiyacım vardı." Bana baktı. "Sanırım bir arkadaşına ihtiyacım vardı."

Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Ben de yüzümü buruşturup, "Belki de bu sahte flörtten çıkacak en iyi şey budur," diye şaka yapıyorum, "ve tüm bu gerçek yatıp kalkmalardan."

Sırıttırıyor. "Her şey için teşekkürler, Poppy."

"Ne zaman istersen," diyorum.

Gitmek için

döner. "Ya

Dallas?"

Yüzü bana dönük, bir eli hâlâ kapı kolunda. "Öyle mi?"

"Ne olsun, baban hakkında dürüst olman gerektiğini düşünüyorum," diyorum.

"Öyle mi? Neden?"

Omuz silkiyorum. "Senin bir sırrın var. Geçmişinden gelen büyük bir sır. İnan bana, geçmişten gelen şeylerin altından kalkmaya çalışmanın ne demek olduğunu bilirim."

"Evet, kesinlikle öyle."

"Ben kendiminkinden utanıyorum, sen de kendininkinden utanıyorsun. Ve bu seni bir tür esir almış gibi. Bir gün ortaya çıkacağından korkarak yaşıyorsun."

Cevap vermiyor, sadece yavaşça başını sallayarak onaylıyor.

"Böyle bir şeyin gücünü kaybetmesi için bildiğim tek yol ona ışık tutmak. Yüksek sesle konuşmak. Ona ne olduğunu söylemek ve ona sahip çıkmak. Bu şekilde, artık size işkence edemez."

Elime uzanıp çekiştiriyor ve tek bir yumuşak hareketle bedenimi kendine çekiyor. "Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum Poppy, ama seninle tanıştığıma gerçekten çok memnunum."

Bakışlarımı çenesinden, dudaklarından geçiriyorum ve sonunda gözlerine indiriyorum. "Ben de."

"Benim yanımdaymışsın gibi hissediyorum ve şu anda buna ihtiyacım var." Eğilip alnıma tek ve tatlı bir öpücük konduruyor, bu da tüm vücudumda bir havai fişek patlamasına yol açıyor. Alıştırma öpücüğümüzün canlı anıları, kapatmak istemediğim bir slayt gösterisi gibi zihnimde yuvarlanıyor.

Geri çekildi ve bana baktı. "İşin var." "Mmm-hmm," diyorum.

Kapıyı açtı ve bana baktı. "Seni sonra ararım." Elimi sıkıyor, sonra gitmek için dönüyor ve beni girişte dikilmiş, az önce verandada öpüştüğü çocuğa pencereden bakan aşk acısı çeken bir genç gibi izlerken bırakıyor.

The {Rumor} Değirmen

Görüldü: *Dallas Burke sabahın erken saatlerinde Poppy Hart'ın evinden ayrılıyor.*

<Resim: Dallas Poppy'nin evinden çıkarken Poppy kapıda durmuş onun gidişini izliyor.>

Loveland'ın Bayan Hart'ı son zamanlarda tribünlerde en sevdiği Chicago Comet'e tezahürat yaparken görülmesi de, çift her zamanki gibi evlerine yakın ve samimi görünüyor.

Birden fazla mahalle kaynağına göre, hokey sansasyonel oyuncusu yollardan döndükten hemen sonra Poppy's'e uğramış ve *bütün* geceyi burada geçirmiş olmalı.

Bu çifte kumrular için işler kesinlikle kızışıyor gibi görünüyor ve Dallas, restoranı şehrin en gözde mekanı olmaya devam eden favori yerel şefimizle sakin geceler lehine parti yollarından vazgeçmiş gibi görünüyor.

Henüz erken olsa da, bu Miller çifti destekliyor. . . ve Poppy'nin yakışıklı erkek arkadaşının kışkırtıcı takım arkadaşlarını Kalp Festivali için şehre davet edip etmeyeceğini merak ediyor ;)

Hart kardeş sohbet grubundaki metin başlığı:

RAYA

Yine başardın, Poppy.

POPPY

Ne yaptın? <şaşkın surat emoji>

Ekranında bir fotoğraf beliriyor ve o sabah evimden uzaklaşırken Dallas'ı özleyen darmadağın halimin görüntüsüyle saldırıya uğruyorum.

ELOISE

<dans eden kadın emoji>

Yürü, Poppy!

RAYA

Eloise. Onu cesaretlendirme.

POPPY

Göründüğü değil. Her zamanki gibi.

ELOISE

Görünüşe göre o yakışıklı adama abayı yakmışsın.

POPPY

Biz arkadaşız. Nokta.

RAYA

Neydi bu, pijama partisi mi?

POPPY

Bazı şeyler yaşıyor, Raya.

Sadece onun yanında olmaya çalışıyorum.

ELOISE

Bence çok tatlı, Poppy.

tek kelimeye inanmasam bile.

POPPY

<eyeroll emoji>

Bölüm Otuz Beş

Poppy

B Yemek yapmaya. Benim mutlu yerim.
The Mill fotoğrafını yayınladıktan birkaç gün sonra iş çıkışı Dallas'ın evine girdim. Elimde iki kutu taze ve yapacağım yemeklerin bir listesi. İçeri girdiğimde Gram ve Alicia'yı orada dikilirken buluyorum ve güçlü bir déjà vu hissine kapılıyorum.
Bana bu çılgın fikrin ilk ortaya atıldığı günkü gibi bakıyorlar. Kapı aralığında duruyorum ve bana bakıyorlar.
"Poppy," diyor Alicia. "Tam da görmek istediğim kadın."
Poşetleri tezgâhın üzerine koydum ve Gram'e baktım. "Nasıl hissediyorsun?"
"Daha iyiyim," diyor. "Yatılı hemşirenin gitmesine izin verecek kadar iyiyim."
"Sylvia," dedim.
İşaret parmağını kaldırıyor. "Benimle başlama. Dallas'tan zaten azar işittim."
"Eski haline dönmen haftalar alacak. Birinin sana yardım etmesi kötü bir şey değil."
Bana el salladı. "Pfft. Fizik tedavimi yapıyorum. Fizyoterapistim Dex adında genç ve yakışıklı bir adam. En güzel isim bu değil mi? Dex."
"Dex Marshall," diyorum. "Onu tanıyorum. Harika bir adam ve Eloise'in en iyi arkadaşlarından biri. Ama burada yaşamıyor ve Dallas yola çıktığında yanında birine gerçekten ihtiyacın oluyor."
"Burada olma sebebiniz bu değil," diyor.
"Hayır, yemek yapmaya geldim." Alicia'ya sert bir bakış attım ve bavulumu açmaya başladım.
"Siz de maça hazırlanmak için buradasınız" diyor.

Comets bu akşam evinde oynuyor ve Dallas'ın beni davet edeceğini umuyordum ama etmedi. "Ben gitmiyorum." Mutfakta tanıdık bir şekilde dolaşıyorum. "Dallas ilişkimizi burada, Loveland'da sürdürmek istiyor." Bu konuda başka bir şey söylemiyorum ama Sylvia'nın beni izlediğini fark ediyorum.

Bakışlarını daraltıyor. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Bir kesme tahtası ve bir soğan çıkarıp dilimlemeye başlıyorum. Duygularımı ayırmaya zorluyorum. "Sanırım ekiple en son dışarı çıktığımızda biraz üzüldü ve bununla uğraşmak istemiyor. Belki de sıkıcı, sade, çirkin kız arkadaşı yüzünden onunla dalga geçmişlerdir."

Sylvia'nın alnındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Vay canına, biri sana bir numara yapmış tatlım. Eski erkek arkadaşın mı?"

O iyi.

Onu görmezden geliyorum ve konuşmaya devam ediyorum. "İkinize de en başından beri itibarının gerçekten darbe alabileceğini söyledim ve muhtemelen haklıydım."

"Ne demek 'muhtemelen'?" Sylvia sorar.

"Tahmin ediyorum," diyorum. "Kız kardeşlerimden biri ekran görüntüsünü alıp bana göndermediği sürece hakkımızda yazdıkları hiçbir şeyi okumuyorum."

"Yani, hiçbir fikrin yok." Alicia Gram'e bakar.

"Ne hakkında hiçbir fikrim yok?"

Alicia telefonunu çıkarıyor, bir süre kaydırıyor, sonra ekranı yüzüme tutuyor. Daha önce ziyaret ettiği belli olan bir sayfa açılmıştı. Google'da Dallas'ın adını aratıyor ve ardından "Hokey'in Islah Olmuş Kötü Çocuğu" hakkında arka arkaya birkaç manşet çıkıyor.

"İşe yarıyor, Poppy," diyor Alicia. "Bu makalelerin hepsi senden bahsediyor, hatta Dallas'ın buzdaki performansından, daha sakın tavrından, hatta maç sonrası medyayla olan ruh halinden bile bahsediyor. Hatta şu yerel sitede çıkan fotoğraftan bile bahsettiler, Dallas'ın geçen sabah senin evinden çıkarkenki fotoğrafından-"

Büyükannem bana sert bir bakış attı. "Hiçbir şey olmadı," diyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Sylvia.

Hiçbir şey *olmadı*." "Uh huh."

Alicia telefonunu geri çekerek, "Dallas'ın partileri ve kadınları evde sakın bir gece için takas edeceği fikri ortalıkta dolaşıyor," dedi, "ve bu çok iyi bir şey."

Soğan doğramaya geri dönüyorum. Bunların hiçbirini hakkında ne düşüneneğimi bilmiyorum.

Alicia'nın telefonu çalar. "Eminim bu bir görüşme talebidir. Buna cevap vermem gerek." Odadan çıktı ve beni Sylvia'nın dikkatli bakışları altında öylece bıraktı.

"Dallas'ın eşyaları burada tutmanız gerektiğini söylemesinin nedeninin gerçekten bu olduğunu düşünemezsiniz" diyor.

"Yapamaz mıyım?" Ona ironik bir gülümseme gösterdim.

"Şimdiye kadar onu bundan daha iyi tanımıyor muydun?"

Bana söyleyeceği her neyse, torunuyla ilgili fanteziler kurmayı bırakma kararlılığımı zorlayacak, şimdiden söyleyebilirim.

"Bana Mulligan'ın seni köşeye sıkıştırdığını söyledi." Başka tarafa bakıyorum. "Önemli bir şey değildi."

"Dallas içindi," diyor. "Sana karşı korumacı hissediyor. Bana hayatının o yönünü sana göstermek istemediğini söyledi."

"Ama bunu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

"Dallas'ın bunu yapmasının nedeni asla bu değildi," diyor. "Ve sanırım bunu biliyorsun."

Yeşil bir biber çıkarıp doğramaya başladım.

"İster kabul etsin ister etmesin, bu gece sana ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Bu gecenin nesi bu kadar önemli?"

"Bu gece Ricky'nin numarasını emekli edecekler. Maçtan önce bir tören yapılacaktır."

Doğramayı bıraktım. "Bu gece mi?"

"Dallas, Ricky'nin hastane odasından çıkmasını emrettiği kazadan sonraki günden bu yana Ricky'yi ilk kez görecek."

"Bunu o mu yaptı?"

"O yaptı," diyor Gram. "Bence Dallas'ın hayatının en kötü günüydü. Ve pek çok kötü gün geçirdi."

Artık bu adam hakkında bildiğim her şeyi düşünüyorum. Bu güzel, iyi, nazık, yanlış yargılanmış adamı ve uyumsuz kıyafetleri olan on yaşındaki çocuğu alıp ona sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ama başka bir düşünce dikkatimi çekiyor. "Dallas beni orada isteseydi, bana sorardı." Bıçağımı tekrar elime alıp biberi dilimliyorum. Melodramatik olmaya çalışmıyorum. Sadece nereye ait olduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Ve nereye ait olmadığımı.

"Dallas kimseye ihtiyaç duymamakla gurur duyuyor," diyor. "Ama o bir ada değil. Ve senin onun hayatında yarattığın farkı görebiliyorum."

"Bence bana çok fazla kredi veriyorsunuz."

"Bilmiyorum," diyor. "Bu gece orada olmalısın. Merdivenlerden düşmediğimden emin olmak için bile olsa."

Gözlerim kocaman oldu. "Gidiyor musun?" "Yeni kalamla ilk gezintim." Kaşlarımı attım.

"Güvenli mi?"

Omuz silkiyor. "Emin olmak için sen de gelmelisin." "Bu hiç adil değil." İnledim.

"Ama gelecek misin?" "Tamam," diyorum.

Sırıttıyor. "Aferin kızıma."

Otuz Altıncı Bölüm

Dallas

I Maçtan iki saat önce soyunma odasında oturuyordum ve dizlerim gergin bir enerjiyle zıplıyordu.

Bütün gün içimde istenmeyen bir uğultu vardı. Bir radyo gibi Sadece benim duyabileceğim bir frekans. Bu gece kazadan beri ilk kez Ricky ile yüz yüze geleceğim.

Yüzleşmekten korkmuyorum. Zor olanı yapmaktan bile korkmuyorum.

Ama bu. ..bu berbat.

Çiti onarır mıyım yoksa köprüyü yakar mıyım bilmiyorum. Tanıdığım çoğu erkek oturup duyguları hakkında konuşmaz. Ben de dahil. Ama Ricky'yi önemsiyorum ve işleri yoluna koymayı önemsiyorum. Sadece bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Evet. Bu berbat bir şey.

gelmeliyim. Bir maçımız var. Kazanmamız lazım.

Telefonumu çıkarıyorum, tek bir aramanın içimdeki sınırları söküp atacağını biliyorum ama aramaya bir türlü cesaret edemiyorum. Poppy'ye çok fazla güvenmek konusunda emin değilim. Hayatımın büyük bölümünde kendimden başka kimseye güvenmedim.

Böylesi daha güvenliydi.

Ama aynı zamanda daha yalnızdı. Ve daha zordu.

Soyunma odasının kapıları açılıyor ve birkaç çocuk içeri giriyor. Kendimi Ricky için hazırlıyorum ama o yanlarında değil. Gürültü arttıkça tipik oyun öncesi ritüelime başlıyorum ve sonra her şey sessizleşiyor.

Dönüyorum ve Koç Turnrose'un soyunma odasında, tekerlekli sandalyede oturan Ricky'nin yanında durduğunu görüyorum. Karısı Layla onun arkasında duruyor.

Ricky artık daha zayıf ve soyunma odasına bakarken yüzünde garip bir ifade var. Buraya geri dönmek gerçeküstü olmalı ve genellikle istenmeyen duyguları savuşturmakta oldukça iyi olsam da, boğazımın arkasında bir yumru oluştuğunu fark ediyorum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra çocuklar Ricky'ye doğru ilerliyor, hepsi birden yüksek sesle konuşuyor, onu karşılıyor, şakalaşılıyor, gülüşüyorlar. Layla bir adım geri atıyor ve attığında gözleri benimkileri buluyor.

Öfke görmeyi bekliyordum ama ondan eser yoktu. Sadece ikimizin de travmatik bir şey yaşadığına dair sessiz bir anlayış var.

Başka tarafa bakıyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ, Tanrı aşkına, günün adamına biraz yer açın," diyor Koç. "Gidip hazırlanmanız gerekiyor." Bana bakıyor - beni cesaretlendirmek içinmiş gibi görünen bir bakış, ama kendimi ait olmadığı bir yere sokarak Ricky'nin gecesini mahvetmeyeceğim. O videodaki rolüm konusunda zaten .

Dolabıma doğru dönüp çantamı karıştırırken arkamdan bir ses duyuyorum. "Burke."

Tüm soyunma odasına sessizlik çöküyor ve ben sadece adamların neyi beklediğini hayal edebiliyorum. Öfkeli, çapraz kelimeler - sonunda hayatını mahvettiğim adam tarafından azarlandığım an.

Ama arkamı döndüğümde Ricky'nin yüzünde, karısının birkaç dakika önce takındığı ifadeye benzer bir ifade olduğunu görüyorum. *Anlayış.*

Ya da, belki daha *doğru* bir ifadeyle, kibarlık. Ya da belki de. *..bağışlama.*

"Ricky," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Bu gece için hazırladıkları videoyu gördüm," diyor.

Eski takım arkadaşımın göz hizamda olacak şekilde dolabımın önündeki sıraya oturuyorum.

"Her şeyi izledim."

Destekliyorum.

"Ve ben asla. *..hiç.* . .hayatım boyunca...bu kadar büyük bir saçmalığa tanık olmamıştım."

Göz kırpıyorum. *Bekle. Ne oldu?*

Kocaman bir gülümseme yayıyor. "Ne kadar harika bir oyuncu olduğumla ilgili tüm o şeyler? En iyi takım arkadaşı?" İçten bir kahkaha atıyor. "Daha da iyi bir arkadaş olduğumu-" Alay ediyor.

Gülüyorum. "Her kelimesinde ciddiye dim."

"Bunu senin için kim yazdı, yeni kız arkadaşın mı?" diye takılıyor ve diğer çocuklardan boğuk kahkahalar yükseliyor. "Biri ona halkla ilişkilerde iş bulsun, yemin ederim. . . ."

Uzun, ağır bir duraklama oluyor ve çocukların çoğu dolaplarına doğru hazırlanmaya başlıyor. Layla bize yer açmak için birkaç adım uzaklaşıyor.

Bakışlarım yere çarpıyor. "Ricky." Çatlamamalarını umarak sözcüklerin arasından nefes alıyorum. "Dostum, çok ama çok üzgünüm."

Uzanıp elini omzuma koydu. "Bu senin hatan değildi." Bunun üzerine odanın dikkati tekrar bizim üzerimize çevrildi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama hastanede dedin ki-"

"Çıldırılmışım. Kendime kızıyordum. Gelecek için endişeleniyordum." Ricky arkasına yaslandı. "Hıncımı senden çıkardım ve özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Kaydedilmedi. "O anı tekrar tekrar yaşıyorum. Daha savunmacı bir sürücü olmalıydım."

Ricky, "Sarhoştum ve ben bile o kamyonun aniden ortaya çıktığını biliyorum," dedikten sonra, "Senin hatan değildi," diye tekrarlarlarken tüm dikkatimi bana vermemi bekliyor gibi görünüyor.

Kelimeler zamanı durdurur.

Ricky odaya şöyle bir bakar ve sonra sesini yükseltir. "Duydunuz mu çocuklar? *O kazaya sebep olan Dallas değildi.* Kimseyi satın almaya çalışmadı! Sarhoş değildi! Ve o gece bana göz kulak olması bile gerekmiyordu. Bunu yaptı-" bana döndü- "çünkü o iyi bir arkadaş."

Kimse hareket etmiyor. Hava yoğun, sanki her şey donmuş gibi.

"Bunun takımımızı mahvetmesine izin vermeyin." diyor. "Dallas tüm desteğinizi hak etmiyormuş gibi davranmayı bırakın. O buz üzerinde geçirdiğiniz zamanın tek bir saniyesini bile hafife almayı bırakın, çünkü bir gün, belki de düşündüğünüzden çok daha kısa bir süre sonra, hepsi yok olacak."

Boğazımın arkasındaki yumru büyüyor ve orada biriken gözyaşlarımı bastırmak için kendimi zorluyorum.

"Detroit'teki adamları yakından gördüm," diyor bu akşamki rakibimizden bahsederken, "ve yemin ederim, eğer oraya çıkıp ağızlarının ortasına vurmazsanız, bu tekerlekli sandalyeden inip bunu kendim yapacağım! Sızlanmayı bırak, pedleri tak ve gidip bu maçı kazan!" Ricky bağırarak yumruğunu kaldırıyor ve diğer çocuklar da tezahüratla patlıyor. Ben hariç herkes, çünkü ben duygularıma yenik düştüğüm için tek bir hareket bile yapamıyorum.

Birisi Guns N' Roses'ın "Welcome to the Jungle" şarkısını açıyor ve soyunma odası yumrukla, tezahüratlar ve tezahüratlarla patlıyor, ama benim için her şey ağır çekime giriyor.

Ricky hareket etmediğimi fark edince sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. "Gitme zamanı, Kaptan."

"Beni affettiğini bilmem gerek." Konuşurken ona bakamıyorum.

Bir elini omzuma vuruyor ve alnımız birbirine değene kadar eğiliyor. "Affedilecek bir şey yok kardeşim."

Boğazım düğümleniyor ama "Takım sensiz aynı değil" demeyi başarıyorum.

Ricky'nin eli enseme sıkıyor. "*Sana* ihtiyaçları var Burke. Onlara liderlik edebilecek tek kişi sensin." Yüzüme bakmak için beni itti. "Kendini hırpalamayı bırakıp lanet olası işini yapmanın zamanı geldi."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Ve seni son maçta izledikten sonra, sanırım bu sandalyede senden daha hızlı hareket edebilirim, ne dersin? Bayan şef seni şişmanlattı mı?"

Başımı sallıyorum ve parmağımın onu işaret ediyorum, sonra yumruğumu onun önünde kapatıyorum. O da yumruğunu kapatıyor ve benimkine vuruyor.

"Git yakala onları!"

Arena Ricky'nin en büyük hayranlarıyla dolu. Takımın en büyük hayranlarıyla. Pistin etrafında pankartlar, panolar ve onun en parlak günlerinde çekilmiş büyük fotoğrafları var. Ve tüm bu ortam acı tatlı olsa da, minnettarlıkla dolduğumu fark ediyorum.

Ricky beni affetti.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir şey için affedilmemiştim ve bu affedilme içimde bir şeylerin açılmasına neden oldu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde motive olduğumu hissettim. Bu oyunu oynamak için değil, hayatı bir amaç uğruna yaşamak için. Bir amaç uğruna.

Ricky haklıydı - hiçbirimize burada başka bir gün, başka bir oyun, başka bir an vaat edilmedi. Hepsi bir hediye.

Çok uzun zamandır her şeyi hafife alıyordum.

Isınmak için buza girmek üzereydik ki Jericho yanıma çarptı. "İyi misin, Kaptan?"

Ona baktım. "Ben iyiyim."

Başını sallıyor. "O zaman yapalım şunu!"

Bir bağırış, bir testosteron salgılanması ve ardından buzun üzerine çıkıyoruz. Kalabalık zaten bu maçın beklentisiyle elektriklenmiş durumda ve buza çıktığımız anda ayağa kalkıp tezahürat ve çığlık atıyorlar.

Pistin ortasına doğru kayarken her şey arka planda kalıyor, sonra da kalemizin arkasından dolanıyorum. Ricky pistin kenarında, Koç'un hemen yanında oturuyor ve ben onun yanından geçerken durup elimi uzatıyorum. "Bu senin için West."

Onu kapıyor ve çılgın bir sırıtişla, "onları, Burke!" diyor.

Isınma hareketleri boyunca başımı öne eğdim ve işimiz bittiğinde yedek kulübesine geri döndüm. Bir çocuk bana bir şişe uzatıyor ve ben de ağzıma su dolduruyorum. Bunu yaparken gözlerim VIP bölümüne takılıyor. Orada Monica, Gram ve diğer eşlerle birlikte oturan Poppy.

Bana bakıyor, başını sallıyor ve gülümsüyor.

Bana bir şey işaret ediyor ve onun ve babasının yanında için pek bir şey öğrenememiş olsam da bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Sen .

Jericho yanımda durarak, "Kız arkadaşın döndü," diyor.

Ona başımı salladım ve parmaklarımı çeneme bastırıp *teşekkür ederim* anlamında dışarı doğru hareket ettirdim. Sonra hiç düşünmeden elimi göğsüme koyup onu işaret ediyorum. Küçük bir jest, zar zor fark ediliyor ama o görüyor ve önemli olan da bu.

Poppy burada.

Bu gece tören olduğunu öğrendi ve geldi.

Bu gece tribünde bir müttefikim olduğu için çok minnettarım. Bu kalabalığın geri kalanının Ricky'nin beni affettiğinden haberi yok ve beni o videoda gördüklerinde mutlaka bir fikirleri olacaktır. Ne olursa olsun, en azından bir kişinin benim tarafımda olduğunu bilmek güzel.

Ve o kişinin Poppy olması daha da güzel.

Otuz Yedinci Bölüm

Poppy

D Allas beni gördü.

Kahvemi nasıl sevdiğime dikkat ediyor ve şimdi de işaret dilini mi öğrendi?

Beni gördü ve en tatlı, en ince şekilde beni onayladı. Belki biri videoya çekmiştir ama umarım çekmemiştir. O anın paylaşılmasını istemiyorum.

Sahte randevular ama gerçek arkadaşlar. Bunun bir gösteri olduğunu kendime hatırlatmam gerektiğini biliyorum. Ama hatırlatmıyorum. Çünkü ondan hoşlanıyorum.

Yüksek sesle tek bir kelime bile etmemiş olmama rağmen, bu itiraf karşısında göğsüm ateşle doluyor. Bunu kendime söylemek en riskli şey. Ve kelimeler zihnimde tekrarlanıyor.

Ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum.

Raya ve Eloise beni öldürecekler.

Ama elimde değil. O komik ve çekici ve nazik ve özenli ve düşünceli ve yakışıklı. Ve yanlış anlaşılmış. O *çok* yanlış anlaşılmış.

Oyuncular ısınmanın ardından buzu terk eder ve ışıklar söner. Ekranda bir video belirir-Ricky West, ağır çekim, en parlak günlerinde. Bir gol atıyor ve sevgili takım kaptanı ve arkadaşı Dallas onunla birlikte kutlamak için orada. İki adam ekranda kucaklaşıyor ve gözlerim takımın durduğu yere doğru kayıyor, onu arıyor, iyi olduğundan emin olmak için endişeleniyorum.

Ve sonra, Dallas'ın yüzü ekranda belirir. Bu onun gergin kısımdı. Bu arena nasıl tepki verecekti, sempatiyle mi yoksa yargılayarak mı? Dallas birkaç dakika boyunca Ricky ile olan arkadaşlığı ve kazadan duyduğu üzüntü hakkında konuşur. Duygularını öyle bir saklıyor ki

Soğuk görünüyor ama bir savunma mekanizması gördüğümde tanırım. Ve sonra, ekranda benim ve on binlerce insanın önünde, Dallas'ın sesi çatlıyor ve kameradan başka tarafa bakıyor.

Kendini toparlar ve şöyle der: "Ricky West ne ben ne de Chicago Comets tarafından asla unutulmayacak. O bizden biri, hep öyleydi, hep öyle kalacak." Doğrudan kameraya bakıyor ve "Seni seviyoruz dostum" diyor.

Video kararıyor ve ışıklar tekrar yandığında Ricky, koç ve takım elbiseli birkaç adamla birlikte buzun kenarında duruyor. Yan tarafta, iki rakip takım ciddi sıralar halinde duruyor ve benim bakışlarım Ricky'ye doğru dönmüş ama duygusal durumunu değerlendiremeyeceğim kadar uzakta olan Dallas'a takılıyor.

Bir spiker eski Comet'i tanıtıyor, bir dizi övgüyü sıralıyor ve Ricky West'in o kaza sırasında hayatının en parlak döneminde olduğuna dair net bir tablo çiziyor ve tüm bunların Dallas'ın şu anda nasıl hissetmesine neden olduğunu hayal ederken göğsüm sıkışıyor.

Ricky birkaç dakika konuşuyor ve kalabalık çok nazik ve cesaretlendirici. Konuşma benim için bile ilham verici, çünkü tek bir anı bile boşa harcamamaktan, bu hayatın hiçbir parçasını hafife almamaktan bahsediyor. Ve ben bunların ikisinden de suçluyum.

Konuşmanın birkaç dakikasında Ricky sessizleşir. Duraklama o kadar uzundur ki, takım elbiseli adamlar birbirlerine bakmaya başlarlar. Karısı öne çıkar ve elini Ricky'nin omzuna koyar. Ricky ona dokunur ve başını sallar; o ana tanıklık etmek o kadar güzeldir ki, kendi gücü tükendiğinde karısının ona güç vermesi.

Bunu biri için yapabilir miydim?

Bunu Dallas için yapabilir miyim?

Ricky boğazını temizler. "Burada olduğum için çok mutluyum çünkü herkesin önünde söylenmesi gereken gerçekten önemli bir şey daha var."

Kalabalık sessiz.

"Kaza yaptığım gece arabayı Dallas Burke kullanıyordu."

Yanımda, Sylvia'nın gerildiğini hissediyorum. İçimde, kendi kaslarımın da aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

"Beni eve götürüyordu çünkü araba kullanacak durumda değildim ve benim aksime o gece içki içmemişti. Bunu iyi bir arkadaş olduğu için yaptı. Daha çok bir kardeş gibi, gerçekten. Takımdaki herkese göz kulak olduğu gibi bana da göz kulak oldu. O gecedan bu yana Burke hakkında çok şey söylendiğini ve yazıldığını biliyorum, ancak kayıtları düzeltmek istiyorum.

Olanlar Burke'ün hatası değildi. Bu bir kazaydı. Bunu engellemesinin hiçbir yolu yoktu."

Ricky kalabalığa bakıyor ve takımdaki çocuklar da onun bakışlarını takip ederek ortalarında duran Dallas'a yöneliyor. Yüzü tepedeki büyük ekranda beliriyor ve duygularını dizginlemeye çalışırken çenesinin seğirdiğini görüyorum.

Oraya koşmak ve ona sarılmak istiyorum, bunların hiçbirini tek başına yaşamak zorunda olmadığını bildiğinden emin olmak için.

Ancak bazı fırtınaları kendi başımıza atlatmamız gerektiğini de biliyorum.

"Dallas Burke harika bir hokey oyuncusu olmanın ötesinde harika bir arkadaş,

Onu tanıdığım için onur duyuyorum ve minnettarım." Dallas'ı işaret ediyor, o da başını sallayarak karşılık veriyor. "Detroit'i bu gece zor günler bekliyor, evlat!" Bunun üzerine salonda alkış tufanı kopar ve Ricky gürültüyü bastırarak Detroitli oyunculara "*Ormana hoş geldiniz, Buz Şahinleri!*" diye bağırır. Ve o anda Guns N' Roses hoparlörlerden yankılanarak kalabalığı coşkulu bir çılgınlığa sürükler. Ricky mikrofonu spikere geri veriyor ve spiker de dikkatimizi Ricky'nin adının ve numarasının yazılı olduğu büyük bir pankartın arenanın bir ucundan diğer ucuna kadar yükseldiği yere çevirmemizi söylüyor.

Törenin geri kalanı gürültülü bir bulanıklık çünkü tek düşünebildiğim Dallas.

Maçtan sonra Alicia ve Gram Gerard'ı bulmak için ayrıldılar, ben de Monica ile Dallas ve Jericho'yu beklemek için ayrıldım.

"Bence onun için endişelenmen çok tatlı," diyor Monica.

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Endişelenmiyorum."

Monica çantasından bir pudra çıkarıp bana bir *Tamam, tabii* Bak.

"Büyük festivaliniz yakında başlıyor, değil mi?" Monica sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi konuşuyor. "*Dans* için yeni bir elbise aldım."

Bana öyle geliyor ki, eğer o, Kari ve Lisa gerçekten dansa gelirlerse, oradaki herkesi trol gibi gösterecekler. Ben de dahil. Yine de güzel oldukları için onları suçlayamam. Ya da zengin oldukları için.

Ve Margot'un bir geceliğine kraliçe olmaması *çok hoş* olurdu.

Böyle düşündüğüm için hiç de kötü hissetmiyorum.

Düşünmeliyim ama düşünmüyorum.

Dallas'la olan sözleşmemin sona erecek olması da beni etkiliyor. Sevgililer Günü sahte bir çift olarak son gecemiz olacak.

Onu düşündüğümde çok daha zor olacak.

Soyunma odasının kapısı açılarak düşüncelerimi böldü. Jericho dışarı çıktı ve doğrudan Monica'ya yöneldi. Kollarını ona doluyor, onu kaldırıyor ve etrafında döndürüyor. Öpüşmek için yaklaştığında hâlâ onları izliyorum ve öpüşme hızla seksi bir hal alıyor, bu yüzden başka tarafa bakıyorum.

Çok geçmeden, az önce oyunlarını ve sevdikleri kadınları kazanan heyecanlı erkeklerin arasında duruyorum. Sevgililer Günü bir hafta erken gelmiş gibiydi ve ben de tam ortasında kalmıştım.

Sonra kapı açıldı ve Dallas dışarı çıktı. Onunla burada son karşılaştığımda herkes gitmişti. Bu sefer etrafımız takım arkadaşları, kız arkadaşları ve eşleriyle çevrili. Kapı arkasından kapanıyor ve benimle göz göze gelip bir amaç uğruna yürürken dünyanın ağır çekime döndüğüne yemin edebilirim.

Tamamen hareketsiz duruyorum, kalbimin sesi kulaklarımda atıyor. Bu özel kitleye karşı nasıl davranacağımdan emin değilim, bu yüzden onun yolundan gitmeye karar verdim.

Önümde durdu. "Gelmişsin." Bir gülümseme. Yorgunluk yok. Ağırılık yok.

"Loveland'a daha yakın olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama bu gece burada olmak istedim. Umarım sorun olmaz."

"Bunu sadece seni tüm bunlara maruz bırakmak istemediğim için söyledim," diyor. "Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"İkiye bölünmeyeceğim Dallas," diyorum. "Göründüğümde daha güçlüyüm."

"Oh, biliyorum," diyor. Ama buna inanıyormuş gibi hissetmiyor. Bununla başa çıkabilecek kadar güçlüydüm.

Buraya sığabilirdim. *Değil mi?*

Arkasında, bazılarının bizi izlediğini fark ediyorum, sanki bir müzede sergilenen bir sergiymişiz gibi. "*Dallas in Love*" kimsenin alışık olduğu bir manzara değil. Ve tahmin etmem gerekirse, şu anda bazılarının kafasının karışmasına neden oluyor.

Gözlerimi onunkilere dikip gülümsüyorum ve ona göründüğümde daha güçlü olduğumu nasıl kanıtlayabileceğimi fark ediyorum.

Ellerimi boynuna doladım ve ona *elimden gelenin en iyisini yaptım*.

Bak. Spor çantasını yere bıraktı ve kollarını bana doladı.

Bel. Vücutlarımız birbirine yaslanıyor, gözleri benden izin istiyor, ben de sessizce izin veriyorum.

Ben parmak uçlarımda yükselirken eğiliyor ve sonra dudakları dudaklarımda. Öpücük iffetli değildi. Ya da kıbar. Bu bir maç sonrası, hararetli, üç gollü bir öpücük. Ve ben hepsi için buradayım.

İçinde sıkışıp kalmış bir duygu var, beni öpüşünde bunu hissedebiliyorum ve ona sarılmak, yalnız olmadığını sağlamak için duyduğum aynı arzu geri dönüyor ve yoğunlaşıyor.

Elleri sırtıma bastırarak beni daha da yakına çekiyor ama yine de yeterince yakın değil. Bu anın içinde sonsuza kadar kalmak için her şeyi verirdim.

Sonunda çekip gittiğinde, mutfağında pratik yapmadığımızı, sadece ikimizin olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama bu Dallas için önemli değil gibi görünüyor. Alnını alnıma bastırıyor ve ben havaya yükselip yükselmediğimi görmek için aşağı bakmak istiyorum çünkü ayaklarımın altındaki zemini hissetmiyorum.

"Hey," diyor, sesi kısık ve boğuk, nefesi sığ. "İyi misin?"

Cevap veremem. Kelimelerle değil. Tek yapabildiğim başımı onunkine doğru sallayarak aşağı yukarı hareket ettirmek.

"Evet," diye fısıldıyor. "Ben de."

Hiç de sahte hissettirmiyor. Gerçekten rol yapmakta bu kadar iyi mi?

Jericho elini Dallas'ın omzuna vurarak büyüğü bozar. "Hey! Yemeğe geliyor musun?"

Dallas'ın gözleri sanki bu anı henüz geride bırakmak istemiyormuş gibi üzerimde.

Belki de sadece yansıtıyorumdur, çünkü burada onun kollarında yaşayabilirim.

"Elbette," diyor sonunda. "Eğer Poppy isterse."

Dışarı çıkıp zaten aşık olabileceğim bir adama aşık mıyım gibi davranmak isteyip istemediğimi soruyor. *Evet, lütfen.*

Omzumda minik bir Raya'nın puf diye belirlediğini hissedebiliyorum. Bir bulutun üzerinde oturuyor ve bana bu adama aşık olmamam gerektiğini hatırlatıyor. Diğer omzumda da annem var ve Sincaplar'dan birine benzeyen bir sesle "Kalbini koru" şarkısını tekrar tekrar söylüyor. Neden iki küçük muhalifim var ve beni destekleyen kimse yok?

Gözlerimi kapatıyorum ve aklıma Eloise geliyor. Dans eden kadın emojiyle aynı kırmızı elbiseyi giymiş, kimin dans ettiğini umursamadan salsa yapıyor.

bakıyor ve bana iki başparmak veriyor.

İşte. Bu daha iyi.

Bu gece mantıklı ya da makul bir gece değil. Bu gece Dallas Burke'ün kız arkadaşı olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimleyeceğim bir gece. ..ve bunun gerektirdiği her şeyi.

Otuz Sekizinci Bölüm

Dallas

I *Acaba o da benim hissettiklerimi hissetti mi?*

Hepimiz otoparka, arabalarımıza doğru yürürken Poppy'nin elini tutuyorum. Kendime bir hikaye sattığımı, bir kalabalığa soygun yaptığımı söylüyorum, bir rol oynuyor, ama ben bile daha iyi biliyorum.

Onu tribünde gördüğümde, kalbim göğsümde ters döndü. İhtiyacım olan müttefik oradaydı ve o sadece benim için oradaydı. Ricky beni affetmemiş olsaydı bile, yine de orada olurdu. Bu gece dünyam başıma yıkılsa bile o yine de yanımda olacaktı.

Ve eminim ki sözleşmemizin bununla bir ilgisi yok.

Maçtan sonra içimde dönüp duran düşünceler kafamı allak bullak etti. Kazanmıştık, bu yüzden heyecan vardı, ama Ricky'yi görmek ve beni affettiğini öğrenmek bu heyecanı adını koyamadığım acı tatlı bir duyguyla dengeledi. Ama sonra soyunma odasının dışında duran Poppy'yi gördüm ve içimde bir şeyler duruldu.

Hiçbir şey yapmasına yoktu. Onun varlığı tam da ihtiyacım olan şeydi.

Restorana giderken Ricky'yi soruyor ve ona maçtan önce soyunma odasında olanları anlatırken kendimi tutabilmeme şaşıyorum.

"Ricky beni affetti," diyorum restoranın yanındaki park yerine girerken. "Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyordu."

Arabayı park ettim ve Poppy bana döndü. Beni o kadar dikkatle izliyor ki sanki saçmalıklarımı ve ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Daha önce kimse bakma zahmetine bile girmemişti.

Uzanıp ellerimi tuttu. "Şimdi kendini affetme zamanı, Dallas."

Gözlerim gözlerinden dudaklarına dalıyor ve geri dönüyor ve tek onu tekrar öpmeyi ne kadar çok istediğim. Etrafta kimse olmadığını biliyorum. Sözleşmenin bunu yasakladığını biliyorum. Bunun sadece işleri karıştıracak olduğunu biliyorum. Ama uzanıp elimi boynunun arkasına koyuyorum ve başparmağımla yüzünü okşuyorum. "Önce sen."

Elini koluma koyuyor. "Hiç adil değil," diyor nazlı bir gülümsemeyle. "Hiç adil değilsin."

Uzun bir süre onu izliyorum ve onu tanıdığım sadece birkaç hafta içinde farklı bir yönümü görmeme yardımcı olduğunu düşünüyorum. Daha iyi olmak istememi sağlıyor. Olabileceğime inanmamı sağlıyor.

"Bu gece orada olduğun için teşekkürler, Poppy."

Gülümsüyor, elimin altında hissediyorum. Teni yumuşak ve gözleri dışarıdaki sokak lambasının zayıf ışığında parlıyor.

"Burada olmama izin verdiğin için teşekkürler." Sonra sırtıyor ve gözlerini büyütüyor. "Ve soyunma odasının dışındaki o sahte öpücük için de teşekkürler." Kendini dramatik bir şekilde yelpazeliyor. "Sence bazı insanları ikna etti mi? 'Dizlerimin bağı çözülme'nin neden uyduğunu şimdi anlıyorum!"

O an ağırlaşmıştı ve bu hafiflik için minnettarım. Bana yolumdan sapmamam gerektiğini hatırlattığı için minnettarım - biz sadece daha fazlasıymış gibi davranan arkadaşlarız. "Benim için zevk," diyorum , elimi çekerek. "Senin için eğlenceli

Öpücük."

Bana baktı. "Öyle miyim?" Ona sırtıyorum.

"Evet."

Jericho ve Monica arabamın yanından geçerken Jericho cama vurdu.

Poppy'ye baktım. "Hazır mısınız?"

Kıpırdamadı ve acaba onu şok ettim mi diye merak ediyorum. Etmiş olsam da umurumda olmazdı. Hayatlarımızın olabildiğince zıt olduğunu biliyorum ama umurumda bile değil.

Artık onun sadece pistte değil, hayatımda da beni desteklemesinin nasıl bir his olduğunu bildiğim için bundan vazgeçmek istediğimden emin değilim.

Sonunda başını sallayıp başka tarafa bakıyor, çantasını alıp arabadan iniyor. Monica onu karşılıyor ve ikisi restorana doğru yola koyuluyor, bu da Poppy'nin benim dünyama uymadığına dair duruşumu yeniden düşünmeme neden oluyor. Çünkü benim dünyam onu zaten çok seviyor gibi görünüyor.

Beni iten Jericho'nun yanına düşüyorum. Onu geri itiyorum ve o da ödüllü bir dövüşçü gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Gerekeni yapabileceğini mi sanıyorsun? Ellerini kaldır, ihtiyar!"

Gülüyorum. "Sen daha ilk yumruğu atseni bu binanın çatısına fırlatabilirim, enayi."

Jer teslimiyetle bir elini kaldırıyor, ben de beşlik çakıp tutuyorum. Biraz yumuşuyor, ama ekliyor, "Yine de hala bir fırçasın."

"Kapa çenenini," diyorum onu tekrar iterken. Bu adamı seviyorum.

"Bu gece büyük bir galibiyetti, dostum," diyor. "Ve sadece takım için değil." Ne demek istediğini anladım. "Ricky."

Maçtan önceki o anın etkilerini hâlâ hissedebiliyorum.

Bu bana Poppy'nin umutsuzca gizli tutmaya çalıştığım şeyi yüksek sesle söylemekle ilgili söylediklerini düşündürüyor. Ricky'nin sözleri içimde bir şeyleri dikti ve geçmişimle ilgili gerçeği söylemenin başka bir şeyi iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyorum.

"Güzel bir geceydi," diyorum. "Peki ya Poppy?"

"Ne olmuş ona?" Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatırken ellerimi elbise pantolonumun ceplerine sokuyorum. Gülümsüyor ve sanki az önce bir lazer silahıyla vurulmuşum gibi hissediyorum.

Jericho, "Seni pek çok kadınla çıkarken gördüm, Burke," diyor. "Bir *sürü* kadınla."

"Sakin ol, dostum."

"Ama seni hiç görmemiştim." diye devam ediyor.

"Ne gibi?"

"Monica'yla çıkmaya başladığım zamanki gibi."

Bana göre Jericho ve Monica herkesin arzuladığı ama çok az insanın bulabildiği türden bir ilişkiye sahipler. Karşılaştırma cesurcaydı ama tamamen temelsiz hissettirmedi.

"Ona aşık oluyorsun," diyor.

Başımı sallıyorum. "Poppy harika biri. Ama biz hâlâ yeniyiz."

"Monica'ya onunla tanıştıktan iki hafta sonra evlenme teklif ettim," diyor omuz silkerek. "Bildiğiniz zaman, bilirsiniz."

Ama her şeyi bilmiyorsun dostum.

Düşüncelerim birbiriyle çelişiyor ve tüm bunları Poppy ile konuşmam gerektiğini biliyorum. Poppy ile her şeyi konuşmak *istiyorum*.

Diyelim ki gerçek bir ilişkiye başladık. Gelecek yıl serbest oyuncu olacağım ve ülkenin herhangi bir yerine gidebilirim. Chicago diğer tekliflerle uyuşmuyor ve ben binlerce mil uzaktayım. Uzak mesafe yapmamızın imkanı yok. Loveland'dan ayrılmasına imkan yok.

Ona asla izin vermem.

Hostes bizi arka köşedeki karanlık bir kabine oturttuğunda ve ben de onun yanına kayarak özlem duymaya başladığım tatlı vanilya kokusunu içime çektiğimde, tüm mantık ve akıl beynimden çıkıyor.

Elini masanın altından tutuyorum, kamuoyundaki imajımı hiç umursamadığımı görmesi umuduyla bilerek gizli tutuyorum.

Geceyi oyun ve Ricky hakkında konuşarak geçiriyoruz, ancak Kalp Festivali dansından bahsettiğimizde aklıma bir fikir geliyor.

Çılgınca ama bir kere kafama girdi mi, bir daha .

Yemekten sonra Monica'yı kenara çekip bu konudaki fikrini sordum. O da var ve elinden geldiğince yardım etmeye hazır.

"Çocuklar çıldırarak, biliyorsun değil mi?" İnançsızlıkla başını sallıyor.

"Biliyorum ama yapılması gerekiyor, değil mi?" Sırıttıyor. "Kesinlikle."

Eve dönerken Poppy sessizdi ve bu şekilde insan içine çıkmanın zarar verip vermediğini merak ediyorum.

Çok fazla.

Evine vardığımızda, bütün numara ortadan kalktı. Sadece Poppy ve ben. Kamera yok. Takım arkadaşı yok. Seyirci yok.

İşte o zaman ellerimi kendime saklamam gerekiyor. Ama gerçekten, gerçekten istemiyorum.

Poppy çantasını arabanın zemininden alıp kucağına koydu. "Oh, hey, bu arada bu akşam iyi maçı."

Ona gülümsüyorum. Sevimli garip tarafı ortaya çıkıyor ve bu sevimli olsa da, benim yanımda rahat olmaktan başka bir şey hissetmesini istemiyorum.

Acaba o da benimle aynı duygularla mı ? Acaba ona söylemeli miyim?

Acaba her şey sona erdiğinde her şeyi daha da zorlaştıracak mı?

Ben fazla düşünen biri değilim. Bir yarık görüyorum, patenlerimi açıyorum ve içinden geçiyorum. Kalecinin sol omzunun üzerinde beş inçlik bir açıklık görürüm, şut çekerim. Önemseydiğim birinin karanlık bir koridorda köşeye sıkıştığını görürüm, tepki veririm.

Bununla birlikte, bu kadar ağır olamaz. Sadece "işte, istediğim şey bu. Hadi ." Kararlarımın hepsi olmasa da çoğu

tek bir odak noktası vardı: beni nasıl etkiledikleri. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü daha az önemseyemeyeceğim gerçeğine dayandım.

Ama bu artık doğru değil. Poppy'nin hakkımda ne düşündüğünü çok önemsemişimi fark ettiğimde değil.

Onu profesyonel bir hokey oyuncusunun kız arkadaşı olmanın tuzaklarından nasıl koruyabilirim? Yaşam koşullarımın bir anda değişme olasılığı çok yüksekken ondan benimle birlikte olmasını nasıl isteyebilirim?

Nasıl yapacağım? Bunu nasıl yapacağım?

Yapamazsın.

İç çekiyorum. Ve işte oldu. Bir şeyleri yürütmek ondan imkânsız, bencilce şeyler istemek anlamına geliyor. Bu hiç adil değil.

"Yemek için teşekkürler," diyor.

"Bu gece geldiğiniz için
teşekkürler."

Gülümsüyor. "Bana zaten teşekkür etmiştin." Eli kapının kolunda.

Gitmesine izin vermeliyim. Neden gitmesine izin veremiyorum?

"Hey, um, içeri girip dizinin yeni bölümünü izlemek ister misin?

Downton Abbey?" diye soruyor.

Diziyi sevmiyorum bile ama bu "Elbette" dememi engellemiyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Tamam ama bu sefer uyuyakalmak yok."

Gülüyorum. Kemiklerim yoruldu. Ve Poppy kollarımdayken uykuya dalmanın çok çekici bir yanı var.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Poppy

A ve şimdi evime geri döndü.

Bu gece kararlılığım için iyi olmadı.

Dallas'a her zamankinden daha çok aşığım.

Çünkü kafedeki kuyrukta onun kolunu tuttuğum andan itibaren alev topuna dönmüştüm.

Artık onu tanıdığıma göre, artık hayatına girmeme izin verdiğine göre, pek çok insana göstermediğini düşündüğüm bir yönünü görmeme izin verdiğine göre, bu on kat daha kötü.

Ya da daha iyisi, bakış açınıza bağlı olarak.

Ve biliyorum ki benden uzaklaştığında, bu *gerçekten* çok acıtacak.

Yine de arkadaş kalacağımızı düşünüyorum. En azından öyle olmasını umuyorum. Ama sözleşmesi sona erdiğinde, Sylvia iyileştiğinde, buraya sık sık gelmek için bir nedeni olmayacak.

Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Eve girdiğimizde, bir paket mikrodalga patlamış mısır patlattım ve duygularımın *uslu durmasını* diledim. Arkamı döndüğümde Dallas'ın oturma odamda durduğunu, gömleğini çıkarıp çantasına doldurduğu kapüşonlu bir tişörtü giydiğini görüyorum.

Manzara *çok güzel*. Dalgalandıran kasları ve sıkı teniyle nabzımı kontrol etmeye çalışıyorum ama nafile. Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Hemen döneceğim." Üst kattaki banyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Telefonumu çıkarıp Eloise ve Raya ile sohbetimi açıyorum.

POPPY

Siz haklıydınız. Ondan hoşlandım.

Ondan çok hoşlanıyorum.
LANET OLSUN.

RAYA

Şok edici <eyeroll emoji>

POPPY

Şu anda beni yargılama. Bunu nasıl düzeltereğimi söyle!

ELOISE

Sen gidicisin.

Bu akşamki maçta yaşadığınız o küçük anı gördük. Dallas'a işaret

dilini öğrettin mi?

POPPY

Bunu gördün mü?

RAYA

Televizyondaydı, Poppy. Herkes gördü.

POPPY

Çok inceydi. Neredeyse fark etmedim bile.

ELOISE

<eyeroll emoji>

Berbat bir yalancısın, mesajlaşırken bile.

POPPY

Her neyse! Eminim Alicia ona bir şey yapmasını söylemiştir.

RAYA

Bak, Poppy, onun için duygusal bir gece oldu. Bu geceyi bitirip her şeyin yoluna girmesine izin vermen akıllıca olur. Yoksa gerçekten aptalca bir şey yapabilirsin.

ELOISE

Dallas Burke ile öpüşmek aptalca bir şeyse, bence Raya'yı görmezden gelip bunu yapmalısın.

<kırmızı dudak emoji> <dans eden kadın emoji> <kalp göz emoji>

POPPY

Hiç yardımcı olmuyorsun, El.

ELOISE

Bu kadar ne var? Ondan hoşlanıyorsun. O iyi bir adam, değil mi?

RAYA

O profesyonel bir atlet, Eloise.

ELOISE

Ne olmuş yani? Onu klişeleştirme.

RAYA

Yapmak zorunda değilim.

POPPY

Çocuklar! Odaklanın!

Şu anda, bu gece DUYGULARI olan güzel, tatlı, harika bir adam var ve ben bir şeyler hissediyorum. O yüzden bana yardım edin!

RAYA

Atın onu dışarı.

ELOISE

Devam et!

İnliyorum ve telefonumu elimde ters çevirip lavabonun üzerine bırakıyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor.

Telefonum çalıyor ve aptalca açıyorum.

RAYA

Bunların hepsinin göstermelik olduğunu unutma, Poppy. Tüm doğru şeyleri yapıyor çünkü insanları bunun gerçek olduğuna inandırmak için tüm doğru şeyleri nasıl yapacağını biliyor. Ama gerçek değil. Bunu aklında tutarsan iyi olacaksın.

Haklısın. Raya haklı. Hepsi göstermelik.

Kıyafetlerimi değiştirirken kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyorum, sonra aşağı iniyorum ve Dallas'ı mutfağında patlamış mısırlı bir kaseye doldururken buluyorum. Şimdi tamamen giyinik ve benim alanımda hareket ederken tamamen rahat görünüyor.

Birkaç saniye onu izliyorum (bunların hepsi göstermelik, bunların hepsi göstermelik)

kafasını kaldırıp
gülümsediğinde. "Çok tatlı
görünüyorsun," diyor.

Ve , minik Raya omzumdan bir pufla kayboldu.

"Makyajsızlık mı yoksa taranmamış saçlar mı seni bu hale getiriyor?"

"Biraz A sütunundan, biraz da B sütunundan." Hakkını vermek lazım.

birlikte oynadığınız için puan.

"Diziyi kaldığımız yerden devam ettiriyorum," diyor. "Ama ana karakterlerin öldüğü hiçbir bölümü izlemiyorum."

"Dostum! Spoiler!" Mutfakta ona katılıyorum ve tuzu çıkarıp patlamış mısırın üzerinde bolca çalkalıyorum.

"Bunu daha önce de görmüştün,"

diyor. "Sen görmedin mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Seni kırmaktan nefret ediyorum ama bu gerçekten benim tarzım bir gösteri değil."

Şok olmuş gibi yapıyorum. Bir sonra, "Başka bir şey izleyebiliriz." dedi.

"Hayır, sorun değil," diyor. "Hoşuna gidiyor. Ama unutma, 'uykuya dalmak yok' diyen sendin. Mutfaktaki kadınlar yine savaştan şikâyet etmeye başlarsa hiçbir garanti vermiyorum."

"Merak etme, seni uyanık tutacağım." Kelimelerin havada uçuştığı anda yüzüme kan hücum ettiğini hissediyorum ve bir soluk ağzımı kapatıyorum.

Yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izliyor. "Yanlış mı söyledim?"

Başımı sallıyorum ve ikimiz de gülüyoruz. Bu adamın önünde kendimi aptal yerine koymaya alışkın olmalıyım, ama o beni her zaman serbest bıraksa da, bu hiç kolaylaşmıyor.

Oturma odasına geçip kanepeye oturuyorum ve ayaklarımı sehpaye uzatıyorum. Yanıma oturduğunda, her zamankinden daha yakın olduğunu fark ediyorum ve bu tenimde bir karıncalanma dalgası gönderiyor.

Tüylerimi diken diken etmeye çalışıyorum.

"Üşüyor musun?" Dönüyor ve kanepenin arkasından büyükannemin yorganını çekip bacaklarımızın üzerine seriyor.

Aklıma annemin lisedeyken Jeremy'yi her çağırdığında Raya'ya verdiği direktif geliyor. *Battaniye paylaşmak yok! Ayaklar yere basacak! Işıklar her zaman açık olacak!*

Tüm bu kurallara uymuyorum, bu da sabaha kadar evleneceğim anlamına geliyor.

Dallas diziyi açarken düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Korkunç derecede iç karartıcı ve olay örgüsü o kadar yavaş ilerliyor ki ikimizi de uyutan bir ninni gibi.

Ellerimiz ara sıra patlamış mısır kasesinde buluşuyor ve ben fark etmemiş gibi yapsam da bunu tekrar gerçekleştirmenin yollarını aramaya başlıyorum.

Arada bir bir avuç alıp yüzüne doğru çeviriyorum.

Sessizce bir avuç alıp saçlarıma parçalar atarak karşılık veriyor.

Her şey çok çift gibi hissettiriyor.

Bir süre sonra Dallas kaseyi masaya koyuyor ve kanepeye yaslanıyor, omuzlarımız birbirine değiyor, ellerimiz patlamış mısır olmadan da aynı şeyi yapmaya tehlikeli bir şekilde yakın.

Crawley ailesinin devasa malikanesinin dışını gösteren uzun ve geniş bir çekim sırasında, sessizce, "Tavsiyene uyacağım," der.

"Ne hakkında?" Ona bakarak soruyorum.

"Vakıf." Bana baktı. "Gerçeği söyleyeceğim."

Bakışlarının ağırlığını hissetmeme rağmen başımı çevirmiyorum. Ve uzanıp elini boynumun kıvrımına koyduğunda nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Onu, eğer buna hemen son vermezse cansız bedenimden nasıl kurtulacağını bulmak zorunda kalacağı konusunda uyarmak istiyorum. Onun yerine "Fikrini değiştiren ne oldu?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sen."

Bu kelime o kadar basit, o kadar dürüst ki, onu şişeleyip saklamak istiyorum. "Ben mi?"

"Senin gizli bir gündemin yok," diyor. "Ve sana güveniyorum."

Bunun üzerine kaslarım gerildi.

Ağzının kenarı bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Biliyorum, ben de şaşırdım."

Bana güveniyor.

İlk gerçek konuşmalarımızdan birinde bana kimseye güvenmediğini söyledi. Anlayabiliyordum. O zamanlar.

Ve şimdi, bana güveniyor. ..ve ben de bunu anlayabiliyorum.

Çünkü bunu söylemek benim için ne kadar çılgınca olsa da Dallas'a güveniyorum. Restoranımın başarılı olması için her şeyi yapacağına, hatta daha da yapacağına, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni bir daha incitmemesini sağlayacağına inanıyorum.

Başparmağı en yumuşak, en tatlı hareketlerle yanağımda geziniyor.

Tuhaflaşmamam için kendimi uyarıyorum. Ani hareketler yapmamam için. Beni pmesini istiyorum. Özel olarak. Alicia'nın yapılacaklar listesindeki bir kutuyu işaretlemek için değil.

Ancak bu hararetili ve ağır an gelişemeden, oturma odam pencereden gelen bir ışıkla aydınlanıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

O şey. ..bir kamera mı?

Dallas elini çekip koltuktan kalkıyor ve n kapıya doğru koşuyor. Ben de onu takip ediyorum, eve ilk geldiğimizde perdeleri kapatmadığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

Ama bunu kim düşünür ki?

n kapıyı açıp tam zamanında dışarı koşar ve siyahlar içindeki bir figürün caddeden aşağıya doğru koştuğunu görür.

Dönüp bana bakıyor, nefes nefese. "Muhtemelen onu yakalayabilirim." Elimi koluna koydum. "Hayır, zahmet etme."

Yüzünü bana döndü. "İyi misin?"

Kollarımı kendime sarıyorum, kendi evimde garip bir şekilde ihlal edilmiş hissediyorum.

Başımı salladım.

Bana doğru uzanıyor, bedenimi kendi bedenine doğru tutuyor ve sığdığım yere mükemmel bir erişim sağlıyor.

"Bu tam da seni korumak istediğim türden şey," diyor. "Bu kısım gerçekten irkinleşebilir."

Uzaklaştığında yüzünde bir şeylerin değiştiğini görüyorum.

"Eve gitmeliyim," diyor.

İtiraz etmek istiyorum ama edemiyorum. Evine gitmeli. oktan eve gitmeliydi.

Raya, yine tamamen haklısın.

Bir anda, ne kadar doğru olmamasını dilesem de Dallas ve benim birbirimize uygun olmadığımızı daha net bir şekilde hatırlatan bir şey olmadı.

Kalbini koru, Poppy.

Oturma odasından çantasını alıyor, dönüyor ve bir şey söylemek ister gibi bakıyor ama söylemiyor. Başını sallıyor ve bir sonraki an gitmiş oluyor.

Kırkıncı Bölüm

Dallas

T Chicago Comets step-and-repeat pankartının önündeki masada yerimi aldığımda oda alçak seslerin uğultusuyla cınlıyor.

Odanın her yerinde ışıklar yanıyor ve topladığım muhabirler Hep birlikte anonsumu bekliyoruz. Küçük kalabalığa bakıyorum ve sadece yabancıların yüzlerini görüyorum.

Telefonum çalıyor.

Cebimden çıkardığımda bir mesaj gördüm.

ALICIA

Neden az önce basın toplantısı düzenlediğinize dair bir bildirim aldım?

DALLAS

Çünkü bir basın toplantısı düzenliyorum.

ALICIA

Önce bana danışmadan mı?

DALLAS

Evet, bazen kendi kararlarımı kendim vermek isterim.

ALICIA

Dallas, beni bekle. Söylemeyi planladığın şey hakkında konuşmamız gerek.

DALLAS

Ben hallederim Alicia. Sonra görüşürüz.

Koridorun kapısı açılıyor ve Ricky içeri girerken Layla kapıyı tutuyor. Masada yanımdaki yerini alırken bana sırtıyor.

Şimdi başlayabiliriz.

Koç yan kapıdan giriyor ve Layla'nın yanında duruyor. Keşke Poppy de burada dursaydı. Ne de olsa bunu yapmamın sebebi o. Ama dün gecedan sonra ondan gelmesini istemek yanlış geldi.

"Bayanlar ve baylar," diyorum mikrofona. "Takım arkadaşım Ricky West ve benim adıma, bugün bize katıldığınız için size teşekkür etmek istiyorum." Boğazımı temizliyorum. "Yıllar boyunca birçoğunuz benim hakkımda yazılar yazdınız - bazıları iyi, bazıları o kadar da iyi olmayan şeyler. Sana bakıyorum, Brian."

Sessiz bir kahkaha dalgası var.

"Dürüst olmak gerekirse, çoğu haklıydı," diyorum. "Ama bazıları değildi. Medyanın yaptığını yaptın ve okunmak ve izlenmek için her şeyi abarttın, anlıyorum. Ama Ricky'yle geçirdiğimiz kazadan beri hayatımın bir revizyona ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Dün gece maçta Ricky hepimizi anı yaşamaya teşvik etti ve ben de bunu yapmadığımı fark ettim."

Duruyorum. Bir kamera tıklıyor. Bir ışık titiyor. Poppy'nin sözleri bana geri dönüyor.

Böyle bir şeyin gücünü kaybetmesi için bildiğim tek yol üzerine ışık tutmak.

Nefes alıyorum. "Benim için gerçekten özel olan biri beni hikayem hakkında dürüst olmaya teşvik etti. Gençken yaşadığım şeylerden utanmamam gerektiğini, çünkü o zamandan bu yana çok büyüdüğümü söyledi ve ben de bu sözleri ciddiye aldım. Hatalar yapan tek erkek ben olamam ve kendimizi affedebileceğimizi ve bunları geride bırakabileceğimizi kanıtlamak istiyorum. Ve buna on bir yaşımdan beri sakladığım bir sırrı açıklayarak başlamak istiyorum."

Oda sessiz. Kameraların kırmızı ışıkları bana yanıp sönüyor.

Önümdeki mikrofonu ayarlıyorum. "Çoğunuz beni büyükannemin büyüttüğünü biliyorsunuz, bunun için son derece minnettarım ama nedenini bilmiyor olabilirsiniz. Annem ben küçükken beni terk etti ve ... Babam bir suçlu." Duraksıyorum. "Ve benim tanıklığım sayesinde hapse girdi."

Daha fazla tıklama. Daha fazla yanıp sönen ışık. Poppy'yi kameranın diğer tarafında hayal ediyorum ve onun düşüncesinden güç almaya çalışıyorum.

Tüm hikayeyi anlatıyorum. Kendimi bildim bileli beni babamın yanında kilitli tutan utancımı itiraf ediyorum. Bu olaydaki rolüm hakkında konuşuyorum.

onun suçları. Hissettiğim öfke. Aşağılandığım ve utandığım için her şeyi saklamaya çalışmam. Ve her şey ortaya çıktığında, devam etmeden önce bir süre durulmasına izin veriyorum.

"Hayatımda çok şanslıydım, çünkü bu mütevazı başlangıçlar beni her zaman hayalini kurduğum şeyleri gerçekleştirmekten alıkoymadı," diyorum. "Ama öğrendiklerimi iyi şeyler yapmak için kullanmayacaksam ne anlamı var ki?"

Ricky'ye bakıyorum. Bana başıyla onay veriyor ve "Yap artık, burada otururken kığım ağrıyor" diyor.

Daha fazla kahkaha.

Ricky'ye işaret ediyorum. "Şuradaki komedyeni hepiniz tanıyorsunuz, değil mi?"

Basın havuzu dalgalanıyor ve odada bir beklenti mırıltısı var. "Bu yüzden yakın arkadaşım Ricky'den birlikte inşa edeceğimiz bir şeyin parçası olmasını istedim. Benimki gibi durumdaki çocuklar için bir fark yaratmak istiyoruz.

Bugün ve birlikte Sylvia Burke'ü duyuruyoruz.

Vakfi."

Logoyu açtığımda bir kamera sesi duyuldu; işaret parmağını "bir numara" şeklinde kaldıran tek bir el.

"Eğer bir çocuğu kötü bir durumdan kurtarır ve ona bir şans verirsek, bu onun hayatını değiştirebilir. Büyükanmem benim için bunu yaptı ve biz de mümkün olduğunca çok sayıda hapsedilmiş ebeveyne sahip çocuk için bunu yapmak için çalışacağız."

Ricky yanıma geliyor ve sesini duyurabilmek için mikrofonu aşağı eğiyorum. "Para toplamak, programlar oluşturmak, beceriler öğretmek ve elbette hokey oynamaları için onları eğitmek için -" başka bir kıkırdama dalgası- "bu çocuklara bir mücadele şansı verecek."

Onun yerden devam ediyorum. "Çünkü tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, hepsinin bir büyükannesi, harika bir lise koçu ya da," Ricky'nin omzuna bir el vuruyorum, "onlara kafalarını kışlarından çıkarmalarını söyleyecek harika bir takım arkadaşı olmayacak."

Muhabirler gülererek onaylıyorlar ve ben de ekliyorum: "Ama kesinlikle bir taneye ihtiyaçları var."

Orada toplanan tüm insanlara bakıyorum.

"Onlar için o insanlar olmak istiyoruz."

Ön tarafta, kahverengi saçlı ve makyajlı bir kadın muhabir elini kaldırıyor. Onu işaret ediyorum.

"Bunun sadece bir reklam çalışması olmadığını nereden bileceğiz?" diye soruyor. "Son zamanlarda adınız çok fazla çamura battı - belki de bu sadece kendinizi iyi göstermenin bir yoludur?"

"İstersen buna inanabilirsin," diyorum mikrofona. "Bunu kontrol edemem. Ama -kusura bakmayın ama- gerçekten de daha az umursayamazdım. İnsanlar istediklerini söyleyecek ve istediklerine inanacaklar. Benim için önemli olan beni gerçekten tanıyan insanların ne söylediği ve neye inandığıdır. Ve kendimi nasıl gördüğüm. Beni yargılamak mı istiyorsun? Bundan sonra ne yapacağımı yargılayın."

Başka bir muhabir elini kaldırıyor. "Dallas Burke'ün bu versiyonunun alıştığımızdan çok farklı olduğunu söylemeliyim. Bu kadar keskin bir dönüşü neye bağlıyorsunuz?"

"Büyüdüm," diyorum. "Hayat beni değiştirdi. Bazı sert darbeler aldım ve daha da öfkelenmek yerine onlardan ders çıkardım." Duraklıyorum. "Ve içimde iyi bir şeyler olduğuna inanan birini buldum."

Birkaç muhabir benzer soruları üst üste sorar ve biri galip gelir.

Bir muhabir "Poppy Hart'tan mı bahsediyorsunuz?" diye soruyor. "Sizi doğruyu söylemeye teşvik eden 'özel kişi' o mu?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum, bıyıklarım avucumu kaşıyor. Alicia tatlı ve romantik bir şeyler söylememi, Poppy ile olan ilişkiyi onun istediği şekilde kullanmamı isterdi. Ama içimde bunu yapmak isteyen tek bir parça bile yok.

"Sanırım. . ." Gülümsüyorum, "bu seni ilgilendirmez."

Soruyu soran kişi "Yeterince adil" derken muhabirler gülüyor.

Bazıları Ricky'ye, bazıları koçumuza, bazıları da bana olmak üzere başka sorular da var ama basın toplantısının geri kalanı bulanık. Tek düşünebildiğim Poppy'yi aramak ve ona yapmaktan çok korktuğum şeyi yaptığımı söylemek.

Ve hepsi onun sayesinde oldu.

Bölüm Kırk Bir

Dallas

"W Bunu çevirebiliriz." Evime girip anahtarlarımı arka kapıya asarken Alicia hattın diğer ucunda.

"Hiçbir şey çevirmiyoruz," diyorum. "Ne söylediysem onu söyledim, ve hepsini kasetmişim. Onu rahat bırak."

"Gerçekten acele ettin," diyor. "Bu duyuruyu yapmadan önce bana danışmalıydınız. Hâlâ hasar kontrol modundayız. Hakkınızdaki haberler değişti ama çok erken oldu."

"Umurumda değil," diyorum ona. "İyi bir şey yapmak için bir gün daha beklemeyeceğim. İnsanlar ne isterlerse onu düşünebilirler."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, acaba telefonu kapattı mı diye merak ediyorum.

"Gönderdiğim seyahat programını aldın mı?" Ses tonu, söylediklerini tam olarak yapmadığımda her zaman olduğu gibi kırılmış.

"Bazen benim için çalıştığını unuttuğunu düşünüyorum, tersi değil."

"Dallas." Sesi bıkkın geliyor.

"Tamam, tamam." E-postamı açıyorum ve beni görevlendirdiği etkinliklerin listesini buluyorum.

Bu hafta birkaç gün yoldayım ama antrenman yapmadığım ya da oyun oynamadığım her saniye Loveland Kalp Festivali'nde olacağım. Poppy ile birlikte.

Ve belki de bahçesindeki sürüngen aklımı başıma getirmeye yetmeliydi, ama yetmiyor. Hala onu görmek istiyorum.

"Bu çok fazla," diyorum e-postasını kaydırırken.

"Mesele de bu zaten," diyor. "Bugünkü küçük gösterinizden sonra sen ve Poppy'nin bunu gerçekten satmanız gerekiyor."

"Bunun ne yararı olacak?"

"Bu, sözleşme bitmeden önce insanları söylediğiniz kadar iyi kalpli olduğunuza ikna etmek için son şansınız."

"Ya buna zaten inanıyorlarsa?" Ben soruyorum. "Ya bugün dürüst olduğumu gördülerse ve bu kiminle çıktığımdan daha önemliyse?"

"Okumayacaklar. Listenin en altına kadar okuyun."

Gözlerim bu seyahat programındaki son cümleye takılınca kaşlarımı çatıyorum.
Dostane ayrılığı duyurun.

"Yani, herkesin bizi bir çift olarak sevmesini sağlayacağız. ..sonra da ayrılığımızı mı sahneleyeceğiz?" Ben Poppy'nin bizim için hazırladığı yemeklerden birini çıkarırken büyükannem odaya giriyor.

"Kulağa aptalca bir fikir gibi geliyor," diyor Gram. "Neden biraz daha devam etmiyorsun?"

Alicia telefonda: "Anlamıyorsun, Dallas. Plan, Poppy'yi kullanarak insanların senin hakkındaki fikirlerini değiştirmelerini sağlamaktı."

"Dikkat ."

İç geçirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, ben de ondan hoşlanıyorum. Kötü niyetli değilim, planımız hep buydu. İnsanların fikirlerini değiştir, Sevgililer Günü'nü atlat, dostça ayrıl ve *sonra* ne istersen onu açıkla. Sana gerçekten ilham verdiğini, hayatını değiştirdiğini falan söyleyebilirdin. Ama şimdi?"

Bana ilham verdi. Ve hayatımı değiştirme yolunda ilerliyor. "Basın toplantısı düzenlerken aklınızdan ne geçiyordu? Bütün herkese Babanla ilgili dünya?"

"Ondan saklanmaktan bıktığımı düşünüyordum. Hep birileri diye endişeleniyordum. Bununla yüzleşmenin ve bunu iyi bir şey yapmak için kullanmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"İyi," diyor. "Ama bunu *benimle* konuşmalıydın!" Belki de konuşmalıydım. Ama konuşmadım.

İyi hissettirdi.

Alicia, "Sessiz bir ayrılık her zaman planımızdı, Dallas," diyor.

Başımı salladım. "Bunu daha sonra çözeriz. Şimdilik bana oyuncak ayı süsleme yarışmasında nasıl jüri üyesi olduğumu anlatabilir misin?"

Beş saniye boyunca konuşmuyor. "Alicia?"

Huffs. "Sağlıklı bir iyiliksever olarak ününü pekiştirmek için oyuncak ayılara bakarak bir saat geçirmekten daha iyi bir şey düşünebiliyor musun?"

Poppy ile?"

Artık bunu umursamamam için binlerce neden düşünebilirim ama hepsini kendime saklıyorum. "Bunu da sonra konuşuruz. Bunlardan hangilerini gerçekten yapmak istediğimi sana bildiririm."

"Ama Dallas, sen zaten kendini adamışsın-"

"Hoşça kal Alicia." Telefonu kapattım ve Gram'i bana gülümserken buldum. "Ne?"

"O senin için iyi," diyor Gram.

"Alicia?" Bir şişe su çıkarıp masaya doğru yürürken onun adıyla alay ediyorum.

Gülüyor. "Alicia değil. *Poppy*."

Oturuyorum. "Anlamıyorum."

"Bırak şu '*Ben aptal bir sporcuym*' numaralarını," diyor. "Sana yemek pişirmek için buraya geldiği ilk günden beri o kızda bir şeyler vardı ve bunu kendinden saklayamadığın gibi benden de saklayamazsın."

Başımı salladım. "Poppy ve ben arkadaşız."

"Pfft." Başını sallıyor. "Ona aşık oluyorsun, eğer henüz olmadıysan."

Büyükannemle tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. O kararını vermiş ve açıkçası haklı. İtiraf etsem ne fark ederdi ki?

Derin bir nefes alıyorum ve bir iç çekişle bırakıyorum. Oturuyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum ve kucağıma bırakıyorum.

Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Ne zaman öğrendin?"

Bir an düşündüm. "Arkadaş olacağımızı hemen anladım. Onun yanında olmak çok kolaydı, sohbet etmek için uğraşmak gerekmiyordu, neye ihtiyacım olduğunu bile benden önce biliyordu."

"Ama ne zaman öğrendin, Dallas?"

Tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum. Tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum.

"Ricky'nin gecesinde maça geldiğinde. Yukarı baktım ve onu tribünde gördüm. ..ve anladım."

Büyükanneme çaresiz gözlerle bakıyorum.

"Aman Tanrım, çok kötü durumdasın. İlk kez mi aşık oldun yoksa? Bu bakışla defol git buradan." Duygusal ya da romantik biri değil.

Omuz silkiyorum. "Fark etmez. İşe yaramaması için milyonlarca neden var."

Büyükannemin gözleri, aptalca bir şey söylediğimi düşündüğünde hep yaptığı gibi kısıldı. "Neden?"

"Çünkü onun burada hayatı var ve benimkinden çok farklı." "Belki de bu iyi bir şeydir."

Alay ediyorum. "Büyükanne. Poppy harika biri. Ama dünyalarımız uyuşmuyor. Bunu sen de biliyorsun. Kapıdan her çıktığında mahremiyetinin ihlal edilmesini istemiyorum. Hayatımda başka birine yer yok, bunu sen de biliyorsun. Kariyeri ve kendine ait bir hayatı olan biri için değil."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" Büyükanne soruyor. "Ne var anlamıyorum," diyorum ona.

"Bunlar gerçekler."

"Yani onun yerine karar veriyorsun." Kaşlarını çatıyor. "Tıpkı bir erkek gibi."

"Gelecek sezon tamamen farklı bir *ülkede* kayıyor olabilirim! Ondan köklerini burada kazmasını ve beni takip etmesini isteyemem, bu tamamen bencillik olur!"

"Birbirinize karşı bir şeyler hissettiğiniz çok açık olmasına rağmen ona başka bir seçenek bırakmıyorsunuz." Eğiliyor. "Ve o senin için iyi."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Ama ben onun için iyi miyim?" Cevabı öğrenmek için Gram'ın yanıt vermesini beklememe gerek yok ama kendimi, belki de yanlış anladığıma dair bana bir neden - herhangi bir neden - sunmasını umarken buluyorum.

Birkaç saniye bana baktı. "Sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum."

Başımı salladım. "Her şeyi enine boyuna düşündüm, büyükanne."

"Sonuna kadar değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O kadın senin için ortaya çıktı. Alicia'ya meydan okuyup basın toplantısı yapman için seni ikna etti çünkü bu senin için iyiydi - kariyerin için değil - *senin* için."

"Tamam."

"Hayatınızda kaç kişi bunu yapar? Hokey oyuncusu Dallas Burke'ten çok insan olarak Dallas Burke'ü önemseyen kaç kişi tanıyorsunuz?"

Kıpırdamadan duruyorum. "Sadece bir tane. Sen."

"Bu doğru," diyor. "Ve *benimle* evlenemezsin, yani. ."

Yüzünü buruşturmadan ayakta duruyor. Son zamanlarda daha hareketli ve biraz da sinirli. Hemen yanıma geliyor ve "Seni en çok endişelendiren şeyi düşün. Mesafe mi? Aile geçmişi mi? Evdeki kadınlar mı?"

dikkatinizi çekmek için yarışan yol? *Tüm bunları düşünün ve sonra nasıl çalışacağını bulun.*"

Çözümü zaten kendisinin bulduğunu biliyorum ama büyükannem hiçbir zaman bana testlerin cevaplarını veren biri olmadı. Talimatlarına uyarken beni izliyor ve sonra ne demek istediğini anlıyorum.

Belki. Belki bir yolu vardır.

"Eğer bu kızı seviyorsan," diyor, "hatta onu sevebileceğini düşünüyorsan-bunu kendine borçlusun." Nadir görülen duygusal bir anda uzanıp elini omzuma koyuyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Dallas, yıllar boyunca kafanda tekrarladığın yalanlar ne olursa olsun. Seni kendini küçük görmek için yetiştirmedim."

Bana doğru bakıyor. " onun gibi biri bulabilsin diye yetiştirdim."

Bu kadına, her şeyimi borçlu olduğum bu yaşlı, bilge kadına bakıyorum ve onun her zaman yaptığı şeyi yaptığını biliyorum.

Doğruyu söylüyor.

Ve ona haklılığını kanıtlamak için bir şans istiyorum.

Hart Sisters Grup Sohbeti

RAYA

Poppy, basın toplantısını izledin mi?

POPPY

Ne basın toplantısı?

RAYA

Dallas'ın basın toplantısı.

POPPY

Gırtlığıma kadar akçaağaç şurubuna batmış durumdayım.
Bütün gün mutfağımdan çıkmadım.

ELOISE

Takas edilmedi, değil mi?

RAYA

Hayır, ailesi hapiste olan çocuklar için bir vakıf kuruyor.

POPPY

NE?! mu?

ELOISE

Vay canına. Bu garip bir
şekilde özel.

RAYA

Babasının birini öldürdüğü ortaya çıktı.

Hapiste. Onu .

ELOISE

<şaşkın surat emoji>

POPPY

Bunu duyurduğuna inanamıyorum.

RAYA

Özel birinin onu doğruyu söylemesi için cesaretlendirdiğini söyledi. Seni kastettiğini varsayabilirim.

POPPY

<Belki de büyükannesiydi?

RAYA

<göz devirme emoji>

Tamam, Poppy.

ELOISE

Küçük Poppy'miz. . "özel biri."

<öpücük dudak emoji> <dans eden bayan emoji> <kalp gözleri emoji>

POPPY

AMAN TANRIM. Ben gidiyorum.
İşim var.

RAYA

Tamam. Ama dikkatli ol.

ELOISE

Uzun zaman önce dikkatli olmanın üzerinden atladı.

Bölüm Kırk İki

Poppy

T Loveland'ın Tadı, Gönül Festivali'nin ilk günü olan Pazartesi gününe denk geliyor.

Dallas'la son haftamın ilk günü.

Bahçemde fotoğraf çeken bir sapık sayesinde gerçek duygulara dair her türlü ipucu sönmüş gibi görünüyor, ama sanırım minnettar olmalıyım. Tam da ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Dallas'ın basın toplantısı düzenleyip bana "özel biri" demesini boş verin. Bana düzenlediğini bile söylemedi. Ya da beni davet etmedi. Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir ama kendini uzak tutuyor. Bunu hissedebiliyorum.

Miguel ve ben tüm bir hizmet sabahının ardından kasaba meydanına doğru yola çıktık. Çok kalabalıktık ve üç kez birisinin Dallas'ın iddiasında doğruluk payı olup olmadığını öğrenmek istercesine "özel biri" kelimelerini kullandığını duydum.

Yolda, kaldırımlardaki boyalı kalpleri fark ediyorum, her biri sonsuza dek sürecek bir aşkı itiraf ediyor.

Beads and Baubles'ın önündeki dev mor kalbin yanında duruyorum ve üzerindeki yazıları fark ediyorum: Sonsuza dek senin olacağım Eloise.

Loveland büyük bir kasaba değil ve Eloise de yaygın bir isim değil. Bir fotoğraf çekip kız kardeşime gönderdim.

POPPY

Bütün bunlar için?

ELOISE

Hiçbir fikrim yok! Neresi orası?

POPPY

Beads & Baubles'ın önünde

ELOISE

<çene kaşıma emoji>

POPPY

Gerçekten bilmiyor musun?

ELOISE

Hiçbir yok!

POPPY

Demek gizli bir hayranın var!

ELOISE

Ne kadar heyecan verici!

POPPY

Bu gizem çözülmeli.

ELOISE

Muhtemelen birlikte çalıştığım liseli çocuklardan biriydi.

Eloise'e bir lise öğrencisinin yapamayacağı bir iş araması gerektiğini söylememeyi tercih ediyorum ve telefonumu bir kenara koyarak kabinlere doğru ilerliyorum. Margot oylamada geride kaldı, bu yüzden hala bir yerim olduğunu varsayabilirim.

Noel ışıkları gibi bir taraftan diğer tarafa iliştirilmiş kalp dizilerinin altında karşıdan karşıya geçiyoruz. Her şey kırmızı, beyaz ve pembe ve Cupid Lane boyunca çeşitli noktalara yerleştirilmiş hoparlörlerden Frank Sinatra aya uçmak ve yıldızların arasında oynamak hakkında mırıldanıyor.

İleride, şehrin merkezinde, çardağın etrafına kurulmuş çadırlar var. Tepelerinde büyük pankartlar yükseliyor: *Loveland'ın Tadına Hoş Geldiniz* ve altında parlak kırmızı harflerle *Poppy's Kitchen Sponsorluğunda*.

Yürümeyi bıraktım ve tabelaya baktım. "Bu da ne böyle?"

Miguel bakışlarımı pankarta kadar takip ediyor. "Tüm etkinliğin sponsoru sen misin?"

Ona baktım. "Ben yapmadım."

Sırıttı. "Eminim kimin yaptığını biliyorum."

Fotoğrafını çekip Dallas'a gönderdim.

POPPY

Bana bir şey söylemeyi mi unuttun?

DALLAS

Basın toplantısı hakkında mı?

Oops. Sorumun çift anlamlı olduğunu fark etmemiştim. Basın toplantısına davet edilmediğim gerçeğine değinmeme planım resmen geri tepti.

POPPY

Evet, ama bahsettiğim şey bu değildi. Afişi okuyun. . .

DALLAS

Ah, şu. Evet, yaptım. <gülümseyen emoji>

POPPY

Yapmak zorunda değildin! Sana geri ödeyeceğim!

DALLAS

Hayır, yapmayacaksın. Oyuncak ayı süsleme yarışmasında jüri üyesi olmaktan kurtulmanın tek yolu buydu.

Meydana girdiğimizde yüksek sesle gülüyorum ve etrafta standımızı arıyorum. Onu göremiyorum ama telefonuna bakan çok yakışıklı bir hokey oyuncusu görüyorum.

POPPY

İlkokul öğrencileri büyük hayal kırıklığına uğrayacaklar.

Mesajı okurken izliyorum, cevap yazarken gülümsüyorum.

DALLAS

Yani, çocukları severim ama seni hayal kırıklığına uğratmamakla daha çok ilgileniyorum.

Mesaj Dallas'ın kafasını kaldırıp beni gördüğü anda geliyor. Kelimeler soğuk bir günde sıcak bir kucaklaşma gibi ve muhtemelen olduğundan daha fazla anlam ifade etmelerini istiyorum.

Bana el sallarken gülümsemesi sabitti. "Sen buradasın." Ana girişin hemen yanında yer alan en büyük çadırı işaret ediyor.

"Benim yerimi de mi satın aldın?"

Omuz silkiyor. "Bir anlaşma yapılmış olması mümkün." Başımı salladım. "Ne oluyor, Burke?"

"Sebeplerim tamamen bencilceydi, yemin ederim." Gülüyor. "Unutmayın. . .oyuncak ayılar. . .?"

Ona bir an bile inanmadım. "Bunu yapmana gerek yoktu ama teşekkürler. Burada ne işin var senin?"

Bakışlarımı tutuyor. "En iyi kızımı desteklemeye geldim."

Ayrılığımız yaklaşırken kelimeler yanlamasına iniyor ve bir gece önce evimden ayrıldığından beri etrafımda titizlikle inşa ettiğim duvarı delmelerine izin vermemeye çalışıyorum.

Elbette, hala rol yapıyor. Ama meydana şöyle bir bakınca numara yapacak kimse olmadığını görüyorum.

Aceleyle çadıra gidiyorum ve gece için kiraladığım küçük odun fırınının teslim edildiğini ve bağlandığını görüyorum. Etkinlik için bol miktarda kalp şeklinde pizza hamuru hazırladım ve her ikisi de Şubat ayı boyunca brunch menümde yer alan normal ve kahvaltılık pizzaların bir karışımını planladım.

Dallas ve Miguel malzemeleri boşaltıyor. İkisi masa örtülerini çekip çadırı kurmaya başlıyorlar. Uzun bir süre aptalca arkamda duruyorum, onun burada olduğuna, yardım ettiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Kafasını kaldırdı ve beni buldu. "İyi misin?"

Ona benimle birlikte kenara çekilmesini işaret ediyorum, ancak bir sürü açık hava çadırı arasında gerçekten özel bir yer yok. Beni birkaç metre takip ediyor, sanırım buradaki neredeyse herkesin duyamayacağı bir yere kadar.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Kaşlarını çattı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil." Tanrı biliyor ya, onun varlığı iş için iyi olurdu. "Sadece seni anlayamıyorum."

Ve açıkçası, denemek gittikçe zorlaşıyordu.

"Alicia bana bütün bir seyahat programı gönderdi," diyor. "Üzerinde kopyalandığını sanıyordum. Bu gece buraya gelip yerel halka yemek servis etmene yardım etmem, birkaç imza atmam ve fotoğraf çektirmem gerekiyordu. Bunu okumadın mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, yapmadım." Ama şimdi bana çok daha mantıklı geliyor. Alicia bunu ayarladı. Tabii ki o ayarladı.

"E-posta tüm haftayı özetliyor. Hiçbir şeyi değerlendirmeyi reddettim ama biraz para bağışladım ve sizi sponsor yapmak için son dakikada afişi değiştirdiler."

Gözlerinden kaçmaya dikkat ederek bir kayaya tekme atıyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum, kendimi biraz aptal gibi hissederek. "Tabii ki hayır." *Tabii ki* hayır. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu. Duygusal düğümümün sıkışması önemli değildi. Anlaşma buydu.

"Tamam," diyor. "Basın toplantısı için özür dilerim. Sana yük olmak istemedim."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu bir yük olmazdı. Bilmiyorum, senin yanında olabilirdim. Kolay olmadığına eminim."

Bakışlarımı tutuyor ve aramızda sessiz bir şeyler geçiyor. Bana güvendiğini sanıyordum - neden beni bu kadar önemli bir şeyin dışında bıraksın ki?

Çünkü bu gerçek değil.

"Özür dilerim," diyor. "Gerçekten. Sana söylemem gerekirdi. Özellikle de ilk başta bunu yapacak cesareti bulmamın sebebi sen olduğun için." Uzanıp elimi tuttu. "Teşekkür ederim."

O bu kadar tatlıyken kendimi bunun numara olduğuna nasıl inandırabilirim?

"Şef?" Miguel sesleniyor. "gerek."

Başımı sallıyorum. Sonra Dallas'a döndüm. "Görev çağırıyor." Elimi onunkinden çekiyorum ve zihnimdeki tüm rahatsız edici düşünceleri zorluyorum, ki tüm gece boyunca tam yanımda durduğunu düşünürsek bu hiç de küçük bir başarı değil. Kollarımız birbirine sürtünüyor, ellerimiz birbirine değiyor, yanımdan o kadar yakın geçiyor ki neredeyse kasıtlı gibi geliyor, sanki bedenlerimiz birbirine çekilmiş iki mıknatıs gibi.

Ya da kanalizasyonun etrafında dönen iki mahkum Japon balığı.

Gecenin sonunda, başarımız karşısında şaşkına dönmüş ve yorgunluktan biraz tokat yemiş gibiydim. Dallas pizza servisi yaptı, sohbet etti, imza dağıttı, fotoğraf çekti ve tek başına gelirimini üçe katladı.

Her şey Alicia ve büyükannemin söylediği gibi işliyordu.

Margot çadırıma uğradığında aileme ne kadar geri ödeme yapabileceğime dair hızlı ve kirli bir hesaplama sürecindeyim.

"Umarım gece senin için iyi geçmiştir, Poppy," diyor. Sanırım bu nazik tonu taklit etmek onun için fiziksel olarak acı vericiydi.

"Harika geçti," diyorum.

"Bugünlerde senin için her şey güllük gülistanlık gibi görünüyor." Margot bana doğru eğildi. "Bu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyorum."

Kaşlarını çatıttı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Dallas," diyor. "Daha ne kadar ilginç biriymiş gibi davranabileceğini sanıyorsun? Görünüşe göre aranızdaki çekim azalıyor ve böyle birinin bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğini bilen bir kadına ihtiyacı var." Saçlarını öyle bir savuruyor ki, bana lisedeyken tanıdığım Margot'yu hatırlatıyor.

İçimdeki her şey ateş püskürmek istiyor, ama bir anda içimde bir şey değişiyor ve onun için *üzüldüğümü* fark ediyorum. "Margot, sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Seni bu kadar mutsuz eden her neyse," diyorum dürüstçe. "Seni tanıdıktan beri hemen hemen tanıdığımız herkese kötü ve çirkin davrandın. Arkadaşlarına bile. Jeremy'ye bile. Sadece gerçekten mutsuz insanlar diğer insanları mutsuz etmekten zevk alır, sence de öyle değil mi?"

"Ben mutsuz değilim, Poppy. İsteyebileceğim her şeye sahibim." Alay ediyor. "Sen bu on beş dakikalık şöhretin tadını çıkar çünkü herkes bunun sona ermek üzere olduğunu görebiliyor."

O anda Dallas elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü.

Kalabalık toplansa bile umurumda değil, bu adamı son kez öpüyor olabilirim, bu yüzden onu içimden gibi öpeceğim. Ellerimde onun kazağını iki avuç dolusu tutuyorum ve gözlerimi kapatıp diğer dört duyumu da kullanarak bu akıllara durgunluk veren, dizleri titreten öpücüğü deneyimliyorum.

Dallas bana öyle sıkı sarılıyor ki, sanki fırtınanın ortasında botu gibiyim. Onu tanıdık gelecek kadar öpmedim ve hayatımın geri kalanında onu her gün öpmek istesem de, bunun her zaman şu anki kadar yeni ve heyecan verici hissettireceğine inanmak istiyorum.

Sonunda uzaklaştığında, gözlerimi açmadan önce bir an bekliyorum.

Bunu yaptığımda, bana sırtıyor ve küçük, yarım inşa edilmiş duvarımın kalıntıları etrafımdaki zeminde moloz haline geliyor.

Etrafımızdaki insanlar ısıklık çılmaya ve tezahürat yapmaya başladı. Bazıları telefonlarını bize doğru tutuyor ve bu küçük gösteriyi çekiyorlar.

Margot ortalıkta ama şu anda düşündüğüm son şey o.

Dallas gülümsüyor. "Bu konuda iyiye
gidiyoruz." Gerçekten konuşamıyorum.

Sadece başımı sallıyorum.

Bu işte iyiye gidiyoruz.

Gerçekten kötü hale gelmeden önce bu konuda ne kadar iyi olmamız gerekiyor?

Bölüm Kırk Üç

Poppy

T Şapka gecesi, yatak odamın sessizliğinde, öpücüğü tekrar tekrar oynatıyorum, onu her an geri çağırabileceğim anılardan birine dönüştürmek istiyorum.

Elli ikinci kez öpüşme anımın ortasındaiken dışarıdan gelen bir hışırtı ve ardından yatak odamın penceresine *çarpan* bir taş sesi duyuyorum.

Oturup dinliyorum ve-evet-işte yine orada. *Tık.*

Yorganın altından sıyrılıp pencereye gidiyorum. Perdelerin arkasından bakıyorum ve Dallas'ın bahçemde durduğunu görüyorum. Pencereyi açıyorum ve bana el sallıyor.

"Nesin sen, on beş mi?" Komşuları uyandırmamak için tıslıyorum. "Aşağıda müzik kutun yok, değil mi?"

O gülüyor ve ben onu susturuyorum. "*Seni görmek istedim!*" diye bağırıyor/fısıldıyor.

Ben.

Kelimeler titreyen kalbime bir ok gibi saplanıyor, ama ben onu örtmeye çalışıyorum

Mizahla.

Pencere çerçevesine doğru eğik, çirkin bir poz veriyorum ve İskoç aksanıyla konuşmaya çalışıyorum. "Gözlerin bayram etsin!"

Orada durmuş, başını sallıyor.

"Biliyorum, İskoç'umun çalışmaya ihtiyacı var!" diye fısıldadım. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Kalbim küt küt atıyor. "Hemen geliyorum." Bir sweatshirt alıp pijamamın üzerine geçiriyorum, sonra ön kapıyı açarken verandanın ışığını yakıyorum.

"Seni polise ihbar edebilirdim, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diyor. "Özür dilerim."

"Neden aramadın?" Kapı pervazına .

Omuz silkiyor, biraz mahcup görünüyor. "daha romantik değil mi?" Alay ediyorum. "Sen ve ben romantik olmak zorunda mıyız?"

Yüzündeki ifade değişiyor.

"Yani, madem rol yapıyoruz," diye ekliyorum sessizce.

Yoğun bir bakışla beni izliyor. "Öyle ? Rol mü yapıyoruz?" Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Nefes alıyor. "Bazen öyle hissettirmiyor."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kalbim Indy 500'de son turunu atan bir yarış arabası gibi. Ne diyor bu? "Ne diyorsun?"

"Sanırım sadece nasıl hissettiğini merak ettim," diyor.

Ona boş boş bakıyorum. "Hakkında. . .?"

"Her şey hakkında. Hakkında. . .bu. Bizim hakkımızda." Elime uzandı ve ben de zihinsel bir sis içinde durarak elimi tutmasına izin verdim. Kolumu tutup başımın üzerine kaldırılabildi ve ben de muhtemelen onu orada, havada asılı bıraktım.

Bir duraklama. "Geldiğini görmedim, Poppy. Beni avladın."

Başımı sallıyorum. Konuşmaya başlıyorum ve tekrar sallıyorum. "Bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Bu *doğru* olamaz."

Bunun doğru olmasını ne kadar istiyorum.

"Öyle. Ben bir şey aramıyordum," diyor. "Bunu biliyorsun." "Ben de öyle. Kahve içmek ve Margot'nun gitmesini istiyordum."

"Ama onun yerine sen beni buldun. Ve bu gece, tıpkı son zamanlarda her gece olduğu gibi, kendimi seni özlerken buldum." Gülüyor. "Öyle bir noktaya geldim ki, yüzlerce kilometre uzaktaki bir şehirde bir otel odasında, *Downton Abbey*'i izliyormuş gibi yaparak burada olmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Seninle birlikte."

"Ama. . . .bekle." Kekeleyerek konuşmayı toparlamaya çalışıyorum.

"Dallas. Senin hayatın burada değil," diyorum. "*Pek* sayılmaz. *Benimle* değil. Benim bir *versiyonumla* bile değil." Boştaki elimle çılgınca bir hareket yapıyorum. "Dışarıda bir yerde. Yüzlerce mil uzakta. Otel odalarında."

Bir nefes alır. "Ve ben bununla başa çıkabilirim, *eğer* eve gelirsen için."

Tamamen hareketsiz kaldım. Kaslarım gergin değil, ama donmuş . İstiyorum ki Tekrar isteyeceğim ama tekrar ederse kelimeleri değiştireceğinden ve onu yanlış duyduğumu fark edeceğimden korkuyorum.

Her neyse.

Sessizce, "Lütfen tekrar eder misiniz?" diyorum.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Çok fazla olduğunu biliyorum. Ben. . . çok. Hayatım çok fazla. Anlıyorum."

Kelimeler söylediğini biliyorum ve bu kelimeler muhtemelen dilbilgisi açısından mantıklı ama odaklanamıyorum.

"Benim dünyam vahşi ve öngörülemez ve bunları size sormam adil değil, ama yine de soruyorum."

Son birkaç haftadır susturmaya çalıştığım tüm sesler geri döndü ve milyonlarca soruları var. Mantıklı ve pratikler ve bana Dallas'ın şaşaalı, göz alıcı dünyasına uymadığımı hatırlatıyorlar. Ben sade, basit ve sıradan biriyim ve Loveland'dan ayrılamam.

Ve kesinlikle ondan kalmasını isteyemem. "Bir şey söyle" diyor.

"Uyuyoruz," diye kaçırdım.

Bir an için kafası karışmış görünüyor. "Ne?"

"Kanepede uyuduğumuzda. Canın yandığında sana sarıldığımda. Beni dünyadan koruduğun zaman." Ona bakıyorum. "Biz uyuyoruz."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Uyuyoruz."

Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Ve her ne kadar evet demek istesem de -kafede ilk gerçek konuşmamızı yaptığımızdan beri bunu istiyor olsam da. ."

"Bekle. O zamandan beri mi? Sen. ."

"Sessiz ol," diye kestim sözünü, "boş ver onu. Düşünmem gerek, Dallas. Senin de benim gibi biriyle birlikte olmak için nelerden vazgeçebileceğini düşünmen gerek."

"Ben sadece ne kazanacağımı düşünüyorum." "Neyi?"

"Sen," diyor basitçe. "Tek istediğim sensin."

Eğilip dudaklarıma tatlı, yumuşak bir öpücük konduruyor, birkaç saniye tuttuktan sonra geri çekilip beni inceliyor. "Sadece bunu düşün, tamam mı? Önümüzdeki üç gün boyunca yoldayım, ama seni Cuma gecesi dansa götürmek için zamanında döneceğim." Beni tekrar öpüyor. "Belki o zamana kadar bana verecek bir cevabın olur?"

"Pardon, soru tam olarak nedir?" Soruyorum çünkü kafamı toparlayabilmem için net ve kısa cümleler kurmasına ihtiyacım var.

"Benimle gerçekten çıkmak ister misin?" diye soruyor. "Sözleşme yok. İş yok. Sadece sen ve ben."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve erimemeye çalışıyorum.

"Döndüğümde görüşürüz." Bir öpücük daha, bu sefer yanağıma. "Ve seni yoldan arayacağım." Bir öpücük daha, diğer yanağıma.

Başımı sallıyorum. Ne konuşabiliyorum ne de ona bakmayı bırakabiliyorum.

Ve sonra, ne teklif ettiğini tam olarak bildiğimden emin olmak istercesine, bedenimi kendine çekiyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer tatlıdan biraz daha baharatlı, beni şaşkın ve nefessiz bırakıyor.

"İyi geceler, Poppy," diyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor.

"İyi geceler, Dallas." Ağzına karşı gülümsüyorum, sonra nihayet çekiliyorum.

Ve kapıyı kapattığımda, keşke tüm bu konuşmayı kaydetseydim diyorum çünkü ben bile bunun gerçekten yaşandığına inanmıyorum.

Bu gece hiç uyumayacağım.

Önümüzdeki birkaç gün sekiz hafta gibi geliyor. Dallas'ın gece geç saatteki ziyaretinden kimseye bahsetmedim ve *The Mill* kasaba meydanındaki öpüşme seansımız hakkında güzel bir yazı yazmış olsa da, verandadaki o an sadece ikimizin arasında kalmış gibi görünüyor.

Tanrı'ya şükür.

Sevgililer Günü kutlamalarının çoğuna katıldım ve ilk kez bu kutlamaların cazibesini anlamaya başladım.

Sevgililer Günü, şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten aşık olduğunuzda çok daha az korkunçtur.

Bu düşünce beni durduruyor. *Sevgiler.*

Kalp şeklindeki pizzalarım üst üste ikinci gün erkenden bitiyor ve akşamlarımı ailem ve kız kardeşlerimle birlikte televizyonda Dallas maçını izleyerek geçiriyorum. Büyükanнем de gecelerden birinde bize katılıyor ve ona haftayı geçirecek yemekler hazırlıyorum.

Aileme yüklü bir çek yazıyorum, babam da bana geri vermeye çalışıyor, ancak benim için yaptıklarını takdir etsem de kendi ayaklarımın üzerinde durmamın benim için önemli olduğunu açıklıyorum. Ayrıca Avi'nin dolandırdığı diğer ailelere olan borcumun küçük bir kısmını da geri ödeyebildim.

Sonunda umutsuzluğun diğer tarafında olduğumu hissetmeye başladım.

Geri döndüğünde Dallas için bir cevabım olması gerekiyor. İyi düşünülmüş, duygusal olarak olgun, tamamen mantıklı bir cevap.

Soru ne? *Onunla gerçekten çıkmak istiyor muyum?*

Cevap mı? *Evet.*

Ancak, soru aklıma gelir gelmez ve cevabım da onu takip eder etmez, ona karşı ne kadar güçlü hisler beslersem besleyeyim, bu ilişkiyi sürdürmemem için bir sürü nedenin yer aldığı bir çamaşır listesi tarafından bombardımana tutuluyorum.

Garip bir şekilde, hepsi Raya'nın sesinden.

1. *şeca'se ^e's fa'' anb 5 li e my p'icacy.*

2. *şeca'se 5 do 'c na 9 co Se pLo9σg'a ^eb Sy st ange s.*

2. *şeca'se 5 novlt no'; 5 nill nere Se enσ'g³ fo' so eo>e as Sea'tifvl as ^i .*

C. *şeca'se ^e covlt get c'ated, anb 5 ca 'c leare my xes9a'xa 9 ox my fa il;.*

Ama bu sorunlar aklıma girdiği anda, yerini olası çözümlere bırakıyor. Hepsi Eloise'in sesinden.

1. *Benimle olan bağın hiç kopmayacak. Joc ey playexs axe 'c as fa' as ocLe p'o acLleces.*

2. *şeing pLo9σg'a ^eb Sy st ange s mig³c Se goσb fo' my Svsi>ess.*

2. *Odbl;, cLe fa 9 cLa9 5'm ac Ses9 a si anb ^e's defi i9ely a it (ohay, ı2), does>'c see co*

mat9ex.

C. . .

Ben dört numaraya takıldım. Bu anlaşmayı bozabilir.

Dallas'ın profesyonel hayatı, okuduklarıma göre, tahmin edilemez ve ligdeki en iyi oyuncu olsa bile, yine de takas edilebilir. Ya da yeniden sözleşme imzalanmaz ve serbest kalır. O zaman ligdeki *herhangi bir* takım ona yeterince para ödeyebilir ve o da gitmek zorunda kalır. Sonra ne olacak? Restoranı kapatıp taşınacak mıyım?

Yapamam. Benim evim burada, Loveland'da.

Sonra, kafamdaki Raya'nın ya da Eloise'in sesinden ayrı üçüncü bir ses basit bir kelime söylüyor.

Dene.

Bu benim sesime benziyor.

Bölüm Kırk Dört

Poppy

Fer gün olduğu gibi Cuma da geldi, ama bunun her gün gibi olmadığını hemen hatırladım.

Bu gece Dallas eve geliyor, dansa gidiyoruz ve sonra Yarın sabah yollarımızı ayırmamız gerekiyor.

Sonsuza kadar.

O eve dönene kadar saniyeleri saydığım gerçeğini boş verin. Ya da sadece birkaç gün önce iç sesimin beni bir şans vermeye ikna ettiğı gerçeğini. Gün ışığında mantık devreye girdi.

Romantikleşmeyi bırakmalıyım. Belime dolanmış kollarını ya da rüyalarımda beni karşılayan rahat, kolay öpücüklerini hayal etmeyi bırakmalıyım.

Bu soruyu hem kalbimle *hem de* aklımla çok düşündüm. İşte bulabildiğim en iyi, en yetişkin cevap.

Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Hatta neredeyse onu seviyor bile olabilirim. Ama burada çok sevdiğim bir hayatım var. İkimiz de bulunduğumuz yere gelmek için çok çalıştık ve bir süre için birbirimize kendi başımıza başarabileceğimizden daha fazlasını başarmamızda yardımcı olduk. Gitmek zorunda kalabilir ve ben onunla gidemem. Sözleşme biter, ne olursa olsun biz hâlâ arkadaşız. Gelecekte kim bilir, ama şimdilik en iyisi yollarımızı güzel bir şekilde ayırmak.

Evet.

Bu akşam için iki bölümden oluşan bir planım var. Birincisi, muhteşem görünmek. Ve ikincisi, Dallas Burke'e veda etmek.

Pssh. Çocuk oyuncağı. *Ne kadar zor ki?*

Festival iş için iyi oldu. Dallas iş için iyi oldu. İnsanlar merak ediyor ve benim restoranım da bundan yararlandı. Kendi adına, Dallas büyük bir baskı alıyor. Ricky'yi vakfını yönetmesi için işe aldı.

Bu hareketin reklamla hiçbir ilgisi yok ve her şey onun dev kalbiyle ilgili. İnsanlar, akla hayale gelmeyecek bir şeyden sağ kurtulan ve hala başkalarının iyiliği için yan yana durabilen bu iki adama ilgi duyuyor.

Planımız işe yaramıştı. İşe yaramıştı. Tek umudum, yollarımız ayrıldığında her şeyin anıların yaşadığı sisli yere düşmemesi.

Cuma sabahı ayının sonunda kilidi Miguel'e bırakıp aceleyle eve dönüyorum; Raya ve Eloise'le buluşup hep birlikte hazırlanacağız.

Eloise dansa sadece arkadaşı olduğuna yemin ettiği bir itfaiyeciyle gidecek (ama fotoğrafını gördüm ve buna bir an bile inanmadım.) Raya tek başına gidecek, çünkü görünüşe göre küçük kasabamızdaki "evde kalmış kız" rolü için seçmelere katılıyor. Ailem, Dallas'ın birkaç takım arkadaşı ve eşleri de orada olacak.

Dallas'la geçireceğim son geceyi en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım.

Onunla tanıştığım ve bitmek zorunda olsa bile büyükannemin çılgın planını kabul ettiğime memnunum.

Heyecan verici bir dört haftaydı ve artık kafelerde yabancılarla çıkıyormuş gibi yapmamam gerektiğini biliyor olsam da, bunun tam bir macera olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve sürdüğü sürece de çok eğlenceliydi.

Tüm bunları geçmiş zamanda düşünmek için kendimi zorluyorum. Aklımda, zaten bittiğini düşünürsem daha kolay olacak.

Ama öpüşme.

Artık öpüşme konusunda mahvoldum. Beni nasıl öptüğünü hayatım boyunca hatırlayacağım.

Kapı çaldığında yaklaşık üç dakikadır evdeydim. Eloise ve Raya'yı bekliyordum ama kapıyı açtığımda Truman Keys'i çiçek teslimatı yaparken buldum.

"Bu sizin için Bayan Poppy," diyor yaşlı adam nazikçe. "Özel sipariş."

Muhteşem pembe lalelerden oluşan büyük buketi ondan alıyorum ve cebimde sakladığım beş dolarlık banknotu arıyorum.

"Bahşış çoktan karşılandı," diyor. "Bay Burke kesinlikle iyi bir adam."

Gitmek için döndüğünde ona gülümsüyorum ve sonra kartı paketinden çıkarıyorum.

Poppy,

*Şehirde birkaç etkinlik düzenleyeceğiz. 5, 'da
buluşacak.*

5'll se cLe one sta ing ac ;ov li e a lore'ic pvp ;.

-3alla'

Eloise eski, sarı VW Beetle'ıyla yanaşırken dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsüyorum. İniyor ve kapıyı çarpıyor, bu her zaman risklidir çünkü her an tüm araba ucuz bir saat gibi parçalanabilir. Tavandan sesleniyor, "Çiçeklerin var mı?"

Saniyeler sonra, Raya şık Altima'sını Eloise'in hemen arkasına park ediyor. Kullandıkları arabaların her ikisinin de mükemmel görsel temsilleri olduğunu düşünmeden edemiyorum. Raya, ön kapıma giden kısa yolda kız kardeşimize katılıyor.

"Poppy çiçek almış." Eloise buketi uzaktan inceler. "Laleler! Lalelere bayılırsın!"

"Laleleri severim." "Dallas bunu nereden biliyordu?" diye merak ettim.

Raya'nın gözleri verandaya kayıyor, kendimi para çuvallarıyla yakalanmış, bankanın arkasından gizlice kaçan bir hırsız gibi hissediyorum. Gözlerimi kaçırıyorum ve onları havaya kaldırıp hafifçe sallıyorum. "Benimle *dansta* buluşmak istedi," diyorum şarkılı bir tonda.

Eloise kartı elimden kaptı.

"Hey! Bu özel bir şey!" Onu geri almaya çalışıyorum ama elimden tutuyor.

"Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu mu?" Eloise ve kocaman gözleri içimde bir delik açtı. "Bu notu yayınlatmayı planlıyor muydu?"

Kaşlarımı çattım. " sanmıyorum."

"O zaman *neden* romantik şeyler yazıyor?" Raya dikkatle soruyor.

Notu alıp kurdelenin altına sıkıştırıyorum ve takip edildiğimin olarak içeri giriyorum.

"Poppy," diyor Raya.

Onu duymamış gibi yapıyorum.

"Bu gece sözleşmenizin sonu, değil mi?"

"Tabii ki." İvir zıvır çekmecemden makasımı çıkarıp lavabonun altında bir vazı buluyorum.

"Tuhaf davranıyor," diyor Eloise.

"Tuhaf davranıyor," diye katılıyor

Raya. "Bu da demek oluyor ki. . ."

İkisi de aynı anda: "Bir şeyler saklıyor."

Sapların uçlarını kesip çöp kutusuna atıyorum, sonra vazoyu suyla dolduruyorum.

"Dallas'la ilgili bir şey mi?" Eloise beni işaret ediyor, sessiz sinema oynar gibi tahmin etmeye çalışarak söylüyor.

Ona bir bakış attım.

Nefes nefese. "Dallas'la ilgili!"

"Ve bunu çözemeyeceğimizi düşünüyor," diye ekliyor Raya.

Çiçek mamasını yırtıp açıyorum ve vazoya serpiyorum, aynı anda hem onları hem de çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ama *yalanlarını* anlama konusunda uzman olduğumuzu unutuyor," diyor Eloise şakacı bir şekilde. "Mesela, '*Dallas'a karşı hislerinin çok ama çok gerçek olduğunu düşünüyorum*' desem-" duraklıyor, tek gözünü kapatarak bana bakıyor ve ben de yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum.

"Ya da belli bir hokey oyuncusunun bu duygulara karşılık verme olasılığının çok yüksek olduğunu söylersem-" Raya duraklar ve aynı tek gözlü bakışı yapar.

Gözlerim bana ihanet ediyor. Onlara çiçeklere odaklanmalarını söyledim, ama hemen Raya'ya *yöneldiler*, kaşları sanki *yakaladım* der gibi havaya kalktı!

"Biliyordum."

"Bizden saklanamaz," diye ekliyor Eloise.

"Sence bunların çılgınca olduğunu bildiği için mi bize hiçbirini anlatmadı?" Raya soruyor.

Eloise kaşlarını çatar. "Bunun çılgınca olduğunu düşünmüyorum." "Değil mi?"

Raya ve ben birlikte söylüyoruz.

Başını sallıyor. "Bence romantik."

Vazoyu alıp girişe kadar götürüyorum ve oradaki masanın ortasına koyuyorum. Çok romantik ama bunu söylemekte zorlanıyorum.

"Poppy, yüzün seni verdi," diyor Raya. "oluyor?"

Ellerimi meşgul edecek başka bir şeyim yok, bu yüzden oturma odasına geri dönüp onlarla yüzleşiyorum. "Ona karşı bir şeyler hissediyorum, bunu zaten biliyorsun."

"Doğru," diyor Raya. "Bize ondan hoşlandığımı söylemiştin." "Doğru." Duraksadım. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ama bundan daha fazlası var," diyor Raya.

Cevap vermiyorum. Kendimi misinadan yapılmış bir ipin üzerindeymişim gibi hissediyorum. "Ona söyledin mi?" Eloise soruyor.

"Hayır." Büyük boy koltuğuma çöktüm. "Ama bana karşı hisleri olduğunu söyledi."

Eloise ciyaklıyor, sonra sedirin üzerine atlıyor. "Söyle. Söyle bana. Her şeyi."

Raya kıpırdamadan duruyor, alnında bir endişe çizgisi beliriyor.

"Çıkmayı denememizi istiyor. Gerçekten," diyorum.

"Ve sen dedin ki. . .?" Küçük kız kardeşim hevesli bir bekleyişle yumruklarını çenesinin altında birleştiriyor.

"Hiçbir şey. Ona bu akşam bir cevap vermem gerekiyordu," diyorum. "Bunu düşünmemi istedi."

"Düşünecek ne var ki?" Eloise soruyor. "Dallas Burke gibi biri sana çıkma teklif ettiğinde düşünmezsin, gidersin!"

"O kadar basit değil." Artılar ve eksiler listemi gözden geçiriyorum ve bitirdiğimde ablamın ağzından hiç duymayacağımı sandığım bir şey çıkıyor.

"Seninle gurur duyuyorum Poppy," diyor. Gerçek hayattaki gibi iki kere baktım. "Pardon, ne dedin?"

"Gerçekten önemli bir karar vermek için sadece kalbinizi değil aklınızı da kullanıyorsunuz. Ne karar verirsen destekleyeceğim." Muhtemelen hazırlanmak için yukarı çıktı ve beni sersemlemiş bir halde bıraktı.

Eloise'e bakıyorum. "Gerçekten bu işi bana bırakacağını mı söyledi?"

Eloise başını sallıyor. "Evet. Kafasını çarpmış olmalı."

Gülüyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Şey... ." diyor, "Sanırım aklını kullanman ve her şey harika, ama ... . Raya ne kadar zeki olursa olsun, tüm tavsiyelerinin incinmiş bir yerden geldiğini düşünmeden edemiyorum."

"Ama ben de yaralandım," diyorum. Avi'nin ne yaptığını ona hatırlatmama gerek var mıydı? "Herkes ," diyor. "İyileşene kadar. Ve sonra tekrar deneyin." Ayağa kalkıyor, çantasını ve askıda taşıdığı elbisesini alıyor. "Aksi takdirde hepimiz üzgün ve yalnız kalacağız." Merdivenlerden yukarı doğru yürüyüp gözden kayboluyor.

Bu çıldırtıcı derecede yararsızdı. Her şeyi çözdüğümü sanmıştım. Karar verdiğimi sanıyordum. Dallas ve ben hakkında geçmiş zamanda düşünüyordum.

Bitti. Bitti. Ve Şimdi,  zg r ruh ve yaşlı hizmet i arasındaki dengeyi sağlamak için sırtımı dayadığım iki kişi anlaşmaya çok yakın.

Sanırım bu gerçekten bana bağlı.

Bölüm Kırk Beş

Poppy

A İki saatlik bir hazırlık döneminden sonra kız kardeşlerim ve ben şehri kasıp kavurmaya hazırız. Ya da en azından akşam 9'dan sonra uyanık kalmaya.

Raya çok çarpıcı, uzun, siyah bir elbise giyiyor. O değil Öyle diyebilirsiniz ama bence bu kasaba etkinliklerindeki amacı her zaman Jeremy'yi Margot için onu terk etmek gibi aptalca bir karar verdiği için pişman etmek.

İntikam elbisesi için mükemmel bir seçim.

Eloise'in giydiği sıcak pembe kokteyl elbisesi "Ben sadece iyi vakit geçirmek için buradayım!" der gibidir.

Ve önden dizlerime, arkadan ayak bileklerime kadar uzanan kırmızı bir elbise seçtim. Belimi kavıyor ve satıcı bayana göre "kıvrımlarımı vurguluyor."

Eğer kıvrımlarım varsa, onları vurgulamam gerektiğini düşündüm.

Bir kez daha, Raya saçımı ve makyajımı yapıyor ve sonra hepimiz hazır olduğumuzda, her birimiz ayrı yollara gidiyoruz.

Eloise'in itfaiyecisi, Tyson adında çok ama *çok* tatlı bir adam kapımda beliriyor ve Raya ona öyle bir bakıyor ki, altına yapmamasına şaşırıyorum. Eloise kız kardeşimizi kenara itiyor ve onun koluna girerken bana el sallıyor. "Orada görüşürüz!"

Raya bana dönüyor, yüz hatlarımdan çok beni hazırlarken yaptığı işe bakarak beni bir kez daha gözden geçiriyor. "Eğer bu onunla son gecen olacaksa seksi görünmeni istiyorum." Saçımın bir tutamını başımın bir tarafından diğer tarafına geçiriyor. "Onu daha fazlasını ister halde bırak."

"Ya değilse?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Ne değil?" "Birlikte geçirdiğimiz son gece mi?"

"Poppy," diyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. "Senin duygularınla bir başkasınıninkiler arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, her zaman seni seçeceğim. Her zaman. Senin için en iyisini istiyorum ve bu o ise harika. Değilse, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Kalbinin iyiliği için."

"Ama sadece bu ," diyorum. "Kalbim ne olursa olsun kırılacak."

"O zaman kıran tarafın sen olması daha iyi," diyerek yanağımı okşuyor ve gülümsüyor, "çünkü diğer tarafta olmak berbat bir şey."

"Sanırım bu gece sadece senin varlığın bile Jeremy'yi verdiği en kötü karardan pişman edecek," diyorum. "Çok güzelsin."

"Umarım öyledir, çünkü dünyanın gelmiş geçmiş en varolmayan aşk hayatına sahip olduğum için ailemle dansa gideceğim. Annem şimdiden üç kez mesaj attı, o yüzden gitmeliyim. Orada görüşürüz."

Loveland Toplum Merkezi yılda bir kez "ülkedeki en romantik yer" haline getiriliyor ya da yerel gazete böyle iddia ediyor. Tema her zaman farklıdır, ancak beyaz pırıltılı ışıklara, çok sayıda krepon kağıdı kalplere, her çıplak yüzeyi kaplayan tüllere ve *The Bodyguard*'dan *The Lion King*'e kadar akla gelebilecek en eklektik çalma listesine güvenebilirsiniz.

Binanın önündeki çift kapıdan içeri giriyorum ve sinirlerim karnımda iki katına çıkıyor. Acaba Dallas daha gelmedi mi?

Paltomu kontrol ettikten sonra lobiden geçip ana mekâna, parke zeminli ve bir tarafında geniş bir sahne bulunan büyük bir odaya giriyorum.

İçeride ışıklar parıldıyor ve dönüyor. Birkaç çift çoktan dans pistine çıkmış, B-52's eşliğinde zıplıyor. Küçük çantamdan telefonumu çıkarıyorum ama yeni bir mesaj yok.

Daha fazla insan gelip oda kalabalıklaşmaya başladığında punç masasına gidip bir bardak alıyorum.

Duvara yaslanıp rahat edeceğim bir yere çekiliyorum. Yalnız gelen insanlar için tasarlanmış gibi görünen bir sıra sandalye var. Oturup çantamı kucağıma koyuyorum. Punçtan bir yudum alıp Dallas'tan bir iz var mı diye odayı tarıyorum.

Burada tek başıma otururken kendimi biraz garip hissetmemin yanı sıra onu görmeyi de çok istiyorum. Telefonuma tekrar baktım. *Hiçbir şey yok.*

Panik istemiyorum ama ya Dallas gelmemeye karar verirse?

Bu çok aptalca, Poppy. Sana çiçek göndermiş.

"Burada tek başına oturmuş ne yapıyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda Monica, Kari ve Lisa'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Bir dergi çekiminden çıkmış gibi görünüyorlardı.

Loveland fark ediyor.

Ayağa kalktım ve telefonumu bir kenara koydum. "Hepiniz başardınız."

Monica eğiliyor ve yanağımın yanındaki havayı öpüyor. "Çok güzel görünüyorsun, Poppy."

"Hepiniz manken gibi görünüyorsunuz!" Ben de diyorum ki. "Çocuklar nerede?" "Kim bilir?" Kari diyor ki. "Punch nerede?"

Masaya doğru başımı sallıyorum ve Kari ile Lisa uzaklaşıyor. Muhtemelen oraya giderken birine kalp krizi geçirecekler.

Monica, "Muhtemelen yükselmiş olmasını umuyorlar," diyor.

"Bayanlar ve baylar, lütfen beni dinler misiniz?" Belediye Başkanı Hermes platformun üzerinde, bir ışık çemberinin tam ortasında duruyor. Mikrofona iki kez dokunuyor ve kalabalığın içindeki insanlar sessizleşmeye başlıyor. Göz Raya ve annemle babamın içeri girdiğini görüyorum ve onlara el sallıyorum. Babam Monica'ya birkaç hafta önce birlikte maç izledikten sonra en iyi arkadaşmışlar gibi sarılıyor, ben de onu annem ve Raya ile tanıştırıyorum.

"Bildığınız gibi Loveland'da bu özel günde aşkı kutlamayı seviyoruz. Sadece bu hafta Loveland şapelinde on üç çift evlendi ve bana dansın ardından bir tören daha planlandığı söylendi."

Odanın diğer tarafından biri bir çığlık atar ve kalabalığın içinden bir kahkaha yükselir.

"Ama bu gece hepimiz genç aşkın sevincini çok özel bir sunumla kutlayacağız. Bu sana gidiyor, Poppy Hart!"

Monica bana sırtıyor ve "Elimdekilerle en iyisini yaptığımı bilmeni istiyorum" diyor.

"Sen. . . Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ama ondan açıklama isteyecek zamanım yok. Işıklar sönüyor ve karanlıkta herkes beni dans pistinde ayakta bırakıyor. Tek başıma.

Etrafıma bakıyorum ama tek gördüğüm kaçışan insanlar.

Sonra müzik başladı ve 0,3 saniye içinde şarkıyı tanıdım. One Direction'ın "Kiss You" şarkısının açılış melodisi sonsuza dek beynime kazındı, hala aklımdan çıkmayan bir anı. Şarkıyı her duyduğumda, anında o spor salonuna geri dönüyorum, Tyler Nelson için Tanrı'nın ve herkesin önünde kendimi aptal durumuna düşürüyorum.

Panik içimde yükseliyor. Biri bana korkunç bir şaka mı yapıyor?

Kör edici bir spot ışığı tarafından saldırıya uğruyorum, sonra sahnenin üzerinde başka bir ışık yanıp sönüyor. Gözlerimi kıstım ve Dallas'tam ortasında durduğunu gördüm. Onun yanında

Jericho, Kemp, Krush ve Junior.

Ve ilk mısra başlar başlamaz beşi de dans etmeye başlıyor.

Hareketleri koreografidir. Rollerı var. Sanki performansları için yargılanacaklarmış ve ortada bir Stanley Kupası varmış gibi kalçalarını sallıyorlar ve erkek grubuyla birlikte dudak senkronizasyonu yapıyorlar.

Kalabalık çılgına dönmüş , sanki bir konserdeymiş gibi sahneye hücum ediyor. -Ama benimle Dallas'ın şu anda Tanrı'nın ona verdiği şeyi salladığı yer arasında bir koridor bırakarak.

Kıkırdamamak için ağzımı kapatıyorum ama çok geçmeden gülümsemeye başlıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç de fena değillerdi. İlk nakarata başladıklarında Dallas bana bakıp sırttı. Saniyeler sonra, beş adam da kalçalarını sallıyor ve kalabalığın alkışlarını topluyor.

Hepsi sahneden atlıyor ve ışıklar onları takip ediyor ve ikinci nakaratta Monica, Kari ve Lisa da katılıyor. *Tüm bunları bir araya getirmek için ne zaman vakitleri oldu?*

Şarkının sonuna geldiklerinde Chicago Comets'in Loveland'ı istilası tamamlanmış, tüm salon zıplayıp dans etmeye, gülmeye ve şarkı söylemeye başlamıştı ve şarkı bitmeden hemen önce Dallas, üzerinde kalın siyah kalemle yazılmış *Let Me Kiss You, Poppy, at the Festival of Hearts (Seni Öpmeme İzin Ver, Poppy, Kalpler Festivali'nde)* yazan kocaman bir poster panosunu havaya kaldırdı.

Hepsi bir poz verir ve kalabalık büyük bir tezahüratla patlar ve Dallas her şeyin merkezindedir.

Bay Hermes saniyeler içinde mikrofona geri döndü. "Sanırım hepimiz Poppy'nin cevabının ne olacağını biliyoruz, değil mi millet?" Bir alkış daha. "Dallas Burke ve Chicago Comets'ten çocuklar ve kızlar için bir kez daha duyalım!"

Kalabalık kükrüyor, müzik yeni bir şarkıyla yeniden başlıyor ve Dallas ile diğerleri çakan, işaret eden, gülen, sarılan ve selfie çeken insanlarla dolup taşıyor.

Başkalarının ondan bir şeyler istemesini engellemek için ellerini kaldırıp bana doğru işaret etmesini izliyorum.

Onlara benimle konuşması gerektiğini söylüyor. Beni seçiyor.

Dallas benim durduğum yere doğru yürürken kollarını geniş bir omuz silkme hareketiyle açıyor.

Özenle dikilmiş gri bir takım elbise giyiyor ve gözlerini SnapChat filtresinden geçirilmiş gibi gösteren mavi bir kravat takıyor. Ve geri kalanı

oda kayboluyor gibi.

"Bunu yaptığına *inanamıyorum*," diye nefes nefese kaldım.

Gülümsüyor. "Sen hiç biri için bu kadar çıldırmadın mı? Kendini tamamen aptal yerine koymaya razı olduğun?"

Kendi sözlerim aramızda asılı kalıyor.

Elleri kollarımda, derimi yakıp geçiyor. "Ne düşünüyorsun? İyi miydik?"

Ağzımda bir damla bile nem yok, ben de öyle düşünüyorum. "Ne zaman vaktin oldu-?"

"Monica eskiden profesyonel bir amigoydu," diyor. "Her şeyi o yapardı. Koreografiyi kastediyorum, kendimizi aptal yerine koyduğumuz kısmı değil."

Gülümsüyorum. "İyi arkadaşların var."

"Senden hoşlanıyorlar," diyor. "Benim için iyi olduğunu düşünüyorlar."

Müzik 1983 dolaylarında Billy Joel'in "This Night" şarkısına kayar ve elini uzatır. "Ben de aynı fikirdeyim. Dans etmek ister misin?"

Her şeyden çok. Elini tuttum ve dans pistinin ortasına doğru süzıldüm.

Şarkı sözleri. Billy tüm ilişkimizi söylüyor ve tıpkı şarkıdaki gibi, bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Birkaç yavaş danstan sonra, Dallas ve ben mola verdik. Raya yürürken o da punç masasının yanında durdu. Dallas bana bir bardak uzattı ve sonra hiç düşünmeden Raya'ya kendisi için aldığı bardağı verdi.

"Teşekkürler." Onu alır ve kendisi için bir tane daha alırken ona bakar.

"Kiss You'nun ilk yorumunda oradaydım."

"Öyle mi?" Önce bana, sonra Raya'ya baktı.

"Seninki Poppy'ninkinden çok çok daha iyiydi." Raya'nın ifadesi aynı kalır.

Dallas'ın gülümsemesi kararsız.

"Yaptığın şey çok güzeldi." Sonra, bir cesedi bile üşütecek bir gülümsemeyle, "Ama ona zarar verirsen, seni öldürürüm," der.

Ve bununla birlikte, uzaklaşıyor.

"Gizliden gizliye senden hoşlanıyor," diyorum ona.

"Eğer birinden hoşlanmanın onun versiyonu buysa, onun kötü tarafında olmaktan nefret ederim."

Dans pisti her yaştan ve her kesimden çiftlerle doludur. Yıl boyunca gençlerin ebeveynleriyle takıldığı tek zaman bu ve kimse bunun havalı olup olmadığını umursamıyor.

Odanın karşı tarafında Eloise'i görüyorum. Sevimli itfaiyeci yakındaki biriyle konuşuyor ve Eloise Dallas'ın takım arkadaşı Kemp'le göz göze geliyor. Sorun şu ki, o da aynı şekilde karşılık veriyor.

İki kız kardeşim daha farklı olamazdı. Raya, sonunda yalnız kalacağını düşündüğüm noktaya kadar temkinli ve çekingen. Eloise ise yeni bir şeye atlamak için her fırsatı kolluyor ve atladığında da kaç kez paramparça olursa olsun tüm kalbini ortaya koyuyor.

Sanırım ortada bir yerde olmam uygun olur. Korunaklı, ama Raya kadar değil. Açık, ama Eloise kadar değil.

Yeni bir şeye atlamaya gerçekten hazır mıyım? "Dallas, ben-"

Fotoğrafçı gözümün önünde parlayan bir fotoğraf çekiyor. Beş saniye boyunca beni kör ediyor. Dallas elimi tuttu. "Biraz hava alalım."

Dışarısı buz gibi, ama ben yanıyorum, bu yüzden şikayet etmeden onu memnuniyetle takip ediyorum. Beni binanın yan tarafındaki küçük bir avluya götürüyor ve neyse ki burada uzun, açık bir veranda ısıtıcısı var.

Yalnız kaldığımızda bana dönüyor ve gülümsüyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kollarımı kendime doluyorum ve parlayan ısıtıcıya doğru ilerliyorum, serin kış havası beni ürpertiyor.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Ne, bu eski şey mi?" Hafif bir reveransla "Ne?" diyorum, sonra bunun hiç de hoş olmadığını hemen fark ediyorum. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Gülüyor. "Bence çok tatlısın." Bir süre sonra yüzü ciddileşiyor. "Ne sorduğumu düşündün mü?"

"Evet," diyorum.

"Ve?"

Bir cevabım vardı. Her şeyi planlamıştım. Aşılamaz bir "eksi" içeren bir artı/eksi listem vardı, ancak bu listeye şu anda erişemiyorum. Beynimde dolaşan tek şey onun gitmesine asla izin vermek istemediğim.

Susturduğum ses geri dönüyor. Sessiz ama duyuyorum. Benim sesim. *Dene*. Ona bakıyorum ve tek yapmak istediğimin bu olduğunu fark ediyorum. Ve yine de. . .

"Korkuyorum." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama duygularımdaki yalpalamayla bana ihanet ediyor.

Bir adım daha yaklaşır. "Ben de. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Kolay korkan birine benzemiyorsun."

"Örümceklerden ya da farelerden korkmuyorum." Bakışları sabit. "Sen yanımda olmazsan yarının nasıl olacağından korkuyorum. Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylemeden bir gün daha geçirmekten korkuyorum."

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" Neredeyse kelimeler

boğazımda düğümleniyordu. "Sanırım biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Bütün bunlar benim için uzun sahte değil." "Benim için hiç

yapmacık olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Ellerimi tutuyor ve dudaklarını onlara bastırıyor. "Seni dünyamın çirkinliklerinden korumakla o kadar ilgiliydim ki korunmaya ihtiyacın olmadığını göremedim. Tam uyum sağladın."

"Sadece yaşam tarzımızdaki farklılıklar değil Dallas, başka sorunlar da var," diyorum, vücudum soğuduktan sonra üzerime bir berraklık geliyor. "Hokeyden pek anlamam ama ya takas edilsen? Ya taşınmak zorunda kalırsan? Loveland'ı terk edemem, tüm hayatım burada."

"Biliyorum," diyor. "Ve senden asla bunu istemem."

"Peki, nasıl olacak? Zoom üzerinden sana yemek mi yapacağım? Uykuya dalarken Facetime mı yapacağız?"

"Bunu gerçekten düşünüyordun, değil mi?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum ve yüzüme yayılmasını engelleyemediğim gülümsemeyi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Tek düşündüğüm buydu."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Düşündüğüm tek şey sensin." Bir öpücük daha.

Teklifini reddedebileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? İrade gücüm buna asla dayanamazdı.

"Hokey sözleşmeleri hakkında pek bir şey sanırım?" "Sıfır."

"Lige ilk geldiğinizde bir sözleşme imzalarsınız. Belli bir miktar para karşılığında belli bir yıl için." Duraksıyor. "Sen. . . .benimkinin ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Hiç bakmadım. Umursamadım."

Başını sallar. "Bu *kadar* mükemmel olmanızın bir başka nedeni daha."

Gece havasını içine çekiyor. "Bir çaylak olarak ligin en düşük ücretine imza attım. Basit, iki yıllık bir giriş seviyesi sözleşmesi, ama yine de

para."

Anlayabilmem için bana bir sayı vermesine gerek yok - bu benim kavrayabileceğimden çok daha fazlası.

"Çaylak kontratında birkaç yıl geçirdikten sonra oyuncular -eğer iyilerse- kontratlarını daha uzun süreli ve daha fazla para karşılığında yeniden müzakere edebiliyorlar. Ben ligdeki üçüncü yılımda bunu yaptım."

Ona baktım. "Ve?"

"Altı yıllık bir sözleşme imzaladım." Duraksadım. "Çok daha fazlası için."

Ayrıntıları sormak istiyorum ama anlatırsa korkup kaçacağımdan korkuyorum.

Ellerimi tutuyor ve beni biraz daha yakına çekiyor.

"Bu hafta kontratımı yeniden müzakere ettim"

diyor. "Öyle mi yaptın? Neden?"

Ellerimi göğsüne yakın tutuyor. "Onlardan takas edilemez maddesi eklemelerini istedim."

Başlangıçta terminoloji kafamı karıştırdı ama sonra ikiyle ikiyi bir araya getirdim. "Bir dakika. Takas yok mu? Takas edilemeyeceğin anlamına mı geliyor? Asla mı? Bunu nasıl yaptın? Bunu neden kabul etsinler ki?"

"Onlara kariyerimi Chicago'da bitirmek istediğimi söyledim. Bu yüzden on yıllık yeni bir sözleşme imzaladım ve daha az para almak için ödemeleri yaydım."

"Ama neden. . .?"

Ellerimi bırakıyor ve kendi ellerini belime koyuyor. Verandada, kanepede, koridorda ya da dans pistinde yaptığı gibi beni kendine çekiyor.

"Çünkü," diyor, "uyuyorsun."

Uyuyorum.

Ona yakın. Sanki vücudunda Poppy şeklinde bir oyuk var ve içine her adım attığımda sonunda tamamlanmış oluyorum.

Isıtıcının sıcak turuncu ışığında birbirimize yeterince uzun süre sarılamıyoruz.

Kendini geri çekiyor ve "Jericho ve Monica'nın nişanlanmadan önce birbirlerini tanıdıklarından iki hafta daha uzun süredir birbirimizi tanıyoruz." diyor.

Gülüyorum.

O yapmıyor. "Burada bir şey var, Poppy. Hissediyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Evet, sadece senin de hissettiğini hiç düşünmemiştim."

"Tanıştığımız ilk gün bunu hissettim," diyor.

"Her neyse! Granola barlarına koştum ve çıkıyormuşuz gibi davrandım. Hiç kimse daha kötü bir ilk izlenim bırakmamıştır."

"Sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ve patatesleri keserken... *vay be!*" Kaşlarımı çattım. "Bıçak becerilerimi beğendin mi?"

"Çok seksiler," diyor.

Bir kahkaha kaçarken ağzımı kapatıyorum. "Sen delisin."

"Senin için deli oluyorum," diyor.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de aynı anda gülmeye başlıyoruz.

"Bu çok sevimsizdi." Kendi kendine gülüyor ve kaçırıyor, o tatlı utangaçlık geri geliyor.

"*Çok* ." Hâlâ gülüyorum. "Ama aynı zamanda doğru." Beni inceliyor.

Onun ilgi odağı olmak hoşuma gidiyor. Aramızdaki an cızırdıyor ve şimdi istesem bile onu asla bırakamayacağımı fark ediyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öyle bir amaçla öpüyorum ki ayak parmaklarımda hissediyorum. İçimdeki her şey kıpırdarken kaslarım geriliyor. Alıştırma öpücüğümüze nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum, bu yüzden elimden geldiğince yeniden yaratmaya çalışıyorum (o anı haftalardır tekrarladığım için zor değil).

Bu sefer çekilmiyor. Bunun yerine öpücüğü derinleştiriyor ve korkarım bu andan asla ayrılmak istemiyorum. Şüphesiz, hayatımın en güzel anlarından biri.

Birkaç dakika süren ay ışığı ve öpüşmelerden sonra, sersemlemiş ve nefessiz bir halde ayrıldık.

"Bu konuda gerçekten çok iyisin," diyor.

"Yastığının üzerinde çalışıyorum."

Gülüyor.

"Sanırım içeri geri dönmeliyiz," diyorum.

"Sanırım gitmeliyiz." Ve ikimizin de aslında gitmek istemediği izlenimine kapıldım.

Ona hızlı bir öpücük daha veriyorum, sonra arkamı dönüyorum. "Biliyor musun, eğer gerçekten çıkacaksak, dans hareketlerin hakkında konuşmalıyız. Bir kız için kendini tamamen aptal durumuna düşürmeye karar verdiğinde, bunu yaparken seksi görünemeyeceğini unutmamalısın."

Bir kolunu bana doluyor ve binaya doğru ilerliyoruz. "Sence seksi mi görünüyorum?"

"Ŗu kalça sallama Ŗeyi mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ürperdim. "Sıcak!"
Yüksek sesle gülüyor, sonra dudaklarını elime bastırıyor. "Geldiği yerde
daha çok var."

Gölümseyerek onu içeri takip ediyorum. "Her Ŗeyi keŖfetmek için
sabırsızlanıyorum."

Sonsöz

Poppy

Turkuaz renkli okyanusun esintisi ılık ve davetkârdır.

Bu küçük sahil kafesi Dallas'ın Bahamalar'daki en sevdiği yerlerden biri ve şimdi beni buraya getirdiğine göre, eminim benimkilerden biri de olabilir.

Sezon iyi bir şekilde sona erdi. Takım rekor kırdı ama playofflarda zorlu bir seriyi kaybettiler. Ve Dallas sözleşmesini yeniden müzakere edebildiği için takımın artık daha fazla oyuncu almak için harcayabileceği daha fazla parası var. Takımı daha da iyi hale getirdi.

Dallas bunu kutlamak için beni Bahamalar'a gitmeye ikna etti. İki kız kardeşimi de getirmek için ısrar ettim ve çok geçmeden okyanusun hemen kıyısındaki büyük bir evde kamp kuran koca bir partimiz oldu. Monica ve Jericho, Lisa ve Krush, Kari ve Junior, Kemp, "Torpedo" dedikleri bir adam ve iki kız kardeşim, hayatta bir kez yaşanacak tropik bir deneyim için bize katıldılar.

Tatil bir rüya gibiydi ve Raya'nın bile iyi vakit geçiriyor gibi göründüğünü bildirmek beni şaşırttı.

Dans gecesinden sonra Dallas ve ben ilişkimizdeki "sahte" tanımlamasını kaldırdık, bu da temelde aileme ve büyükannesine artık numara yapmadığımızı söylediğimiz anlamına geliyordu. Herkes bizim için mutluydu ama Sylvia etkilenmemiş görünüyordu.

"Bu sadece bir zaman meselesiydi," demişti ve bana bunun başından beri onun planı olmadığını merak ettirmişti.

Şimdi, Bahama tatilimizin sonuna yaklaşırken, çok sık rastlanmayan türden bir rahatlama hissine kapıldım. Ayaklarımı bir sandalyeye uzatmıştım ki, karşı kaldırımda bir kargaşa olduğunu fark ettim.

kafeden bir sokak ötede. Birdenbire iki polis memuru belirir ve onları görür görmez, Hawai usulü düğmeli gömlek giyen sırık gibi bir adam koşarak diğer memurun göğsüne çarpar.

Kaşlarımı çattım. "Neler olduğunu merak ediyorum."

Dallas yanımdaki sandalyeden, "Adalet, sanırım," diyor.

Gülüyorum. "Çok emin konuşuyorsun."

"Eminim." Sonra bana doğru eğildi. "Daha yakından bak."

Polisler adamı kelepçelerken bize doğru dönüyorlar ve işte o zaman iyice bakabiliyorum.

Ben Avi.

Ayağa kalkıyorum. Memurlar bize doğru geliyor. İçlerinden biri Dallas'a baktı.

Avi bana baktı ve alay etti. "Sen mi? Burada ne işin var?"

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Avi ile tekrar yüz yüze gelirim ne söyleyeceğimi hep merak etmişimdir. Görünüşe göre hiçbir şey. Tutarlı bir kelime söyleyemeyecek kadar şoktayım.

"Görünüşe göre seni tutuklatıyor," diyor Dallas benim zayıflığımla. "Ve görünüşe göre epey hapis yatacaksın."

"Kimsin *sen*?"

Dallas bana bakıyor, sonra ayağa kalkıyor. Daha da dikleşiyor ve biraz küçülen Avi'ye bakıyor.

"Seni bulmasına yardım eden adamım." Bana döndü. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" Avi'ye şöyle bir bakıyorum ve ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. "Şu çöp parçasını gözümün önünden çek."

Dallas koruyucu bir kolla beni sarıyor ve Avi kaşlarını kaldırıyor.

"Onu karakola götüreceğiz, Bay Burke," diyor memurlardan biri. "Ve sonra onu federallere teslim edeceğiz."

"Federaller mi?" Avi gerçekten korkmuş görünüyor. Umarım altını ıslatır.

"Sekiz eyalette ve üç farklı ülkede aranıyorsunuz Bay Palmer," diyor polis.

"Bay Burke'ün dediği gibi, çok hapis yatacaksınız." "Poppy, bebeğim, ." Avi bana bakıyor. "Ayrılmak için iyi vardı. Her zaman geri dönecektim! Neden bunu yapasın ki?"

Bunu bana mı yaptın?"

Ama Dallas önüme geçti. "Çıkarın onu buradan." Onu götürdüler ve ben Dallas'a baktım. "Bunu sen mi yaptın?" "Biraz kapanışı hak ediyorsun, Poppy."

"Ama. . . . nasıl?"

"Bazı duyumlar aldım," diyor. "Polis olan pek çok hayranımız var, bazıları federal suçlar ve Interpol ile ilgileniyor ve bize yardımcı oldular."

Mavi-yeşil okyanusa doğru dönüyorum ve bilinçli bir şekilde derin bir nefes alıyorum.

"Sadece bir şey. ." Dallas başladı. Ses tonundan komik olacağını düşündüğünü anlayabiliyorum.

Dönüp ona bakıyorum, bekliyorum. Yüzünü buruşturuyor. "O mu? *Onu mu* seçtin?"

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan hemen kapa çeneni."

"Yani, belki ışıklar kapalıyken ya da uzaktan *belki*, ama yakından?" diye ürperiyor.

"İşte bu kadar. Kilit altındasınız."

Dizlerinin üzerine çöküyor. "Bekle! Hayır! Şaka yapıyordum! I. . ."

Bir elimi kaldırdım. "Hayır." İşaret parmağımı alıp yüzümü ve gövde mi daire içine alıyorum. "Bu mu? Bunların hepsini mi? Artık yasak."

Belimi kavradı. "Ama bu kısmı değil, değil mi?" Beni omzunun üzerinden kaldırıyor ve itfaiyeci tarzıyla suya doğru taşıyor.

"*Dallas. Patrick. Burke. Yapma. Sen. CESARET ETME.*" Neredeyse kelimeleri çıkaramayacak kadar çok gülüyorum.

Dallas gülüyor, beni yere bırakıyor ve sonra beni sıcak, harika, güneşli bir kucaklamanın içine çekiyor. Alnımdan öpüyor ve başımı kaldırıp yüzümdeki en samimi ifadeyi düzeltiyorum.

"Teşekkür ederim Dallas," diyorum. "Beni rahatlattığın için."

Sahil evine doğru geri başladığımızda kolunu omuzlarıma koyuyor. "Sevdiğimiz insanlar için elimizden gelen her şeyi yapmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Bu kelimeyi duyunca omuzlarım düştü. "Yanlış mı söyledim?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gölgesi parlak öğle güneşine karşı bir kalkan oluşturuyor.

Hareket etmeyi bırakıyor ve ellerimi tutuyor. "Hayır, Poppy. Bu kesinlikle yanlış olmadı."

"Ama sen dedin ki-"

"Seni sevdiğimi söyledim." Beni öptü. "Ve ciddiydim."

Yanaklarım güneşin kavurduğu kumlar kadar sıcak, ama duygularımı açığa vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben de seni seviyorum, Dallas. Ve her zaman, her zaman seveceğim."

SON

Bir Aşk Mektubu

Yazardan

Sevgili okuyucu,

Her yaratıcı çabada olduğu gibi, bir hikayenin işe yaradığı zamanlar vardır. Diğer zamanlarda ise basitçe işe yaramaz. İşe yaramayan bir kitapla aylarca boğuştuğundan sonra, yaratıcı bir damak temizleyicisine ihtiyacım olduğuna karar verdim. *Sadece eğlence için, sadece benim için*, tek bir amacı olan düşük baskılı bir hikaye: JOY uyandırmak.

Yaratıcı oyun, yetişkinler olarak sıklıkla terk ettiğimiz bir şey, ancak ben bunun büyük bir hayranıyım. Sevdiğim bu işten nefret etmemi engelliyor. Hayal gücümün kıvılcımını geri getiriyor ve dürüst olmak gerekirse bana bu işe neden başladığımı hatırlatıyor.

Bu kitapta, sevdiğim pek çok şeyi tek bir hikâyeye sığdırdım çünkü okumak istediğim hikâyeleri yazmak istediğimi fark ettim. Bu romanı yazarken zeki olmaya çalışmadım. Sadece eğlenmek istedim. Kitabı sevdiğim her şeyle doldurmak. Ve umarım birkaç saatliğine dertlerinizi unutmanıza yardımcı olur.

Kitaplarımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla binlerce seçeneğiniz var, bu yüzden benimkini okumak için zaman harcamayı seçmenizin ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum.

Bu kitabı okuyan, bir arkadaşıyla paylaşan, yerel bir kütüphaneden talep eden, internette yorumlayan, herhangi bir yerde herhangi biriyle konuşan her bir okuyucu için. ..TEŞEKKÜR EDERİM. Bunu yapmaya devam etmemin nedeni sizlersiniz.

Ve sonsuza dek minnettarım.

Lütfen benimle e-posta yoluyla iletişime geçmekten çekinmeyin: [courtney@ courtneywalshwrites.com](mailto:courtney@courtneywalshwrites.com) Okuyucularımla sohbet etmeyi ve yeni edinmeyi seviyorum arkadaşlar !

Odanın arka tarafında duran, elinde yarısı dolu punç bardağını tutan ve "Kiss You" şarkısına dudak senkronizasyonu yapan kişi ben olacağım.
Courtney

Teşekkür

Adam-Her **zaman** ve her zaman ve her zaman. Ben + Sen.

Anne, her zaman ilk okuyucum olduğun için **teşekkür ederim**. Ve hala ciltsiz bir kopyasını aldığın için. Senin için çok minnettarım. Sen iyi birisin!

Sophia, harika bir iş arkadaşı olduğun ortaya **çıktı**. Son dakika kitap projemde bana yardım ettiğin için teşekkürler. Bence sen harikasın.

Ethan-Telefon kameramın kirli olduğunu bana her zaman hatırlattığın için **teşekkür ederim**. Ve gerçekten iyi bir insan olduğun için. Sende çok fazla iyilik görüyorum.

Sam, beni güldürdüğün için **teşekkür ederim**. Ve tanıdığım en özgün ruhlardan biri olduğun için.

Becky Wade & Katie Ganshert-Bu kitabı yazdığım ve yayınladığım için bana deli olduğumu söylemediğiniz için **teşekkür ederim**. Öyle olsam bile. Hayatı birlikte yaşadığımız için çok mutluyum.

Melissa Tagg-Her **zaman** çok iyi bir arkadaş oldun. Sana çok minnettarım.

Stüdyo Çocuklarımız ve Ailelerimiz-Ne kadar özel olduğunuz hakkında bir fikriniz var **mı**? "Günlük işimi" saf bir keyiften başka bir şey yapmıyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım!

Denise Harmer-Nasıl başardın bilmiyorum ama harika bir redaktör/tashihçi olduğun için teşekkür ederim. Sana minnettarım!

Yazar Hakkında

Courtney Walsh, on yedi roman ve iki novellanın Carol ödüllü yazarıdır. İlk romanı *A Sweethaven Summer*, *New York Times* ve *USA Today* e-kitap en çok satanlar listesinde yer almış ve ilk yazar kategorisinde Carol Ödülü finalist olmuştur. Ayrıca, iki el sanatları kitabı ve birkaç uzun metrajlı müzikal yazmıştır. Courtney, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Illinois'de yaşamaktadır.

İş ortağı ve en iyi arkadaşı olan kocasıyla birlikte bir sahne sanatları stüdyosu ve gençlik tiyatrosuna sahiptir.

Kendisini www.courtneywalshwrites.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.